CARTE PUBLICATĂ ÎN PESTE 25 DE ȚĂRI

MOȘTENIREA

Cynthia D' Aprix Sweeney

„O poveste construită cu măiestrie,
plină de umor negru
și extraordinar de captivantă...
nu numai inteligentă, ci și emoționantă.
Cynthia D'Aprix Sweeney
este un adevărat talent."

ELIZABETH GILBERT,
autoarea bestsellerului
Mănâncă, roagă-te, iubește

buzz
BOOKS

„Amuzant și înduioșător,
Moștenirea este un roman de debut remarcabil."
People

„În romanul său de debut, Sweeney țese o narațiune alertă, plină de umor, iar portretul fiecărui frate este făcut cu compasiune, chiar și atunci când îi sunt dezvăluite slăbiciunile... o narațiune captivantă care îi face pe cititori să-i îndrăgească pe membrii familiei Plumb pentru umanitatea lor."
Publishers Weekly

„Acest roman al unei familii disfuncționale are potențialul unui bestseller. Scenele din *Moștenirea*, care prezintă evenimentele din viața a patru frați, par scene dintr-un film... cu siguranță, sunt la fel de distractive ca un film. O carte imposibil de lăsat din mână."
Elle

„*Moștenirea* se dezvăluie atât de frumos, e o plăcere să o citești! Este o dramă de familie alertă, amuzantă, plină de compasiune, de surprize irezistibile, de conversații spirituale și de adevăruri pline de emoție."
Jami Attenberg

„În acest roman de debut ingenios, Cynthia D'Aprix Sweeney a scris o poveste de familie care se dezvăluie într-un mod profund personal. *Moștenirea* este un tren care se mișcă rapid, iar scriitura lui Sweeney ne provoacă să ținem pasul cu acțiunea. Nu m-am putut opri din citit și nu am putut să nu-mi fac griji pentru extraordinara și disfuncționala familie Plumb."
Amy Poehler

„Cynthia D'Aprix Sweeney ne oferă o satiră acidă a clasei de mijloc, spunând în același timp o poveste umană care ne face părtași pe toți la destinul familiei Plumb."
Matthew Thomas

„*Moștenirea* este un roman admirabil, plin de energie și de umor negru."
Bret Anthony Johnston

MOȘTENIREA

Cynthia D'Aprix Sweeney

Traducere din limba engleză şi note
ALINA BILCIURESCU

București
2019

The Nest
Cynthia D'Aprix Sweeney

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe

Moştenirea
Cynthia D'Aprix Sweeney

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
D'APRIX SWEENEY, CYNTHIA
Moştenirea / Cynthia D'Aprix Sweeney ;
trad. din lb. engleză: Alina Bilciurescu. –
Bucureşti: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3448-1

I. Bilciurescu, Alina (trad.)

821.111

Tiparul executat la:

office@tipografiaeurobusiness.ro
www.tipografiaeurobusiness.ro

Familiei mele: părinţilor mei, Roger şi Theresa;
surorii mele, Laura; şi fraţilor mei, Richard şi Tony –
care apreciază cu toţii o poveste frumoasă, bine spusă.

Exista întotdeauna dihotomia aceasta: ce să păstrăm, ce să schimbăm.

William Trevor, „The Piano Tuners Wives“

Aşa am înţeles că povestea asta avea să-mi frângă inima
Atunci când ai scris-o
Aşa am înţeles că povestea asta avea să-mi frângă inima.

Aimee Mann, *The Forgotten Arm*

PROLOG

Toţi ceilalţi invitaţi se vânzoleau pe terasa clubului, sub un cer crepuscular de vară: sorbeau din cocktailuri cu înghiţituri mici, cu atitudinea celui cu un gust bine educat, ca să aprecieze dacă barmanii le serviseră băuturi de cea mai bună calitate, şi ţineau în echilibru, pe şervețele de hârtie, aperitivele cu crab, în timp ce făceau remarci bine plasate despre vremea bună care ţinea cu ei, având în vedere că era prognozat ca umiditatea să crească a doua zi, sau făceau pe la colţuri comentarii deplasate despre rochia strâmtă din satin a miresei, întrebându-se dacă decolteul atât de generos se datora vreunei erori de croială sau unor gusturi îndoielnice (o *mândrețe*, cum ar fi zis fiicele lor), ori, cine ştie, faptului că se îngrăşase pe neaşteptate, şi înşirau la glume răsuflate cum că ar trebui să schimbe prăjitoarele de pâine pe scutece. În tot acest timp, Leo Plumb o şterse de la nunta verişoarei lui cu una dintre chelnerițe.

Leo le tot evitase pe soţia lui, Victoria, care abia dacă îi mai vorbea, şi pe sora lui, Beatrice, care nu se mai oprea din turuit – bătea câmpii întruna despre o eventuală întâlnire de Ziua Recunoştinţei. *Ziua Recunoştinţei.* În iulie. Leo nu mai petrecuse nici o sărbătoare în

sânul familiei de douăzeci de ani, de la mijlocul anilor '90, dacă își amintea bine; nu avea nici un chef să înceapă acum.

Bine drogat, Leo căuta barul în aer liber despre care auzise că e gol, când o văzu pentru prima oară pe Matilda Rodriguez ducând o tavă cu pahare de șampanie. Se mișca prin mulțime învăluită într-o strălucire scânteietoare – în parte, pentru că apusul soarelui scălda zona estică din Long Island într-un roz obscen, în parte, datorită cocainei de foarte bună calitate care își făcea efectul din plin asupra simțurilor lui Leo. Bulele care se ridicau din tava Matildei și se spărgeau în aer i se păreau chemări irezistibile, o invitație adresată numai lui. Fata avea părul brunet, foarte bogat, strâns într-un coc comod, lăsând la iveală trăsăturile chipului: ochi precum cerneala și buze cărnoase, roșii. Leo îi urmări cu privirea unduirea grațioasă a șoldurilor în timp ce se strecura printre invitați, ținând tava, acum goală, deasupra capului, ca pe o torță. Luă repede un pahar cu martini de la un chelner care tocmai trecea pe lângă el și o urmă în bucătărie, dincolo de ușile batante din oțel inoxidabil.

Matildei (nouăsprezece ani, cântăreață aspirantă și chelneriță timidă) i se părea că acum le servea șampanie celor șaptezeci și cinci de membri ai familiei extinse Plumb și prietenilor apropiați, iar în secunda următoare demara în trombă spre Long Island Sound în automobilul Porsche nou-nouț închiriat de Leo, cu mâna în pantalonii lui din in, prea strâmți, atingând cu degetul mare, fără prea multă îndemânare, partea inferioară a penisului.

Fata opusese rezistență la început, când Leo o trăsese într-o cămară laterală, înlănțuindu-i cu degetele

încheieturile în timp ce o asalta cu întrebări: *Cine eşti? De unde vii? Cu ce te mai ocupi? Eşti fotomodel? Actriţă? Ştii că eşti frumoasă?*

Matilda ştia ce urmăreşte Leo; bărbaţii îi făceau tot timpul avansuri la evenimente de genul acesta, dar, de obicei, bărbaţi mult mai tineri – sau ridicol de bătrâni, *fosile* – punând la bătaie întreg arsenalul de replici expirate de agăţat şi făcând tot felul de remarci uşor jignitoare în scopul de a o flata. (Îi ziceau întruna că e leită J. Lo, deşi nu semăna deloc cu vedeta respectivă; părinţii ei erau mexicani, nu portoricani.) Din mijlocul acestei gloate de bogătani, Leo se distingea, fiind neobişnuit de chipeş, un cuvânt pe care era sigură că nu-l mai folosise niciodată pentru a descrie un bărbat a cărui atenţie aproape că îi făcea plăcere. S-ar fi putut gândi că era *atrăgător, drăguţ* sau poate chiar *irezistibil*, dar *chipeş*? Băieţii pe care îi cunoştea ea încă nu crescuseră suficient ca să devină chipeşi. Matilda se pomeni că fixează cu privirea chipul lui Leo încercând să identifice acele trăsături care, laolaltă, ofereau acest rezultat. La fel ca ea, avea ochi negri, păr brunet, sprâncene bine definite. Dar în locurile în care trăsăturile lui erau colţuroase şi ascuţite, ale ei erau rotunjite şi delicate. Într-un film, el ar juca rolul unui personaj distins – un chirurg poate, iar ea ar fi pacienta afectată de o boală în stadiu terminal implorându-l să-i ofere leacul salvator.

Prin uşa cămării auzea formaţia – de fapt, orchestra, căci erau pe puţin şaisprezece instrumente – interpretând piese din repertoriul obişnuit de nuntă. Leo o prinse de mâini şi făcu câţiva paşi de dans. Îi fredona la ureche, acoperind acordurile melodiei, cu o voce plăcută, limpede şi caldă. „Someday, when I'm awfully

low, when the world is cold, I will dah-dah-dum just thinking of you, and the way you look tonight.“[1]

Matilda scutură din cap și izbucni într-un hohot scurt de râs, eliberându-se din îmbrățișare. Atenția lui o tulbura, însă, în același timp, atingea o coardă în inima ei. Iar să evite avansurile lui Leo în cămară era mai interesant decât să înfășoare sparanghel în fâșii de prosciutto la bucătărie, ceea ce se presupunea că ar fi trebuit să facă în clipa aceea. Când îi pomeni, timid, că năzuia să fie cântăreață, el îi spuse imediat că are prieteni la Columbia Records, mereu dornici să descopere noi talente. Leo lansă un nou atac, iar ea se panică puțin când el se împletici și păru că are nevoie să se sprijine cu palma de zid pentru a-și ține echilibrul, însă neliniștea ei se evaporă atunci când o întrebă dacă are vreun demo pe care să-l poată asculta în mașină.

– Fiindcă dacă-mi place, adăugă Leo, împletindu-și degetele printre degetele subțiri ale Matildei, aș vrea să mă ocup imediat de asta. Să te ajut să iei legătura cu oamenii potriviți.

În timp ce Leo o conducea pe Matilda cu abilitate pe lângă angajatul care se ocupa cu parcarea, ea aruncă o privire înapoi spre ușa bucătăriei. Vărul ei, Fernando, care îi făcuse rost de această slujbă, s-ar fi înfuriat dacă ar fi aflat că ea pur și simplu își pusese coada pe spinare și plecase. Dar Leo pronunțase cuvintele *Columbia Records*. Zisese: *Mereu în căutare de talente noi*. Când va

[1] Într-o zi, când voi fi extrem de trist, când lumea va fi rece, voi la la la doar gândindu-mă la tine, și cum arăți în seara asta.

mai da peste ea o asemenea ocazie? Avea să lipsească doar puţin, suficient cât să facă impresie bună.

– Mariah a fost descoperită de Tommy Mottola pe când era chelneriţă, spuse ea, mai în glumă, mai în serios, în încercarea de a-şi justifica comportamentul.

– Serios? spuse Leo, zorind-o către maşina lui şi privind atent către ferestrele de la etaj, aflate deasupra parcării.

Era posibil ca Victoria să-l zărească de pe terasa laterală, unde tocmai se strângea toată lumea, şi, cel mai probabil, îi observase deja lipsa şi pornise în căutarea lui prin împrejurimi. Furioasă.

Matilda se opri lângă portieră şi-şi scoase cu dexteritate încălţările din pânză neagră pe care le purta la serviciu. Dintr-o pungă de plastic uzată scoase o pereche de sandale argintii cu toc cui.

– Chiar nu e nevoie să-ţi schimbi pantofii pentru asta, spuse Leo, rezistând cu greu impulsului de a-i cuprinde cu mâinile talia subţire chiar în acel moment şi în acel loc, în văzul tuturor.

– Dar mergem să bem ceva, nu? se interesă Matilda.

Îi pomenise Leo ceva de genul ăsta? Exclus. Îl cunoştea toată lumea din orăşelul ăsta sufocant de mic, îi cunoştea familia, soţia, mama. Îşi goli paharul de martini şi îl aruncă în tufe.

– Dacă doamna vrea să bea ceva, o să-i găsim doamnei ceva de băut, spuse Leo.

Matilda îşi strecură picioarele în sandale şi îşi ridică bareta delicată, cu accente metalice, deasupra călcâiului stâng, apoi a celui drept. Se ridică în picioare, ajungând acum la aceeaşi înălţime cu Leo.

– Nu suport să port încălţări cu talpă plată, spuse ea. Mă aplatizează de tot.

Leo aproape că o îmbrânci pe Matilda pe scaunul din faţă, pentru a ieşi din raza vizuală a celorlalţi, ascunsă în spatele geamurilor fumurii.

De pe scaunul pasagerului, Matilda fu uluită să-şi audă vocea firavă, nazală, din boxele automobilului, a căror sonorizare era de o calitate extraordinară. Vocea ei suna complet diferit pe sistemul audio Dell antic al surorii ei. Suna mult mai bine.

Leo bătea ritmul cu degetele pe volan în timp ce asculta. Verigheta îi strălucea în lumina din habitaclul maşinii. Să se încurce cu un bărbat însurat contravenea fără îndoială regulilor Matildei. Îşi dădu seama că Leo se străduia să afişeze oarecare interes pentru vocea ei, scormonind prin minte să născocească vreun compliment.

– Am alte înregistrări mai bune. Probabil am descărcat o versiune greşită, spuse Matilda, simţind cum se înroşeşte până în vârful urechilor de ruşine.

Leo se uita pe geam.

– Ar trebui să mă întorc, spuse ea, schiţând gestul de a deschide portiera.

– Nu pleca, spuse Leo, aşezându-şi mâna pe genunchiul ei.

Ea rezistă impulsului de a-şi retrage piciorul şi se îndreptă în scaun. Mintea îi vuia de gânduri. Ce putea ea să-i ofere ca să-i menţină trează atenţia? Nu-i plăcea să fie chelneriţă, dar Fernando avea s-o *omoare*, fiindcă dispăruse când ar fi trebuit să servească cina. Leo se uita cu îndrăzneală la pieptul ei. Fata lăsă privirea în jos şi observă o mică pată pe pantalonii ei negri. Frecă cu unghia stropul de vinegretă din care preparase litri întregi. Probabil că înăuntru, ceilalţi aşezau salata pe farfurii şi creveţii pe grătar, storcând

tuburi de sos pentru a crea pe marginea fiecărei farfurii un model care ar fi trebuit să imite valurile, genul de linii şerpuite pe care le-ar desena un copil ca să redea imaginea mării.

– Aş vrea să văd oceanul, spuse ea încet.

Apoi, cu o mişcare atât de lentă, încât la început nici nu-şi dădu seama ce se întâmplă, Leo îi luă mâna într-a lui (pentru o clipă, crezu cu naivitate că i-o va săruta, ca un personaj din telenovelele pe care le urmărea mama ei) şi i-o aşeză la el în poală. Partea aceasta nu avea s-o uite niciodată: nu-şi dezlipi privirea de a ei nici măcar pentru o secundă. Nu închise ochii, nu-şi lăsă capul pe spate, nu se lansă într-un sărut superficial, nu încercă să-i deschidă stângaci nasturii de la bluză; ci se uită lung şi intens în ochii ei. O *văzu*.

Îi simţi reacţia trupului sub mâna ei şi se înfioră. În timp ce Leo continua să o privească, ea apăsă puţin cu degetele, devenind complet stăpână pe sine.

– Credeam că mergem să vedem oceanul, spuse ea, dorindu-şi să iasă din raza vizuală a bucătăriei.

El zâmbi larg şi comută maneta de viteze în marşarier. Până să-şi pună el centura de siguranţă, Matilda îi şi descheiase şliţul.

Nu-i putea reproşa nimeni lui Leo timpul scurt în care ajunse la orgasm. Soţia lui îl condamnase la abstinenţă de câteva săptămâni bune, după ce îl surprinsese făcându-i avansuri unei bone într-un hol retras, în casa de vară a unui prieten. În timp ce conducea spre ocean, Leo spera că amestecul de băutură, cocaină şi Wellbutrin avea să-i domolească reacţiile, însă în momentul în care Matilda îşi încleştă mâna cu fermitate, îşi dădu seama că totul se întâmpla prea repede. Închise ochii pentru o secundă – numai

o secundă – ca să își vină în fire, să înlăture imaginea excitantă a mâinii ei, cu unghiile acelea albastre cojite mişcându-se ritmic. Leo nici măcar nu apucă să zărească maşina care venea cu viteză din dreapta, de pe Ocean Avenue, perpendicular cu artera pe care rula automobilul în care erau ei. Era deja prea târziu când realiză că scrâşnetul pe care îl auzi nu era vocea Matildei din înregistrare, ci cu totul altceva.

Nici unul din ei nu avu măcar răgaz să țipe.

Partea întâi
OCTOMBRIE ÎNZĂPEZIT

1

Pentru că cei trei frați Plumb conveniseră la telefon, în seara precedentă, că nu ar trebui să bea de față cu fratele lor, Leo, fiecare dintre ei se afla – fără știrea celorlalți – în câte un bar din Grand Central sau din împrejurimi, savurând pe furiș câte un cocktail înainte de prânz.

Era o după-amiază neobișnuită de toamnă. Cu două zile în urmă, un ciclon se dezlănțuise pe coasta Atlanticului mijlociu, ciocnindu-se cu un front de aer rece, ce se deplasa către est dinspre Ohio, și cu o masă de aer arctic, ce cobora dinspre Canada. Furtuna care se abătuse adusese căderi de zăpadă în cantități enorme în unele locuri și o iarnă neobișnuit de timpurie în orașele din Pennsylvania până în Maine. În orășelul-satelit aflat la cincizeci de kilometri la nord de Manhattan, unde locuia Melody Plumb, majoritatea copacilor își purtau încă frunzele tomnatice, iar mulți fuseseră distruși sau afectați de zăpadă și îngheț. Străzile erau pline de crengi căzute, curentul electric era încă întrerupt în unele orașe, primarul vorbea de anularea sărbătorii de Halloween.

În ciuda gerului persistent și a penelor sporadice de curent electric, trenul care o adusese pe Melody în Manhattan circulase fără incidente. Se așezase la

barul din holul hotelului Hyatt de pe Forty-Second Street, unde ştia că nu va da peste fratele sau peste sora ei; le sugerase să ia prânzul la restaurantul hotelului, şi nu în locul lor obişnuit de întâlnire, Oyster Bar din Grand Central, şi fusese zeflemisită de Jack şi de Beatrice, fiindcă se pare că Hyatt nu se afla pe lista lor de localuri socotite acceptabile după cine ştie ce criterii oculte, cărora nu avea nici un chef să le descifreze misterul. Refuza să se mai simtă inferioară în faţa celor doi, refuza să se lase jignită pentru că nu împărtăşea veneraţia lor pentru tot ceea ce făcea parte din vechiul Manhattan.

După ce se aşeză la o masă sub ferestrele uriaşe de la nivelul superior al holului imens al hotelului (care era, trebuia să recunoască, teribil de ostil – prea mare, mohorât şi modern, deasupra atârna un soi de sculptură hidoasă confecţionată din ţevărie din oţel; parcă îi şi auzea pe Jack şi pe Bea comentând sarcastic; se simţea uşurată că nu erau şi ei acolo), Melody comandă cel mai ieftin vin alb la pahar (*doisprezece* dolari, mai mult decât ar fi cheltuit pe o sticlă întreagă acasă), sperând că barmanul i-l va umple generos.

După ce viscolul se oprise, vremea rămăsese neaşteptat de rece, dar soarele începuse să-şi facă în sfârşit apariţia şi temperaturile erau în creştere. Mormanele de zăpadă de la fiecare intersecţie din Midtown se topeau văzând cu ochii, transformându-se în băltoace de mocirlă şi gheaţă de netraversat. Melody observă o femeie, nici pe departe elegantă, care încercă să sară peste o astfel de baltă, însă rată la câţiva centimetri, iar pantoful ei balerin roşu ateriză direct în apa care era, fără îndoială, îngrozitor de rece şi de mizerabilă. Ar fi fost încântată să aibă o pereche de pantofi delicaţi ca aceia şi ar fi avut grijă să nu-i poarte într-o zi ca asta.

Fu străbătută de un fior de angoasă gândindu-se la fiicele ei care se îndreptau spre centru și erau nevoite să facă slalom printre băltoace la fiecare colț de stradă. Luă o înghițitură din vin (acceptabil), își scoase telefonul din buzunar și-și deschise aplicația preferată, cea pe care Nora o numea Stalkerville. Apăsă tasta „găsește“ și așteptă ca aplicația să se activeze și să afișeze pe ecran cele două puncte care le reprezenta pe fiicele ei gemene în vârstă de șaisprezece ani.

Lui Melody i se părea de-a dreptul miraculos dispozitivul acela care îi încăpea în palmă și care îi permitea să urmărească traseul exact parcurs de Nora și Louisa, atâta vreme cât aveau telefoanele la ele. Doar erau adolescente: aveau *întotdeauna* telefoanele la ele. În timp ce se încărca harta, simți palpitațiile acelea familiare de panică până când cele două cerculețe albastre începură să pulseze, și cuvântul: *Găsit!* apăru în partea superioară a ecranului, localizându-le pe fete chiar acolo unde ar fi trebuit să fie, la centrul de pregătire pentru examenele finale SAT.

Urmau cursurile de pregătire în weekend de mai bine de o lună, și de obicei Melody le urmărea traseul, dimineața, de la masa din bucătărie, privind punctele albastre care se deplasau încet din Grand Central către nord, conform instrucțiunilor ei precise: De la gară, trebuiau să iau autobuzul de pe Madison Avenue spre Fifty-Ninth Street, unde coborau și o luau pe jos către vest, spre centrul de pregătire de pe Sixty-Third, chiar lângă Columbus. *Nu* aveau voie să meargă pe partea cu parcul, ci pe latura de sud a străzii, trecând prin fața portarilor aliniați în uniformă, care le-ar auzi strigând după ajutor dacă ar da cumva de necaz. Le era strict interzis să intre în Central Park sau să se abată de la traseul prestabilit. Melody le băga în sperieți în fiecare săptămână, făcându-le capul calendar cu povești

despre fete care dispăruseră, fuseseră răpite, obligate să se prostitueze sau ucise şi aruncate în râu.

– Upper West Side nu e tocmai Calcutta, susţinea cu blândeţe Walter, soţul ei.

Însă ea se speria uşor. Inima începea să-i bubuie în piept, palmele îi transpirau la gândul că fiicele ei umblau prin oraş fără ca ea să fie lângă ele să le protejeze. Chiar şi acum îi transpirau palmele. Când coborâseră împreună în Grand Central, în dimineaţa aceea, nu mai voise să le lase să plece. Sâmbăta, gara era înţesată de turişti care citeau ghiduri sau mersul trenurilor şi încercau să găsească Galeria Şoaptelor. Le sărutase de rămas-bun şi le urmărise cu privirea până când îi devenise imposibil să le distingă capetele în mulţime – una blondă, cealaltă brunetă. Nu arătau ca nişte turiste; felul în care se mişcau prin mulţime nu trăda nici urmă de şovăială. Arătau ca şi cum ar fi aparţinut oraşului, ceea ce o îngrozi pe Melody. Îşi dorea să-i aparţină numai *ei,* să nu mai crească. Nu-i mai împărtăşeau orice gând, dorinţă sau grijă; nu le mai cunoştea cele mai ascunse cotloane ale inimii şi minţii, ca înainte. Melody era conştientă că era în firescul vieţii să le dea voie să crească. Voia să fie puternice, independente şi fericite – mai mult decât orice, îşi dorea să le vadă *fericite* –, însă ideea că nu le mai cunoştea resorturile lăuntrice îi dădea o senzaţie de vertij. Dacă nu putea fi sigură de modul în care se mişcau prin lume, putea măcar să le *urmărească* mişcându-se prin lume cu acel dispozitiv cât palma. Măcar atât putea avea.

– N-o să mai vedeţi niciodată banii înapoi de la Leo, îi spusese Walter înainte să plece ea la gară. Visaţi toţi la cai verzi pe pereţi, vă pierdeţi vremea degeaba.

Deşi Melody se temea că are dreptate, trebuia să spere contrariul. Luaseră cu împrumut o grămadă de

bani ca să-şi cumpere casa, o clădire mică, dar cu valoare istorică, pe una dintre străzile cele mai frumoase din oraş, iar apoi economia se prăbuşise, şi preţurile caselor scăzuseră dramatic. Dobânda fluctuantă pentru creditul ipotecar pe care deja nu şi-l mai permiteau era pe punctul de a se majora. Având în vedere că valoarea casei scăzuse, nici nu se punea problema să mai facă alt credit. Universitatea se apropia cu paşi repezi, iar economiile lor din bancă erau pe sponci. Îşi pusese speranţa în Moştenire.

Melody se uita la oamenii de pe stradă care îşi scoteau mănuşile, îşi desfăceau fularele şi-şi ridicau feţele către soare. Se simţi satisfăcută la gândul că, dacă voia, putea petrece toată după-amiaza acolo înăuntru. Principalul motiv pentru care îi plăcea barul de la Hyatt era faptul că putea ajunge acolo printr-un pasaj greu de descris, aproape pustiu, ce făcea legătura între hotel şi Grand Central. Când se făcea ora prânzului, se întorcea în gară prin culoarul ei secret şi cobora la Oyster Bar. Putea petrece ore întregi în New York fără ca măcar să pună piciorul pe trotuar, evitând să respire aerul din Manhattan, pe care şi-l imaginase întotdeauna îmbibat de praf. În timpul scurtei tentative pe care o avuseseră ea şi Walt de a locui în Upper (upper) Manhattan, unde se născuseră gemenele, ea purtase o bătălie acerbă, însă zadarnică, împotriva funinginii din oraş. Indiferent de câte ori ştergea mobila cu cârpa umedă, petele negricioase reapăreau uneori chiar şi la interval de numai câteva ore. În lipsa oricăror surse de încredere, depunerile acestea o îngrijorau. Le percepea ca pe o manifestare fizică a decăderii oraşului, de parcă toate masele care colcăiau în oraş erau măcinate şi transformate în praful acela cenuşiu şi greu de îndepărtat, ce se depunea la ferestre.

Zări o altă femeie, cu un pahar de vin în mână, în cealaltă parte a încăperii, și-i luă un moment să-și recunoască propria reflexie. Părul ei era mai blond decât de obicei – alesese o nuanță mai deschisă la farmacie, sperând să-i îndulcească trăsăturile: nasul prea lung și bărbia aspră, pe care atât ea, cât și sora ei, Beatrice, le moșteniseră de la strămoșii paterni din New England. Într-un fel, trăsăturile acelea ferme o avantajau pe Beatrice (*Madam X*, așa cum obișnuia Leo s-o numească pe Bea, după portretul pictat de Sargent), dar pe Melody o făceau să pară dură, fără ca aceasta să fie neapărat o trăsătură a caracterului ei. Mai ales în ajun de Halloween îi displăcea propria înfățișare. Într-un an, când fetele erau mici și ieșiseră la cumpărături ca să le ia costume, Nora arătase cu degetul o reclamă cu o vrăjitoare – nu una teribil de hidoasă, cu negi, față verde sau dinți stricați, dar totuși, o *vrăjitoare* – aplecată deasupra unui cazan și zisese: „Ia uitați! E mami!"

Melody luă nota de plată de pe masă și i-o dădu unui chelner împreună cu un card de credit. *N-o să mai vedeți niciodată banii înapoi de la el*, spusese Walt. *Ba o să-i vedem*, se gândi Melody. Nu era cu putință ca o singură noapte de nesăbuință a lui Leo și depravarea lui să le distrugă viitorul fiicelor ei, mai ales că munciseră din greu pentru asta, iar ea le îndemnase să aibă visuri mărețe. *Nu* aveau să se ducă la colegiul comunitar.

Melody aruncă din nou o privire la harta de pe telefon. Mai avea un motiv personal pentru care îi plăceau atât de mult punctele acelea albastre cu undele lor animate; îi aminteau de prima ecografie la care ea și Walt văzuseră cele două bătăi de inimi gemene, două umbre cenușii cu forme incerte, bătând neregulat undeva adânc în pelvisul ei.

Doi la preț de unu, îi anunțase vesel medicul specialist, iar Walt o luase de mână și se uitaseră amândoi fix la ecran, apoi unul la altul și zâmbiseră cu gura până la urechi, ca niște visători inocenți ce erau. Își amintea că în momentul acela se gândise: *N-o să existe o clipă mai frumoasă decât asta*. Și, într-un anume fel, avusese dreptate, știuse încă de pe atunci că nu avea să se mai simtă niciodată atât de puternică și de curajoasă în rolul de ocrotitoare, odată ce avea să aducă pe lume acele inimi palpitânde și vulnerabile.

Chelnerul se îndrepta acum spre ea cu o expresie îngrijorată. Oftă și deschise din nou portofelul.

– Îmi pare rău, doamnă, spuse el, înapoindu-i cardul Visa de pe care sperase că mai poate stoarce ceva, dar a fost refuzat.

– Nu face nimic, spuse Melody, scotocindu-se după cardul pe care îl activase în secret, fără să-i spună lui Walt; ar fi luat-o razna dacă ar fi știut. La fel cum ar fi luat-o razna dacă ar fi aflat că, deși centrul de pregătire pentru examenele SAT din oraș era mai ieftin decât profesorul particular din cartier pe care intenționase ea să-l angajeze, dar tot era de două ori mai scump decât recunoscuse, și tocmai de aceea mai avea nevoie de încă un card. Pe acesta am vrut să vi-l dau.

Îl urmări cu privirea până trecu cardul prin aparat; amândoi rămaseră absolut neclintiți și nu respirară decât atunci când chitanța ieși din aparat.

Mie îmi place viața noastră, îi spusese Walt în dimineața aceea, trăgând-o aproape de el. *Îmi place de tine. Poți să te prefaci, măcar un pic, că îți place și ție de mine?* Zâmbise în timp ce spusese asta, dar ea știa că uneori își făcea griji. Se relaxase după aceea în strânsoarea lui reconfortantă, inspirându-i mirosul liniștitor – săpun, cămașă proaspăt spălată și gumă mentolată. Închisese ochii și și le imaginase pe Nora și pe Louisa, sprintene

și adorabile, îmbrăcate în robe satinate, cu bonetele de absolvente, pe gazonul unei universități dintr-un orășel drăguț din New England, cu chipurile lor entuziasmate luminate de soarele dimineții și cu viitorul desfășurându-se la picioarele lor ca o panglică unduitoare din mătase. Erau atât de istețe, de frumoase, de sincere și de binevoitoare. Își dorea totul pentru ele – toate șansele pe care nu le avusese ea, oportunitățile pe care li le promisese. *Sigur că-mi place de tine, Walter*, bâiguise ea cu fața îngropată în umărul lui. *Îmi place atât de mult de tine. Pe mine mă urăsc.*

În extremitatea opusă a gării Grand Central, la capătul unor scări mochetate, dincolo de ușile din sticlă pe care scria CAMPBELL APARTMENT, Jack Plumb refuza băutura, pentru că i se părea că menta nu fusese amestecată cum trebuie.

– A fost pur și simplu aruncată acolo, ca și cum ar fi o garnitură, nu un *ingredient*, i se plânse el chelneriței.

Jack era la masă cu partenerul lui de două decenii și soțul lui legal de aproape șapte săptămâni. Era convins că ceilalți membri ai familiei Plumb nu știau despre locul acesta – fostul birou al unui magnat din anii '20, restaurat și conceput ca un cocktail-bar de lux. Posibil ca Beatrice să-l fi știut, însă nu era genul ei de local. Prea convențional. Prea scump. Ținută obligatorie. Uneori, barul era aglomerat, la modul agasant, cu navetiști, care din fericire nu prea se perindau pe acolo în această după-amiază de sâmbătă.

– Versiunea 2.0, comentă Walker când chelnerița așeză băutura preparată din nou în fața lui Jack.

Jack luă o înghițitură.

– E-n regulă, decretă el.

– Ne pare rău pentru deranj, îi spuse Walker chelneriței.

– Da, zise Jack în timp ce chelneriţa se îndepărta, pe un ton jos, însă suficient de tare ca să fie auzit de Walker, ne pare nespus de rău că v-am pus să vă faceţi treaba.

– Ea doar aduce băuturile, nu le şi prepară. Walker menţinu un ton afabil. Jack era prost dispus. Mai bine ia o înghiţitură zdravănă din băutura aia şi încearcă să te relaxezi.

Jack pescui o bucăţică de mentă din pahar şi o mestecă câteva clipe.

– Sunt curios, spuse el, oare ajută vreodată la ceva să-i recomanzi cuiva să se relaxeze? E ca şi cum i-ai spune „respiră“ unuia care se sufocă sau „înghite“ cuiva care se îneacă. E o critică absolut inutilă.

– Nu era o critică, ci o sugestie.

– E ca şi cum ai zice: „Orice-ai face, nu te gândi la un elefant roz“

– Am priceput, spuse Walker. Ce-ar fi să mă relaxez *eu*, şi tu să faci ce vrei.

– Mulţumesc.

– Nu mă deranjează să merg cu tine la prânzul ăsta, dacă te ajută cu ceva.

– Mi-ai mai zis. De vreo mie de ori.

Încercarea de a-l provoca pe Walker era maliţioasă şi zadarnică; cu toate astea, Jack îi dădea înainte, deoarece ştia că dacă îşi descarcă nervii pe Walker, i se va mai domoli nodul de furie pe care îl simţea în stomac. *Chiar* se gândise să-l invite pe Walker la prânz. Familia lui prefera oricum compania lui Walker; cine n-o prefera? Walker, cu râsul lui sonor, cu figura lui agreabilă şi bonomia lui fără margini. Parcă era un Moş Crăciun *gay*, proaspăt ras şi ceva mai în formă.

Dar Jack nu putea să-l invite pe Walker, pentru că nu îi anunţase încă pe ceilalţi membri ai familiei Plumb despre nunta lor stabilită la începutul lui

septembrie, eveniment la care nu fuseseră invitați, fiindcă Jack își dorise ca ziua aceea să fie perfectă, iar perfect pentru el însemna fără Plumb. Nu avea chef s-o asculte pe Bea lamentându-se din pricina accidentului lui Leo sau să-l audă pe soțul hodorogit al lui Melody cum îi zice absolut oricui dispus să-l asculte că numele lui e Walter-nu-Walker. (Faptul că Jack și Melody își aleseseră parteneri purtând aproape același nume era încă un aspect care îi rodea pe amândoi, chiar și după zeci de ani.)

– Îmi pare rău că mi-am vărsat nervii pe tine, spuse Jack în cele din urmă.

– Nu-i nimic, iubitule, răspunse Walker, ridicând din umeri.

– Îmi pare rău că mă port ca un dobitoc.

Jack își roti gâtul, încercând să audă trosnetul acela îngrijorător, dar satisfăcător, care își făcuse apariția de curând. Doamne, chiar îmbătrânea! Mai avea încă șase ani până să împlinească cincizeci de ani și cine știe ce alte orori îi rezerva deceniul următor pentru trupul lui zvelt, care însă începuse să devină cam flasc, pentru memoria lui care începuse deja să dea rateuri, pentru părul care i se rărise alarmant de rău.

– O să mă simt mai bine după prânz, îi spuse el lui Walker, cu un surâs vag.

– Orice s-ar întâmpla la prânz, o să fim bine. Totul o să fie *în regulă*.

Jack se afundă mai mult în fotoliul din piele și începu să-și trosnească, pe rând, degetele de la mâini – un sunet care știa că îl irita la culme pe Walker. Sigur că Walker își imagina că totul avea să fie *în regulă*. Walker nu avea habar de strâmtoarea financiară în care se găsea Jack (un motiv în plus pentru care Jack nu dorea prezența lui la întâlnirea de la prânz, în cazul în care se ivea ocazia să-i spună lui Leo exact cât de

mult îl costa mica lui escapadă de pe străzile lăturalnice din Long Island). Fondul lor de pensii suferise o lovitură devastatoare în 2008. Locuiau în același apartament pe West Street de când erau împreună. Micul magazin de antichități al lui Jack din West Village nu fusese niciodată extrem de profitabil, însă în ultimii ani se considerase norocos că se menținea măcar pe linia de plutire. Walker era avocat, pe cont propriu, și fusese dintotdeauna stâlpul financiar în relația lor. Singura lor investiție consistentă era o casă de vacanță modestă, însă prețuită de amândoi, în North Fork, pe care Jack o ipotecase în secret pentru a contracta un împrumut. Se baza pe Moștenire, nu numai pentru a achita creditul ipotecar, ci și pentru că era singurul lucru pe care i-l putea oferi lui Walker ca o contribuție la viitorul lor comun. Nu crezuse nici o clipă că Leo ar fi falit. Și, de altfel, nici nu-i păsa. Voia doar să-și primească datoria înapoi.

Jack și Leo erau frați, însă nu erau prieteni. Își vorbeau arareori. Walker îl cicălea uneori („nu poți să renunți la familie"), dar Jack făcuse eforturi ca să se îndepărteze de membrii familiei Plumb, mai ales de Leo. În compania lui Leo, Jack se simțea ca o versiune inferioară a fratelui său mai mare. Mai puțin inteligent, mai puțin interesant și mai puțin prosper – o imagine cu care se pricopsise în liceu și de care nu putuse ulterior să scape complet. La începutul clasei a noua, câțiva dintre prietenii lui Leo îl porecliseră pe Jack *Leo Lite*, iar acea poreclă umilitoare îi rămase chiar și după ce Leo absolvi. În prima lună la universitate, Jack se întâlnise întâmplător cu o cunoștință din orașul natal, care îl salutase în mod reflex cu formula „Salut, Lite. Ce mai e nou?" Jack aproape că îl pocnise.

Ușa barului se deschise, și un grup de turiști dădu buzna înăuntru, aducând cu ei o rafală de aer prea rece

pentru luna octombrie. O femeie le arăta celorlalți pantoful ei ud leoarcă, un balerin ieftin de un roșu țipător de prost gust.

– E total distrus, i se plângea ea prietenei sale.

– Partea plină a paharului, îi spuse Jack lui Walker, dând din cap pentru a arăta spre pantof.

– Probabil ar fi bine să nu întârzii.

Walker își ridică încheietura, arătându-i ceasul care fusese un cadou de nuntă de la Jack, un exemplar rar din seria Tank de la Cartier din anii '40, în perfectă stare. Costase o mică avere; Walker habar n-avea. Încă un motiv pentru care să urască greșeala grosolană comisă de Leo: modul în care Jack atașa acum în minte, în mod involuntar, un preț scris cu caractere fosforescente imense fiecărui obiect pe care îl dețineau, regretând în treacăt fiecare nouă achiziție pe care o făcuseră anul trecut, *anii trecuți*, inclusiv toate cheltuielile deloc neglijabile pentru nunta lor, de altfel idilică.

– Îmi place la nebunie ceasul ăsta, spuse Walker cu tandrețe în voce, ceea ce îl făcu pe Jack să vrea să-și azvârle paharul în zidul din partea opusă a încăperii.

Aproape că se putea desfăta cu minunata senzație de eliberare care l-ar fi inundat în momentul în care cristalul greu s-ar fi sfărâmat într-un milion de cioburi infime. În schimb, se ridică în picioare și puse paharul la loc pe masă, cu un gest apăsat.

– Nu-i lăsa să te zgândărească, spuse Walker, așezându-și mâna pe brațul lui Jack, în încercarea de a-l liniști. Doar ascultă ce are Leo de zis, iar după aceea o să vorbim despre asta.

– Așa am de gând.

Jack își încheie nasturii hainei, coborî scările și ieși pe ușa ce dădea în Vanderbilt Avenue. Simțea nevoia să respire puțin aer curat înainte de prânz; poate că

avea să facă o plimbare scurtă prin zonă. În timp ce se lupta ca să-şi croiască drum prin gloata de oameni care abia se mişcau, îşi auzi numele strigat de cineva. Se întoarse, însă îi luă câteva clipe până să o recunoască pe femeia cu beretă, care rânjea ca o ţicnită pe deasupra unui fular roz cu portocaliu, tricotat de mână, făcându-i cu mâna şi strigându-l. Rămase pe loc, privind-o cum se apropie, şi, involuntar, zâmbi şi el. Beatrice.

Beatrice Plumb era o clientă fidelă la Murphy's, unul dintre barurile de navetişti care se înşirau pe scurta distanţă dintre Forty-Third Street şi gara Grand Central. Bea se avea bine cu patronul, Garrie, un vechi prieten al lui Tuck din Irlanda. Lui Tuck îi plăcea cum turna Garrie o halbă şi cum, atunci când barul era aproape gol, Garrie cânta, cu vocea lui subţire şi stridentă de tenor, nu melodii din colecţia turistică obişnuită, „Danny Boy“ sau „Wild Rover“, ci din repertoriul său de cântece irlandeze revoluţionare, „Come Out Ye Black and Tans“ sau „The Ballad of Ballinamore“. Garrie fusese printre primii oameni care veniseră la uşa lui Bea după ce murise Tuck. Scosese o cinzeacă de Jameson din buzunarul de la haină şi turnase câte un pahar pentru fiecare.

– În cinstea lui Tuck! închinase el solemn. Fie-i trecerea uşoară!

Uneori, într-o lumină favorabilă, Bea avea impresia că Garrie arată bine. Uneori, i se părea că el o plăcea, însă nu voia să afle; el se simţise prea apropiat de Tuck.

– Eşti matinală azi, spuse Garrie când o văzu intrând cu puţin înainte de ora douăsprezece.

– Prânz cu familia. Am nevoie de ceva tărie în cafeaua aia.

Garrie desfăcu sticla de Jameson şi turnă o cantitate generoasă în cană înainte să adauge cafeaua. Soarele strălucea şi era suficient de jos pe cer, încât să o orbească pe Bea pentru o clipă, când se aşeză pe locul ei preferat, lângă ferestruica din faţă. Se ridică şi mută scaunul înalt şi şubred la umbră şi mai departe de uşă. Părea mai degrabă o zi de ianuarie decât de octombrie. Încăperea mirosea a sobă, a mop murdar şi a bere.

– Aroma zeilor, obişnuia Tuck să zică.

Nimic nu-i plăcea mai mult decât un bar întunecos într-o după-amiază însorită. Din tonomat începu să se audă melodia „Baby, It's Cold Outside" interpretată de Rosemary Clooney şi Bing Crosby. Bea şi Garrie schimbară un zâmbet ironic. Oamenii erau lipsiţi de imaginaţie într-un mod atât de reconfortant.

Bea era nerăbdătoare să-l întâlnească pe Leo, dar avea şi emoţii. Nu-i răspunsese niciodată la telefon cât timp fusese internat la centrul de dezintoxicare. Probabil că era supărat pe toţi. Se întreba cum mai arăta oare. Ultima oară când îl văzuse, în noaptea aceea la spital, tocmai îi fusese suturată rana de la bărbie şi arăta livid şi terifiat. Luni întregi înainte de accident arătase îngrozitor: buhăit, obosit şi groaznic de plictisit.

Bea se temea că prânzul din acea zi avea să se lase cu ceartă. Jack şi Melody începuseră să-şi piardă din ce în ce mai mult răbdarea cu situaţia referitoare la Moştenire, şi se aştepta să vină amândoi cu jalba-n proţap. Principala ei preocupare nu era ce avea ea nevoie de la Leo. În acea zi, obiectivul ei era să-şi facă fraţii şi sora, care de obicei erau puşi pe harţă, să se poarte cât de cât civilizat, măcar o după-amiază, destul cât să-l determine pe Leo să... ei bine, nu ştia exact ce voia de la el. Să pună la punct un soi de plan care i-ar fi domolit pe Jack şi pe Melody pentru o vreme şi

i-ar fi oferit lui Leo suficient spaţiu ca să nu se închidă complet sau să-şi ia tălpăşiţa.

Simţea efectul alcoolului care-i înmuia mâinile şi picioarele, relaxându-i nervii. Îşi ridică geanta de pe spătarul scaunului. Numai simţindu-i greutatea, fu străbătută de un uşor fior. Bea era scriitoare. (*Fusese* scriitoare? Era o scriitoare care – până foarte de curând – luase o pauză de la scris? Niciodată nu ştia în ce termeni să vorbească despre ea însăşi.) Se întâmpla câteodată, în prezent nu prea des, ca vreun angajat de la revista literară unde lucra să-i recunoască numele. *Beatrice Plumb? Scriitoarea?* începea conversaţia într-o notă optimistă. De-acum, era familiarizată cu scenariul: privirea licărind de încântare pentru că o recunoştea, apoi încruntarea din pricina nedumeririi, persoana în cauză străduindu-se să-şi amintească vreun titlu recent, orice altceva în afară de povestirile ei de tinereţe, de demult. După un deceniu de antrenament, ştia cum să prevină inevitabilul. Era înarmată cu un arsenal de replici menite să deruteze adversarul şi să pună capăt ofensivei având drept ţintă romanul ei mult aşteptat: o glumă răsuflată frizând autoironia, dar eficientă, despre lentoarea cu care scrie, şi anume că încetinirea progresului ei de-a lungul anilor s-ar fi tradus într-un venit de câte o jumătate de penny pe oră; o superstiţie falsă de a nu vorbi despre o lucrare neterminată; exasperare amuzată la adresa *perfecţionismului* ei neînduplecat.

Din geanta încăpătoare de pânză scoase o poşetă din piele moale, maro-închis, cea pe care Leo o ochise când se plimba prin Portobello Road Market, în Londra, cu ani în urmă, pe când ea era la universitate şi începuse să-şi ia scrisul în serios. I-o făcuse cadou de ziua ei. Veche de pe la 1900, de mărimea unui caiet studenţesc, arăta ca o servietă în miniatură cu mânerul ei mic şi

cureluşele din piele, o geantă pe care ar fi purtat-o cineva în Viena spre sfârşitul secolului al nouăsprezecelea. Îi plăcuse la nebunie şi o considerase mereu geanta ei norocoasă, până când i se păru că tot norocul de care se bucurase odinioară dispăruse fără urmă. Cu câteva săptămâni în urmă, dăduse peste ea sus pe raft, într-un dulap, şi o dusese la un cizmar din apropiere ca să repare una din cureluşe. Pielea fusese curăţată şi lustruită, iar poşeta arăta acum ca nouă; îi rămăsese doar aspectul de patină a timpului, ca şi cum ar fi purtat în ea ani întregi de manuscrise de succes. Desfăcu cureluşele, deschise clapeta şi scoase teancul de pagini acoperite de scrisul ei ondulat. Bea scrisese în ultimele câteva luni mai mult decât în ultimii ani.

Şi ceea ce scria era foarte reuşit.

Iar ea se simţea oribil.

Cu ani în urmă, când tocmai îşi încheiase doctoratul, Leo o convinsese să lucreze împreună cu el la o revistă pe care o pusese pe picioare, pe vremea când a lansa o revistă nu era un act de nebunie curată. *SpeakEasy* era o revistă suficient de inteligentă şi de provocatoare pentru a fi uşor scandaloasă, ceea ce îi asigură peste noapte succesul în lumea insulară a presei newyorkeze, adică tocmai în sânul comunităţii pe care o ironiza fără milă. Leo deţinea o rubrică lunară, ştiri din presă presărate cu bârfe desfrânate care ridiculizau fără perdea vechea gardă a oraşului, îngropată în bani moşteniţi şi nepotisme şi ridicol de închistată. Rubrica cu pricina îi asigurase lui Leo oarecare faimă şi atrăsese antipatia multora. Revista se închisese după numai câţiva ani, însă aproape toţi angajaţii de acolo se orientaseră ulterior spre proiecte de presă şi mai ambiţioase, publicaseră romane de succes sau urmaseră alte oportunităţi literare la fel de respectabile.

Vreme îndelungată, Leo întrupase o poveste de succes. Cooptase câţiva angajaţi mai tineri ca să lanseze o versiune online a revistei *SpeakEasy* din micul lui apartament. Menţinuse tonul meschin şi extinsese sfera de interes, vizând toate personajele şi domeniile lui preferate cu reputaţie îndoielnică, iar afacerea crescuse de la un singur website la şaptesprezece în numai cincisprezece luni. Şi doar trei ani mai târziu, Leo şi partenerul său îşi vândură micul imperiu unui concern de presă pentru o sumă frumuşică.

Lui Bea încă îi era dor de perioada de început a revistei *SpeakEasy*. Redacţia era parcă o tabără de vară gălăgioasă, unde toţi copiii erau isteţi şi amuzanţi, se prindeau de glume imediat şi rezistau la băutură. Pe atunci, Leo fusese cel care o impulsionase să ducă la bun sfârşit prozele acelea scurte timpurii. Leo fusese cel care stătuse treaz până târziu în noapte disecându-i paragrafele, cizelându-i textul, conferindu-i coeziune şi umor. Leo fusese cel care îi pasase editorului literar (şi actualului ei şef, Paul Underwood) de la *SpeakEasy* prima ei povestire, pentru a fi publicată în ediţia inaugurală de povestiri: „Cele mai noi voci din New York: Ce autori *ar trebui* să citiţi". Leo fusese cel care îi pusese poza pe copertă (cu comentariul foarte caracteristic pentru tonul revistei: „Sora editorului a scris povestirea noastră preferată. Aveţi vreo problemă cu asta?"). Fotografia aceea mai apărea din când în când pentru a însoţi câte un articol comemorativ despre *SpeakEasy* („Unde sunt acum?") sau despre grupul de tinere scriitoare, în care era inclusă şi Bea, etichetat de un jurnalist cu enervantul nume „The Glitterary Girls". Poza fusese făcută pe Mott Street, în Chinatown, în faţa unei vitrine în care atârnau, de nişte cârlige argintii, nişte raţe Peking lucioase, cu capetele întoarse toate în aceeaşi direcţie. Bea purta o

rochie galben-aprins, a cărei fustă se înfoia în vânt, și ținea pe un umăr o umbrelă de soare verde, imprimată cu bujori mici, roz și albi. Cozile împletite lungi pe care le purta încă erau de un roșcat-intens pe atunci și erau prinse la ceafă. Cu bărbia în jos, cu ochii închiși, cu silueta scăldată în lumina după-amiezii de august, părea o pictură contemporană înfățișând Buna-Vestire. Fotografia apăruse pe coperta interioară a primei, și singurei, sale cărți. Ani întregi umbrela aceea verde fusese agățată de tavan, deasupra patului ei. Mai avea și rochia galbenă pe undeva.

Bea îi făcu semn lui Garrie, care mai aduse cafea și puse sticla de Jameson lângă ceașca ei. Îl văzu aruncând o privire fugară spre notițele ei și uitându-se apoi repede în altă parte. Auzise suficient cât se văicărise ea la Tuck de-a lungul anilor despre romanul care nu mai apăruse, încât să evite o întrebare legată de preocupările ei scriitoricești, ceea ce o făcea să se simtă și mai jalnic, dacă mai era cu putință.

Lui Leo îi plăcuse forte mult prima ei povestire, și o și publicase, deoarece era despre *el*. Personajul pe care ea îl botezase Archie reprezenta o versiune deghizată a tânărului Leo – un Lothario amuzant, egocentrist și caustic. A doua povestire cu Archie apăruse în *The Paris Review*. A treia fusese publicată de *The New Yorker*. Apoi se pricopsise cu un agent – Stephanie, prietenă cu Leo, și ea la început de carieră; fata i-a făcut rost de un contract pentru două cărți contra unei sume atât de mari, că pe Bea o luase cu amețeală și trebuise să se așeze la Stephanie în birou și să respire într-o pungă de hârtie. Colecția ei de povestiri (dintre care se remarcau cele trei povestiri cu Archie, conform părerii unanime a criticilor: „încântător de echivoce", „inteligente și mustind de umor", „fie că sunteți de partea lui

Archie, fie împotriva lui, vă va fi imposibil să rezistaţi farmecelor lui perfide") se vânduse *fără mare vâlvă.*

– Nu-i bai, îi spusese Stephanie atunci. Asta e fundaţia pentru roman.

Bea se întreba dacă Stephanie şi Leo mai ţineau legătura, dacă Stepahnie era măcar la curent cu situaţia actuală. Bea vorbise ultima dată cu Stephanie cu mai bine de un an în urmă, cu ocazia unui prânz servit într-o atmosferă încordată, în centru. „Hai să ne întâlnim într-un local liniştit", îi scrisese Stephanie în email, avertizând-o cu privire la discuţia dificilă, însă deloc surprinzătoare, ce se prefigura, referitoare la romanul ei îndelung amânat şi extrem de laborios.

– Îmi dau seama cât ai muncit la versiunea asta, spusese Stephanie (cu generozitate – ştiau amândouă că nu mai muncise de mult la ea). Şi, cu toate că are atâtea calităţi admirabile...

– Oh, Doamne! Lui Bea nu-i venea să creadă că i se servea expresia-şablon, pe care o folosise ea însăşi de atâtea ori când nu reuşise să identifice nici măcar o calitate în proza cuiva. Te rog, nu mă lua cu *atâtea calităţi admirabile.* Te rog să-mi spui în faţă ce ai de zis.

– Ai dreptate. Îmi cer scuze.

Stephanie părea deznădăjduită şi aproape furioasă. Arăta şi mai în vârstă, observase Bea cu surprindere, însă presupunea că de fapt amândouă arătau mai în vârstă. Femeia se jucase nervoasă cu un pliculeţ de zahăr, rupându-l puţin la un colţ, îndoind apoi marginea şi punându-l pe farfurie.

– Bun, uite cum stau lucrurile. Tot ce mi-a plăcut la povestirile tale, umorul, inventivitatea, surpriza, toate calităţile acelor texte... Stephanie se întrerupse din nou, şi acum părea pur şi simplu confuză. Nu regăsesc nici una dintre calităţile astea în textul de acum.

Din acest punct, discuția degenerase.

– Îmi dai papucii? spusese Bea în cele din urmă, încercând să facă un spirit de glumă și să destindă atmosfera.

– Da, spuse Stephanie, hotărâtă să nu lase nici o urmă de îndoială în privința situației. Îmi pare foarte rău, dar asta e.

– Vreau ca romanul meu să fie *colosal*, le spusese Bea lui Stephanie și lui Leo în seara în care sărbătoriseră contractul ei pentru carte, o noapte lungă, în care băuseră mult, iar efervescența ei era atât de autentică, încât ar fi putut să modifice atmosfera când s-ar fi mișcat printr-o încăpere, asemenea unui front de aer.

– Asta e misiunea mea, spusese Stephanie. Tu concentrează-te pe scris.

– Mă refer la întreaga panoramă. Vreau să fie exhaustivă. *Fundamentală.* Vreau să mă joc puțin, să experimentez cu structura.

Bea îi făcuse cu mâna ospătarului și mai comandase o sticlă de șampanie. Leo își aprinsese un trabuc.

– Experimentele pot fi bine-venite, spusese Stephanie fără convingere.

Bea era foarte beată și foarte fericită. Se rezemase de speteaza banchetei, își ridicase picioarele pe un scaun, luase trabucul lui Leo, pufăise trei rotocoale de fum, le privise plutind spre tavan și tușise puțin.

– Dar gata cu Archie, spusese Leo brusc. Îl scoatem la pensie pe Archie, da?

Bea fusese surprinsă. Nu plănuise să mai scrie povestiri cu Archie, însă nici nu se gândise neapărat să-l *pensioneze*. Uitându-se la Leo peste masă, dregându-și glasul și încercând să-și concentreze privirea prin norii de fum, aburii de șampanie și cele câteva linii de cocaină pe care le prizase în baie cu câteva

ore în urmă, se gândi: *da*. Cum suna versetul ăla din Biblie? E timpul să mă lepăd de toate puerilismele?

– Da, se auzise spunând cu hotărâre. Gata cu Archie.

– Bun, zisese el.

– Nici măcar nu ești atât de interesant.

Îi dăduse înapoi trabucul.

– Nu *mai* e interesant, spusese Stephanie, iar Bea se prefăcuse a nu observa degetele agentei alunecând din ce în ce mai sus pe piciorul lui Leo și dispărând sub fața de masă din in.

Câte pagini scrisese de atunci? Câte aruncase? Prea multe ca să mai țină socoteala. Mii. Romanul era într-adevăr colosal. Cinci sute șaptezeci și patru de pagini. Nici nu voia să-l mai vadă vreodată.

Își mai turnă niște Jameson în ceașcă, fără să se mai sinchisească măcar de cafea, și se uită iar la noile pagini, pe care nu le văzuse încă nimeni, de a căror existență nici măcar nu știa cineva. Nu era o povestire cu Archie. *Chiar nu era*. Însă avea energie și dinamism, aceeași fluență a limbajului care îi venise atât de ușor cu ani în urmă, iar apoi dispăruse parcă peste noapte, ca și cum, în somn, i s-ar fi șters din memorie o abilitate vitală – cum să-și lege șireturile, să meargă pe bicicletă sau să pocnească din degete – și apoi nu mai reușise să și-o amintească.

La ultima lor întâlnire, Stephanie nu fusese radicală. Dacă ai ceva nou să-mi arăți, îi spusese, *cu adevărat nou*, am putea sta de vorbă. Însă Bea trebuia să-i arate paginile mai întâi lui Leo. Probabil. Eventual. Sau poate că nu.

– Când o să citim despre viața *ta*? spusese el pe un ton cam țâfnos, după ce fusese publicată ultima povestire cu Archie, cea în care ea pusese prea mult accentul pe trăsăturile lui mai puțin șarmante și mai degrabă indezirabile.

Aşadar, asta făcea. Se inspira din propria viaţă. Cum îndrăznea el să obiecteze? Leo îi era dator. Mai ales după noaptea de la spital. Ceea ce se întâmplase în iulie anul trecut i se întâmplase şi ei. Făcea parte şi din viaţa ei.

Nora şi Louisa mergeau pe lângă Central Park West ţinându-se de mână, cu răsuflarea tăiată, fiindcă alergaseră trei străzi de la cursul de pregătire SAT şi erau în culmea entuziasmului.

– Hai să vedem, spuse Nora, strângând mâna Louisei. Direct spre moarte sigură, trafic de carne vie sau ambele.

Louisa râse, însă avea emoţii. Ideea de a chiuli de la pregătirea SAT începuse ca o glumă.

– Am putea să ne lăsăm telefoanele în dulap şi să o ştergem, îi spusese Louisa Norei după o oră chinuitoare de curs. Singura persoană căreia îi pasă dacă suntem aici e mama.

Louisa citi pe faţa Norei că, fără să vrea, declanşase deja ceva inevitabil. Amândouă detestau cursurile. Profesoara responsabilă cu grupa lor nu părea să fie cu mult mai mare decât ele, nu făcea niciodată prezenţa, nu-şi amintea numele nimănui şi nici nu părea să-i pese cine ce exerciţii rezolva.

– Cursul acesta e în cea mai mare parte autonom, spusese ea pe un ton plictisit şi monoton în timp ce se uita pe o fereastră ce dădea spre Columbus Avenue, dând impresia că dorinţa ei cea mai arzătoare era să sară pe geam şi să se întoarcă la weekendul ei preţios. Vă alegeţi cu ceea ce investiţi.

– Eşti genială, îi spusese Nora Louisei. Hai s-o facem!

– Glumeam. Mama şi tata plătesc cursurile astea.

– Toate informaţiile sunt în manual! Nora scosese uriaşul ghid SAT. Au plătit pentru cartea asta. Tot ce face profa e să citească dintr-un capitol şi să ne pună

să facem exercițiile. Putem să învățăm în tren și acasă. Nici măcar nu-i atât de greu. Mai avem *un an întreg* până la admitere. Suntem într-a *unșpea*.

Pe Louisa o tenta ideea, însă avea emoții. Era de acord că orele erau inutile, dar se simțea vinovată. Acasă, erau probleme cu banii – mereu era câte o problemă cu banii, niciodată nu erau suficienți –, însă de data asta părea să fie ceva diferit și poate chiar mai grav. Părinții ei petreceau foarte mult timp șușotind nervoși pe la colțuri, iar cu o seară în urmă ieșiseră chiar ca să discute în curtea înghețată și înzăpezită. Dar știa că, odată ce își punea Nora ceva în cap, era doar o chestiune de timp până să se împlinească.

– Imaginează-ți ce frumos o să fie azi parcul, cu zăpadă, spuse Nora, încercând să o convingă imediat ce se îndepărtară de privirea de uliu a mamei lor. În oraș, zăpada e un lucru efemer. Vezi? Tocmai am folosit un cuvânt pentru SAT. Haide, azi e ziua perfectă.

Nu le opri nimeni când o șterseră din clădire printr-o ușă laterală și alergară în stradă, așteptându-se să se audă strigate pe nume în orice clipă. Își îngropară telefoanele mobile undeva adânc, într-un dulap, în caz că mama lor le-ar fi verificat locația în Stalkerville (era, în fond, mama lor; deci, verifica *întotdeauna* locația în care se aflau).

Louisa ezită. Avertizările proferate de Melody cu privire la Central Park și la aleile lui întunecoase, pline de bărbați malefici cu dorințe abjecte și primejdioase, chiar o înspăimântau. Dar Nora voia să găsească un vânzător ambulant de hot-dog, și caruselul, și Belvedere Castle, și alte lucruri de care auziseră, dar pe care nu le văzuseră niciodată. Descărcase și imprimase pe hârtie o hartă înainte să plece de acasă.

– Azi o să ne limităm la aleile principale, spuse ea, desfăcând harta și indicând punctul marcat „Strawberry Fields Memorial".

– Hai să începem de aici.

Leo Plumb se rătăcise. Nu era familiarizat cu această parte a orașului, iar ceea ce socotise a fi o scurtătură prin Central Park îl scoase în niște locuri pe care nu le recunoștea. Nu îi era de prea mare ajutor nici faptul că parcul arăta ca o zonă calamitată după viscol. Zăpada și gheața, care se depuseseră pe arborii încă înfrunziți, îngreunaseră ramurile în mod primejdios, distrugând sau vătămând nenumărați copaci. Multe dintre aleile parcului arătau ca niște curse cu obstacole, alunecoase și înțesate la tot pasul cu crengi căzute. Tocmai era în plină desfășurare o acțiune extinsă de curățenie, și din toate părțile răsuna zgomotul drujbelor. Unele zone erau restricționate cu bandă de atenționare, așa că trebuiau ocolite pe rute sinuoase. Leo era complet dezorientat.

Se uită în sus, încercând să repereze vârfurile și frontoanele caracteristice ale clădirii Dakota, din latura vestică a parcului, ca să-și ia un punct de reper, însă din locul în care se afla nu putea vedea decât clădiri mai înalte, nefamiliare. Leo întârziase la întâlnirea pe care o programase telefonic în ziua în care ieșise din centrul de dezintoxicare, cu vechiul său prieten, Rico, la Strawberry Fields Memorial. Trebuia să ajungă într-o zonă mai înaltă. Cândva, știa un truc ca să-și dea seama unde se află în parc, ceva legat de numerele de la baza felinarelor din fier forjat. Se duse la cel mai apropiat felinar. Da! Pe o plăcuță metalică de la bază erau gravate patru cifre: 6107. Însemna că ajunsese abia până la Sixty-First-Street? Dar nu indica oare și acel 07 ceva? Latura estică, vestică sau chiar

zona centrală? La naiba cu Olmsted şi cu cărările lui artificiale de inspiraţie bucolică. Îşi înfipse mâinile în buzunare şi se îndreptă într-o direcţie ce părea să fie vestul.

*

– E mişto, presupun, spuse Louisa, uitându-se la mozaicul alb-negru de pe jos, având gravat în mijloc cuvântul *IMAGINE*.

Îşi închipuise ceva cu totul diferit, poate o imagine cu John Lennon. Sau Strawberries (căpşune). Sau Fields (câmpuri).

Nora sărea de pe un picior pe altul, pentru că era încântată şi pentru că era frig.

– Hai să mergem în parc. Uită-te şi tu, e plin de oameni şi de familii. Barca e după dealul ăla la stânga.

Nora avea dreptate. Parcul nu părea deloc periculos. Părea un loc luminos şi plin de viaţă.

– E de-a dreptul exuberant, spuse Louisa, citând încă un cuvânt din vocabularul pentru SAT. Ia-o-nainte.

Mergând cât de repede putea, ţinând cont de pojghiţa de gheaţă de pe jos, Leo ajunse în sfârşit pe o alee pe care o recunoştea. De acolo, vedea clădirea Dakota. Aleea era în mod evident închisă, blocată cu bandă de avertizare, iar în zona încercuită, o cracă imensă dintr-un ulm bătrân se legăna ameninţător la doar câţiva metri de pământ. Se strecură pe sub banda din plastic şi o luă nonşalant pe cărare în sus. Panta era mai abruptă decât părea, iar tălpile pantofilor lui scumpi erau subţiri ca pergamentul. Croindu-şi drum printre nişte crengi căzute şi ocolind cât mai la distanţă ulmul ameninţător, alunecă pe suprafaţa unei băltoace lungi, îngheţate, aproape invizibile, care se crăpă sub greutatea lui. Înainte să-şi poată recăpăta

echilibrul, picioarele fugiră de sub el și ateriză pe spate. Cât era de lung.

– La naiba! exclamă el către un cârd de vrăbii care ciripeau isteric în tufele din apropiere.

Leo rămase întins câteva clipe. Transpira abundent, cu toate că extremitățile îi înghețaseră. Deasupra lui, cerul albastru intens te făcea să uiți că se apropia iarna; era un cer de primăvară, se gândi el, un cer plin de speranță. Aproape că își dorea să închidă ochii și să uite de întâlnirea lui. (*Întâlnire?* Parcă o și auzea pe consiliera lui de la centrul de dezintoxicare, cu tonul ei sarcastic și pufnetul familiar. *Hai să spunem lucrurilor pe nume, Leo. Te duci să-ți cumperi droguri.*)

În timp ce se ridica, auzi niște zgomote ceva mai în față, pe alee. Două adolescente tocmai apăruseră de după colț, luând-o la vale. Își țineau capetele apropiate unul de altul; una era mai însuflețită, vorbind repede și gesticulând, cealaltă încuviința din cap încruntată. Lui Leo îi plăcea felul în care fetele se tot aplecau una spre cealaltă în timp ce mergeau, de parcă ar fi avut umerii sau coatele legate. Cea blondă ridică privirea, îl văzu pe Leo prăvălit în mijlocul aleii acoperite cu polei și încremeni. Leo zâmbi ca să le liniștească și le făcu cu mâna.

– Aveți grijă, strigă el. E alunecos pe-aici.

Blonda păru să se panicheze și își apucă de mână prietena, care se holba la Leo, părând să-l recunoască – sau era doar imaginația lui? Toți trei rămaseră neclintiți o clipă, apoi fata cea blondă o luă de mână pe brunetă și ambele făcură cale-ntoarsă și începură să urce în grabă pe alee.

– Hei, strigă Leo după ele. Am intenții pașnice!

Fetele măriră pasul, ținându-se de braț ca să se echilibreze.

Pentru o clipă, Nora şi Louisa avură senzaţia că Melody fusese cea care aranjase apariţia aproape mistică a lui Leo, îl plantase acolo, ca să zică: *Vedeţi? Vedeţi ce pericole vă pasc în parc? Vedeţi ce norocoase sunteţi că eu sunt mama voastră?* O întrebau adesea despre fraţii şi sora ei, care locuiau în oraş şi care păreau atât de interesanţi şi exotici, mai ales unchiul Leo, a cărui fotografie apărea uneori la rubrica Sunday Styles, împreună cu Victoria, splendida lor mătuşă. (Louisa avusese o dată tentativa de a-i zice mătuşa Victoria, la o întâlnire rară de familie, şi nu-şi putuse da seama dacă femeii îi venise să râdă sau ar fi vrut să o scuipe.) Melody afişa o expresie îndurerată atunci când fetele îi arătau pozele, iar peste figura ei trecea un nor de dezaprobare şi dezamăgire. Fetele se simţeau atât de prost când îi vedeau reacţia, încât încetară să-i mai pomenească de fotografii, ascunzându-le, în schimb, într-o cutie în dulapul lor comun. Uneori, îl întrebau pe tatăl lor despre Leo, care nu le spunea mare lucru:

– A fost întotdeauna foarte cumsecade cu mine. Nu prea e familist.

Şi iată-l acum în carne şi oase. Leo. Zbătându-se pe spate ca o ţestoasă răsturnată. „Nu se *zbătea*“, spuse Nora, când se aflau mai târziu în tren spre casă, exprimându-şi dezacordul faţă de maniera în care Louisa încerca să descrie momentul acela ciudat. „Încerca să se ridice. Era polei.“ Însă Louisa nu cedă, părea bucăţică ruptă din Melody; abia ieşit de la dezintoxicare, insistă ea, Leo nu avea ce să caute în parc. Trebuia să fie la întâlnirea de prânz cu fratele şi cu surorile lui! În vârful dealului, se opriră şi se ascunseră după un copac ca să-l spioneze pe Leo.

– Sigur e el, spuse Louisa.

– Ar trebui să-i zicem ceva? întrebă Nora.

Louisa șovăi. Și ea ar fi vrut să-i vorbească lui Leo, dar se gândi că n-ar fi cazul.

– O să-i spună mamei, zise ea.

Nora încuviință din cap, cu buzele apăsate, dezamăgită. Rămaseră amândouă nemișcate, abia respirând, și-l urmăriră pe Leo câteva momente. Acesta se ridică și își scutură pantalonii, apoi se așeză pe un bolovan.

– Ce face? șopti Nora când Leo rămase cu privirea pironită la cer.

Și-ar fi dorit să fie o familie normală. Și-ar fi dorit să alerge în jos pe potecă, făcându-i cu mâna, iar el ar fi zâmbit și ar fi râs și și-ar fi putut petrece ziua împreună. În schimb, ele se piteau după un copac. Nu știau toate detaliile despre șederea lui la centrul de dezintoxicare, dar știau că fusese implicat într-un accident grav și avea de-a face cu drogurile.

– Cine mai ia cocaină în ziua de azi? o auzise Louisa zicând pe mama lor într-o discuție cu tatăl lor într-o seară, vara trecută.

– Poate că e aici ca să cumpere droguri, spuse Louisa uitându-se îngrijorată la Nora. Ce alt motiv ar putea să aibă ca să vină tocmai până aici chiar înainte de prânz?

Leo oftă și se ridică anevoie de jos, scuturându-și pantalonii de crenguțe și murdărie. Se așeză pe un bolovan din apropiere, privindu-și palmele julite. Ceva legat de fetele acelea nu îi dădea pace. Chiar le speriase. Își închipuia că nu fusese prea elegantă căzătura lui, dar nici nu-i trecuse prin gând că arăta periculos. De ce se speriaseră așa de rău? Probabil că în ziua de azi, copiii nu mai au voie în parc fără părinți, nici măcar adolescenții, nici chiar băieții. Probabil că fetele acelea căutau deja un polițist.

La dracu, se gândi Leo. Și dacă chiar *căutau* un polițist? Dacă își imaginaseră că era beat sau mai rău, și

le dăduseră poliţiştilor semnalmentele lui, iar aceştia porniseră deja pe urmele lui? Era de neconceput să fie prins cu droguri. Avocatul lui îi spusese clar şi răspicat: *Stai cuminte, nu intra în belele până la pronunţarea divorţului. Fără călătorii. Fără cheltuieli dubioase. Fără încurcături*. Leo se ridică în picioare şi se îndreptă în direcţia din care se auzea zgomotul traficului. În vârful dealului, coti la o curbă şi îşi dădu seama exact unde se află. Central Park West era chiar în faţă. Putea să oprească un taxi, să se ducă direct în Grand Central şi să ajungă la timp la prânz. Dacă o lua la dreapta, ajungea la Strawberry Fields în două-trei minute.

Ezită. Deasupra lui auzi un cârâit care îi zgârie timpanul. Privi în sus şi văzu trei ciori imense, cocoţate pe unul dintre cei câţiva copaci care îşi pierduseră deja frunzele. Croncăneau toate trei deodată, de parcă s-ar fi contrazis în privinţa următoarei lui mişcări. Chiar dedesubt, printre crengile golaşe şi dezolante, la baza bifurcaţiei unei ramuri, o grămăjoară maronie plină de frunze. Un cuib. Doamne!

Leo se uită la ceas şi o luă din loc.

2

Nimeni nu-şi mai amintea cine botezase suma pe care aveau s-o primească într-o zi „Moştenirea“, însă aşa îi rămăsese numele. Melody avea doar şaisprezece ani când Leonard Plumb senior hotărî să deschidă un cont pentru copiii lui.

– Nu e cine ştie ce sumă, le repeta el adesea, doar un mic cheag, investiţii cu bătaie lungă, cu efecte de durată, de care să vă bucuraţi, dar de care să nu abuzaţi.

Fondurile, le explicase Leonard senior, aveau să fie disponibile abia după ce Melody, mezina, împlinea patruzeci de ani.

Jack fusese primul care vociferase împotriva acestui aranjament, dorind să afle motivul pentru care nu-şi puteau obţine cu toţii partea mai devreme şi subliniind că Melody avea să-şi primească banii mai devreme în viaţă decât toţi ceilalţi, şi era oare corect? Însă Leonard planificase în detaliu distribuţia fondurilor – cât şi când. Leonard era – şi chiar aceştia erau termenii în care se descria el însuşi, de mai multe ori pe zi – un *self-made man*, un om care realizase ceva prin propriile forţe. Acesta era principiul după care îşi organiza viaţa: banii şi beneficiile adiacente trebuie obţinute prin muncă, efort, angajament şi disciplină. Cândva, familia Plumb din Eastern Long Island avusese o avere

moștenită de la generațiile anterioare și un număr considerabil de proprietăți imobiliare. Însă decenii întregi de gafe comportamentale și căsnicii și afaceri neinspirate secaseră aproape complet averea până când ajunse Leonard la liceu. De bine, de rău, obținuse o bursă de inginer la Cornell și apoi o slujbă la Dow Chemical, într-o perioadă pe care o numea, cu mult respect, Zorii Revoluției Absorbției.

Leonard avusese norocul să facă parte dintr-o echipă care lucra cu o nouă substanță: polimeri sintetici care puteau absorbi de trei sute de ori mai mult lichid decât absorbanții organici convenționali precum hârtia sau bumbacul. În vreme ce colegii lui se puseseră pe treabă, încercând să identifice potențiale utilizări pentru noii superabsorbanți – în agricultură, procesare industrială, arhitectură, aplicații militare –, Leonard se orientase către un alt domeniu: bunurile de consum.

Conform legendei frecvent repetate de Leonard, compania înființată de el și de cei doi asociați, care oferea servicii de consultanță corporațiilor mai mari asupra uzului noilor absorbanți, era aproape singura responsabilă de existența pe piață a produselor mai discrete de igienă feminină (un aspect pe care nu rata să-l menționeze în contexte nepotrivite, făcându-și copiii să intre în pământ de rușine), a scutecelor mai eficiente (realizarea cu care se mândrea cel mai mult, având în vedere că cheltuise o mică avere pe scutece pe când primii trei născuți erau sugari) și a bucății de material spongios și dezgustător din plastic care se află sub fiecare bucată de carne măcelărită din supermarket (ba chiar nu se sfia să scotocească prin coșul de gunoi la câte o petrecere, ridicând triumfător pătrățelul respectiv aruncat și afirmând triumfător: „Al meu e!“). Leonard își clădise o afacere prosperă bazată pe produse absorbante, iar acesta era motivul lui cel mai important

de mândrie, aspectul din viața lui care îi punea într-o lumină strălucitoare toate celelalte realizări.

Nu era un materialist. Exteriorul spațioasei sale case în stil Tudor era întreținut cu conștiinciozitate, pe când interiorul era de-a dreptul neîngrijit. Nu era dispus să cheltuiască bani pe nici un lucru pe care avea impresia că îl putea repara singur, și el avea impresia că putea repara totul. Posesiunile din reședința Plumb își duceau existența în diverse stadii de defecțiune, așteptând atenția lui Leonard, marcate cu bilețelele lui scrise de mână: un uscător de păr care nu putea fi ținut în mână decât cu o mănușă matlasată de bucătărie, fiindcă mânerul crăpat se supraîncălzea foarte repede („A se folosi cu grijă!"), prize care îți ofereau mici șocuri electrice („A se folosi cea superioară, nu cea inferioară!"), aparate de cafea care curgeau („A se folosi cumpătat!"), biciclete fără frâne („A se folosi cu prudență!") și nenumărate mixere, casetofoane, televizoare și combine muzicale scoase din uz („A NU SE FOLOSI!").

(Câțiva ani mai târziu, la început inconștient, apoi în mod deliberat, fiindcă le stârnea amuzamentul și era un cod personal, beneficiind de o exprimare concisă, Bea și Leo aveau să împrumute stilul bilețelelor lui Leonard pentru adnotarea manuscriselor – *a se folosi mai des, a se folosi cumpătat, A NU SE FOLOSI!*)

Leonard investea cu moderație și prudență în acțiunile companiilor celor mai stabile de pe piață. Punea bucuros deoparte niște fonduri pentru a asigura cât de cât viitorul copiilor lui, însă în același timp își dorea ca ei să fie independenți din punct de vedere financiar și să prețuiască munca. Crescuse în preajma unor copii de bani gata – încă ținea legătura cu mulți dintre ei – și văzuse cât de mult poate dăuna averea primită prea devreme: opulența prea timpurie ducea la delăsare și

indolență. Era de presupus că depozitul deschis de el era doar un mic adaos, un sumar venit suplimentar care să le încununeze propriile lor realizări financiare inevitabile – erau, în fond, copiii *lui* – să le ușureze puțin viața după pensionare sau, eventual, să contribuie la plata taxelor de școlarizare la o universitate sau două. Nimic atât de consistent încât să fie cu adevărat semnificativ.

Ideea de a ține banii blocați până împlinea Melody patruzeci de ani i se părea bine-venită lui Leonard din mai multe motive. Era realist în ceea ce privește maturitatea, emoțională și de altă natură, a celor patru odrasle ale sale: în nici un caz, punctul lor forte. Intuia că, în eventualitatea în care nu și-ar primi cu toții banii în același timp, ar deveni motiv de discordie între cei care intraseră deja în posesia lor și cei care nu îi primiseră încă; nu ar fi îngăduitori unii cu alții. Iar dacă se întâmpla ca vreunul dintre ei să aibă nevoie de bani mai devreme în viață, Leonard își imagina că aceea era Melody. Nu era nici cea mai isteață dintre toți patru (cum era Bea), nici cea mai fermecătoare (Leo), nici cea mai descurcăreață (Jack).

Pe lista lungă a lucrurilor în care nu credea Leonard, unul dintre primele locuri îl ocupa ideea de a plăti niște străini ca să-i administreze banii. Așa că, într-o seară de vară, își abordase vărul de gradul doi, George Plumb, care era avocat, și îi propusese să se întâlnească la cină și să discute în detaliu despre proprietățile lui.

Nici prin gând nu-i trecuse lui Leonard în seara aceea, în timp ce savurase în tihnă, împreună cu George, două pahare de Gibson, un excelent Pommard, opt sute de grame de antricot de vită cu piure de spanac, trabucuri și coniac, că în mai puțin de doi ani avea să sufere un atac de cord îngrozitor. Asta se întâmpla târziu într-o noapte, pe când se întorcea acasă de la birou, aflat la volanul automobilului său BMW, vechi

de cincisprezece ani, întreținut cu rigurozitate. Nu-și închipuise niciodată că tendința ascendentă a pieții, care urca pe valul titlurilor de acțiuni susținute de creditele ipotecare, avea să umfle într-atât valoarea depozitului, cu mult peste intențiile lui, la fel cum nu ar fi avut cum să prevadă că George, cumpătat și totuși bizar de vizionar, dând dovadă de mult tact, avea să transfere Moștenirea în domeniul mai sigur al obligațiunilor chiar înainte de căderea pieței în 2008, protejând astfel capitalul pe care membrii familiei Plumb îl văzuseră, în deceniul premergător celei de-a patruzecea aniversări a lui Melody, atingând cifre la care nu speraseră nici în visele lor cele mai nebunești. Nu-și închipuise niciodată că, pe măsură ce depozitul creștea, la fel se întâmpla și cu apetența pentru risc a copiilor lui, tendința de a face tocmai *unicul* lucru pe care Leonard îi avertizase în mod repetat să nu-l facă, *niciodată*, în nici un domeniu al vieții, încă de când crescuseră suficient ca să înțeleagă: să vândă blana ursului din pădure.

Singura persoană care avea dreptul de a accesa fondurile mai devreme era Francie și, în ciuda loialității ei îndoielnice pentru Leonard atunci când era încă în viață (sau poate tocmai *din această pricină*, se căsătorise cu al doilea soț practic la câteva minute după ce renunțase la hainele de doliu), urmase întocmai instrucțiunile lui Leonard. Interesul pentru copiii ei, anemic chiar și pe vremea când era responsabilă pentru ei, se reduse treptat la câte un brunch ocazional de sărbători sau la câte un telefon de ziua vreunuia dintre ei. Leo era singurul care nu-i solicitase lui Francie un împrumut, punând Moștenirea drept gaj. Jack, Melody și Bea îi ceruseră la un moment dat să le împartă mai devreme fondurile, însă ea refuzase cu obstinație.

Până la accidentul lui Leo.

3

În ziua în care fu externat de la centrul de dezintoxicare, cu câteva zile înainte de prânzul în familie de la Oyster Bar, Leo se duse glonț la apartamentul său din Tribeca, sperând să negocieze un aranjament de coabitare temporară și civilizată cu Victoria, cea care urma să-i devină fostă soție. Când descoperi că nu i se mai potrivește cheia în broască, îi deveni clar că femeia își făcuse alte planuri.

– Nu te obosi să ripostezi, îi spuse George la telefon. Du-te la un hotel. Ține minte sfatul meu. Nu face valuri.

Leo nu voia să-i mărturisească lui George că Bea îi luase portofelul în noaptea accidentului. Aterizase la dezintoxicare neavând nimic altceva în buzunar decât cheile de la casă, iPhone-ul (care îi fusese confiscat imediat și înapoiat în ziua externării) și șaizeci de dolari (care au urmat aceeași soartă). Stând la stația de metrou Franklin Street și desfășurând contactele din agenda telefonului, realiză cu o claritate descurajantă cât de puțini oameni pe care îi cunoștea în Manhattan ar fi bucuroși să-i împrumute canapeaua. Câte prietenii lăsase să se stingă și să dispară în ultimii ani, în timp ce el și Victoria se chinuiseră unul pe altul cu

înflăcărare şi aruncaseră cu banii de parcă aceştia ar fi picat ca prin magie din cer. Cât de puţini oameni ar regreta să audă că avusese necazuri şi ar spera că o să se pună din nou pe picioare. Trăise în New York mai bine de douăzeci de ani şi nu i se întâmplase niciodată să nu aibă un loc unde să se ducă acasă.

Simţea în buzunarul de la spate, ca pe un peştişor care se zbătea, hârtiuţa cu numărul de telefon pe care i-o dăduse colegul de cameră de la centrul de dezintoxicare „pentru orice eventualitate". Scoase biletul, formă numărul şi lăsă un mesaj, fără să se gândească prea mult, ceea ce era tocmai opusul nesfârşitelor predici pe care le primise în timpul şederii sale în Bridges, centrul de dezintoxicare unde îl internase familia lui pentru douăsprezece săptămâni nesfârşite. Detestase fiecare clipă petrecută acolo. Terapia individuală nu fusese atât de neplăcută; practic, se plânsese întruna de Victoria şi îşi consumase aproape toată mânia provocată de zgârcenia ei. Aproape simţea că faptul că scăpase de ea merita preţul enorm plătit. Aproape. Dar ar fi trebuit să ajungă la o înţelegere în privinţa apartamentului pentru vreo săptămână sau două.

Jacheta din lână cu care era îmbrăcat nu era nici pe de parte suficient de călduroasă. Era o zi neobişnuit de rece pentru luna octombrie. Îşi aducea vag aminte de un buletin meteo de rău augur. La chioşcul de ziare de la metrou zărise un titlu în *New York Post* care suna ameninţător: OCTOMBRIE ÎNZĂPEZIT! Aşteptând să fie apelat de persoana căreia îi lăsase mesaj, Leo se uita la doi cerşetori care concurau pentru mărunţiş la gura de metrou. Pe o parte stătea un vagabond mai în vârstă, cu o căciulă în mână, care îi saluta pe trecători cu replici entuziaste precum: *Ziua bună! Nu vă udaţi! E frig azi, nu-i aşa?* Şi pe deasupra, avea

o tactică de marketing care lui Leo i se păru genială; le adresa tuturor copiilor mici îndemnul: *Citiţi o carte!*

– Ai citit vreo carte azi, tinere? le zicea. Nu uita să citeşti o carte!

Copiii zâmbeau timizi, încuviinţau din cap şi molfăiau un deget în timp ce puneau câte o bancnotă de un dolar, dată de părinţi, în punga de hârtie de la picioarele bărbatului.

Pe partea cealaltă stătea un tânăr student la conservator, cu capul gol (*deşteaptă mişcare*, se gândi Leo, având în vedere că avea o claie impresionantă de bucle blonde), cu o vioară sub bărbia lunguiaţă. Interpreta o selecţie de arii clasice cunoscute, mult Vivaldi, puţin Bach, şi avea mare succes la doamnele care nu împingeau cărucioare; cele mai în vârstă, în haine de blană, cele mai tinere, cu căşti în urechi sau cu sacoşe reciclabile de cumpărături.

Ploaia torenţială care căzuse toată dimineaţa se transformase acum în lapoviţă. Persoana căreia îi dăduse mesaj nu îl sunase încă. Nu avea umbrelă, nu avea nici măcar pălărie, iar umerii hainei sale scumpe erau uzi leoarcă. Căută iar prin agenda telefonului, se uită câteva secunde la numele lui Stephanie şi apăsă tasta „apelează".

– Înseamnă că treaba stă mai prost decât am auzit eu, dacă te milogeşti să treci podul spre Brooklyn, îi spuse Stephanie lui Leo.

Femeia îi răspunse imediat, după al treilea ton de apel.

– Nu mă milogesc. Simt nevoia să petrec ceva timp cu o persoană normală, cu o persoană pe care chiar o plac.

Stephanie nu dădu nici o replică. Nu avea de gând să-i uşureze misiunea.

– Și *ce* anume ai auzit, mă rog, despre mine? întrebă Leo, ținându-și răsuflarea.

Acesta era încă un motiv pentru care avea nevoie să o vadă pe Stephanie: ca să-și dea seama cât din povestea lui era cunoscută de ceilalți, să vadă dacă George se ținuse de cuvânt.

– Mai nimic, spuse Stephanie. Am auzit că te-ai internat la Bridges. Atât și nimic mai mult. Consilierul tău își face bine treaba. Deci, cum a fost?

– Ce să fie?

– Croaziera de la Carnival, spuse Stephanie, încercând să intuiască cât de departe putea să împingă conversația la telefon.

Probabil nu prea departe.

– *Tot* nu ești atât de amuzantă pe cât crezi, spuse Leo, încercând să intuiască cât teren trebuia să cedeze până ca ea să-l invite în oraș.

Probabil nu prea mult.

– Cum a fost la dezintoxicare, Leo? Ce altceva te-aș putea întreba?

– A fost în regulă.

Lui Leo începeau să-i amorțească degetele de frig.

– Și cum e, te supui acum cu totul unei puteri superioare? Urmezi pașii?

– N-a fost genul ăla de loc, spuse Leo.

– Atunci ce gen de loc a fost?

– Steph, nu știu dacă te-ai uitat pe geam de curând, dar eu sunt afară, în mijlocul unui muson de lapoviță înghețată. Sunt ud leoarcă. E groaznic de frig.

Tropăi puțin pe loc în încercarea de a-și încălzi picioarele. Nu era obișnuit să se afle într-o astfel de situație, așteptând să primească răspuns la o rugăminte.

– Hai la mine. Știi unde stau.

– Ce metrou trebuie să iau?

Îl scârbi propriul ton, atât de nerăbdător şi de recunoscător.

– Vai de mine! spuse Stephanie, râzând. Vii în Brooklyn fără maşină? Se pare că situaţia e chiar disperată. Ştii că nu mai există fise, da? Trebuie să-ţi cumperi ceva ce se cheamă MetroCard.

Leo nu răspunse. Sigur că ştia de MetroCard, însă realiză că probabil nu cumpărase niciodată aşa ceva.

– Leo? întrebă Stephanie. Ai destui bani pentru un MetroCard?

– Da.

– Atunci te-aştept, spuse ea pe un ton mai blând. Ia numărul 2 sau 3 până la Bergen Street. Fac miel la cuptor.

Când îi sună telefonul, în după-amiaza aceea, Stephanie arunca sare cu pumnul pe treapta din faţa casei, înainte de viscolul care era prognozat să se abată asupra oraşului. Ştia că e Leo dinainte să răspundă. Nu era o persoană superstiţioasă, nu credea în clarviziune, premoniţii sau fantome, însă avusese întotdeauna o intuiţie specială în privinţa lui Leo. Aşa că nu fu surprinsă când îi auzi vocea şi realiză că, în adâncul ei, aştepta de fapt acel telefon. Cu câteva săptămâni în urmă, se întâlnise întâmplător cu soţia lui într-o cafenea din Soho şi fusese nevoită să-i asculte avalanşa de insulte şi acuzaţii, plină de reproşuri, dar săracă în detalii.

– Bine că am scăpat de narcisistul ăla sociopat, spusese Victoria, luându-l de braţ pe bărbatul cu care se afla la întâlnire, un actor de televiziune pe care Stephanie îl recunoscuse dintr-unul din serialele poliţiste.

Victoria îi răspunsese evaziv atunci când Stephanie o întrebase de ce se afla Leo la dezintoxicare.

– Poate pentru că-i un laş? spuse ea. Pentru că preferă să o şteargă în Connecticut ca să se spele pe mâini de probleme, sperând că lumea o să uite şi o să ierte? Ca de obicei.

– Ce să uite şi să ierte? insistă Stephanie.

Localul era aglomerat, iar ei trei, împinşi uşor de mulţime, se legănau parcă pe puntea unei corăbii.

Victoria o privi cu asprime pe Stephanie.

– Niciodată nu m-ai simpatizat, spuse ea, încrucişându-şi braţele scheletice şi privind-o pe Stephanie cu zâmbetul satisfăcut al unuia care tocmai dezlegase o ghicitoare.

– Dar nu te *antipatizez*, spuse Stephanie, ceea ce era o minciună.

O antipatiza enorm pe Victoria, sau mai degrabă tot ceea ce reprezenta Victoria, partea aceea superficială, alunecoasă, indolentă a lui Leo. Toate trăsăturile acelea urâte care ieşiseră la iveală odată ce vânduse SpeakEasyMedia şi lăsase totul în urmă, inclusiv pe ea.

– Nici măcar nu te cunosc.

– Ţine minte ce-ţi spun, pentru momentul inevitabil în care Leo îşi va face din nou apariţia, zise Victoria, aplecându-se atât de aproape de Stephanie, încât aceasta îi simţea respiraţia cu miros de usturoi, creveţi şi tutun şi îi vedea dâra de ruj roşu-aprins de pe unul dintre incisivii nefiresc de albi. O să-i iau totul, până la ultimul cent. Din partea mea, Leo poate să putrezească la dezintoxicare sau să se ducă direct la dracu'. *Transmite mai departe.*

Aşadar, când Leo o sună de la metrou, cu un ton nesigur (după standardele lui Leo), în căutare de adăpost, îi stârni curiozitatea. Era curioasă să vadă dacă se

schimbase câtuşi de puţin la dezintoxicare, dacă mai consuma alcool, dacă era un om nou sau dacă avea regrete. Ştia că probabil era acelaşi Leo dintotdeauna, aplicând cine ştie ce tactică. Totuşi. Voia să se convingă cu ochii ei.

Leo nu avea nimic cu Brooklynul, pur şi simplu prefera Manhattanul, şi considera că oricine afirma contrariul minţea. Cu toate astea, mergând de la staţia Bergen Street pe Prospect Heights şi cotind pe strada lui Stephanie, se văzu nevoit să admită că zăpada care se aşternea cu repeziciune dădea un aer romantic străzilor pe care se înălţau perfect aliniate casele de secol nouăsprezece din cărămidă roşie. Maşinile de pe stradă erau deja ascunse sub un strat superficial de omăt pufos. Oamenii curăţau zăpada cu lopeţile de pe alei şi de pe treptele caselor; sarea grunjoasă împrăştiată pe jos arăta ca nişte confetti pe trotuarele din dale albăstrii.

Cu mâinile îngropate adânc în buzunare, încercând să se protejeze de frig, Leo se simţi ca un personaj dintr-un roman de Edith Wharton când ridică zăvorul porţii negre din fier forjat şi trecu pe lângă felinarul cu gaz din faţa casei lui Stephanie. Obloanele din lemn de la fereastra rotunjită, ieşită în afară, erau deschise, şi, urcând treptele, zări focul aprins în salon. Ar fi trebuit să se oprească undeva să cumpere nişte flori sau vin, sau altceva. Rămase pironit în faţa uşilor masive de la intrare, din lemn de mahon şi sticlă. Stephanie agăţase în dreptul celor două geamuri din mijloc nişte schelete în mărime naturală care străluceau în întuneric. Şovăi o clipă, apoi apăsă butonul soneriei: de trei ori scurt, de două ori lung, codul pe care îl foloseau pe când erau împreună. Una din uşi se deschise. Scheletele se

legănară și clămpăniră din pricina vântului. Și iat-o. Stephanie.

Întotdeauna i se întâmpla, când nu o mai vedea un timp, să uite cât de atrăgătoare era. Nu avea o frumusețe convențională, ci una specială, pe care chiar o prefera. Era aproape la fel de înaltă ca el, iar el avea aproape un metru optzeci. Părul ei arămiu și pielea ușor roșiatică o făceau să fie o roșcată atipică: fără pistrui, se bronza rapid dacă stătea la soare, însă nu făcea asta. Era singura persoană pe care o cunoștea care avea un ochi căprui și unul cu picățele verzi. Purta niște blugi mulați care îi veneau perfect. Își dorea să o vadă și de la spate, ca să-și amintească fundul ei.

Îl salută cu o mână ridicată, blocându-i trecerea prin hol.

– Trei condiții, Leo, spuse ea. Fără droguri. Fără împrumutat de bani. Fără sex.

– Când am împrumutat eu bani de la tine? spuse Leo, simțind valul de căldură ademenitoare din casă. Cel puțin în ultimii zece ani.

– Vorbesc serios. Stephanie deschise ușa mai larg. Apoi îi zâmbi și întinse obrazul ca să o sărute. Mă bucur să te văd, pușlama ce ești!

4

Faptul că Leo o făcuse de oaie într-un asemenea hal era îngrijorător, însă nu surprinzător, consimţiră cu părere de rău fratele şi surorile lui. Faptul că inepţia lui Leo o determinase pe mama lor, altfel indiferentă, să-şi exercite calitatea de împuternicit şi să epuizeze aproape complet fondurile din Moştenire, era, pe de altă parte, şocant. Era unica ameninţare la adresa Moştenirii pe care nici unul dintre ei nu şi-o închipuise. Fusese, pur şi simplu, de neconceput.

– Evident, nu a fost de neconceput, din moment ce eu m-am gândit la asta, iar tatăl vostru a aranjat lucrurile în felul ăsta, spusese Francie în ziua în care acceptase în sfârşit o scurtă întrevedere cu ei, în biroul lui George din New York, în perioada în care Leo se afla încă la dezintoxicare.

– Erau şi banii noştri, interveni Jack, pe un ton deloc convingător, aşa cum intenţionase, mai degrabă plângăreţ decât revoltat. Şi nu ni s-a cerut părerea, nici măcar n-am fost informaţi, decât prea târziu.

– O să fie banii voştri abia la anul, în martie, replică Francie.

– Februarie, interveni Melody.

– Poftim?

Francie păru oarecum uimită s-o audă pe Melody, ca și cum tocmai atunci ar fi conștientizat prezența ei acolo.

– Ziua mea e în februarie, spuse Melody. Nu în martie.

Bea se opri din tricotat și ridică mâna.

– Eu sunt în martie.

Francie reacționă în maniera ei obișnuită atunci când comitea o greșeală: se prefăcea că are dreptate și o corecta pe persoana care o corectase pe ea.

– Da, exact asta am spus și eu. Banii nu vă aparțin până în februarie. În plus, nu au fost cheltuiți toți. Fiecare dintre voi va primi în jur de cincizeci de mii. Așa e, George?

– Da, cam asta ar fi suma.

George se învârtea în jurul mesei de conferințe, servindu-i pe toți cu cafea. În mod vădit, nu era în apele lui.

Melody nu-și putea dezlipi ochii de la mama ei; începuse să arate ca o femeie bătrână. Câți ani avea? Șaptezeci și unu? Șaptezeci și doi? Degetele lungi și elegante îi tremurau puțin, vinișoarele de pe mâini erau vinețîi și proeminente, pielea lăsată avea pete de bătrânețe, ca un ou de prepeliță. Francie fusese întotdeauna foarte mândră de mâinile ei: își demonstra flexibilitatea degetelor îndoindu-le pe spate și atingându-și încheieturile cu vârfurile.

– Mâini de pianistă, îi spunea lui Melody când era mică.

Melody observă acum că Francie așezase intenționat mâna stângă (mai puțin pătată) peste cea dreaptă. I se subțiase și vocea; o diferență aproape imperceptibilă de ton i se strecurase în voce; nu era un hârâit sau un țiuit, ci un tremur, ceea ce o neliniștea pe Melody.

Dacă Francie îmbătrânise însemna că îmbătrâniseră cu toţii.

– Tot veţi primi o sumă de bani, continuă Francie, pentru care majoritatea oamenilor ar fi incredibil de recunoscători.

– O sumă care reprezintă zece la sută din suma la care ne aşteptam. *Aşa* e, George? întrebă Jack.

– Da, corect, spuse George.

– *Zece la sută!* repetă Jack, practic scuipând peste masă în direcţia lui Francie.

Francie îşi scoase ceasul auriu subţire de la încheietură şi îl puse în faţa ei pe masă, dorind parcă să le semnaleze că aproape le expirase timpul.

– Tatăl vostru ar fi fost oripilat de suma aceea. Ştiţi doar că intenţia lui a fost ca fondul să reprezinte un mic ajutor, nu o ditamai moştenirea.

– Asta nu are nici o legătură, spuse Jack. El a deschis un cont. A depus nişte bani. George l-a administrat – *extrem* de bine. Iar acum se apropie scadenţa şi ar trebui să... Stai un pic... Jack se întoarse spre George. Leo nu primeşte şi el cincizeci de mii, nu? Pentru că dacă primeşte... Situaţia e chiar de căcat!

– Vezi cum vorbeşti, îi atrase atenţia Francie.

Jack se uită la Bea şi la Melody cu gura căscată şi întinse mâinile într-un gest de exasperare. Melody nu era sigură dacă gestul lui era o expresie a deznădejdii sau dacă era o invitaţie pentru ele să intervină în discuţie. Aruncă o privire către Bea, care îşi număra concentrată ochiurile, sau ce-o fi făcând ea acolo când tricota.

– Respectăm procedura, spuse Francie.

– Mama voastră are dreptate, interveni George. Leo poate să refuze să-şi primească cota, însă noi nu putem refuza să i-o oferim.

– *In*-credibil, spuse Jack.

Melody voia să spună ceva, însă nu se putea hotărî cum să i se adreseze mamei sale. Ceilalți, care erau cu toții mai mari decât ea, începuseră să-i spună lui Francie pe numele mic încă din adolescență, dar ea nu reușise niciodată să facă pasul ăsta, și, pe de altă parte, se simțea jenată la gândul de a-i spune „mama" de față cu Jack și Bea. În plus, îi era și puțin frică de mama ei, cam răutăcioasă. Ani în șir, frații Plumb își spuseseră unul altuia că mama lor era o bețivă răutăcioasă. *Măcar dacă n-ar mai bea!* ziceau ei. *Ar fi mai normală!* Cu puțin înainte de moartea lui Leonard, căpătase subit o intoleranță la alcool și se lăsase *într-adevăr* de băutură. De pe o zi pe alta. (Câțiva ani mai târziu, aveau să descopere că Francie renunțase brusc la alcool datorită lui Harold, antreprenorul și omul politic local conservator, care era împotriva consumului de alcool și cu care se măritase fulgerător după decesul tatălui lor.) Așteptaseră cu sufletul la gură ca mama lor să se schimbe, însă descoperiseră că îi cunoșteau deja adevărata fire: era pur și simplu malițioasă.

– Uite cum stau lucrurile, începu Melody, dregându-și glasul și gesticulând ușor către Francie, pentru a-i capta atenția. Noi am contat pe banii ăștia, ne-am făcut planuri și...

Melody ezită. Francie scoase un oftat și zăngăni cu lingurița în ceașca de cafea ca și cum ar fi amestecat zahăr sau lapte. Apoi o puse pe farfurioară cu un clinchet.

– Da? spuse Francie, îndemnând-o pe Melody să termine ce avea de spus. V-ați făcut planuri și...

Melodi încremeni, neștiind cum să continue.

– Asta e o lovitură, spuse Jack. E o lovitură financiară care se suprapune peste multe alte probleme

financiare din ultimii ani. Nu e oare rezonabil să ne aşteptăm ca tu, ca părinte al lui Leo şi ţinând cont de posibilităţile tale materiale, să amortizezi o parte din pierderea asta?

Melody dădea din cap aprobator în timp ce vorbea Jack şi încerca să anticipeze reacţia mamei sale. O parte din ea, în adâncul sufletului, spera ca mama ei să o sprijine cu plata taxelor universitare.

– Părintele lui Leo? spuse Francie, părând aproape amuzată. Leo are patruzeci şi şase de ani. Şi voi nu sunteţi singurii care aţi suferit lovituri financiare în ultimii ani. Nu că s-a deranjat vreunul dintre voi să se intereseze de sănătatea noastră.

– De ce? întrebă Bea. Tu şi Harold sunteţi bine?

Francie îşi împreunase mâinile în faţă şi privea în jos, către masă. Începu să vorbească, apoi se opri. Bea, Melody şi Jack se uitară nervoşi unii la alţii.

– Eu şi Harold ne descurcăm, spuse ea într-un târziu.

– Atunci..., începu Jack, dar Francie ridică o mână.

– O să ne descurcăm, însă cea mai mare parte a banilor lui Harold este blocată în proprietăţi imobiliare comerciale, care reprezintă o piaţă slabă la ora actuală. Evident.

– Şi banii pe care ţi i-a lăsat tata?

– S-au dus de mult. I-am folosit ca să susţinem afacerea lui Harold până a început să se dezvolte. Francie îşi îndreptă umerii şi ridică puţin vocea, ca o profesoară care îşi linişteşte elevii în timpul unei alarme de incendiu. Totul va fi absolut în ordine, odată ce piaţa se va redresa, aşa cum se întâmplă întotdeauna. Până atunci? Şi noi am fost siliţi de împrejurări să facem niscaiva economii. Harold trebuie să se gândească şi la copiii lui. Deocamdată, nu stăm prea bine cu lichidităţile, şi situaţia nu se va schimba prea curând. Cu toţii

am fost nevoiţi să ne adaptăm năzuinţele şi planurile din cauza regresului economic din ultima vreme. Se rezemă pe spătarul scaunului şi-şi încrucişă braţele, studiindu-şi odraslele. Ca să nu mai vorbim de faptul că Leo este fratele vostru. Nici nu mi-a trecut prin cap că *nu* l-aţi ajuta când ar fi la ananghie...

– Şi-a creat-o cu mâna lui, spuse Jack.

Francie arătă cu degetul spre Jack.

– Tatăl vostru a stabilit condiţiile depozitului în aşa fel încât să îl pot accesa în caz de urgenţă, tocmai din acest motiv. *Asta* a fost o urgenţă familială.

– Şi care parte se înscrie în categoria urgenţe? spuse Jack. Anii întregi pe care Leo i-a petrecut fără să muncească, doar trândăvind? Căsătoria lui cu o mână-spartă notorie? Accidentul pe care l-a făcut la volanul unui Porsche pe care nu şi-l putea permite, din cauză că mădularul lui era în mâna unei chelneriţe?

De cealaltă parte a mesei, Francie îşi atinse cu vârful degetelor ei tremurânde pleoapele machiate cu un fard violet, care, mai mult decât orice, le făcea să pară învineţite.

– Nu vreau să purtăm din nou această discuţie.

Deschise ochii şi-şi roti privirea în jurul mesei, surprinsă ca întotdeauna să se afle faţă în faţă cu copiii ei. Ştia că nu este o mamă model – nici nu-şi dorise vreodată asta –, dar nu fusese nici atât de detestabilă la urma urmei. Ce fel de situaţie crease Leonard cu banii care credea că vor fi doar un mic supliment pentru ei mai târziu în viaţă? Cum de crescuseră nişte copii atât de lipsiţi de pragmatism, şi totuşi emiţând numai pretenţii? Poate chiar *era* vina ei. Îşi pusese de multe ori întrebarea asta, ca oricare mamă, de altfel. Avea douăzeci şi cinci de ani şi era măritată de un an atunci când se născuse Leo, iar Jack şi Bea veniseră atât de repede

după aceea. Se simţise atât de copleşită, încât devenise apatică. Şi tocmai când simţea că îşi revine, că este din nou ea însăşi şi că îşi recăpătase controlul asupra propriei vieţi – Leo avea şase ani, Jack, patru, iar Bea, trei ani fără câteva luni –, surpriză! Melody. Fusese dărâmată atunci când se trezise că e gravidă cu Melody şi în anii care urmaseră, numărând zilele şi orele până putea să bea ceva ca să-şi domolească angoasele. Îşi închipuia că dintr-o clipă-ntr-alta avea să fie diagnosticată cu vreo depresie postnatală şi avea să i se administreze nişte pastile, şi poate că totul avea să se schimbe. Harold – puternic, încrezător, liniştitor – fusese cel care o salvase.

Poate că problema fusese căsnicia ei cu Leonard; avuseseră o relaţie încordată, distantă (cu excepţia vieţii sexuale: încă mai visa la partidele de sex cu Leonard – neaşteptata lui exuberanţă nesăţioasă, capacitatea ei de a fi maleabilă şi generoasă în pat, într-o manieră pe care nu o avea în nici un alt domeniu; ce bine ar fi fost dacă ar fi fost ceva mai precauţi cu sarcinile), şi probabil că din pricina asta nu reuşiseră să fie nişte părinţi foarte buni, însă fuseseră oare cu ceva diferiţi de ceilalţi din generaţia lor? Nu credea asta.

– Mamă?

Francie tresări la vocea lui Melody şi reveni în prezent, în sala de conferinţe, smulsă din amintirea plăcută a lui Leonard şi a tuturor locurilor unde se iubeau când copiii erau mici şi umblau peste tot, şi nu-i dădeau pace nici o clipă. Spălătoria, cu uşa ei cu încuietoare, fusese una dintre încăperile preferate, mai ales că uruitul maşinii de spălat şi al uscătorului le oferea o oarecare intimitate. Ca un stimul de reflex pavlovian, mirosul de Clorox încă îi trezea instinctele.

Şi iată-i acum aici – copiii ei. Trei dintre ei, cel puţin. Jack, care venise pe lume rezervat şi independent. Mereu încerca să-i vândă lui Francie câte un obiect vechi de proastă calitate, din magazinul lui de antichităţi, ceva supraevaluat şi la suprapreţ. Nu-şi dădea seama dacă el era fraier sau dacă doar o credea pe ea fraieră.

Beatrice păruse cea mai cuminte dintre toţi patru, dar apoi scrisese povestirile acelea. Francie fusese mândră de ea atunci când o văzuse publicată pe prima dintre ele; mai că avusese impulsul să cumpere zeci de exemplare şi să le arate prietenilor ei – asta până citise povestirea în care unul dintre personaje o întruchipa pe ea, o mamă „distantă şi de o cruzime nepăsătoare“ Nu-i pomenise niciodată despre povestirea aceea lui Bea, dar îşi mai amintea şi acum anumite fragmente: o femeie care „privea lumea prin filtrul dorințelor ei insaţiabile; al cărei unic limbaj era decepţia“. Din fericire, prietenii ei oricum nu citeau genul acela de reviste; citeau *Town & Country* sau *Ladies Home Journal*. Bea fusese întotdeauna secretoasă, întotdeauna. Francie se întreba ce îi trecea oare acum prin capul acela aplecat deasupra mâinilor care i se mișcau cu repeziciune pe andrele şi pe fire de lână.

Şi Melody. Poate ar fi bine să-i strecoare nişte bani lui Melody, cât să-şi pună nişte Botox sau să-şi facă un tratament facial, sau ceva ca să mai scape de acea paloare. Era cea mai tânără dintre ei şi, cu toate astea, părea cumva cea mai ştearsă, ca şi cum ADN-ul familiei Plumb se diluase cu fiecare naştere: fusese concentrat şi puternic în cazul lui Leo, iar apoi pentru fiecare copil se diminuase din ce în ce mai... *mult*. Nu putea pretinde că avea o relaţie apropiată cu Leo, însă el era

cel care avea nevoie de cea mai puţină atenţie, aşa că el era cel la care se gândea cu cea mai multă afecţiune.

Îl ajutase pe Leo, deoarece Harold insistase ca ea să se ocupe de rezolvarea situaţiei cât mai rapid posibil. Voia să evite ca numeroşii lui parteneri de afaceri, deja circumspecţi din pricina mediului economic actual, să-l asocieze cu un proces care l-ar fi umilit în mod public şi i-ar fi cauzat probabil grave pierderi financiare. Relaţiile lui George, reputaţia locală impecabilă a familiei şi o sumă frumuşică rezolvaseră problema. Pe de altă parte, fusese satisfăcută de gestul ei mărinimos. Ca niciodată, se simţise competentă şi animată de instinct matern. Îi făcea plăcere faptul că îl ajutase pe Leo să şteargă totul cu buretele şi îi oferise o a doua şansă. Ea credea în a doua şansă, uneori chiar mai mult decât în prima, care era sacrificată pe altarul tinereţii şi al imprudenţei. Cea de-a doua ei căsnicie era cea pe care o meritase, cu toate că era cam monotonă, lipsită de dramatismul şi compatibilitatea fizică pe care le trăise alături de Leonard. Însă Harold era bun cu ea; avea grijă de ea; „dorinţele ei insaţiabile" erau satisfăcute.

Iar acum trebuia să facă faţă acestui pluton de execuţie format din copiii ei, completat de Madame Defarge, în capul mesei de conferinţe. Acum cine era *de o cruzime nepăsătoare*? Aşa se întâmplase întotdeauna: nimic din ceea ce făcea ea nu era suficient; ceea ce făcea pentru unul dintre ei îl nemulţumea pe altul. Nu putea să câştige. Când avea să se termine toată povestea asta? Le cercetă din nou chipurile, căutând un semn, un indiciu cât de mic că erau copiii ei şi ai lui Leonard. Cu excepţia trăsăturilor fizice, care erau cel mai uşor de transmis, nu vedea nici o altă asemănare.

Absolut nici una. Singurul ei gând era: *Nu îl recunosc pe nici unul dintre voi.*

– Mamă? repetă Melody.

– Aceasta e o discuție pe care trebuie să o purtați cu Leo, spuse Francie într-un sfârșit. Sunt convinsă că vă va putea înapoia banii de îndată ce încheie socotelile cu Victoria. Din câte am înțeles, vinde aproape tot: apartamentul, obiectele de artă. Nu-i așa, George?

George își drese vocea, își uni buricele degetelor și își îngustă ochii de parcă o rază orbitoare de soare ar fi pătruns dintr-odată în sala de conferințe fără ferestre.

– Așa este, însă trebuie să vă spun că partea cea mai mare din sumă îi revine Victoriei.

– Cum adică cea mai mare parte? întrebă Melody.

– Adică aproape tot. Îi va mai rămâne și lui ceva, cât să se descurce o vreme, până se redresează și-și găsește o slujbă. George făcu o pauză, conștient că le dădea tot mai multe vești proaste. După cum vă imaginați, Victoria ar fi putut îngreuna foarte mult situația, iar aceasta a fost rezolvarea la care s-a ajuns.

– Cum rămâne cu asigurarea lui Leo? întrebă Melody. Nu ar trebui să includă și o asigurare de răspundere?

– Da, asta a fost o altă complicație neașteptată. Se pare că Leo nu și-a mai plătit câteva facturi, inclusiv asigurarea.

Jack își masă tâmplele, ca și cum încerca să scape de o migrenă.

– Așadar, permiteți-mi să recapitulez. Toate bunurile lui Leo vor fi folosite ca să o plătească pe Victoria să-și țină gura, mă rog, să scape de ea, și toți banii *noștri* se duc în buzunarul *chelneriței*, din cauza tâmpeniei lui Leo.

George ridică din umeri.

– Eu aş formula totul în termeni mai nuanţaţi, însă concluzia asta e, da.

– Matilda Rodriguez, interveni Bea.

Jack şi Melody o priviră nedumeriţi pe Bea.

– Numele ei, explică Bea iritată. Ai putea cel puţin să-i spui chelneriţei pe nume.

– Fredonezi ceva sau mi se pare? spuse Jack, întorcându-se spre Melody.

– Poftim? tresări Melody surprinsă.

Într-adevăr, chiar *fredona*. Era un tic nervos pe care îl avea atunci când era neliniştită sau încordată. Încerca să nu se gândească la accident.

– Scuze, se adresă ea celor din încăpere.

– Nu trebui să-ţi ceri scuze pentru că fredonezi un cântec, spuse Bea. Pentru Dumnezeu!

– E cântecul ăla din *Cats*, spuse Jack. Îmi vine să urlu.

– Înainte de a încheia, spuse Francie, întrerupându-le bine-cunoscuta ciorovăială, aş vrea să-i mulţumesc lui George pentru tot efortul pe care l-a depus. Nu o să intru în detalii, însă e de-ajuns să spun că internarea lui Leo la dezintoxicare, negocierile pentru înţelegerea la care s-a ajuns, toate aranjamentele necesare la nivel local pentru a ţine ştirea departe de ziare – toate acestea au presupus o muncă extraordinară, şi mi-aş reproşa dacă nu i-aş mulţumi încă o dată pentru rapiditatea şi eficienţa cu care s-a ocupat de toată chestiunea.

Încuviinţă din cap către George, ca un monarh care îşi aprobă un supus devotat.

– Am avut noroc, spuse George, evitând să o privească pe Bea, care se oprise din tricotat. Lucrurile s-au aşternut în favoarea noastră. Iar mama voastră are dreptate. Putea ieşi totul mult, mult mai rău.

Din punctul meu de vedere, a ieşit cum nu se poate mai bine.

– Atunci, poate că ne ghidăm după criterii cam diferite, spuse Melody.

– Rezolvarea asta e în interesul nostru, al *tuturor*. Francie se ridică în picioare şi-şi îmbrăcă pardesiul. Melody se abţinu cu greu să nu-i atingă stofa groasă, bleumarin. Nu vrem să se împrăştie vestea peste tot în East End.

– Nu mă interesează ce se întâmplă în East End, spuse Jack.

– Nici pe mine, spuse Bea, realizând că întâlnirea era pe sfârşite, iar ea nu spusese mare lucru.

Francie îşi înfăşură o eşarfă liliachie în jurul gâtului. Melody o privea fix. Eşarfa era atât de subţire şi de vaporoasă şi îi aminti de un pasaj dintr-o carte pentru copii, pe care le-o citea fetelor când erau mici, despre o prinţesă care avea o rochie ţesută de molii, din raze de lună.

– Eşarfa ta, spuse Melody. E superbă.

– Mulţumesc.

Francie păru surprinsă. Atinse uşor materialul, apoi îşi scoase eşarfa, o împături într-un pătrat perfect şi o împinse pe masa de conferinţă până în faţa lui Melody.

– Poftim, spuse ea. Ia-o tu.

– Serios? Melody, deşi reticentă, era încântată. Nu avusese niciodată ceva atât de fin. Sigur era foarte scumpă. Eşti sigură?

– Sunt sigură, spuse Francie, bucuroasă să citească recunoştinţa de pe chipul lui Melody. Te prinde culoarea asta. La cât eşti de palidă, o să te mai învioreze puţin.

– Ai vorbit cu Leo de curând? o întrebă Bea pe Francie.

Francie o privi pe Melody punându-şi eşarfa la gât. Nu o prindea culoarea, dar tot arăta drăguţ. Îi făcu semn lui Melody să vină mai aproape şi îi aranjă vârfurile eşarfei, băgându-le pe dedesubt.

– Aşa, spuse ea, întorcându-se apoi către Bea. Am vorbit cu el săptămâna trecută. Foarte puţin.

– E bine? întrebă Bea.

Francie ridică din umeri.

– E Leo. Părea perfect în regulă, având în vedere circumstanţele.

– Îţi înţelege intenţiile? întrebă Jack. Ştie că generozitatea ta incredibilă, exercitată în numele nostru, nu este, de fapt, un cadou, ci un împrumut?

– Sunt convinsă că Leo nu are nevoie să i se explice că trebuie să returneze banii; nu e bătut în cap.

Francie îşi punea acum mănuşile.

– Dar e Leo, completă Jack. Se presupune că o să înceapă să-i pese, în mod miraculos, de ce se întâmplă cu noi?

– Ar trebui să-i dăm o şansă, spuse Bea.

– Vă faceţi cu toţii iluzii, spuse Jack, pe un ton mai degrabă obosit decât furios acum.

Sentimentul trecător de împlinire pe care îl avusese Francie după ce îi oferise eşarfa lui Melody se evaporă. Schiţă vag un surâs nervos, fără a se uita la cineva anume.

– O să mă asigur că ia legătura cu voi imediat ce se întoarce în oraş, spuse ea. Pot să fac asta pentru voi.

– Şi după aia? întrebă Jack.

Francie ridică din umeri.

– Invitaţi-l la prânz.

5

Aleseseră Grand Central Oyster Bar ca loc de întâlnire în parte din rațiuni de comoditate – Melody cobora din tren în gara Grand Central, aflată la jumătatea distanței între zona centrală, unde locuiau Jack și Leo, și zona rezidențială, unde locuia Beatrice – și în parte animați de nostalgie. În rarele ocazii în care soții Plumb ieșiseră cu toți patru copiii în oraș, luaseră mereu masa la Oyster Bar, comandând platouri cu stridii cu denumiri exotice – Chincoteague, Emerald Cove, Pemaquid – și boluri aburinde cu supă de stridii. Fraților Plumb le plăcea la nebunie agitația din salonul principal de mese (unde nu stăteau niciodată) și disciplina eficientă a barului dotat cu un spațiu generos, unde nu era nevoie de rezervări (și unde stăteau întotdeauna). Le plăceau tavanul cu arcade spectaculoase, placat cu faianță Guastavino de nuanța fildeșului, și luminile albe, care confereau spațiului o atmosferă romantică și elegantă, dar oarecum anostă.

Melody ajunsese devreme pentru a-și întâmpina frații înainte să-și găsească locuri la bar. Avusese îndrăzneala de a rezerva o masă în salonul principal. Se săturase de bar; era dificil pentru un grup de patru oameni să întrețină o conversație așezați în șir,

cu excepţia cazului în care ar fi apucat locuri pe colţ, ceea ce se întâmpla rar. Astăzi aveau nevoie să stea de vorbă, iar ea îşi dorise dintotdeauna să mănânce în salonul principal, stând la o masă, ca nişte newyorkezi civilizaţi. Dar Leo întârzia, iar şeful de sală nu voia să îi conducă la masă dacă nu era grupul complet. Aşa că rămaseră aşezaţi la bar şi comandară cocktail de creveţi şi Cola, ca să scape de ospătar.

– Am fi putut să zicem că suntem doar trei şi apoi să mai tragem un scaun când venea Leo, spuse Jack. *Dacă* o să vină.

– O să vină, spuse Bea.

– Ai vorbit cu el? o întrebă Jack.

– Nu, dar o să vină.

Melody deschidea posacă încă un pachet de crutoane. Şeful de sală se răţoise la ea când îl rugase să le păstreze o masă în colţ.

– Doamnă, spusese el tăios, *vă rog* să vă bucuraţi de locurile de la bar.

– Ai vorbit *tu* cu el? o întrebă Jack pe Melody.

– Eu? spuse Melody surprinsă. Nu. Leo nu mă sună niciodată pe mine.

– Am primit un e-mail de la el vineri, la serviciu, spuse Bea. Dar, cum n-a ajuns încă, poate că ar trebui să stabilim ce o să-i spunem când vine.

Toţi trei se foiră puţin pe scaune şi îşi aruncară ocheade iscoditoare.

– Eu..., spuse Melody.

– Continuă, spuse Bea.

– Cred că ar trebui, evident, să ne asigurăm că se simte bine. Melody vorbea pe un ton şovăielnic; nu era obişnuită să ia prima cuvântul. Jack dădu din cap neîncrezător. Bea zâmbi încurajator. Melody se îndreptă puţin de spate. Cred că ar trebui să-l întrebăm de

sănătate. Să aflăm unde locuieşte. Să-i oferim sprijinul nostru.

Bea încuviința din cap la tot ceea ce propunea Melody.

– De acord, spuse Bea.

– Şi apoi? spuse Jack tăios.

– Şi apoi mă gândesc să-l întrebăm de Moştenire, spuse Melody. Nu ştiu. Cum ați vrea să începeți?

– Aş vrea să-i întind o factură şi să-l întreb când are de gând s-o plătească, spuse Jack.

Bea se roti pe scaun, întorcându-se spre Jack.

– Sunteți cumva strâmtorați? Walker nu mai lucrează sau s-a-ntâmplat ceva?

Jack pufni exasperat.

– Sigur că Walker munceşte. Walker *munceşte întruna*. Aş vrea să-i ofer lui Walker ocazia să *nu* mai lucreze o vreme. La un moment dat. Cum ar fi la anul, planul nostru era – şi a fost dintotdeauna – ca Walker să-şi ia liber mai mult şi să petrecem mai mult timp în afara oraşului...

Jack se poticni. Nu se simțea în largul lui vorbind despre asta cu surorile lui. Voia să-l prindă pe Leo singur şi să-l convingă să-i înapoieze lui banii cu prioritate, fără amestecul celor două surori.

– Şi eu am problemele mele, să ştiți, spuse Melody. În curând, o să trebuiască să plătim taxe de studiu la facultate. Nici nu vă închipuiți cât costă în ziua de azi. Iar casa...

– Ce-i cu casa? întrebă Bea.

Melody nu voia să vorbească despre casa ei, despre ideea absolut nebunească şi inacceptabilă pe care o avea Walter despre casa ei.

– Ne costă o grămadă de bani! spuse ea.

Bea îi făcu chelnerului cu mâna şi mai comandă un rând de băuturi.

– Îmi dau seama că e o situaţie de rahat pentru toată lumea, spuse ea, dar îl cunosc şi pe Leo. Dacă lansăm o ofensivă azi..., spuse ea ridicând din umeri si uitându-se la Melody şi la Jack. Ştiţi că am dreptate. Altfel, o să ne evite.

– Nu poate să ne evite la nesfârşit, spuse Jack.

– Şi atunci, ce să facem? întrebă Bea. Să organizăm un protest? Să-i confiscăm veniturile inexistente? Să-l implorăm?

– Cred că Bea are dreptate, spuse Melody.

– Când a avut efect vreodată asupra lui Leo. atitudinea prietenoasă faţă de el? întrebă Jack. Când a renunţat Leo vreodată să se pună pe primul plan?

– Oamenii se schimbă, spuse Bea, deschizând încă un pachet cu crutoane.

– De cele mai multe ori, oamenii rămân exact la fel.

– Tot nu înţeleg de ce nu s-a luptat cu Victoria pentru apartament şi pentru restul lucrurilor, spuse Melody. De ce nu s-a străduit mai mult să recupereze *ceva.*

– Nu înţelegi?

Bea îşi aminti brusc de noaptea aceea de la camera de gardă: chipul lui Leo, bărbia lui suturată, şoaptele şi gemetele de cealaltă parte a draperiei, părinţii care plângeau în hol, mama îngenuncheată care frământa între degete un şirag de mătănii.

– Eu înţeleg, spuse ea. Şi tu ai înţelege, dacă ai fi fost acolo.

Melody se concentră să pescuiască o felie de lămâie din sucul ei, încercând să nu se gândească la chelneriţă. Fuseseră plecaţi din oraş în weekendul cu nunta şi rataseră întreaga harababură. Şi Jack o ratase; nu participa niciodată la evenimente în familie. Melody trebuia să-şi conserve energia pentru ceea ce conta cel mai mult: fiicele ei, soţul ei, căminul ei.

– Să fim serioși, spuse Jack. E clar că asta nu e toată povestea. Sunt și lucruri pe care nu le știm. Împăturea colțul șervețelului în mici forme de origami. Doar vorbim despre Leo aici. Sigur are bani ascunși pe undeva. Sunt convins.

– Cum adică ești *convins*? spuse Melody. Ai vreo dovadă?

– Nu, dar e singura ipoteză plauzibilă. Asta îmi dictează intuiția. Gândiți-vă și voi. Când i-a fost lui Leo teamă de vreo confruntare?

– Bea? Tu ce crezi? întrebă Melody.

– Nu știu, spuse Bea, însă și ea se gândise la *același* lucru. Dar cum se poate face așa ceva?

– Aa, există mijloace, spuse Jack. E surprinzător de ușor.

Ospătarul le dădea acum târcoale agasat. Goliseră pachet după pachet de crutoane, iar spațiul din fața lor era un munte de ambalaje din plastic și plin de firimituri. Bea începu să adune firimiturile într-o grămăjoară și să le transfere pe o farfurie pentru unt și pâine.

– N-o să vină, spuse Jack.

Bea se uită la telefon.

– E tipic pentru Leo să întârzie.

Apoi, ca la un semnal, Bea o văzu pe Melody îndreptându-se puțin de spate, ridicând mâna stângă și aranjându-și nervoasă bretonul prea blond. Jumătatea de jos a feței i se ridică pentru a schița un zâmbet scurt. Jack își îndreptă și el spatele. Maxilarul îi ieși în față, așa cum se întâmpla atunci când se simțea pe o poziție defensivă, dar apoi se ridică în picioare și făcu și el cu mâna; iar, înainte ca Bea să aibă timp să se întoarcă, simți o mână pe umăr, greutatea familiară a acesteia și gentila apăsare, iar bătăile inimii i se întețiră, se simți ușurată, se întoarse, privi în sus și îl văzu pe Leo.

6

În ziua în care Leo ateriză pe veranda ei, Stephanie îl puse imediat la treabă, cerându-i să mute lemne de foc din stiva din curtea din spate într-un spațiu mai restrâns de pe terasa de lângă bucătărie, sub o aplecătoare din plastic, în cazul în care furtuna chiar se dovedea pe atât de aprigă pe cât anunțase prognoza meteo. În timp ce Leo așeza lemnele, îi sună telefonul. Era un apel recepționat de la numărul de pe bilețel și, ce să vezi, vocea de la celălalt capăt aparținea unui dealer care era o veche cunoștință a lui, Rico. Schimbară rapid câteva amabilități uzuale și stabiliră imediat să se întâlnească la locul știut, în mașina lui Rico, parcată lângă Central Park West, în apropiere de Strawberry Fields, trei zile mai târziu, chiar înainte de prânzul în familie. Nu ceva puternic, puțină iarbă pentru relaxare; eventual și ceva Vicodin. Poate nici nu se va duce. Poate va încerca să mai rămână cu mintea limpede câteva săptămâni, să vadă cum se simte. Lui Leo îi plăcea să aibă mai multe opțiuni. Stephanie scoase capul pe ușă și-l rugă să aducă niște lemne în salon. Trecând prin hol, Leo admiră modul în care ea renovase casa, păstrând tot ceea ce era vechi, însă dându-i în același timp un suflu modern, personalizat.

Stephanie avusese intuiţia să-şi cumpere casa spre finalul mandatului de primar al lui Giuliani, la doar câteva săptămâni după atentatul din 9/11, într-o perioadă de scădere a preţurilor pentru imobiliare, care se dovedise foarte scurtă. Când se mutase în zona aceea din mahalaua de pe Flatbush Avenue, pe latura opusă faţă de Park Slope, toată lumea – inclusiv Leo – o crezuse smintită. Una dintre casele de pe colţ era sediul unei afaceri înfloritoare cu droguri. Casa ei avea la ferestrele din faţă şi din spate grilaje urâte din fier. Uşa de la bucătărie, care dădea spre o terasă nefolosită, aproape putrezită, fusese zidită cu blocuri de beton. Însă în ziua în care vizionase imobilul, observase lucrători de la primărie care plantau cireşi pe latura străzii pe care era amplasată casa, semn că acolo era o asociaţie de rezidenţi activă. Sub apartamentul pe trei caturi al proprietarului se afla o locuinţă acceptabilă, cu grădină, de închiriat. În plus, apartamentul era uriaş – etajul unu avea o suprafaţă de trei ori mai mare decât garsoniera ei din Upper West Side. Plimbându-se prin cartier în ziua aceea, numărase trei cupluri cu cărucioare. Agenţia ei înflorea, iar ea trăise întotdeauna modest, economisind cât de mult putea. Plăti preţul solicitat.

– De când ai tu gusturi aşa bune? o întrebă Leo. Unde sunt toate porcăriile alea de la IKEA, pe care te-am ajutat să le asamblezi?

– Nu eşti singurul care-a crescut şi-a început să câştige bani, Leo. Nu mai am mobila aia de la IKEA de ani de zile.

Veni din bucătărie în salon, ştergându-se pe mâni cu un şervet, încântată să-şi admire casa alături de el. Îşi iubea casa; era copilaşul ei.

– Stil italian, nu? remarcă Leo, examinând ornamentaţia din marmură a şemineului.

Medalionul central era reprezentat de imaginea în relief a unei fete. Chipul ei era încadrat de bucle din marmură, avea nasul lung şi drept, privire directă, buze cărnoase. Îşi trecu degetul peste linia gurii, simţind muchia aspră a unei mici ciobituri la mijlocul buzei de jos; defectul acesta făcea ca gura femeii să pară, deopotrivă, imperfectă şi neaşteptat de seducătoare.

– Nu-i aşa că e perfectă? spuse Stephanie. Majoritatea şemineelor pe care le-am văzut au sculpturi de fructe sau flori. N-am mai văzut chipuri cioplite. Îmi place să cred că a însemnat ceva pentru persoana care a construit casa. Poate i-a fost fiică sau soţie.

– Îmi aduce aminte de cineva.

– Şi mie. Dar nu mi-am putut da seama de cine.

– Are ţâţe frumoase.

– Nu fi vulgar.

Stephanie ştia că Leo încerca să o provoace.

– Scuze.

Se duse lângă foc şi aruncă mai multe lemne în flăcări, privindu-le cum se aţâţă în timp ce scormonea tăciunii cu un vătrai din fier.

– Are un decolteu încântător. Mai bine aşa?

– Nu te mai holba la sânii bietei Lillian.

– Te rog, nu-mi zice că i-ai dat şi-un nume, spuse Leo, scuturând din cap. Te rog, spune-mi că altcineva a botezat-o Lillian.

– *Eu* am botezat-o Lillian. Uneori, stăm de vorbă. Te rog să nu-i atingi sânii.

– Serios, nu sunt chiar atât de disperat.

Se aşeză pe una din canapelele plasate de o parte şi de alta a şemineului, căutând din priviri semne ale vreunei prezenţe masculine în acea încăpere.

– Domnul cravată nu mai e pe-aici?

Stephanie nu-și putu reține un surâs. *Domnul cravată* era porecla dată de Leo unuia dintre amanții pe care îi avusese ea după Leo, un tip care locuise cu ea la un moment dat și care într-o seară luase nefericita decizie de a apărea în sacou de catifea și cravată din mătase la petrecerea de lansare a unei cărți.

– Nu mai stă aici de ani buni.

– N-avea destul loc pentru toate smochingurile lui?

Ea scutură din cap.

– Chiar e nevoie să dau explicații pentru o decizie vestimentară neadecvată de-acum ani de zile?

– Îmi amintesc și de o pălărie de paie de vară.

– Mereu ai ținut minte toate lucrurile care te fac să te simți superior.

– Ce să zic? Lavalierele și pălăriile nu sunt genul meu.

– Se pare că avem ceva în comun în privința asta.

Leo își scoase pantofii uzi și îi așeză aproape de șemineu ca să se usuce. Își ridică picioarele pe măsuța de cafea. Ea se așeză vizavi.

– Întotdeauna ți i-ai ales pe sprânceană, glumi Leo.

– Chiar am făcut și niște alegeri bune.

– Ca de exemplu? o provocă Leo, încurajat de ceea ce i se păru a fi o undă de flirt în vocea ei.

– Will Peck.

– *Pompierul?*

– Da, *pompierul.* Tipul ăla era grozav. La locul lui.

Leo era cu adevărat uluit. Îl cunoscuse la un moment dat pe pompier, și-l amintea ca pe un tip tulburător de bine făcut și în formă. Fost pușcaș marin, sau ceva la fel de brav.

– Lăsând la o parte forța fizică, pe care i-o recunosc pușcașului marin...

– Haide, nu fi atât de snob. Will e un intelectual, un om al Renaşterii.

– Un om al *Renaşterii?*

Leo nu-şi putea stăpâni tonul zeflemitor.

– Da. Călătorea. Citea. Gătea. *Făcea tot felul de lucruri.*

– Ce făcea? Cioplea? Nu, nu, uitasem, suntem în Brooklyn. Tricota? Ţi-a tricotat puloverul ăla?

– Puţin probabil, spuse Stephanie. Puloverul ăsta e din caşmir italienesc.

Îi arătă un raft de cărţi de pe peretele opus, pe care Leo îl admirase mai devreme pentru simplitatea elegantă.

– A construit biblioteca aia.

– Bine, recunosc, spuse el. E o bibliotecă frumoasă.

– E o bibliotecă *excepţională.*

– Şi de ce nu e şi *el* aici, dacă era aşa grozav?

– Probabil pentru că nevastă-sa nu l-a dat încă afară din casă.

– Am înţeles, spuse Leo.

Meritase replica asta. Nu putea să-şi dezlipească privirea de la raftul de cărţi, care era – trebuia să admită – într-adevăr excepţional.

– Şi voia alte lucruri.

Stephanie tăcu câteva momente, cugetând la faptul că Will era o companie foarte agreabilă şi că ea nu fusese în stare să-l facă fericit în cele din urmă. Se mai întâlnea uneori, întâmplător, cu el şi cu noua lui soţie. Nu credea să fi având copii, deocamdată. Ridică privirea şi se gândi: *Leo!*

Iar apoi: *Ai grijă.*

Afară, viscolul se înteţea. Străzile erau pustii, nu erau nici trecători, nici maşini. Întregul oraş părea să se fi pus la adăpost de vreme. Focul trosnea şi sfârâia,

încălzind încăperea. Leo începu să se relaxeze pentru prima dată după câteva săptămâni, pentru prima dată după accident, de fapt. Îi fusese dor de Stephanie, de uşurinţa cu care relaţionau, de prezenţa ei puternică şi liniştitoare. Stând în faţa lui, la lumina focului, radia de sănătate, de bunăstare şi de voie bună.

– Nu-mi vine să cred că ţi-ai vândut firma, spuse el.

– Mie nu-mi vine să cred cât de ipocrit eşti.

– Nu sunt ipocrit, vorbesc din experienţă. Eu n-ar fi trebuit să vând niciodată.

– Asta o zici acum. Eu îmi aduc aminte de vremurile alea. Erai în al nouălea cer când te-ai văzut cu tot purcoiul ăla de bani în mână. Plus de asta, eu nu am vândut nimic. Firma mea a fost achiziţionată. Viaţa mea o să se simplifice considerabil. Abia aştept.

– Îţi spun eu, insistă Leo. Ăla a fost începutul sfârşitului pentru mine.

Stephanie ridică din umeri, luă o clementină din bolul de pe masă şi începu să o cureţe.

– Ai fi putut să rămâi. Nathan voia să rămâi.

Nathan Chowdhury fusese asociatul lui Leo la SpeakEasyMedia. Lucrase din umbră, administrând partea financiară, şi rămăsese în continuare după achiziţia companiei; acum era director financiar al întregului concern. Din punctul de vedere al lui Stephanie, începutul sfârşitului pentru Leo nu fusese declanşat de vânzarea *SpeakEasy*, ci de „achiziţia" Victoriei şi de tot ceea ce urmase – adică nimic.

Încă îşi amintea ziua în care Leo îi mărturisise gândul de a-şi vinde afacerea, ziua în care îl vizitase la serviciu, într-o perioadă în care încercau – şi aproape reuşiseră – să fie „doar prieteni". Victoria intrase în birou.

– Bună, îi spusese ea lui Leo, ridicând uşor din sprâncene, cu un zâmbet inexpresiv, superior.

Stephanie dedusese totul din acel unic cuvânt: *bună*. Tonul egal și intim din vocea gravă a Victoriei. Un *bună* care însemna că se treziseră în același pat în dimineața aceea și probabil încă aveau mirosul celuilalt îmbibat în palme. Acel *bună* nu era nici curios, nici timid, nici defensiv; era o manieră de a-și marca teritoriul. După ce Leo vânduse *SpeakEasy* și se căsătorise cu Victoria, parcă îl înghițise pământul. Ultimul lucru de care avea nevoie de la el erau sfaturi de viață sau profesionale.

– Ar fi trebuit să mă suni, spuse Leo.

– De ce să te sun, Leo? Când am vorbit ultima oară?

Stephanie nu voia să-i ofere satisfacția de a-i mărturisi că *într-adevăr* îl sunase. Îi lăsase un mesaj pe telefonul mobil și fusese sunată înapoi de cineva care se prezentase drept *asistenta personală* a lui Leo.

– Și la ce îl asiști, mai precis? o întrebase Stephanie pe fetișcana de la telefon, care părea să aibă șaisprezece ani. Leo are o slujbă?

– Leo are mai multe proiecte în derulare, răspunsese fata. Avea o voce ridicol de nesigură și emoționată. Stephanie bănuia că recurgea la trucul cu asistenta ca să afle identitatea tuturor femeilor din lista de apeluri a lui Leo. Bravo ei, se gândise ea. Pot să-i transmit lui Leo în legătură cu ce problemă ați sunat? întrebase fata.

Stephanie închisese și nu mai sunase de atunci.

– Eu te-am sunat, spuse Leo.

– Înainte de ziua de azi? Acum doi ani.

– Nu-i adevărat.

– Doi ani.

– Doamne! spuse Leo. Îmi pare rău, spuse cu un hohot scurt de râs. Dacă te face să te simți mai bine, am încetat să mai fiu interesant cam acum doi ani.

– Nu mă simțeam rău oricum, dar mersi.

El se încruntă și o privi cu o expresie încă neîncrezătoare și ușor mâhnită.

– Doi ani? Serios?

– Serios, spuse ea.

– Atunci vino-ncoace și spune-mi ce-ai mai făcut, spuse el, bătând cu palma locul de lângă el de pe canapea.

Câteva ore mai târziu, după ce mâncaseră mielul și completaseră stiva de lemne, ea îl pusese la curent cu toate știrile și bârfele de ultimă oră din lumea publicistică. Apoi Leo strânse masa, așeză vasele în mașină (nu prea bine) și spălă niște oale (și mai rău). Revenind în camera de zi, deschise încă o sticlă cu vin, iar ea servi castronele cu înghețată.

– E o idee bună să bei ăla? îl întrebă ea, arătând paharul de cabernet.

– Se presupune că nu, spuse el. Dar nu băutura e problema mea. Doar știi.

– Nu știu nimic, Leo. Dacă e să mă întrebi pe mine, poate îți injectezi și heroină. De fapt, cred că chiar am auzit la un moment dat un zvon legat de tine și de consumul de heroină.

– Complet fals, spuse el. Am făcut și excese? Da. Îmi dau seama că trebuie să mă feresc de *speed*? Da. *Ăsta* – ridică paharul – nu e o problemă pentru mine.

– Deci, ai de gând să-mi povestești ce s-a întâmplat? Vrei să vorbești despre asta?

– Nu prea, spuse Leo.

Nu era sigur ce auzise Stephanie și poate nu-i spunea. George îl asigurase că întreaga pățanie fusese mușamalizată bine. Plătise o avere ca să-i cumpere Victoriei tăcerea, dar nu avea încredere în nimeni. Stephanie rămase tăcută. Pe fereastra din față se vedea

că se strânsese zăpadă afară, o grămăjoară înaltă de vreo cincisprezece centimetri stătea într-un echilibru precar pe bara verandei de alături. Un automobil solitar se strecură încet pe strada acoperită de nămeţi, derapând uşor. Auzea copiii din casa din spate, care ieşiseră în curte ţipând şi râzând. Tatăl lor striga: „Nu mâncaţi zăpadă! E murdară".

– Nu trebuie să vorbim despre asta, Leo, însă mă pricep să ţin un secret.

Leo simţi cum începură să îl împresoare imaginile din noaptea aceea: sunetul frânelor, aerul sărat şi muşcător, vocea întreruptă a lui Marvin Gaye care se auzea din maşina care îi lovise, instigându-i *s-o facă*. Se întreba dacă ar fi bine să vorbească despre asta. Nu încercase nici măcar în aşa-zisul centru de dezintoxicare. Se întreba ce ar zice Stephanie dacă şi-ar descărca întreaga povară a acelei poveşti în faţa ei, chiar atunci şi acolo. Pe vremuri, îşi spuneau orice, sau mai degrabă – se corectă el în sinea lui – ea îi spunea orice, iar el îi spunea ce îşi închipuia că avea ea nevoie să audă. Dar se vede treaba că nu mersese prea bine.

– Leo?

Leo nici nu ştia cu ce să înceapă. Se uita fix la chipul sculptat în marmura şemineului şi realiză de ce i se părea familiar: părul în cascadă, nasul subţire de patrician, privirea arogantă.

– Seamănă cu Bea, spuse el.

– Cine?

– Lillian. Prietena ta de marmură. Seamănă cu Bea.

– Bea, spuse Stephanie, oftând şi acoperindu-şi ochii.

– Nu arată rău. Bea.

– Ah, nu, nu e asta. M-a sunat de câteva ori şi am tot evitat-o. Ceva legat de o nouă carte.

– Doamne! Nu romanul.

– Nu, nu, nu. I-am zis acum multă vreme că n-o să-i mai citesc niciodată romanul ăla. De fapt, i-am recomandat să-şi găsească alt agent. Pomenea ceva de un proiect nou în mesaj, dar... pur şi simplu nu mă simt în stare. Stephanie se ridică şi strânse castroanele goale de îngheţată, odată ce atmosfera relaxată se destrămase. E unul dintre multele motive pentru care îmi place să fac parte dintr-o operaţiune mai amplă, spuse ea. Nu suport să mă simt responsabilă pentru fostele talente. E prea apăsător. Pot s-o trimit la altcineva care nu o să aibă nici un scrupul s-o refuze.

Imaginându-şi-o pe Bea refuzată de cine ştie ce asistentă anonimă, Leo deveni neaşteptat de melancolic. Nu fusese surprins când se dovedise că primele ei povestiri fuseseră un argument în favoarea tinereţii şi a cutezanţei (datorită *lui*), dar probabil că acum îşi dădea deja ultima suflare. Fusese prima clientă importantă a lui Stephanie, persoana care îi făcuse pe editori şi pe alţi scriitori în devenire să o ia foarte în serios pe Stephanie, deşi era foarte tânără. Nu-i plăcea gândul că Bea bătea pasul pe loc şi era nevoită să lucreze cu Paul Underwood la o revistă literară obscură, locuind singură în apartamentul acela de la periferie. Îi venea greu să se gândească atât la fratele, cât şi la surorile lui, din diverse motive, aşa că prefera să nu o facă. În clipa de faţă, simţea că nu există nici un petic sigur de pământ pe care să aterizeze gândurile lui, care să nu fie minat de regrete, de furie sau de remuşcări.

– Ai dreptate, spuse Stephanie, ridicându-se în picioare şi uitându-se atent la şemineu. Chiar seamănă cu Bea. La naiba.

– Nu pleca, spuse Leo.

– Mă duc doar până la bucătărie.

– Rămâi aici, spuse el.

Nu îi plăcea sunetul propriei voci, uşor tremurândă. Şi nu îi plăcea *absolut deloc* faptul că brusc i se accelerară bătăile inimii, senzaţie pe care până acum o asociase cu o anumită categorie de substanţe psihotrope, nu cu atmosfera unei camere de zi din Brooklyn, cu Stephanie.

– Mă întorc imediat, spuse Stephanie.

Leo păru să se îngălbenească puţin la faţă şi, preţ de o clipă, arătă pierdut, aproape speriat, ceea ce o îngrijoră pe Stephanie.

– Leo?

– Mă simt bine. Scutură uşor din cap şi se ridică în picioare. Ăla e vechiul tău pick-up?

– Da, spuse ea. Pune nişte muzică. Mă duc să clătesc astea.

Din bucătărie, Stephanie îl auzea pe Leo căutând printre discurile ei. Îi strigă din salon:

– Gusturile tale muzicale au rămas la fel de oribile.

– Ca toată lumea din America, şi eu îmi ţin muzica pe computer. Alea sunt de pe vremuri. Abia am adus pick-upul din beci, acum câteva luni.

Leo citea de pe copertele albumelor:

– Cyndi Lauper, Pat Benatar, Huey Lewis, *Paula Abdul*? Asta parcă e o selecţie neinspirată de la emisiunea „Where Are They Now?“ de la MTV.

– Mai degrabă, ceva de genul: ghici cine s-a înscris în Columbia House Record Club când avea optsprezece ani.

Leo tresări puţin când o auzi pomenind de *Columbia Records*. Dar îşi reveni repede.

– Ah, în sfârşit, spuse el.

Stephanie auzi sunetul pick-upului care începuse să se învârtă şi scârţâitul familiar al acului pe rilurile

discului. Apoi primele note ciudat de disonante ale unui pian și vocea îngânată și răgușită a lui Tom Waits umplură casa.

The piano has been drinking
My necktie is asleep[1]

Stephanie nu mai auzise cântecul acela de ani de zile. Probabil din perioada în care era împreună cu Leo. Albumul era probabil al lui Leo. În diminețile în care era mahmur (multe dimineți; majoritatea), o trezea cântând melodia asta. Îi trăgea corpul adormit în brațele lui, apăsându-i spatele cu penisul semierect. Iar ea încerca, fără convingere, să se cuibărească mai bine în pat, rămânând pe tărâmul somnului, alinată de senzația liniștitoare a brațelor lui Leo care o țineau strâns.

– Duhnești, mormăia ea, prefăcându-se mai agasată decât era de fapt, când în fond nici nu o deranja prea tare respirația lui mirositoare. Miroși ca unchiul meu Howie după o noapte la bar.

Iar el îi cânta la ureche, cu vocea spartă de la whisky:

The piano has been drinking
Not me, not me, not me[2]

La chiuvetă, luă din nou la spălat tava pe care Leo o lăsase cu o peliculă de grăsime și încercă să concilieze imaginea lui Leo, cel care se afla acum în salonul ei, cu imaginea lui Leo, cel pe care îl întâlnise ultima dată cu doi ani în urmă, într-o seară când el ieșise în oraș cu Victoria și păreau amândoi beți criță. Leo cel

---

[1] *Pianul a băut / Cravata mea e adormită*
[2] *Pianul a băut / Nu eu, nu eu, nu eu*

de acum era mai slab şi, în ciuda a ceea ce auzise – şi chiar văzuse uneori cu ochii ei – despre ultimii ani frământaţi de nopţi albe, de probleme conjugale şi de alte diverse neplăceri, arăta totuşi mai tânăr. Era mai liniştit, mai calm. Încă amuzant. Încă plin de viaţă. Încă frumos.

Scutură din cap. *Nu* avea de gând, *sub nici o formă*, să se lase din nou atrasă în raza de acţiune a lui Leo. De fapt, era cazul să stabilească nişte reguli clare şi ferme referitoare la cât timp putea să rămână la ea. Şi trebuia să dea o fugă până sus ca să-i facă patul pe canapeaua extensibilă din birou.

Apoi Leo apăru în spatele ei. Îi puse o mână pe umăr.

– Vrei să dansăm? o întrebă el.

Ea râse.

– Nu, spuse ea. În mod sigur nu vreau să dansez cu tine. Şi încă ceva: nu te pricepi deloc la spălat vase. Uită-te şi tu.

– Vorbesc serios, spuse el, ridicându-i mâinile pline de clăbuc din chiuvetă.

– Leo, răspunse ea, menţinându-şi postura rigidă, ţi-am explicat clar.

Adoptase o poziţie ofensivă, însă el percepu o nuanţă nouă în vocea ei, o ezitare fugară.

El se apropie şi mai mult.

– Ai zis fără sex. Respect regula asta.

Îşi concentra întreaga atenţie asupra ei. Dorinţa lui era una fizică, într-adevăr (trecuseră douăsprezece săptămâni de la ultima partidă de sex, dacă nu punea la socoteală şi cele câteva aventuri nesemnificative cu asistenta medicului de la dezintoxicare, în sala de sport), însă îşi aminti totodată cât de mult îi plăcea partea asta, să îi străpungă platoşa ţepoasă, să o

deschidă larg ca pe o scoică. Nu se gândise la asta de multă vreme, câtă satisfacție îi dădea faptul că reușea să o învingă. La dracu' cu pompierul!

Ea oftă și privi dincolo de el, pe ferestrele din spate, la noaptea așternută peste Brooklyn și la fulgii de nea care se roteau febril în lumina lămpii de pe terasă. Avea mâinile umede și reci, iar căldura degetelor lui Leo în jurul încheieturilor ei o tulbura.

Leo nu-i putea desluși expresia de pe chip. Pasivitate? Încurajare? Resemnare? Încă nu citea dorință pe chipul ei, însă își amintea cum să o scoată la suprafață.

– Steph? spuse el.

Ea schiță un zâmbet trist.

– Serios, Leo, spuse ea încet, aproape implorându-l. Sunt fericită.

Acum se afla atât de aproape de ea încât putea să se aplece și să-și cufunde fața în gâtul ei, și să-i adulmece aroma pielii, mirosul acela familiar care amintea de clor, dându-i senzația că ar putea să plonjeze în ea, să înoate cu încredere și vigoare. Rămaseră astfel câteva clipe. El își simțea pulsul nebunesc încetinind treptat și potrivindu-se cu cadența regulată a inimii ei statornice. Se îndepărtă puțin ca s-o privească. Își trecu degetul mare peste buza ei de jos, cu același gest cu care atinsese mai înainte chipul de marmură, însă de data asta buza se înmuie.

În secunda următoare, din curtea din spate se auzi un bubuit care sfârtecă liniștea de afară ca un tunet. Apoi luminile pâlpâiră. Și se așternu bezna.

7

Când ajunse la Oyster Bar, Leo reuşi să-l vrăjească pe şeful de sală cel ursuz. În numai câteva minute, membrii familiei Plumb primiseră locuri la o masă în jurul căreia se aşezaseră, fără a intenţiona, în ordinea vârstei: Leo, Jack, Bea, Melody. Îşi scoaseră pardesiele şi căciulile şi insistară în refuzul de a comanda altceva „decât apă şi cafea". Leo se scuză pentru întârziere, motivând că locuieşte la o cunoştinţă în Brooklyn (*Stephanie!* realiză Bea) şi luase trenul greşit, aşa că fusese nevoit să refacă traseul. Urmară uzualele schimburi de replici de complezenţă: cum devenise Brooklyn atât de aglomerat şi de scump, de ce circula metroul atât de prost în weekend, mă rog, nici starea vremii nu era favorabilă, zăpadă în octombrie! Apoi se aşternu o tăcere stânjenitoare, însă nu şi pentru Leo; îşi observa extrem de calm fratele şi surorile, care, la rândul lor, îl priveau stânjeniţi.

Toţi trei se întrebau cum reuşea oare, cum izbutea întotdeauna să rămână imperturbabil în timp ce îi exaspera pe ceilalţi, cum chiar şi în acel moment, la întâlnirea aceea, unde Leo ar fi trebuit să fie copleşit de ruşine, vulnerabil, iar balanţa puterii ar fi putut, *ar fi trebuit* să se încline în defavoarea lui, chiar şi

acum stăpânea situația și emana forță. Chiar și în aceste circumstanțe, așteptau, *sperau*, respectuoși să deschidă el discuția.

Însă el rămase nemișcat, privindu-i, studiindu-i curios și atent.

– Ne bucurăm să te vedem, spuse Bea în cele din urmă. Arăți bine. În formă.

Afecțiunea ei detașată îl făcu pe Jack să-și relaxeze umerii, și pe Melody să-și descleșteze maxilarul.

Leo zâmbi.

– Și eu mă bucur să vă văd. Sincer.

Melody simți că se înroșise la față. Stingherită, își acoperi obrajii cu mâinile.

– Presupun că ar trebui să trecem direct la subiect, spuse Leo.

În taxi, venind dinspre Central Park, se hotărâse să abordeze fără ocolișuri situația dezagreabilă în care se găsea. Își dădu seama, oarecum surprins, că nu se gândise aproape deloc la momentul acesta în timpul lungilor lui săptămâni la Bridges. Fusese atât de concentrat pe dizolvarea căsniciei cu Victoria, încât pierduse din vedere consecințele acțiunilor lui Francie. De fapt și de drept, nici nu înțelesese pe deplin motivul pentru care Francie acționase în acel fel, până în urmă cu câteva săptămâni. Când George îi comunicase că mama lui avea de gând să cumpere tăcerea în privința chestiunii Rodriguez, Leo sperase, pentru un moment, că își va utiliza propriile ei resurse considerabile, sau pe ale lui Harold. Dar, vai!

– Știu că vreți să vorbim despre Moștenire, continuă el, satisfăcut să constate că îi luase prin surprindere cu abordarea lui directă. Așa că, în primul rând, vreau *să vă mulțumesc*. Știu că nu aveați nici o obligație să

acceptați planul lui Francie, și vă sunt recunoscător pentru asta.

Bea se uită la Melody și la Jack, care se foiră puțin pe scaun; toți arătau contrariați și neliniștiți.

– Ce e? întrebă Leo, realizând cu întârziere ce se întâmpla.

– Nu prea am avut nici un cuvânt de spus, zise Jack.

– Nu am aflat decât după ce faptul a fost consumat, explică Melody.

– Serios? întrebă Leo, întorcându-se către Bea, care încuviință din cap.

Leo se lăsă pe spătarul scaunului și își roti privirea în jurul mesei. Desigur. Se mustră în sinea lui pentru că judecase greșit situația, însă, în același timp, se lăsă pentru o clipă inundat de un val de euforie, fiindcă Francie acționase în mod atât de hotărât și cu totul straniu în favoarea lui. Însă nu-i luă mult să realizeze că se înșela și în privința aceasta. Francie nu-l salvase *pe el;* fără îndoială, își salvase propria piele, și pe a lui Harold. Leo parcă și auzea vocea guturală a lui Harold repetând întruna, despre tărășenia cu pricina, cum că se dusese vestea *în tot în East End*.

Bea urmărea atentă reacția lui Leo la această nouă informație.

– Am încercat să te sun, Leo, spuse ea. De nenumărate ori.

– Bun, spuse el. În regulă.

Se complicaseră lucrurile.

După ce se logodise cu Victoria, la scurtă vreme după ce vânduse *SpeakEasy* și „își luase concediu“ (după cum vedea el lucrurile), și după ce ea refuzase să încheie un contract prenupțial, Leo își deschisese un cont în străinătate în timpul uneia dintre călătoriile lor pentru scufundări în Grand Cayman. Luase decizia

sub impulsul momentului, când ea era la cumpărături. Contul întrunea absolut toate condițiile legale, și deși intenționase să o anunțe pe Victoria, până la urmă nu-i spusese nimic. Îl considera un soi de asigurare, ca o pensie privată, poate un mod de a-și pune la adăpost o parte din bani pentru zile negre. Pe măsură ce căsnicia lui începuse să scârțâie, alimentase din ce în ce mai mult contul. Unul dintre avantajele nechibzuinței cu care el și Victoria aruncau cu banii era faptul că ea nu mai putea ține socoteala cheltuielilor. Câteva mii aici, câteva mii dincolo; de-a lungul anilor, se adunaseră. Avea tot timpul în minte banii aceia și ziua în care pur și simplu avea să se ridice și să plece. Ceea ce îl ținuse pe loc atâția ani fusese speranța că Victoria se va sătura prima de el, se va îndrăgosti de altcineva și îl va părăsi, iar el va putea evita astfel un divorț care l-ar fi adus la sapă de lemn. Când înțelesese, în cele din urmă, că Victoria nu avea să facă pasul acesta niciodată (de ce nu se însurase și el cu o femeie la fel de frumoasă, dar mai puțin calculată?), se abandonase total unui stil de viață libertin. Nu-i părea rău să vadă cum se risipesc banii din conturile lor comune. Așadar, deși accidentul fusese un eveniment umilitor și nefericit, pe de altă parte, în mod bizar, îl eliberase de viața lui anterioară, din care își dorea oricum, cu disperare, să evadeze. Luni întregi se așteptase ca avocații Victoriei să-i depisteze economiile secrete și să-i fluture triumfători pe sub nas dovada existenței lor, însă nu se întâmplase asta. Avea aproape două milioane de dolari puși bine, aproximativ suma pe care o datora în contul Moștenirii. Nu se atinsese de nici un sfanț din depozitul cu dobândă scăzută; banii erau în siguranță. La dispoziția lui. Dacă alimenta fondul Moștenirii pentru a restitui datoria către frații lui,

cele două milioane ale lui s-ar fi împărțit la patru. Socoteala nu-l avantaja deloc.

– Mi-aș dori să am undeva niște bani puși deoparte și să vă scriu tuturor câte un cec, spuse Leo. Își așeză palmele pe masă, privindu-i în ochi pe fiecare în parte. Nu ar fi putut conduce o companie atâția ani fără să învețe arta de a se reorienta rapid și de a influența un grup de oameni adunat în jurul unei mese. Avea nevoie să mai câștige puțin timp. Dar nu-i am. O să am nevoie de ceva timp, continuă Leo.

– Cât timp? sări Melody puțin prea repede.

– Mi-aș dori să pot răspunde la întrebarea asta, spuse Leo, ca și cum aceasta ar fi fost dorința lui cea mai arzătoare. Dar pot să vă promit un lucru: am de gând să încep imediat să muncesc din greu ca să reconstruiesc tot ce-am pierdut. Deja am câteva idei. Am și început să dau niște telefoane.

– Care-i planul? întrebă Jack, dorind detalii precise. Ai cum să împrumuți de undeva banii pe care ni-i datorezi? Să te achiți față de noi și să rămâi dator altcuiva?

– Tot ce se poate, spuse Leo, conștient că șansele lui de a obține un împrumut de la cineva la ora actuală erau inexistente. Sunt multe posibilități.

– Cum ar fi? întrebă Jack.

Leo clătină din cap.

– Nu vreau să lansez prea multe ipoteze cu *dacă* și cu *parcă*.

– Crezi că e posibil să ai banii – sau cel puțin o parte din ei – până la termenul la care trebuia să-i primim? întrebă Melody.

– În martie? întrebă Leo.

– Februarie. Ziua mea e în februarie, îl corectă Melody, care era mult prea îngrijorată de felul în care decurgea discuția pentru a se mai indigna.

– Eu sunt în martie, spuse Bea.

– Aşa e. Leo bătu un scurt ritm pe masă cu degetul mare şi cu cel mic. Arăta de parcă ar fi rezolvat o ecuaţie complicată în minte. Aşteptau cu toţii încordaţi. Ce ziceţi de asta? spuse el într-un sfârşit. Daţi-mi trei luni.

– Ca să ne dai banii? întrebă Jack.

– Nu, ca să încropesc un plan. Un plan solid. Nu cred că o să am nevoie de trei luni, dar ştiţi şi voi ce dificil e să faci rost de finanţare în ziua de azi, spuse el adresându-i ultimul comentariu lui Jack. Doar ai şi tu o afacere şi ştii cum e.

Jack încuviinţă solemn din cap. Bea abia se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap. Leo. Viclean cât cuprinde.

– Şi trebuie să mai luăm în considerare şi faptul că vin sărbătorile, când e greu să dai de oameni. Cred că am nevoie de trei luni ca să vin cu nişte opţiuni, spuse el. Ideal ar fi să am mai mult de o singură opţiune viabilă ca să vă pot restitui integral banii cât mai curând posibil. Nu vă promit că în februarie, dar vă promit că o să muncesc mai mult ca oricând ca să mă revanşez. Îşi roti din nou privirea în jurul mesei. Ceea ce vă cer este să aveţi încredere în mine.

Partea a doua
SĂRUTUL

8

Paul Underwood își conducea revista literară, *Paper Fibers*, dintr-un mic furnicar de birouri la care ajungeai urcând pe niște scări ca vai de lume dintr-o clădire dărăpănată situată în umbra Podului Manhattan. Cumpărase clădirea din cărămidă cu patru etaje înainte ca zona Dumbo din Brooklyn să devină DUMBO, când locuitorii din Manhattan începuseră din nou să migreze în masă, fiindcă nu-și mai permiteau să stea în Brooklyn Heights și Cobble Hill, însă erau atrași de valoarea estetică și istorică a caselor roșii, la prețuri relativ convenabile, din Park Slope și Fort Greene. Dăduse întâmplător peste această zonă îngustă într-o sâmbătă însorită de vară, după ce traversase Podul Brooklyn. Îndreptându-se agale spre nord, se pomenise plimbându-se printre clădirile industriale și admirând străzile cu clădiri gri-albăstrui din cărămidă belgiană, dispuse în modele atrăgătoare, și traversate de vechi șine de tramvai dezafectate. Observase cu satisfacție absența buticurilor cu haine costisitoare, a cafenelelor extrem de scumpe, a restaurantelor cu câte un perete din cărămidă și cuptoare pe lemne. La fiecare patru clădiri, una părea să fie sediul unui service auto sau al unui atelier de reparat cine știe ce electrocasnice.

Îi plăcea atmosfera; îi amintea de Soho, pe vremea când cartierul era plin de energie și vigoare, și avea un oarecare aer amenințător teatral. În apropiere de râu, un afiș anunța că parcul aflat în paragină, populat de traficanți de cocaină și de clienții lor, urma să fie extins și renovat. Observă că același dezvoltator imobiliar împânzise tot cartierul cu semne care anunțau transformarea clădirilor industriale în spații rezidențiale.

Oprindu-se la un colț de pe Plymouth Street, în după-amiaza aceea, în ultimele zile din secolul al douăzecilea, ascultând troncănitul și uruitul camioanelor care se apropiau de Podul Manhattan la nord, privind arcadele luminate de soare ale Podului Brooklyn la sud, Paul Underwood își văzu viitorul: o pancartă pe care scria DE VÂNZARE, pe o clădire de pe colț, ce părea abandonată. În partea de sus a fațadei roșcat-maronii reuși să distingă literele vechi și șterse ale unei firme de mult desființate, care își avusese sediul în clădirea respectivă: PLYMOUTH PAPER FIBERS, INC. Luă denumirea firmei ca pe un semn. Cumpără clădirea în săptămâna următoare și-și înființă revista literară, *Paper Fibers*, în anul următor.

Paul locuia la etajul cel mai de sus al clădirii (un apartament cu două dormitoare, renovat cu grijă, mobilat cu gust, dăruit cu o priveliște impresionantă), chiar deasupra birourilor revistei *Paper Fibers*, care erau înghesuite în jumătatea din față a catului al treilea. În jumătatea din spate a aceluiași etaj și la etajul doi se aflau două apartamente modeste de închiriat, care deveniseră din ce în ce mai profitabile. La parter, era un magazin de lenjerie intimă. La Rosa nu vindea desuuri pretențioase, nimic din dantelă, cu push-up sau transparent, ci ceea ce Paul considera articole de lenjerie pentru cucoane și babe. Până și trunchiurile de

manechine din vitrină păreau să se simtă incomod, strangulate cu bustiere şi burtiere, care semănau cu nişte cămăşi de forţă, cu şirurile acelea de cârlige metalice, centuri elastice care atârnau din toate părţile şi bretele late. Paul nu înţelegea cum de nu dăduseră încă faliment, nu văzuse niciodată mai mult de un singur client în magazin odată. Avea nişte bănuieli, însă cecul pentru chirie îi venea la timp în fiecare lună, aşa că, din punctul lui de vedere, La Rosa n-avea decât să spele chiloţi sau bani, sau să vândă orice poftea indivizilor bizari care îi treceau pragul şi plecau de obicei cu mâna goală.

Paul se străduia din răsputeri să nu amestece viaţa privată cu cea profesională. Nu aducea nimic de lucru „sus“, nu-şi făcea niciodată apariţia în birourile de la *Paper Fibers* în ceea ce considera a fi haine civile; se îmbrăca întotdeauna corespunzător pentru drumul până la etajul inferior. În fiecare dimineaţă îşi punea unul dintre costumele cu croială perfectă şi alegea un papion din vasta lui colecţie. Considera că forma de fluture de sub bărbie era necesară pentru a atenua efectul feţei prelungi şi al părului anost, fin ca puful sugarilor, castaniu-cenuşiu, cu tendinţa de a sta zburlit deasupra urechilor sau în creştet.

– Ţi-ar sta bine cu cravate colorate, îi spusese fosta lui soţie, făcând, cu diplomaţie, aluzie la trăsăturile lui oarecum şterse – ochi cenuşii care păreau mai degrabă apoşi decât frapanţi, buze subţiri, un nas moale, ca de plastilină.

Paul nu avea nici o problemă cu înfăţişarea lui banală. Îi oferea şansa de a fi invizibil în anumite situaţii; auzea din întâmplare lucruri pe care nu ar fi trebuit să le audă, oamenii îi făceau confidenţe, considerându-l, în mod eronat, inofensiv. (Înfăţişarea lui

nu reprezenta însă *întotdeauna* un avantaj. Ca de exemplu, la prânzul pe care îl avusese de curând cu o tânără poetă, după ce corespondența lor electronică căpătase o notă de flirt. Din expresia zugrăvită pe fața ei reieşise cât se poate de clar cât era de dezamăgită de aspectul lui fizic, care contrasta cu stilul viguros, stăpân pe sine, al exprimării lui din e-mailuri. De altfel, şi el fusese surprins. Surprins să descopere că persoana respectivă nu semăna deloc cu cea din fotografia de autor, cu păr strălucitor, ochi migdalați şi buze lucioase ademenitoare.)

Pentru Paul erau importante rutina şi obişnuința. Mânca acelaşi lucru în fiecare zi la micul dejun (un castron de terci de ovăz şi un măr), după care îşi făcea plimbarea de dimineață pe Fulton Ferry Landing. În cursul săptămânii, nu se abătea niciodată de la traseul obişnuit, devenind un experimentat cronicar al promenadei, cu toate metamorfozele ei sezoniere. Astăzi, bătea cu putere un vânt aspru, care îi biciuia pe bieții trecători suficient de temerari ca să iasă din casă; el înainta împotriva curentului, aplecându-se înainte şi înfăşurându-şi mai strâns fularul. Îi plăcea râul, chiar şi în timpul sumbrelor ierni newyorkeze, îi plăceau luciul acela gri-metalic şi valurile albe amenințătoare. Nu se plictisea niciodată de priveliştea portului; întotdeauna se simțea norocos să se afle chiar acolo unde era, în locul pe care îl alesese să-i fie cămin.

În timp ce se îndrepta spre cealaltă extremitate a debarcaderului, Paul zări silueta familiară a lui Leo Plumb şezând pe una dintre băncile din apropierea apei. Leo şi Paul începuseră să se plimbe împreună din când în când. Leo ridică privirea şi-i făcu cu mâna. Paul iuți pasul. Începuse să aştepte bucuros zilele în

care Leo îl aştepta pe acea bancă. Se întâmplaseră şi lucruri mai ciudate pe lume, se gândi el.

Paul rămăsese şocat când se închisese revista *SpeakEasy*, iar Leo nu îl invitase să-l ajute să pună bazele website-ului care avea să devină în cele din urmă SpeakEasyMedia. Leo nu luase pe toată lumea din redacţia revistei tipărite, însă îi luase pe cei consideraţi în general drept cei mai inteligenţi şi mai dezirabili, iar Paul se inclusese mereu fără dubii în categoria aceasta. Poate că nu era cel mai talentat scriitor sau cel mai curajos reporter, dar te puteai baza pe el; era competent şi ambiţios – oare aceste calităţi nu contau chiar deloc? Respecta termenele impuse, textele lui erau îngrijite, dădea mereu o mână de ajutor oriunde era nevoie, chiar dacă sarcina respectivă nu intra în atribuţiile lui. Făcea tot ce trebuia făcut ca să câştige lucrurile pe care şi le dorea. Era *de treabă*.

Fusese o lovitură pentru el şi faptul că decizia lui Leo de a nu-l coopta în echipă în continuare nu uimise pe nimeni. În zadar aşteptase priviri şocate, semnul cuiva care să-l cheme în spatele unei uşi închise şi să-l întrebe mirat: „Leo nu te ia *tocmai pe tine?*“ Când nu se întâmplase nimic din toate astea, realizase că nimeni nu-l considera, de fapt, un angajat valoros.

La un moment dat, îşi luase inima în dinţi şi-l întrebase pe Leo cum stă treaba.

– Underwood, asta nu-i de tine, spusese Leo, bătându-l cu palma pe umăr şi privindu-l drept în ochi în modul lui caracteristic, care te făcea să te simţi flatat că îţi acordă întreaga lui atenţie şi, în acelaşi timp, te zăpăcea, făcându-te să-ţi pierzi şirul gândurilor. Nu te-ai simţi bine deloc. Tu eşti un tip care se pricepe

la articole cu greutate. Nu ți-aș face asta. Plus că salariul e ridicol.

Paul se consolase o vreme cu explicația lui Leo. Probabil *chiar* i-ar fi displăcut cancanurile; el se specializase într-adevăr pe reportaje culturale de amploare. Și nu era dispus să muncească pe o nimica toată. Dar, ulterior, Paul aflase că Leo îl angajase pe Gordon FitzGerald în funcția de redactor coordonator la noul *SpeakEasy*. Gordon nu era cu nimic mai interesat de pastilele de bârfe mondene decât Paul, și cu siguranță Gordon nu lucra pe un salariu de nimic. Paul fusese superiorul lui Gordon – el îl recrutase! – și știa că omul aducea numai necazuri, era un bețiv și o lichea de prima mână. Luni întregi după plecarea lui Leo, Paul nu precupețise nici o ocazie de a-și exprima părerea despre noua afacere: „O să se ducă la fund în șase luni". Desigur, se înșelase amarnic.

Paul nu știa cum de ajunsese Leo la dezintoxicare, fiindcă detaliile făcute publice erau sumare, iar de la Bea nu scotea nimic. Auzise zvonuri despre un accident rutier în Hamptons. Soția lui Leo, Victoria, fusese văzută prin oraș întâlnindu-se cu diverși bărbați cunoscuți în lumea mondenă. Se părea că Leo se aciuase (*din nou*) acasă la Stephanie Palmer, în Brooklyn. Automobilul lui Porsche dispăruse din peisaj.

Când Leo își făcu apariția la redacția lui, într-o dimineață de noiembrie, aparent căutând-o pe Bea, Paul nu bănui nimic. Însă Leo rămase ore întregi în birou, băgându-și nasul peste tot, punând întrebări despre programul publicației, termenele publicitare, volumul de vânzări, abonamente, finanțare. Se interesă de apariția online a revistei (slabă), de relațiile cu scriitorii (solide) și de planurile de extindere ale lui

Paul, în cazul în care ar avea finanţe în acest scop: „Dacă ai avea resursele necesare?"

Paul crezu că înţelesese.

– Te-a trimis Nathan, spuse Paul. Lucraţi iar împreună.

Avea sens; fuseseră asociaţi pe vremuri, iar Paul se gândea că întâlnirea pe care o avusese de curând Leo cu Nathan fusese promiţătoare. Leo îi aruncă lui Paul o privire plină de înţeles şi spuse:

– Oficial? Nu. *Oficial?* Asta e doar o vizită de curtoazie.

– Am înţeles, spuse Paul.

Nu înţelegea nimic, însă spera din tot sufletul că Leo venise, fie neoficial, fie oficial, din partea lui Nathan. La una dintre nenumăratele petreceri de sărbători la care participase în decembrie – nici nu mai ştia la care, era un amalgam în memoria lui: acelaşi vin spumant ieftin, aceleaşi cubuleţe de brânză fade şi brioşe fără gluten –, unul dintre foştii lui colegi de la *SpeakEasy* menţionă că auzise de intenţia lui Nathan de a înfiinţa sau a investi într-o revistă literară.

– Ca să-şi amortizeze pierderile? întrebă Paul, neputând să-şi închipuie un alt motiv.

– Cred că e mai degrabă o chestiune de orgoliu, îi răspunse amicul respectiv. Ceva onorabil şi pretenţios, care să compenseze pentru celelalte chestii.

Celelalte chestii, din câte ştia Paul, se refereau nu numai la vulgaritatea ştirilor de scandal publicate online de SpeakEasyMedia, ci şi la site-ul porno *soft-core* care genera cea mai mare parte a profiturilor companiei.

– Ai idee pe cine are în vizor?

– Habar n-am. Ar trebui să-i dai un telefon. Banii pe care e dispus să-i arunce pe asta sunt mărunţiş

pentru el, dar pentru tine ar însemna probabil o sumă fabuloasă.

Paul sunase a doua zi și programase o întâlnire. Câteodată, avea senzația că a menține *Paper Fibers* pe linia de plutire era o provocare echivalentă cu încercarea de a traversa Oceanul Atlantic pe o plută putrezită. Tot timpul astupa câte o gaură, după care apărea alta, și alta, iar el simțea că afacerea lui se duce la fund mult prea des ca să mai facă față.

Chiria percepută pe apartamentele din clădire – în plus față de avantajul de a locui și de a lucra într-un spațiu pentru care nu trebuia să plătească el însuși chirie – îi asigura o parte din venituri, suficient cât să-și plătească un salariu modest lui, lui Bea și încă unei angajate permanente (care era editor-șef și își petrecea majoritatea timpului completând solicitări de subvenții, curtându-se cu potențiali sponsori și străduindu-se să-și păstreze actualii colaboratori de partea lor). *Paper Fibers* avea un număr substanțial de abonați – conform așteptărilor – și reușea chiar să strângă o sumă considerabilă din publicitate, însă nu destul ca să-și acopere toate cheltuielile, să-și plătească scriitorii și să-și mențină proiectele într-un stadiu satisfăcător.

Cea mai mare parte a fondurilor externe proveneau de la cele două mătuși în vârstă ale lui Paul, surorile răposatului său tată, care nu se măritaseră niciodată și îl tratau pe Paul ca pe un fiu. Făceau parte dintr-o anumită categorie de newyorkeze vârstnice, care locuiau de zeci de ani în același apartament cu chirie fixă, la o aruncătură de băț de Lincoln Center. Erau pasionate de lectură, călătoreau mult, participau regulat la tot soiul de seminare publice și mergeau la matineul de miercuri de pe Broadway. Aveau abonamente anuale la balet, la Carnegie Hall, la Ninety-Second Street Y și lojă

rezervată la Shea Stadium. În fiecare an, în ianuarie, de când Paul își înființase publicația, îi trimiteau un cec extrem de generos. Fondul Surorilor, cum îl numea el (și cum era afișat pe pagina sponsorilor, ceea ce le făcea deosebită plăcere), constituia sursa din care își putea plăti scriitorii și din care reușea, o dată sau de două ori pe an, să publice câte o carte într-un tiraj modest. De obicei, era vorba despre câte un volum de poezii, un roman scurt sau o colecție de eseuri.

Cu doi ani în urmă, cecul din ianuarie fusese ceva mai mic. În anul următor, și mai mic, iar cu o lună în urmă, conținea doar jumătate din suma de pe vremuri. Paul nu le-ar fi cerut niciodată socoteală, însă își făcea griji că poate se întâmplase ceva, și mătușile lui nu îi spuneau. Le invită în oraș, așa cum făcea în fiecare an, în ianuarie, ca să le mulțumească pentru contribuție; beau ceva la Algonquin și luau cina la Keens Steakhouse. Înainte să apuce Paul să le întrebe dacă exista vreo problemă, aduseră ele vorba despre cecurile a căror sumă se tot diminuase, exprimându-se în felul lor caracteristic, ca și cum ar fi fost o singură persoană. Se obișnuise cu stilul lor excentric până acum, însă în rarele ocazii când trecuseră pe la biroul lui – „doar ca să arunce o privire" –, își dădu seama cum le priveau ceilalți. „Parcă sunt doamnele alea din Grey Gardens", spusese odată una dintre stagiare, „doar că nu au Alzheimer și pisici."

– Ne pare tare rău, îi spuseră ele la prânz. Din câte se pare, ne cheltuim fondul de pensii ceva mai repede decât ar fi normal.

– Contabilul nostru a pus piciorul în prag, scumpule. Încearcă să ne convingă să ne reducem cheltuielile la jumătate.

– Mai ales cele pe care le consideră „inutile“, orice ţine de acte de caritate.

– Îţi poţi închipui cât de prost ne simţim. Desigur, iniţial nu am consimţit, dar apoi...

– Ne-a convocat la el în birou! Ca un director de şcoală care îi trage de urechi pe nişte chiulangii. A fost jenant...

– De-a dreptul *jenant.* Avea tabele.

– Nu tabele, grafice. Erau foarte colorate.

– *Foarte*, spuseră ele, încuviinţând din cap la unison, cu o mină gravă.

– Ca să-ţi dai seama, secţiunea veniturilor viitoare preconizate era toată roşie...

– Roşu nu e de bine.

– Îmi imaginez că nimeni nu vrea să vadă roşu în tabele, spuse Paul.

– Grafice.

Păreau atât de tulburate – evitau contactul vizual, îşi beau din vin prea repede –, încât le asigură imediat de înţelegerea lui.

– Aţi făcut deja atât de mult pentru mine, spuse Paul. Aţi făcut mai mult decât trebuia.

– Cecul nostru o să se micşoreze de la an la an, dar poţi totuşi să contezi pe noi măcar pentru *puţin.*

– Mă tem că am trăit prea mult. Cine şi-ar fi închipuit?

– Mai ales după toţi anii în care am fumat? După ce am consumat atâta carne roşie? Mare minune dacă ne mai rămâne ceva şi pentru înmormântare, când o să vină şi ziua aia.

Paul decise să ignore formularea bizară, prezumţia că doi oameni pot avea o *singură* înmormântare – în aceeaşi zi –, cu toate că era imposibil să şi le imagineze pe cele două surori una fără cealaltă.

Deşi crezuse că avea mai mult timp la dispoziţie, Paul se aştepta ca ziua aceasta să sosească în cele din urmă; mătuşile lui nu aveau să trăiască veşnic. Încercase de nenumărate ori să-şi pună la punct socotelile, să-şi consolideze finanţele insuficiente, însă *detesta* socotelile. Tocmai se străduia să găsească o soluţie pentru a face rost de mai multe fonduri, când auzi, în mod aproape miraculos, zvonurile acelea despre Nathan şi stabili o întâlnire. Nathan nu promisese nimic, însă se arătase interesat, chiar curios. Îi adresase o sumedenie de întrebări, iar Paul îi oferise răspunsuri inteligente, bine cumpănite. Cum altfel? În fond, se gândea în permanenţă la schimbările pe care le-ar face dacă ar avea mai mulţi bani. Website-ul era o joacă de copii, o simplă pagină la care te puteai abona, iar mulţi dintre scriitorii lui erau nemulţumiţi de faptul că textele lor nu erau disponibile online. Voia să publice mai multe cărţi, mult mai multe cărţi. Voia să extindă modesta, însă apreciata serie de lecturi publice, să înfiinţeze o conferinţă de vară şi poate să deschidă un centru de scriere creativă pentru tinerii din medii defavorizate. Dar pentru toate astea avea nevoie de mai mulţi bani decât avusese vreodată.

– Hai să ne mai gândim amândoi la asta încă puţin, spusese Nathan. Te caut eu peste câteva săptămâni.

Apoi apăru Leo în biroul lui, inspectând locul şi punând întrebări.

– *Neoficial*, îi spuse Paul lui Leo, te interesează vreun aspect anume referitor la modul în care merg lucrurile pe aici?

De atunci, se întâlnise cu Leo de câteva ori, şi, de obicei, punctul de pornire fusese banca unde se vedeau dimineaţa. Se plimbau, îşi luau câte o cafea şi stăteau de vorbă – în general despre serviciu şi despre

provocările pe care le avea de înfruntat în conducerea unei reviste literare. Dar abordau şi alte subiecte: piaţa imobiliară, extinderea rapidă a zonei de ţărm din Brooklyn, politica locală. Paul nu era încă sigur ce urmărea Leo. Bănuia că probabil existau mai mulţi pretendenţi la banii lui Nathan, aşa că îşi dădea silinţa să-l impresioneze pe Leo, descriindu-i în detaliu fiecare etapă a redactării numărului de vară, pretinzând din când în când că-i cere sfatul şi fiind plăcut surprins de ideile ingenioase oferite de Leo. Paul uitase – îi fusese uşor să uite, având în vedere trecerea treptată a lui Leo de la o celebritate media la viaţa lui opulentă de huzur desfrânat – cât de talentat era Leo la scris. Instinctele lui aveau o uşurinţă şi o precizie care îl exasperau pe Paul, încântat însă de discuţiile lor antrenante. De altfel, tocmai datorită prezenţei lui Leo Plumb, se aprinse din nou în Paul Underwood mica scânteie pe care o împinsese într-un cotlon ascuns, şi anume dorinţa de a o săruta pe Beatrice Plumb.

De-a lungul anilor, Paul avusese câteva iubite alese pe sprânceană. Apăreau şi dispăreau, unele chiar de mai multe ori. Fusese însurat o scurtă perioadă şi nu părea făcut pentru asta, însă pe Beatrice Plumb o iubise aproape dintotdeauna. Iubirea lui pentru ea era cuminte şi statornică, familiară şi liniştitoare; era un lucru aproape de sine stătător, ca o piatră şlefuită sau un şirag de mătănii, ca un obiect pe care îl lua şi îl cântărea uneori în palmă, mai degrabă mângâietor decât descurajator. Paul bănuia că Bea nu avea să-l iubească niciodată, însă se gândea că poate, într-o zi, avea să-i dea voie să o sărute. Ştia să sărute foarte bine; auzise asta de suficiente ori, încât să capete încredere în această artă şi să înţeleagă că un sărut reuşit, venit

la momentul oportun şi executat cu măiestrie, poate deschide drumuri către destinaţii mult mai interesante.

Visase să o sărute pe Beatrice atâţia ani, încât ştia că probabil nici nu ar trebui să încerce vreodată, deoarece realitatea ar păli cu siguranţă în comparaţie cu toţi anii aceia în care îşi închipuise sărutul şi întregul scenariu (pe bancheta din spate a unui taxi, într-o noapte caldă şi ploioasă, într-un vagon de metrou oprit între staţii, în timp ce luminile pâlpâie, sub arcadele elegante de la Bethesda Terrace, la asfinţit, şi, preferatul lui: în grădina cu sculpturi de la MoMA[1], amândoi atât de impresionaţi de formele generoase şi pline ale sculpturilor lui Henry Moore, încât se întorceau unul către celălalt simultan, având nevoie de aceeaşi atingere în acelaşi moment).

În ultimii zece ani, Paul văzuse cum Bea îşi pierde treptat strălucirea, ceea ce îl tulbura. Nu numai pentru că ţinea enorm la ea, ca scriitoare şi ca om, ci şi pentru că tocmai din pricină că lumina ei începuse să pălească, gândurile lui lascive despre ea îşi pierduseră din intensitate. Nu era atras de eşec; prefera femeile hotărâte şi ambiţioase. Trecuseră ani întregi de când Bea nu mai vorbise despre cartea ei. Nu o văzuse niciodată scriind pe furiş sau măcar luându-şi notiţe în vreun carneţel. În unele zile, şi-ar fi dorit să o concedieze, să o facă să iasă din birou şi să facă altceva, *orice* altceva. Dar nu putea şi nu voia să-i facă asta.

Bea părea să se reînsufleţească în ultima vreme, era animată de un aer nou, atrăgător şi înflăcărat. O auzise întâmplător vorbind despre o nouă carte la care lucra. Nu îndrăznea să o întrebe nimic despre asta; avea de gând să aştepte să aducă ea subiectul în

[1] Muzeul de Artă Modernă din New York

discuţie. Era curios dacă lui Leo îi arătase deja noul proiect. Spera să fi făcut asta, fiindcă avea încredere în flerul lui Leo. Dacă Leo considera că noua ei carte avea potenţial, atunci cine ştie? Mult aşteptatul roman al lui Beatrice Plumb ar pica la ţanc pentru o nouă colecţie de ficţiune. Orice carte scrisă de ea ar stârni interesul publicului şi ar atrage totodată atenţia asupra editurii care o publică. Poate ar trebui să-l atragă pe Leo într-o discuţie între patru ochi şi să-l întrebe dacă auzise sau văzuse ceva.

Îşi imagina perfect scena: petrecerea de lansare a cărţii într-o librărie independentă locală, Bea înconjurată de o mulţime entuziastă şi plină de admiraţie, cu ochii ei strălucitori şi degetele ei frenetice, cu cozile ei împletite, răsucite şi prinse la ceafă, exact aşa cum îi plăcea lui. S-ar întoarce spre el cu afecţiune şi recunoştinţă, îmbujorată de succes, iar el i-ar atinge uşor cotul, ar săruta-o pe obraz aşa cum făcuse de o mie de ori până atunci, însă de data asta ar zăbovi puţin mai mult, suficient cât să-şi dea seama de declaraţia intimă a acelui gest. Primul lor sărut – printre rafturile de cărţi. Era un scenariu cu adevărat romantic.

9

Singurul motiv pentru care Beatrice Plumb acceptase să-l însoțească pe Paul Underwood la petrecerea organizată de Celia Baxter în Upper West Side, unde avea să dea cu siguranță peste același gen de oameni – scriitori, editori, agenți literari – de care nu putea scăpa la serviciu, dar pe care îi evita cu îndârjire în restul timpului, era faptul că Celia era una dintre cele mai bune prietene ale lui Stephanie din facultate. Celia nu făcea parte din lumea *literară*, făcea parte din lumea *artistică*, însă cele două lumi se intersectau adesea, mai ales cu prilejul cocktailurilor. Bea spera să o întâlnească pe Stephanie la adunarea relativ restrânsă din apartamentul Celiei, intenționat auster și sumar decorat, situat la doar câteva străzi de Bea, dar parcă într-o altă lume. I-ar fi ușor să o șteargă englezește dacă evenimentul s-ar dovedi greu de suportat.

Tocmai ce trecuse Revelionul, și începuse șirul celor mai mohorâte săptămâni din calendar; se scurseseră trei luni de la prânzul de la Oyster Bar, iar Bea încă ezita să le arate noua ei carte celor trei oameni (Leo, Paul, Stephanie) care ar putea sau ar fi bine să o vadă. După convorbirea telefonică cu Jack de săptămâna aceasta, se simți din nou presată. Jack spusese că se

ducea în Brooklyn să se întâlnească cu Leo. Nu voia să-i dezvăluie motivul.

– Am nevoie de un motiv anume ca să-mi vizitez fratele? spusese el. Vreau să văd ce mai face.

– Şi mai ce? întrebă Bea.

– Bine, fie, vreau să văd cum mai stă treaba. Ție ți-a zis ceva?

– Nu, spuse Bea, încercând să se gândească ce să-i spună lui Jack ca să-l liniștească și să nu-l mintă. Din câte se pare, se simte bine.

– Mă simt uşurat, spuse Jack pe un ton posac.

– Vreau să spun că pare sănătos. Plin de energie şi preocupat. Pare optimist. S-a tot întâlnit cu Paul în ultima vreme. Cred că lucrează la ceva împreună.

– Glumeşti.

– De ce-aş glumi?

– *Ăsta* e planul lui măreț? Să lucreze pentru fraierul ăla de Paul Underwood?

– Şi *eu* lucrez pentru Paul Underwood, punctă Bea.

– Îmi dau seama – şi o spun ca pe un compliment – că sunt o mulțime de lucruri pe care tu ești dispusă să le faci, spre deosebire de Leo.

– Înțeleg.

Bea chiar înțelegea. Interesul lui Leo pentru Paul era uimitor. Din câte se pare, Paul credea că Leo lucrează din nou cu Nathan Chowdhury, însă Bea avea îndoieli. Iar lui Leo nu-i plăcuse niciodată de Paul. Niciodată. Îl poreclise *Paul Underdog*[1] ani de zile şi nu manifestase decât un interes plin de invidie pentru *Paper Fibers* şi pentru sarcinile de care se ocupa Bea acolo. Fusese vădit surprins să afle că *Paper Fibers* era o revistă de succes. Oricum, ea nu se oferea să vorbească despre

---

[1] În limba engleză, *amărât, obidit, nefericit*

activitățile ei de la serviciu; nimeni nu era mai exasperat decât ea de faptul că se ducea încă la același birou în fiecare zi. De-a lungul anilor, reușise să-și asume mai mult sarcini administrative. Era bucuroasă să accepte orice sarcină care o ținea cât mai departe de scriitori, lăsându-i lui Paul rolul de personaj central pentru tot ceea ce ținea de editarea revistei, lucru care îl încânta. El îi aprecia în continuare opiniile și condeiul iscusit, însă schimburi de felul acesta se întâmplau doar între ei, în particular.

– Se pare că Leo se întâlnește cu Nathan, îi spuse Bea lui Jack.

– Nathan? *Nathan* Nathan?

– Da.

Știa că Jack se bucura să-i audă numele lui Nathan. Ca toată lumea, de altfel.

– Foarte interesant. Atunci, pare să fie momentul potrivit pentru un raport față-n față.

Nu-i spusese lui Jack tot ceea ce gândea despre Leo: toate acele momente în care părea extrem de sănătos și entuziasmat, redevenind parcă cel dinainte – Leo cel *de demult*, cel la care ea ținea atât de mult și care îi lipsea enorm –, erau contrabalansate de numeroase ocazii în care părea distant și încordat. Bea îl cunoștea pe Leo mai bine decât oricine. În aparență, totul era în ordine, excelent chiar. Însă îl surprindea uneori privind în gol pe fereastră, bâțâind din picior, scrutând portul și oceanul în zare, ca un prizonier de la Alcatraz care își așteaptă execuția și se întreabă oare cât ar putea supraviețui în apă în februarie. Acesta era unul dintre motivele pentru care nu-și luase încă inima în dinți să-i povestească despre ceea ce scria. Dacă Jack începea să-l piseze pe Leo – Bea își dădea seama că fusese oarecum un miracol faptul că se abținuse

până acum –, trebuia să treacă și ea la acțiune. Odată încheiat divorțul, Leo era liber să-și facă iar de cap și să dispară. Nu pricepea care era natura relației lui cu Stephanie, dar ei doi îi făceau pe Elizabeth Taylor și pe Richard Burton să pară niște amatori la capitolul relații nestatornice. Dar era sigură de un lucru: trebuia să decidă ce să facă. Trebuia fie să se dedice complet cărții pe care o scria, fie să înceapă altceva *în timp ce* scria, înainte să-i piară încrederea și inspirația. Din nou.

Se ascunsese într-un colț al salonului imens al Celiei, prefăcându-se că studiază rafturile cu cărți, înțesate de ceea ce ea considera a fi cărți „false"; putea să bage mâna în foc că Celia Baxter nu citise Thomas Pynchon sau Samuel Beckett, nici măcar câteva, sau chiar *niciunul!* din volumele aliniate de Philip Roth și Saul Bellows. În colțul din dreapta sus, observă un cotor de un mov țipător: o carte cu sfaturi de slăbit scrisă de o celebritate. Ha! Asta chiar părea la locul ei. Se ridică pe vârfuri, scoase cartea de pe raft și-i examină paginile uzate și pătate. O puse la loc în bibliotecă, în față, chiar în mijlocul raftului. Satisfăcută de isprava ei, își croi drum prin mulțime ca să-l găsească pe Paul; poate nu l-ar deranja dacă ea ar pleca. Dacă Stephanie nu ajunsese până acum, sigur nu mai venea.

Bea o auzi pe Lena Novak înainte să o vadă – râsul acela familiar de hienă. Încremeni, gândindu-se că poate se înșelase, pentru ca în clipa următoare să dea cu ochii de vechea ei... vechea ei ce? Nu fuseseră prietene, dar nici dușmance. Lena se îndrepta în direcția ei. Bea nu avea chef de Lena Novak acum, absolut *deloc*. Se răsuci pe călcâie și evadă în cea mai apropiată toaletă, aproape trântind ușa în urma ei. Nu fu prea surprinsă să își vadă reflexia îngrozită în oglindă.

Lena Novak făcea și ea parte din grupul Glitterary Girls, dar, spre deosebire de Bea, publicase câte o carte de succes la câțiva ani. Bea dăduse de curând peste un articol, într-o revistă mondenă, despre Lena, soțul ei arhitect, adorabila lor fiică, casa lor din Brooklyn, „ingenios" renovată și grajdul de cai transformat în casă de vacanță, din Litchfield, Connecticut. Cu fiecare paragraf fusese din ce în ce mai îngrețoșată și în cele din urmă azvârlise revista în coșul de hârtii de la serviciu.

– Hei, intenționam și eu să citesc aia! spusese una dintre stagiare, pescuind revista din recipientul albastru. *Mor* după Lena Novak!

La toaletă, Bea se spălă pe mâini și dădu peste un ruj vechi într-un cotlon al poșetei. Își aplică cu atenție culoarea pe buze, verificând să nu-și fi mânjit din greșeală și dinții. Cu degetele umezite își aranjă firele de păr rebele din jurul feței, care se cârlionțaseră sub căciulă. Făcu totul cu mișcări cât mai lente, încercând să-și amintească unde îi dispăruse pardesiul și care era cel mai direct traseu către ușa de la intrare. Examină un raft din sticlă care găzduia o colecție impresionantă de sticluțe vechi de parfum. *Serios?* se gândi ea. *Când găsesc oamenii ăștia timp pentru așa ceva?* (Și apoi: *Să fim serioși, până și* eu *am timp.*) Se auzi o bătaie ușoară în ușă.

– O secundă, spuse ea.

Își îndreptă umerii, bucuroasă că purta rochia ei preferată cu imprimeu de zebră de la magazinul preferat second-hand. Trase adânc aer în piept și deschise ușa. Poate că Lena nici nu avea s-o recunoască, se gândi ea ieșind în holul de la intrare. Însă, în clipa în care ieși din baie, Lena se repezi la ea, scoțând un țipăt strident și cuprinzând-o într-o îmbrățișare feroce.

– Am auzit eu că ești aici, dar nu mi-a venit să cred! spuse ea, zgâlțâind-o puțin pe Bea, ca și cum ar fi revăzut-o după o lungă despărțire impusă de forța împrejurărilor.

Grupul Glitterary Girls fusese doar o invenție a unui jurnalist pentru o revistă mondenă. Bea fusese oripilată când fusese publicat articolul acela, care le făcea să pară niște aristocrate răsfățate și superficiale. („Cocoțate pe un acoperiș din Soho, într-o seară toridă de vară, cele mai la modă scriitoare din Manhattan strălucesc ca niște perle dintr-un șirag de o eleganță copleșitoare.“) Stilul anost era oribil, iar eticheta pe care le-o lipise pe frunte nici măcar nu avea sens: o sintagmă absurdă asociată cu un grup de scriitoare care locuiau întâmplător în New York, în aceeași perioadă, care, întâmplător, erau apropiate ca vârstă și care – majoritatea dintre ele – nu se înghițeau una pe alta. În cel mai bun caz, nu erau decât niște cunoștințe ostile unite printr-o etichetă de care și-ar fi dorit să scape, mai puțin Lena. Ei îi plăcuse la nebunie porecla și o luase literalmente. (*Glitteralmente*, cum glumise Bea cu o altă membră a grupului, pe care chiar o plăcea, o poetă din Hoboken, care parcă dispăruse și ea de pe fața pământului în anii următori.) Pe atunci, Lena încerca tot timpul să le coopteze pe „fete“ să iasă să bea ceva sau să ia cina împreună ori să meargă la diverse evenimente.

– Arăți neschimbată! exclamă Lena, studiind-o pe Bea de la o oarecare distanță. Hai să ne așezăm undeva și să vorbim.

Bătu din palme, iar decolteul ei generos săltă puțin. Își cumpărase și sâni noi? Bea nu-și amintea ca Lena să aibă un corp cu forme apetisante. Se așezară într-un colț liniștit din sufragerie, lângă o masă imensă plină

de tăvi cu aperitive atent asamblate. Bea se poziţionă cu spatele la încăpere şi se pregăti sufleteşte pentru interogatoriul Lenei, însă realiză după câteva clipe că, desigur, Lena voia să vorbească despre Lena.

– Uite-o, spuse ea, întinzându-i telefonul şi arătându-i una după alta parcă sute de poze cu fiica ei. Are trei ani. Mi-am terminat de editat ultima carte într-o miercuri dimineaţă, i-am trimis editorului meu un e-mail cu paginile respective, m-am ridicat de la birou, iar în secunda următoare mi s-a rupt apa.

– Întotdeauna ai fost teribil de eficientă, spuse Bea.

– Ştiu!

– Cum o cheamă? întrebă Bea, privind fotografia fetiţei purtând o pălărie festivă şi stând în faţa unui tort de ziua ei de naştere.

– Mary Patience.

– Patience? repetă Bea ca să se asigure că auzise bine.

– Da, ştii tu, spuse Lena ca şi cum ar fi fost evident, unul dintre numele alea vechi de familie de pe *Mayflower*.

– Ai fost adoptată de o familie nouă?

Bea ştia că Lena crescuse într-un parc de rulote undeva în Ohio, cu o mamă singură care se descurcase să crească patru copii luându-şi tot felul de slujbe pe salariul minim. La ora actuală, ar fi trebuit să asculţi cu mare atenţie pronunţia Lenei, ca să mai auzi vreo urmă din vocalele alungite şi nazale din regiunea centrală de vest. Claia ei rebelă de păr brunet fusese îmblânzită, iar *Novaski* devenise *Novak* la un moment dat, şi mai apăruseră şi sânii aceia noi, magnifici, dar era clar că faţa rotundă şi pistruiată a Lenei, cu nasul acela borcănat, ce părea să fi fost crescut numai cu cârnaţi polonezi, nu avea nici în clin, nici în mânecă cu *Mayflower*.

– Soțul meu ridicol, spuse Lena pe un ton admirativ. E în cărțile de istorie.

Bea se uită din nou la poza fiicei Lenei și se bucură în sinea ei să descopere că fata moștenise nasul din partea familiei cu cârnații polonezii, nu din cea descendentă de pe *Mayflower*. Era oarecum drăgălașă.

– Povestește-mi despre ea, spuse Bea, aruncându-i o momeală irezistibilă. Spune-mi cum e să fii mamă.

– Se zice că rolul de mamă este cea mai dificilă slujbă din lume, și e adevărat, declară Lena solemn. E de o mie de ori mai greu decât să scrii un bestseller internațional, mult mai dificil decât să-i dai de cap candidaturii pentru bursa NEA!

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Bea reuși să se elibereze din conversația previzibilă și anostă. Se ridică și o îmbrățișă pe Lena pentru a-și lua rămas-bun.

– Să nu mai dispari iar, *ne-am înțeles?* spuse Lena, scuturând-o puțin pe Bea și apăsându-și degetele puțin cam tare în brațele ei. Ținem legătura. Mă găsești pe Twitter.

Bea se duse să-și ia lucrurile și să-i comunice lui Paul că avea o migrenă. Își găsi pardesiul într-o micuță debara de lângă bucătărie, sub un morman uriaș, inexplicabil, de haine de blană (cei din New York nu mai aveau nici urmă de *rușine?*) și scotoci în mâneca stângă ca să-și scoată mănușile pe care le dosise acolo ca să nu le piardă. Îi auzea acum vocea Lenei în bucătărie, vorbind însuflețit cu Celia.

– *Habar* n-am, spunea Lena, pe un ton mai degrabă încântat, decât confuz. N-am mai vorbit cu ea de ani de zile. Știu că lucrează încă la *Paper Fibers*.

Bea încremeni.

– Doamne! spuse Celia, trădând și ea o urmă de satisfacție. Încă? Ce trist! S-a *căsătorit*?

– A avut un iubit multă vreme, tipul ăla mai în vârstă... poetul. A murit? Cred că era căsătorit.

– Deci, nu mai scrie nimic?

– Din câte ştiu eu, nu.

Bea auzea cum Lena rodea ceva în dinţi, un morcov, o tulpină de ţelină sau poate vreun oscior de muritor inferior.

– Ai mai auzit ceva de la Stephanie? o întrebă Lena pe Celia. Nu mai lucrează împreună, nu-i aşa?

– Nu. De la Stephanie nu pot să aflu niciodată nimic interesant. Nu a catadicsit să-mi zică decât că au decis să întrerupă colaborarea, de comun acord. Ceea ce sunt sigură că nu e adevărat. Celia continuă pe un ton scăzut. Bea se apropie mai mult de uşa deschisă, lipindu-se de perete. *În schimb*, am auzit ceva interesant din altă sursă.

– Daaaa? se interesă Lena.

– Acum câţiva ani, a fost nevoită să returneze o parte din avansul pe care îl primise pentru carte. O căruţă de bani.

Bea se crispă, pironită locului, temându-se să facă vreo mişcare.

– Asta-i oribil, spuse Lena pe un ton sincer îngrijorat de data asta.

Bea fu cuprinsă de un val de greaţă şi simţi brusc nevoia să se ducă la baie. Prefera să fie bârfită şi ridiculizată de Lena decât să fie ţinta compasiunii ei.

– Groaznic, spuse Celia, impresionată pentru o clipă de sinceritatea Lenei. Groaznic de-a dreptul.

Rămaseră ambele tăcute, ca şi cum tocmai i-ar fi citit necrologul lui Bea sau ar fi stat la mormântul ei.

– Dar ştii ceva? reluă Celia, regăsindu-şi îndrăzneala. Am să-ţi spun adevărul, fiindcă nu e Stephanie de faţă. Nu mi-au plăcut niciodată prea mult povestirile ei.

N-am înțeles pentru ce atâta tevatură. Adică erau simpatice – alea cu Archie –, erau *isteţe*, dar alea din *The New Yorker*? Să fim serioşi.

– Se potriveau într-un anume cadru, într-o anume epocă, afirmă Lena pe tonul ei grav pe care îl adopta la interviuri sau la lecturile publice, un ton pe care Bea şi-l amintea şi îl detesta. Se potriveau cu atmosfera aceea de autocontemplare exagerată şi de căutare a unui sens de la sfârşitul anilor '90. Toţi eram absorbiţi de asta. Eram atât de tineri. Nu toată lumea a reuşit să evolueze spre o scriitură mai matură.

Lui Bea nu-i venea să creadă tonul de superioritate cu care vorbea Lena, de parcă o proclamase cineva Împărăteasa Beletristicii.

– Până şi hainele ei sunt din altă epocă, spuse Celia. Doamne, ai văzut cum se îmbracă? Cine-şi mai cumpără haine de la second-hand? N-a auzit de ploşniţe?

– Haide, termină, spuse Lena pe un ton vinovat, fără a se opri însă din râs.

– Şi cozile alea împletite. Serios acum, adăugă Celia. Câţi ani avem?

– Totuşi, îmi pare rău pentru ea, spuse Lena. Că a rămas pe loc la *Paper Fibers*. Oamenii din mediul ăla o cunosc, încă îi recunosc numele. Nu cred că e deloc uşor să fii Beatrice Plumb.

Bea era recunoscătoare că se sprijinea încă de peretele acela; îşi întinse palmele şi le lipi de zidul rece, simţindu-se sigură, susţinută, capabilă să facă faţă avalanşei de furie şi ruşine care se năpustise asupra ei. Închise ochii. Se simţea un miros de pisică în încăpere, deşi nu văzuse nici una, şi nici vreun alt animal în toată casa. Se întrebă dacă nu cumva Celia o pusese pe menajeră sau rugase vreun vecin să-i ascundă pisica cât avea musafiri, pentru ca apartamentul ei impecabil

să nu fie pângărit de un castron cu mâncare sau de un loc de joacă pentru pisici. Părea genul acela de ipocrită.

Bea se îndepărtă de perete, își încheie repede nasturii pardesiului și-și puse căciula. Celia și Lena bârfeau deja pe altcineva în timp ce se îndreptau spre salon. Bea intră în bucătăria rămasă acum goală și se îndreptă către ușa de la intrare; se opri în fața unei selecții impresionante de fursecuri scumpe pregătite pentru desert. Își deschise sacoșa din pânză și le răsturnă pe toate cu grijă înăuntru. Celia intră din nou în bucătărie tocmai când Bea își acoperea prada cu șervețele.

– Bea! exclamă ea, oprindu-se brusc, părând puțin jenată și totodată iritată. De unde-ai apărut?

– De nicăieri, spuse Bea.

Celia aruncă o privire către platoul gol și către sacoșa umflată de pe umărul lui Bea.

– Nu pot să mai rămân la desert, spuse Bea, dar îți mulțumesc pentru o seară minunată.

Se fixară cu privirea preț de câteva clipe nesfârșite, fiecare provocând-o parcă pe cealaltă să spună ceva, după care Bea se întoarse și ieși direct pe ușa din față.

10

Jack ajunse cu răsuflarea tăiată în capătul scărilor de la stația Bergen Street din Brooklyn. Cum de era într-o formă atât de proastă? Mai fusese o dată la Stephanie, cu ani în urmă, chiar după ce se mutase, iar ea și Leo erau implicați în relația lor oscilantă care dura de ani întregi, ba făcând sex, ba tachinându-se, ba jucându-și melodramele de cuplu heterosexual. El și Walker se gândiseră la un moment dat, într-o doară, să-și cumpere o casă din cărămidă roșie, însă Jack nu voia să stea atât de departe de magazinul lui, iar să redeschidă magazinul în Brooklyn era de neconceput; se gândea că ar fi pierdut prea mulți clienți, ceea ce probabil nu ar mai fi fost valabil și acum, având în vedere că Brooklynul devenise inaccesibil și de nerecunoscut. Jack își amintea că strada pe care locuia Stephanie arăta de parcă fusese părăsită. Azi i se părea că la fiecare trei case, una era în renovare. Se opri în fața unui astfel de imobil unde se făceau lucrări. Prin ușile larg deschise, se zărea scara curbată cu balustrada din lemn de mahon și cu contratreptele proaspăt vopsite în alb. Se vedea până în fund, în bucătăria deschisă, unde doi muncitori se chinuiau să bage un frigider masiv, din oțel inoxidabil, într-o nișă din perete.

Încă o ocazie pierdută, se gândi Jack. Asta îți era soarta în ziua de azi dacă erai newyorkez pur-sânge și nu te treziseși la timp ca să profiți de piața imobiliară. Oriunde își îndrepta privirea în ultima vreme, orașul părea să-i râdă în nas, cu tot cu necazurile lui financiare. Grăbi pasul și ajunse imediat în fața clădirii în care locuia Stephanie. În holul de sus se stinse o lumină. Bun. Deci era cineva acasă. Spera că era Leo, însă în orice caz, avea de gând să-l aștepte până se întorcea. Avea toată ziua la dispoziție. Era luni, și magazinul era închis.

– Trei luni, spusese Leo în după-amiaza aceea la Oyster Bar. Dați-mi trei luni ca să vin cu un plan.

Și îi acordaseră timpul solicitat. Trei luni și șaptezeci și două de ore, mai precis, iar Leo nu răspundea la telefoane sau la e-mailuri. Așa că ar face bine să aibă dracului un plan. Jack aproape începuse să se panicheze. Abia dacă mai închisese un ochi de la întâlnirea cu Arthur, vechiul lui prieten, cel care îl ajutase să obțină încă un credit.

Jack ascundea de Walker o datorie imensă, un hățiș încâlcit de bani și amăgiri. Walker era conștient că, în cei mai mulți ani, veniturile lui Jack abia îi acoperiseră cheltuielile, însă nu obiectase niciodată, fiindcă lui Jack îi plăcea ceea ce făcea. Însă habar nu avea de majorarea chiriei lui Jack (abruptă, fulgerătoare) din ultimii cinci ani și de faptul că ținea magazinul pe linia de plutire doar datorită unui nou credit, pentru care ipotecase micuța lor casă de vacanță din North Fork, Long Island. La vremea respectivă, i se păruse soluția logică pentru ceea ce considera o ananghie financiară temporară, chiar un mic miracol bine-venit atunci când vechiul lui prieten, Arthur, îi făcuse propunerea într-o seară, când ieșiseră să bea ceva, după ce Jack se

văitase că nu-i merge afacerea. Fusese coleg cu Arthur la Vassar și împărțiseră un apartament în primul an în care locuiseră în Manhattan.

– E la fel de ușor cum ți-ai face un card de credit! Arthur lucra pentru o companie de credite ipotecare online și susținea că-și ajută tot timpul prietenii „să-și utilizeze în mod optim resursele". N-o să te coste absolut nimic!

Jack era conștient că nu fusese singurul care căzuse pradă, la mijlocul anilor 2000, acestei tactici îmbietoare, însă realiză deznădăjduit că fusese printre ultimele victime ale unui sistem financiar care aproape se prăbușise sub greutatea propriei lăcomii și inepții. Și, ceea ce era mai rău, fusese avertizat. Ani de zile îl auzise pe Walker împotrivindu-se cu înverșunare împrumuturilor, îl auzise sfătuindu-și prietenii, cunoștințele, vecinii și clienții să se țină departe de febra creditelor umflate cu pompa.

– Nu numai că e absurd ce se întâmplă, repetase Walker iar și iar, vorbind despre bășica industriei ipotecilor, dar e aproape ilegal. Se comite fraudă pe față și e complet imoral.

Imoral. Cuvântul îi răsuna lui Jack în minte – *imoral* ar fi cuvântul potrivit și pentru a descrie modul în care profitase de dreptul de semnătură pe care el și Walker și-l acordaseră reciproc cu ani în urmă, pentru toate chestiunile legate de casa de vacanță, pentru a nu fi nevoiți să bată amândoi drumul până în Long Island de fiecare dată când era necesar să semneze vreun act referitor la proprietatea respectivă.

Cabana pe care o dețineau de douăzeci de ani nu era nici pe departe luxoasă sau extravagantă, dar era amplasată pe un teren minunat, străbătut de un pârâu ce curgea printr-o zonă împădurită, la o aruncătură

de băţ de plajă. Acolo aveau în plan să se retragă la pensie, un loc liniştit unde să se ducă atunci când Walker avea s-o lase mai moale cu munca, unde să se relaxeze şi să-şi ocupe timpul cu ceea ce îi plăcea cel mai mult: gătitul, cititul, grădinăritul. *După Moştenire* devenise expresia preferată a lui Jack. După Moştenire, aveau să izoleze cabana pentru iarnă, să renoveze şi să extindă bucătăria, să cumpere o maşină, poate să adauge o cameră de oaspeţi; lista nu se mai sfârşea. Walker îl ironiza cu afecţiune pe Jack. *După Moştenire, va fi pace-n lume!* zicea el. *După Moştenire, şchiopii vor umbla, şi orbii vor vedea!* Walker nu-şi punea prea multe speranţe în Moştenire. Petrecuse prea multe ore cu clienţi care veniseră la el revoltaţi că nu li se materializase cine ştie ce vis de moştenire. Walker nu credea în moşteniri, care pentru el nu erau altceva decât un joc de noroc şi o scurtătură; iar el nu credea nici într-una, nici în cealaltă.

În perioada (de zece zile) de care avusese nevoie Arthur pentru a aproba împrumutul, Jack se aşteptase în fiecare clipă să-l oprească cineva. Dar nu se întâmplase asta. Se dovedise a fi înspăimântător de uşor să ipotecheze proprietatea. De fiecare dată când îşi exprima vreo ezitare, toată lumea – de la Arthur până la managerul băncii, care îi acordase un împrumut de 250 000 de dolari – îl asigura că fusese o decizie extrem de inteligentă şi înţeleaptă să-şi consolideze datoriile şi să profite de plăţile cu dobândă scăzută. Jack îşi spuse că avea să cheltuiască doar o sumă mică, strict cât era necesar. Însă în fiecare an avea nevoie de o sumă din ce în ce mai mare, iar în unii ani folosise fondurile pentru a-şi reamenaja spaţiul comercial, în încercarea de a atrage mai mulţi clienţi. Lumini mai bune. O nouă zugrăveală. Un nou sistem de facturare

și inventariere. Își spusese că erau investiții esențiale. Cine ar fi vrut să cumpere ceva dintr-un magazin cu prețuri piperate, al cărui interior nu era decorat cu flori proaspete? O cafetieră pentru espresso în față? Teama lui inițială de a utiliza creditul se diminuase odată ce se convinsese că avea să-l poată returna *după* Moștenire. Atunci va trebui să mărturisească tot ce făcuse, însă Walker insistase tot timpul că banii aceia erau *numai ai lui*, un dar de la tatăl său cu care putea face orice își dorea. Așa că, atunci când în cele din urmă va fi nevoit să facă mărturisirea, împrumutul va fi achitat, alegându-se totuși cu o sumă considerabilă, iar casa de vacanță va fi în siguranță. Și dacă nu ar fi? Walker nu l-ar ierta niciodată.

– O prelungire? spusese Arthur cu câteva zile în urmă, încruntându-se.

Scoase un fluierat prelung și scutură ușor din cap. Lui Jack îi amorțiră degetele; inima îi duduia atât de tare în piept, încât era sigur că ar fi văzut cămașa mișcându-se dacă s-ar fi uitat în jos.

– Asta, prietene, e imposibil. Rosti apăsat fiecare silabă a cuvântului „imposibil" ca să-și întărească refuzul. Am încheiat contractul de credit în 2007, continuă Arthur, mijind ochii pentru a citi documentul pe care îl avea în față. Cu totul alte vremuri. Înainte de recesiune. Acum n-aș mai putea nici măcar să-ți fac rost de un astfel de credit, ce să mai vorbim de o prelungire. Văd că ai întârziat de câteva ori cu plata... Ridică din umeri. Chiar e o problemă? Ai într-adevăr necazuri?

– N-am nici un necaz. Doar voiam să mă interesez ce alte opțiuni mai am.

Jack nu avea de gând să i se confeseze lui Arthur, care era gură spartă. Își petrecuse ultimele câteva nopți frământându-se, formulând și repetând rugămintea

şi argumentele pentru a obţine ajutorul neîntârziat al lui Leo. Urcă treptele până la uşa lui Stephanie şi apăsă soneria de câteva ori. La început, timid, apoi mai insistent şi mai apăsat. Bătu la uşă. Nimic. Scoase telefonul din buzunar şi îl sună pe Leo pe mobil. Nici un răspuns. Intenţionă să o sune pe fix pe Stephanie, dar realiză că nu avea numărul ei. Coborî treptele şi se dădu câţiva paşi înapoi pe trotuar, încercând să mai arunce o privire la etajul de sus, unde era convins că văzuse o lumină. Şi-l imagină pe Leo în casă, urmărindu-l, satisfăcut în vizuina lui, în spatele draperiei nemişcate. La parter, Jack zări o siluetă masculină înaltă mişcându-se înăuntru. Leo! Jack se strecură în curte prin poarta descuiată de la stradă. Se duse la fereastra de la parter şi bătu tare şi insistent. Se uită înăuntru, cu mâinile în jurul ochilor, cu nasul lipit de geamul uşor aburit de la respiraţia lui.

Faţa care apăru de partea cealaltă a sticlei era strâmbată într-o grimasă de indignare şi trona deasupra unei uniforme bleumarin de poliţist. Afară, Jack ridică mâinile în semn de predare şi făcu un pas înapoi.

– Îmi pare rău! Îmi pare rău. Îl caut pe fratele meu.

Faţa dispăru de la fereastră şi, după numai câteva secunde, uşa de la intrare se deschise brusc, iar bărbatul furios se îndrepta spre el cu pumnii strânşi. Un câine de talie medie se repezi la Jack, oprindu-se aproape de gleznele lui şi lăsându-se în jos cu un mârâit gros, ameninţător.

– Vă rog.

Jack se dădu înapoi şi aproape se împiedică de o bordură ridicată din cărămidă, care împrejmuia micuţa grădină din faţă unde creşteau nişte iederă pricăjită şi un sânger pipernicit.

– Nu trageţi.

Era deopotrivă înspăimântat şi furios. Nu suporta faptul că trebuia să ridice mâinile în faţa acestui poliţai masiv, cu faţă congestionată.

– A fost greşeală nevinovată, domnule poliţist. Am uitat că Stephanie a închiriat parterul.

– Nu sunt poliţist. Sunt agent de pază, şi ai face bine să ai un motiv întemeiat ca să te zgâieşti la mine-n casă şi să mi-l zici urgent.

– Îl caut pe Leo Plumb, spuse Jack repede. Sunt fratele lui. Fratele lui Leo! Locuieşte sus.

– Ştiu cine-i Leo.

– Din nou, spuse Jack, uşurat să observe că poliţistul – agentul de pază sau ce-o fi fost – nu era înarmat, îmi cer sincer scuze.

Jack se uită înspre câinele care se apropia de gleznele lui şi lătra.

– Treci înapoi, Sinatra.

Bărbatul pocni din degete, iar câinele se întoarse lângă stăpân, scânci puţin, se aşeză în fund şi continuă să latre la Jack.

Tommy O'Toole îl fixă cu privirea pe Jack preţ de câteva clipe. Era clar rudă cu Leo; avea aceleaşi trăsături de protestant anglo-saxon alb: buze subţiri, nas puţin coroiat, păr brunet. În cazul lui Leo suma trăsăturilor genera un efect ceva mai impresionant. Lui Tommy îi făcea plăcere să îl tulbure pe străin. Se înverzise la faţă, iar pe buza superioară şi pe fruntea lată îi apăruseră broboane de sudoare. Pardesiul lui din tweed părea un articol vestimentar din garderoba lui Sherlock Holmes. Doamne! Unde se credea?

– Dacă te uiţi prin geamurile oamenilor din cartierul ăsta, mai întâi o să tragă şi abia apoi o să pună

întrebări, spuse Tommy, ştiind că Jack nu avea cum să bage de seamă exprimarea exagerată.

– Aveţi perfectă dreptate. O să fiu mai atent.

Jack lăsă mâinile în jos şi dădu să iasă din grădină. Câinele se repezi la el, iar Jack se grăbi să se dea înapoi în spatele bordurii de cărămidă.

– Sinatra! Tommy se aplecă şi mângâie câinele pe spate. Francis Albert, stai cuminte!

Câinele îi linse mâna lui Tommy şi scânci puţin.

– Scuze, îi spuse el lui Jack. E foarte agitat. Ar fi trebuit să-l botez Jerry Lewis.

– Foarte amuzant, spuse Jack fără să zâmbească.

Se holbă la câine, care părea o corcitură de mops cu părul acela scurt maroniu, cu un bot negru teşit şi cu nişte ochi albaştri, bulbucaţi, care aminteau într-un mod bizar de Sinatra. Jack ieşi încă o dată din tufa de iederă şi se uită la pantofii lui din piele întoarsă, care erau umezi de la ceva ce spera să fie rouă de dimineaţă, dar presupunea că era urină de câine.

– Cum ziceai că te cheamă? întrebă Tommy.

– Jack. Plumb.

Îi întinse mâna, iar Tommy făcu reticent un pas înainte pentru a o apuca. Tommy nu avea încredere în tipul ăsta; avea un aer secretos, circumspect. Ar fi stat cu ochii pe el ca pe butelie dacă l-ar fi văzut făcându-şi veacul prin vreun hol sau prin vreun magazin.

– Umbla unul prin cartier de-i plăcea să se uite în casele oamenilor, spuse Tommy. Un degenerat care se uită pe geamuri să vadă dacă e vreo femeie înăuntru şi şi-o scoate din pantaloni ziua-n amiaza mare. Un nemernic pervers.

– Vă asigur – spuse Jack punându-şi mâna înmănuşată pe inimă – că nu sunt eu degeneratul pe care îl căutaţi.

– Mda, îmi închipui că nu.

– Știți cumva dacă e cineva acasă? întrebă Jack. Leo sau Stephanie? Mi s-a părut că am văzut o lumină la etaj acum câteva minute.

– Cred că au plecat, spuse Tommy, bănuind că nu era tocmai adevărat, fiindcă i se păruse că îi aude pașii lui Stephanie cu câteva minute în urmă.

– Uitați, spuse Jack, scoțându-și telefonul din buzunar. Aș vrea să le dau un telefon, în caz că sunt totuși acasă și nu aud soneria din cine știe ce motiv. Aveți numărul lui Stephanie? Am bătut drumul din Manhattan pân-aici.

– Din Manhattan?

– Da, confirmă Jack. Din West Village.

– Ce mai expediție! Probabil că ai făcut o veșnicie pe drum. Două–trei zile?

Jack se sili să răspundă la această replică cu un hohot de râs autoironic, spera el. Doamne, cum îi ura pe toți!

– Vreau doar să zic că ar fi păcat să traversez podul înapoi și să aflu dup-aia că au fost la duș sau ceva de genul.

Tommy îl fixă cu privirea pe Jack. Dacă Stephanie nu voia să fie găsită, nu avea de gând să răspundă nici la telefon. În plus, probabil ar fi trebui să-i ofere lui Sherlock un șervețel sau o cârpă; sigur avea pipi de câine pe pantofi.

– Nu durează mult, spuse Jack. V-aș fi extrem de recunoscător.

– Am numărul ei înăuntru.

Bărbatul arătă către ușa deschisă din spatele lui. Jack îi urmă pe Tommy și pe câine în holul de la intrare, care era întunecat și gol, cu excepția unor haine de lână agățate de un cârlig ticsit de lângă ușă, a unei mese

cu un telefon fix şi a unui poster cu o retrospectivă Matisse de la MoMA, care, în opinia lui Jack, probabil rămăsese de la vreun chiriaş anterior. Holul mirosea, în mod caraghios, a potpourri. O aromă greoaie, cu foarte multă scorţişoară. Tommy rămase în cadrul uşii, privindu-l pe Jack. Câinele, care acum se mai calmase, îi adulmeca gleznele lui Jack.

– Aşteaptă aici, spuse Tommy. Aduc acum numărul. E în camera cealaltă.

Se îndreptă spre capătul celălalt al holului, unde Jack zări bucătăria. Câinele îl urmă horcăind. Jack aruncă o privire în camera de zi prin uşile deschise. Mobilierul părea încropit din vechituri abandonate de alţii, într-un stil specific bărbaţilor divorţaţi, după cum îl definea Jack. Două canapele tapisate, înflorate şi uzate, donate probabil de vreo rudă sau de vreo prietenă grijulie. O bibliotecă din împletitură de răchită, cu rafturi deformate, ce găzduia câteva romane poliţiste, nişte cărţi de telefon învechite, un acvariu din sticlă plin pe sfert cu mărunţiş. Măsuţa de cafea era acoperită cu un teanc de numere din publicaţia *New York Post* deschise la paginile cu puzzle-uri sudoku rezolvate.

O masă cu picior acceptabilă, care probabil îşi făcuse veacul într-o încăpere mult mai frumoasă la un moment dat, era înţesată de o multitudine de fotografii de familie. Jack intră în camera de zi ca să se uite la masă mai îndeaproape. Era drăguţă, dar nu era veche. Studie pozele: în multe dintre ele apărea o femeie care, presupunea el, era probabil fosta lui soţie, altele înfăţişau diverse evenimente de familie: nunţi, bebeluşi, copii în uniforme de Little League, cu zâmbete cu strungăreaţă, ţinând în mână bâte de baseball aproape cât ei de mari.

Din câte putea să vadă, sufrageria era goală, cu excepția unei mese pliante din plastic, înconjurate de câteva scaune pliante. În mod bizar, într-un colț întunecat al încăperii, pe un cărucior din lemn, se afla o statuetă. Lui Jack i se păru că recunoaște forma familiară a *Sărutului* lui Rodin. Se-nțelege, se gândi el, tot un obiect de prost gust, ca și restul lucrurilor din casă, comandat probabil de la vreo emisiune de teleshopping, noaptea târziu, în scopul de a-și impresiona pretendentele divorțate.

Jack îl auzea pe Tommy în încăperea cealaltă, deschizând și închizând sertare, scotocind prin hârtii. Se apropie tiptil de statuie. Era ceva în neregulă cu reproducerea după Rodin, care lucea de lustruită ce era. Când se apropie, văzu că era extrem de deteriorată. Piesa originală avusese probabil în jur de șaizeci de centimetri, dar pierduse cel puțin cincisprezece centimetri de la bază. Partea dreaptă superioară din trunchiul bărbatului lipsea, însă mâna lui era încă parțial vizibilă pe coapsa stângă a femeii. Femeia care stătea la el în poală era intactă în cea mai mare parte, cu excepția piciorului drept, care părea să se fi topit mai jos de genunchi. *Topit?* se gândi Jack. *Era din plastic?*

Încercă să împingă statueta, care nu se clinti, însă roțile căruciorului se mișcară. Deci, din acest motiv era pe roți: era grea. Suprafața metalului era numai zgârieturi adânci. Jack realiză că avea în față o reproducere din bronz a *Sărutului* lui Rodin, foarte deteriorată. Nu era ceva nemaiîntâlnit, existau destule pe piață, unele valoroase, altele nu, în funcție de proveniență și de perioada în care fuseseră turnate. Unul dintre clienții cei mai fideli ai lui Jack colecționa piese Rodin, iar Jack îi procurase câteva reproduceri în bronz de-a lungul anilor. Cele mai valoroase erau așa-zisele originale

produse de turnătoria Barbedienne, chiar lângă Paris. Îţi dădea mare bătaie de cap să le autentifici. Ştia unde să se uite după emblema turnătoriei, dacă era cazul, dar nu avea nici o şansă să întoarcă singur statueta.

– Ce faci aici? întrebă Tommy.

Jack ridică privirea şi-l văzu pe Tommy încadrat de tocul uşii, cu un petic de hârtie pătat şi mototolit în mână. Părea enervat rău.

– Îţi admiram sculptura, spuse Jack. E un exemplar reuşit. De unde-o ai?

– Am primit-o cadou. Îi dădu biletul lui Jack. Uite numărul lui Stephanie. Telefonul e în holul de la intrare.

– Ce i s-a întâmplat?

– A fost avariată într-un incident nefericit.

Tommy îi făcu semn spre holul de la intrare, iar Jack observă că îi tremura puţin mâna.

– Telefonul e acolo.

– Ce fel de incident?

– Incendiu.

– Totuşi, zgârieturile nu sunt de la incendiu, spuse Jack, dând ocol sculpturii. Şi ca să topeşti bronzul, e nevoie de un foc incredibil de puternic şi de temperaturi foarte ridicate.

– Nu zău, eu am fost pompier, spuse Tommy, şi am văzut ce poate face focul.

– Deci, ai recuperat sculptura asta dintr-un incendiu?

– N-am zis asta, spuse Tommy.

Jack se ghemui în genunchi în faţa statuii.

– Ziceai c-ai primit-o cadou?

Tommy se îndreptă spre holul de la intrare, sperând din tot sufletul ca Jack să-l urmeze. Acum, el era cel care avea broboane de sudoare deasupra buzei de sus

şi pe frunte. Ce fusese în capul lui, de-l lăsase pe tipul ăsta să intre la el în casă?

– O sun acuma pe Stephanie, spuse Tommy.

Gradul de deteriorare al statuii îi suscita interesul lui Jack; i se părea un detaliu însemnat. Simţi nişte furnicături familiare în buricele degetelor şi la ceafă, o senzaţie căreia învăţase să îi dea importanţă atunci când bătea la picior târgurile de vechituri, lichidările de obiecte de prin case şi expoziţiile de antichităţi; o voce interioară îl anunţa când descoperea ceva de valoare prin mormanele de nimicuri. Tommy era în holul de la intrare, cu receptorul la ureche. Jack ieşi din raza lui vizuală şi făcu pe furiş câteva poze cu telefonul.

– Nu răspunde, anunţă Tommy. O să le transmit c-ai trecut pe aici. Dacă nu mai ai nevoie de altceva...

– Nu, de nimic, spuse Jack, păşind în hol, dornic acum să ajungă cât mai repede acasă şi să dea câteva telefoane. Mi-ai fost de mare ajutor.

Tommy deschise uşa. Jack îi făcu scurt cu mâna câinelui, care stătea ca o santinelă lângă stăpân şi care îl urmă pe scurta potecă până la poartă. Când poarta se închise cu zgomot după el, se întoarse şi se aplecă puţin, citând din singurul cântec al lui Frank Sinatra pe care şi-l putea aminti în clipa aceea.

– Ne mai vedem noi, Frank, spuse el, la care câinele reacţionă cu un nou acces de mârâituri, sărituri şi lătrat feroce, până când Jack dispăru complet din câmpul lui vizual.

11

În primele săptămâni de când avea *Sărutul*, Tommy fusese în al nouălea cer. Nu-i venea să creadă cât de uşor fusese să îl procure (în termenii aceştia gândea atunci când se vedea nevoit să îşi numească acţiunile cu un verb anume: *a procura*). Sculptura îi ieşise în cale chiar în ultima lui zi de lucru pe şantierul cu dărâmături de la World Trade Center, la începutul lui aprilie 2002. Tommy lucra deja de şapte luni pe şantier, încă din primele ore ale zilei de douăsprezece septembrie. În calitate de fost pompier (suferise probleme serioase cu spatele cu ani în urmă), fusese printre primii căruia i se permisese să ajute la operaţiunile de salvare şi recuperare. Tusea cu care se potcovise prin săptămâna a şasea se înrăutăţise, iar fiica lui, Maggie, era extrem de furioasă că el continua să meargă acolo în fiecare zi.

– Mama ar fi fost total împotrivă. Ar fi vrut să ai grijă de tine, să rămâi în viaţă pentru mine şi surorile mele, pentru nepoţii tăi, spunea ea adesea, punându-i mai multă mâncare în faţă.

Începuse să-i hrănească pe alţii (pe toţi ceilalţi, mai puţin pe ea însăşi) cu un zel îngrijorător, în ultimele şapte luni. Gătea toată ziua, umplând frigiderul cu tăvi de lasagna şi enchilada, crătiţi cu chili şi supă, în

cantităţi cu mult mai mari decât putea să consume toată familia. Mâinile ei roboteau continuu. Dacă nu gătea, freca vreo cratiţă sau lustruia tacâmurile ori ştergea conştiincioasă toate suprafeţele din bucătărie, de parcă ar fi eliminat toată mizeria de pe o corabie periculos de îngălată. Ridurile de încruntare din mijlocul frunţii deveniseră permanente. Adusese pe lume primul lui nepot, cu trei luni în urmă, şi deja pierduse toată greutatea acumulată în timpul sarcinii, şi chiar mai mult de atât; era extrem de trasă la faţă. Ochii ei căprui atât de frumoşi, mereu atenţi şi plini de entuziasm, erau adesea umezi, roşii şi rătăciţi.

– Munceşti prea mult, şi asta o să te bage în groapă, îi reproşă Maggie tatălui ei.

– Ţi-ai ales cam prost cuvintele, spuse Tommy, încercând să vorbească pe un ton mai degrabă degajat decât ursuz.

– Doar ştii la ce mă refer, tată.

Tommy ştia, într-adevăr. Se ducea pe şantier în fiecare zi tocmai pentru că *era* groapa soţiei lui, singurul mormânt pe care îl avea, în orice caz. Ronnie fusese office manager pentru o companie de servicii financiare, aflată la etajul nouăzeci şi cinci din turnul de nord al complexului World Trade Center. Înainte de impactul avioanelor din dimineaţa aceea, Tommy şi Ronnie se petrecuseră afară, pe esplanada dintre cele două clădiri, aşa cum se întâmpla de multe ori atunci când Tommy pleca acasă după câte o tură de noapte ca paznic, iar Ronnie tocmai ajungea. Trebuia să fie liberă în marţea aceea, însă se hotărâse să se ducă totuşi la serviciu ca să-l ajute pe şeful ei cu nişte dosare cu care rămăseseră în urmă.

– O să-mi iau o zi liberă în plus săptămâna viitoare, îi spusese ea lui Tommy. O să mă bucur mai mult de ea dacă rezolv asta mai întâi.

Se sărutaseră în hol, stabiliseră ce să mănânce la cină.

– Pune vasele murdare în mașină, spusese ea, strângându-l ușor de braț.

– Recepționat, zisese el.

Ea zâmbise și-și dăduse puțin ochii peste cap; știau amândoi că avea să uite. Era obosit după o noapte de muncă, însă nu atât de obosit încât să nu-i observe fusta scurtă și fundul atrăgător sub cusătura de pe mijlocul țesăturii gri din lână, picioarele grațioase și ferme, chiar și după trei nașteri, și, în curând, și un nepot.

În orele și zilele și săptămânile înfiorătoare care au urmat acelei dimineți, se gândise adesea la momentul acela: Ronnie cu mersul ei mlădios și hotărât în lumina strălucitoare a soarelui. Se gândea că picioarele acelea superbe ar fi trebuit să o ajute să coboare, să fie în siguranță, și că el ar fi trebuit să fie acolo să o prindă. Își amintea pantofii pe care îi purta în ziua aceea: roșii, de lac, decupați puțin la vârf. Mereu purta adidași pe drumul dinspre casă, din Rockaways, spre serviciu, însă se oprea jos, în hol, și-și punea pantofii cu toc. Era atentă la astfel de detalii.

– Aparențele contează, le spunea ea fetelor. Dacă vreți ca oamenii să vă judece pentru ceea ce aveți în interior, nu le distrageți atenția cu exteriorul.

O urmărise cu privirea în dimineața aceea, în timp ce se îndrepta spre lifturi. Avea să fie mereu recunoscător, cel puțin pentru momentele acelea în care se oprise și-i admirase de la spate mersul ușor legănat, o privise validându-și legitimația, apăsând butonul ca să cheme liftul, trăgându-și ușor în jos marginea fustei.

Se înduioşase la gândul că era o femeie extraordinară, iar el era foarte norocos să îi stea alături.

– Mama n-ar fi suportat ideea că te duci acolo în fiecare zi, îi repetase Maggie în lunile următoare. N-ar fi suportat ideea că te pui în pericol.

Lui Tommy nu-i păsa de ce-ar fi crezut Ronnie despre toate zilele pe care le petrecea pe şantier, săpând printre dărâmături, însă îngrijorarea întipărită pe chipul fiicei sale îl afecta. Soţul ei îl trăsese deoparte de curând, ca să-i spună cât de prost dormea, despre coşmarurile ei frecvente şi accesele de plâns. Durerea pentru pierderea mamei se transformase în teamă pentru sănătatea tatălui, în certitudinea obsesivă că, tot mergând pe şantier, îşi căuta sfârşitul şi că nici măcar nu avea să mai apuce ziua când nepotul lui avea să împlinească un an. Maggie îl întrebase de mai multe ori pe Tommy dacă ar putea s-o ajute cu copilul, ca să se poată întoarce la lucru cu jumătate de normă. El ştia că rugămintea aceasta era modul ei de a încerca să-l convingă să nu se mai ducă atât de des pe şantier. Lucrările erau pe terminate, aveau să mai dureze doar câteva săptămâni, aşa că decise să-şi depună demisia şi să-i dea o mână de ajutor lui Maggie cu nepotul, pentru liniştea ei şi a celorlalte două surori. O meritau.

Tommy îşi petrecu ultima dimineaţă la lucru, plimbându-se şi dând mâna cu bărbaţii şi femeile cu care lucrase cot la cot în ture de câte douăsprezece ore, şase zile pe săptămână, luni în şir. În curând, familia aceasta neaşteptată şi pestriţă de pompieri, fierari, electricieni, constructori, poliţişti şi medici avea să se destrame. Petrecuseră luni de zile dezmembrând ruinele clădirilor, iar acum venise vremea să se întoarcă toţi la vieţile lor, inclusiv el, orice ar fi însemnat asta,

orice fel de viaţă l-ar fi aşteptat de partea cealaltă, de neconceput, a şantierului. Îşi luă grebla şi se duse la postul lui obişnuit, încă sperând că în acea zi, ultima petrecută acolo, ar putea fi ziua cea mare, în care avea să găsească vreun obiect ce îi aparţinuse lui Ronnie.

Era o dorinţă prostească, aproape imposibilă, de care însă nu putea scăpa. În fiecare dimineaţă, când traversa podul Gil Hodges şi o lua pe Belt Parkway spre Manhattan, îşi închipuia cum ar fi să găsească un obiect al ei în timp ce săpa printre dărâmături, ceva, orice: poate ochelarii ei de citit în tocul roz din piele, cheile de la casă cu brelocul ei cu Cape Cod, pe care îl folosise ani de zile, unul din pantofii ei roşii.

În zilele lui proaste, era furios pe Ronnie, furios că nu-i trimisese nici un semn, nici un flecuşteţ, oricât de insignifiant, care să-l consoleze. Era conştient că acesta nu era decât unul dintre nenumăratele gânduri iraţionale cu care se luptase în ultimele luni. Săptămâni în şir fusese convins că avea să o găsească pe *ea*, încă în viaţă, chircită sub un morman de moloz, murdară şi epuizată, acoperită de praful acela gri prezent pretutindeni; avea să se uite la el, să-i întindă mâna şi să-i zică: *Da' ţi-a luat ceva să mă găseşti, nu glumă, O'Toole!*

Ştiuse din primele clipe cutremurătoare, când văzuse catastrofa la televizor, chiar înainte ca turnurile să se prăbuşească, că ea nu avea nici o şansă. Şi totuşi, petrecuse primele săptămâni săpând cu frenezie în locul unde îşi imagina că ar fi căzut ea. Iar apoi, alte săptămâni confuze, fusese stăpânit de dorinţa copleşitoare de a gusta cenuşa, de a o pune pe limbă. Nu îl oprise decât teama de a fi surprins de cineva şi trimis la cortul pentru consiliere psihologică, nemaifiindu-i permis să se întoarcă. În cele din urmă, făcuse în aşa fel încât să fie trimis să grebleze în zona cea mai apropiată de

turnul de nord, ceea ce era în fond o diferență nesemnificativă, fiindcă la picioarele lui ajungeau mormane de pretutindeni, haotic. Cu toate astea, se simțea mai bine. Își petrecea zilele cu o greblă de grădinărit în mână, scormonind după tot felul de artefacte. Dorința îl transformase într-un explorator anost. Descoperise o sumedenie de obiecte. Nenumărate portofele și perechi de ochelari, animale de pluș decolorate, chei, rucsacuri, pantofi. Se asigurase că fiecare obiect în parte fusese etichetat și ambalat, sperând că avea să ofere o consolare cât de mică vreunei alte familii.

Și totuși, nu renunțase la ideea de a găsi un obiect care îi aparținuse *ei*, și atâta vreme cât se afla acolo, săpând la locul masacrului, era încă posibil – se mai întâmplase, dar nu în cazul lui. Salvatore Martin, medic pe ambulanță, pensionat, care lucra în tura de la 5:30 dimineața, șapte zile pe săptămână, înfipsese grebla într-un morman de cabluri încâlcite și moloz, într-o zi rece, aspră de iarnă, iar din grămadă răsărise poza intactă a fiului său, Sal Jr., dintr-o legitimație laminată, carbonizată ușor pe margini. Sal își dăduse demisa săptămâna următoare, și toată lumea crezuse că fusese copleșitor pentru el să vadă legitimația aceea din plastic, așa încât clacase. Tommy știa însă adevărul. Sal găsise ceea ce căutase – o dovadă tangibilă, un talisman –, așa că era liber să plece.

Ultima după-amiază a lui Tommy pe șantier. Hotărâse să-și găsească propriul suvenir din locul acesta în care Ronnie își trăise ultimele clipe, un obiect mic, care să-i intre ușor în buzunar, pe care să-l așeze pe birou sau la fereastră, deasupra chiuvetei de la bucătărie, și la care să se poată uita în fiecare zi. În timp ce grebla prin mormanul de moloz, evaluând opțiunile (poate o bucată de moloz, o piatră – nu putea să fie

un obiect aparţinând altcuiva, nu ar putea face asta), unul dintre colegii lui îl strigă.

– Tommy!

Era prietenul lui, Will Peck. Cea mai mare parte a firmei de motoare din Brooklyn a lui Will fusese pierdută când se prăbuşiseră turnurile; Will rămăsese acasă în dimineaţa aceea, pentru că avea enterocolită virală. Veniseră amândoi aici încă din prima zi, acceptându-şi şi exorcizându-şi fiecare propriii demoni. Will îi făcu semn spre locul unde un excavator tocmai vărsase un morman de moloz, praf şi fiare deformate.

– Am găsit ceva aici, O'Toole. Cred că ar fi bine să vii să arunci o privire.

Când Tommy îndepărtă praful de pe statuetă şi pricepu ce avea în faţa ochilor, abia îşi putu stăpâni bucuria. Tare căpoasă mai era soţia lui! Aşteptase până în ultima oră a ultimei lui zile acolo, dar până la urmă se arătase! În secunda în care văzu bucata de metal ieşind la iveală de sub mormanul de moloz şi praf, ştiu că îi fusese trimisă de Ronnie. Deşi deteriorată, încă putea distinge clar îmbrăţişarea tandră a îndrăgostiţilor. Femeia din sculptură avea unul din picioare înlănţuit pe piciorul bărbatului, exact în poziţia în care stătea Ronnie când erau ei singuri, când se apropia de el şi-şi punea piciorul peste al lui şi îl înconjura cu un braţ pe după gât, iar cu celălalt îl trăgea mai aproape de ea.

Sunt prea grea? îl întreba ea.

Niciodată. Nici atunci când era însărcinată în nouă luni nu o simţea grea la el în poală. Îi plăcea la nebunie atingerea coapsei ei pline peste coapsa lui, felul în care se apăsa pe pieptul lui. Poziţia aceasta îi era atât de caracteristică ei, atât de intimă şi familiară, încât

atunci când Tommy dădu cu ochii de statuie, chiar așa plină de murdărie și praf cum era, abia se putu abține să nu sară într-un picior, să strige în gura mare și să le spună tuturor ce însemnătate avea descoperirea aceasta, de la cine era. Dar nu putea fi atât de crud, nu-și putea afișa norocul în fața celorlalți. Închise ochii câteva clipe și îi mulțumi în tăcere soției lui.

Sărutul rămase acolo până când se termină tura lui Tommy și se întunecă. Statuia fu urcată pe un cărucior, iar el se oferi să o ducă la rulota de la Port Authority pentru a fi depozitată temporar; acolo avea să fie înregistrată și fotografiată înainte să fie predată autorităților responsabile cu artefactele. Norocul lui extraordinar nu se terminase aici: angajatul de la Port Authority, care se ocupa cu documentarea, plecase mai devreme acasă în ziua aceea. Stând în fața ușii rulotei, Tommy știu ce avea de făcut. Îi fu incredibil de ușor să transfere statuia pe o platformă, să o urce în portbagajul camionetei lui și să o ducă acasă. Știa că lipsa statuii nu avea să fie descoperită decât săptămâni sau luni mai târziu, sau chiar niciodată. Din toți munții aceia de deșeuri carbonizate, din grămezile de obiecte personale și rămășițe de clădiri, cauciucuri, automobile, mașini de pompieri și avioane, cine și-ar mai fi amintit tocmai de statuia asta? Cui i-ar fi trecut prin cap să întrebe unde dispăruse?

12

Melody stătuse aproape o oră în mașină, în fața buticului de pe Main Street. Cafeaua din suportul pentru pahar i se răcise. Irosea benzină pentru că era prea frig ca să oprească motorul și să rămână în mașină mai mult de câteva minute fără să dea drumul la căldură, dar încă nu reușise să-și adune curajul să intre și să vorbească cu Jen Malcolm. Era proprietara magazinului, și Melody o cunoștea din vedere, pentru că Jen avea și ea copii la același liceu, doi băieți, și pentru că Melody îi mai vânduse în trecut lui Jen câte o piesă de mobilier. Piese pe care le cumpărase și le restaurase, dar care nu se potriveau la ea acasă și erau prea frumoase ca să le vândă pe Craigslist și prea voluminoase pentru eBay. Jen admirase întotdeauna piesele aduse de Melody. Cele mai multe dintre ele se vindeau, iar Melody mai câștiga un ban în plus făcând ceva ce-i plăcea cu adevărat. Astăzi însă, era o situație diferită.

Melody răsuci cheia în contact, dar nu până la capăt, oprind motorul, însă lăsând radioul pornit. Când o să i se facă frig, își spuse ea, o să intre și o să-i arate lui Jen pozele cu toate piesele de mobilier pe care le avea în casă, o mulțime de piese pe care le vânase de-a lungul anilor pe la talciocuri și lichidări de prin

case, toate piesele ei favorite, articolele valoroase pe care le cumpărase pe nimic de la vânzători care nu-şi cunoşteau marfa: o masă Stickley neglijată, pe care cineva comisese actul barbar de a o vopsi cu buretele, acum curăţată şi restaurată; un scaun Barcelona îmbrăcat în piele neagră, plin de arsuri de ţigară şi alte pete dezagreabile, pe care îl retapiţase cu un tweed turcoaz-aprins; şi preferata ei, o masă de desenat superbă, din lemn de stejar, care se înclina. Nora şi Louisa o folosiseră ani de zile ca să deseneze, să-şi facă temele sau pur şi simplu să citească câte o carte, stând una lângă alta. Avea de gând să vândă tot ca să-l aducă pe Walt la sentimente mai bune şi să-l facă s-o ia mai uşurel. Avea de gând să vândă orice. Aproape orice.

Melody ştia că Nora şi Louisa îi ziceau *Generalul* pe la spate, dar nu o deranja. Nu o deranja, pentru că ştia şi ce înseamnă să creşti într-un mediu anarhic, într-o casă în care părinţii erau atât de nepăsători, încât deveneau aproape invizibili. Melody ştia cum e să te întrebe profesorii, pe un ton ezitant şi îngrijorat, dacă părinţii tăi se vor prezenta la o şedinţă cu părinţii la şcoală. Ştia cum e să le caute zadarnic cu privirea chipurile în sala de spectacole, în timpul unei piese sau al unui concert. Îşi făgăduise că avea să fie o mamă cu totul altfel, iar faptul că avea gemene nu îi zdruncinase deloc hotărârea. În unele zile simţea că o ia razna, alergând de la o activitate extraşcolară a unei fete la activitatea celeilalte. Ţinea socoteala timpului petrecut cu fiecare din fete, asigurându-se că şi-l împărţea între ele cât mai echitabil cu putinţă. Nu ratase niciodată un concert, o piesă de teatru, un meci de fotbal, o competiţie sportivă, o adunare a cercetaşelor sau o reprezentaţie corală. Le punea la pachet

mâncare sănătoasă pentru prânz în fiecare zi, inclusiv ceva dulce vinerea. Le scria bileţele de încurajare şi ajungea mereu cu un sfert de oră mai devreme ca să le ia de la şcoală, pentru a nu fi nevoite să o aştepte niciodată singure în parcare, întrebându-se dacă avea să vină totuşi cineva după ele sau dacă îşi mai amintea cineva de existenţa lor.

Rememora primele lor călătorii de explorare în regiunea de nord a statului de parcă s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă. Pe măsură ce conduceau spre nord, locul arbuştilor plăpânzi din oraş era treptat luat de ulmii impunători şi de pinii bătrâni din Taconic. Nora şi Louisa, adormite fiecare în scaunul ei, pe bancheta din spate, amândouă cu suzete identice în gură. Melody se îndrăgostise la prima vedere de orăşelul lor, cu buticurile şi brutăriile lui pline de personalitate, cu femeile care împingeau cărucioare, purtând treninguri de culoarea şerbetului. Nu avea nimic în comun cu murdăria şi zgomotul infernal de pe strada unde locuiau ei, care practic făcea parte din Spanish Harlem.

Închiriară un apartament în partea mai puţin bine-văzută a oraşului. Timp de doi ani, Melody le pusese pe gemene în cărucior şi se plimbase pe străzile aflate de cealaltă parte a şinelor de tren. Calea ferată despărţea oraşul în două: zona bună (mai aproape de apă) şi zona mai puţin bună (mai aproape de mall). Nu ştia exact ce căuta până în ziua în care dădu cu ochii de ea. O căsuţă care izbutise să supravieţuiască renovărilor şi extinderilor masive care acaparaseră majoritatea străzilor din vecinătate. Era o casă tip bungalow ce găzduia un magazin de Arte şi Meşteşuguri, căzută clar în paragină. În dimineaţa în care trecu pe acolo, un bărbat cam de vârsta ei încărca nişte cutii într-o maşină.

– Vă mutați? se interesă Melody, încercând să pară prietenoasă, fără să afișeze o curiozitate excesivă.

– O ajut pe mama să se mute, răspunse bărbatul uitându-se în același timp la fete, așa cum făcea mai toată lumea. Gemene?

– Da, spuse Melody. Au aproape trei ani.

– Și eu am gemeni.

Bărbatul se aplecă în fața căruciorului și se jucă puțin cu fetele, prefăcându-se că le fură nasul și îl pune apoi la loc, unul din jocurile lor preferate.

– Și ce-o să se întâmple cu casa? întrebă Melody.

Bărbatul se ridică și oftă. Se uită lung la casă.

– Nici eu nu știu, sincer să fiu, spuse el pe un ton deznădăjduit. Sunt atâtea de făcut ca s-o aduc într-o stare bună pentru vânzare. Agentul imobiliar zice că nici măcar nu merită efortul, fiindcă, oricum, probabil că altcineva o s-o dărâme și o să construiască ceva de genul ăla, spuse el pe un ton de dezgust, arătând spre casa de alături, a cărei renovare Melody o urmărise – și o admirase în secret – în ultimele luni.

– Da, chestia aia e oribilă, spuse ea, iar apoi, fără să gândească, adăugă: Eu și soțul meu am tot căutat o casă, dar toate pe care le-am găsit sunt mult mai mari decât ce ne trebuie nouă și decât ne putem permite. Mi-ar plăcea tare mult să găsim o casă pe care s-o aranjăm noi, nu s-o modificăm, ci s-o restaurăm.

Odată ce rosti cuvintele, își dădu seama că acesta era adevărul.

Walt nu fusese de acord să cumpere casa. Considera că era prea scumpă pentru ceea ce oferea și se temea de o scădere a prețurilor în domeniul imobiliar. Vânzătorul o simpatiza pe Melody, însă, cu toate reparațiile pe care le necesita casa – și trebuia reparat cam tot –, ținu totuși la preț. Era o sumă mai mare decât

ar fi fost indicat să împrumute, având în vedere că ea nu lucra. (Fusese mai avantajos să stea ea cu fetele acasă decât să angajeze pe cineva să aibă grijă de ele, ținând cont de venitul ei modest, iar acum, cine ar mai fi angajat-o?) Salariul lui Walt de informatician în Pearl River era acceptabil, dar nu grozav.

Interiorul casei era învechit, însă Melody ignoră covorul urât și tapetul din anii '70 și observă structura excelentă a casei și potențialul de a fi transformată într-un cămin: locul în care fetele ei s-ar putea simți în siguranță și în largul lor. Îi plăceau nespus ferestrele micuțe cu vitralii, colțul pentru luat micul dejun, locul de la fereastră, de lângă scara din față, stejarul imens din curtea din față și arțarii din spate, care căpătau nuanțe superbe de portocaliu. Ea și Walt aveau să ia dormitorul din față, cel de sub cornișă. În spate, erau două dormitoare mici, perfecte pentru Nora și Louisa. Își închipuia petreceri aniversare date în curtea din spate, sub arțari, mic dejunuri servite în sufragerie; știa exact unde ar pune bradul de Crăciun. Agentul imobiliar ridică un colț al covorului din salon ca să-i arate podeaua originală din lemn de pin. Melody se luptă pentru casa aceea cum nu se mai luptase pentru nimic altceva până atunci.

– Va trebui să schimbăm toată instalația sanitară și toată rețeaua electrică, observă Walt încruntat. Toți banii pe care-i avem o să intre în spatele pereților, în beci, sub podele – o să ne băgăm toate economiile în chestii care nu se văd.

– Nu-i nici o problemă, spuse Melody.

Și chiar nu era. La celelalte lucruri se pricepea ea: știa cum să curețe vopseaua și tapetul și să reamenajeze. Și ce nu știa avea de gând să învețe. Casa avea să fie proiectul ei, slujba ei. Alan Greenspan era de partea ei!

Iar Walt nu avea ce să obiecteze împotriva existenței indubitabile a Moștenirii.

Și totuși, obiectase. Săptămâni întregi. Când Melody presupuse că așteptaseră prea mult și că altcineva le-o va lua înainte și va cumpăra proprietatea, i se declanșă o erupție alergică pe tot corpul. Își înmuia pielea într-o baie cu ovăz coloidal când el venise la ea și o anunțase că proprietatea – cu tot cu ipoteca uriașă – era a lor. Știa că motivul capitulării lui era în esență faptul că o iubea și își dorea s-o vadă fericită.

– De ce nu putem să ne mutăm într-un oraș în care nu sunt toți putred de bogați? îi spunea Walt uneori, de obicei când Melody era preocupată pentru diverse nevoi pe care le aveau fetele: haine, activități extrașcolare, vreo tabără de vară.

Dar Melody refuza să se mute. Locuiau într-o zonă cu unele dintre cele mai bune școli din nord-est. Se învățase unde să-și facă cumpărăturile și să obțină lucrurile necesare pentru fete. Se învățase să aștepte sezonul reducerilor și știa de-acum cine era dispus să lase la preț când zicea că are gemene. Făcea rost de fonduri oricând era nevoie: pentru excursii școlare suplimentare sau pentru instrumente muzicale, ca ele să poată lua lecții. Când le înscrisese în clubul de schi, îi sunase pe părinții foștilor elevi gemeni, care probabil acum erau studenți la universitate, întrebându-i dacă nu cumva aveau echipament sportiv pe care voiau să-l vândă și avu norocul fenomenal să dea peste un tată care îi spusese pe un ton plictisit că putea să ia totul gratis dacă venea să-i debaraseze garajul de tot ce era depozitat acolo: echipament de schi, patine, rachete de tenis, biciclete, de care fetele lui nici nu se atinseseră.

În toți anii aceia în care decupase cupoane de reduceri din ziare, în care muncise la renovarea casei în

fiecare weekend, până n-o mai ţineau genunchii şi i se crăpau şi-i sângerau mâinile, şi în care rareori îşi cumpăra ceva nou pentru ea sau pentru Walt, aniversarea ei de patruzeci de ani strălucea la orizont ca un far salvator. Când împlinea patruzeci de ani, banii aveau să le pice în cont. Cea mai mare parte avea să se ducă pe taxele universitare, şi o parte aveau s-o folosească pentru a achita creditul ipotecar, iar apoi totul avea să fie, dacă nu perfect, cel puţin mai bine decât fusese vreodată. Nu-i plăcea să-şi imagineze anul în care fetele aveau să plece la universitate şi cum avea să se simtă fără ele, însă îşi îngăduia să-şi închipuie cum li se va uşura viaţa după Moştenire. În sfârşit, fetele puteau să facă o alegere care nu depindea de costuri. Puteau să-şi înşire pe masă scrisorile de admitere la universitate, iar Melody putea să le spună: *Oriunde vreţi voi. Alegeţi.* În sfârşit, putea să se relaxeze. În sfârşit, putea să respire.

Dădu mai tare radioul comutat pe un post cu muzică clasică, pe care o asculta numai atunci când avea mintea prea agitată ca să asculte versuri sau ştiri. *Agitată* era puţin spus pentru starea de frenezie în care se afla creierul ei acum. Dacă nu ar fi parcat în văzul lumii, pe principala arteră comercială din oraşul lor minuscul şi bârfitor, s-ar fi întins pe scaunul din faţă şi ar fi adormit. Era atât de obosită în ultima vreme. Noaptea, nu reuşea să doarmă mai mult de câteva ore, după care somnul îi era întrerupt de o stare cumplită de anxietate. Stătea trează ore întregi, spunându-şi că ar trebui să se ridice din pat şi să-şi facă un ceai, să facă o baie sau să citească, dar nu era în stare de nimic din toate astea. Rămânea întinsă lângă Walt, ascultându-i sforăitul liniştit (chiar şi în somn era politicos), nemişcată şi paralizată de griji pentru Nora

și Louisa, pentru bani, pentru ipotecă, pentru taxele universitare, pentru încălzirea globală, și pesticidele din alimente, și lipsa de securitate pe internet, și *cancer* – Doamne sfinte, de câte ori nu le încălzise fetelor mâncarea în recipiente din plastic la microunde atunci când erau mici? –, și posibilitatea de a le fi afectat coeficientul de inteligență pentru că nu le alăptase la sân, și repercusiunile lunii aceleia în care le lăsase să se zbenguie fericite prin casă în premergătoare donate de la o vecină în vârstă cumsecade, până când o vecină mai tânără și mai antipatică o informase că *toată lumea* știa că premergătoarele încetineau dezvoltarea motorie și cognitivă a copiilor. Se gândea obsesiv la ce li s-ar putea întâmpla fetelor după ce se mutau de acasă și nu mai erau sub stricta ei supraveghere (Care era aria de acoperire pentru Stalkerville? Câți kilometri? Trebuia să verifice) și se întreba cine ar putea să le iubească și să aibă grijă de ele la fel de mult ca ea și Walt. Și totuși, în ultima vreme se simțea o mare ratată la capitolul ăsta. Ah, da! Și pe deasupra mai era și grasă! Luase în greutate cel puțin cinci kilograme de la prânzul cu Leo, poate chiar mai mult; îi era și frică să se cântărească. Toate hainele o strângeau și erau incomode. Începuse să se îmbrace cu cămăși largi de la Walt, care îi acopereau betelia descheiată a blugilor; nu-și amintea când își cumpărase ultima oară îmbrăcăminte nouă. Geaca Norei arăta cam jerpelită, dar dacă îi lua Norei o geacă nouă, trebuia să-i ia și Louisei (era regula ei: echitate în toate!), și mai mult ca sigur nu-și permitea să cumpere două.

Melody își aminti de o zi, mai de mult, când fetele făcuseră amândouă infecție otică. Doi copii mici cu febră, care zbierau toată noaptea și detestau orice fel de medicament. Privindu-l pe doctor cum scria rețetele,

se întrebase cum Dumnezeu avea să reușească să le pună picături în urechi și să le dea amoxicilină unor copii iritați și bolnavi (*patru* urechi și *două* guri) de trei până la patru ori pe zi, timp de zece zile.

– O să fie mai ușor când cresc, nu? îl întrebase ea pe medicul pediatru, ținând câte un copil agitat și transpirat pe fiecare braț – nici una din ele nu suporta să fie lăsată jos, nici măcar o secundă.

– Depinde ce înțelegeți prin „mai ușor“, spuse doctorul, râzând înțelegător. Eu am doi adolescenți, și doar știți vorba aia.

– Nu știu, spuse Melody, amețită din pricina lipsei de somn și a consumului excesiv de cafea. Ce vorbă?

– Copii mici, probleme mici; copii mari, probleme mari.

Lui Melody îi venise să-l pocnească pe doctor. Îi era greu cu gemenele când erau mici, mai ales cât timp stătuseră în oraș. Acum, visa la zilele în care cea mai dificilă sarcină pe care o avea era să îmbrace doi copii, să-i așeze în căruciorul incomod și să-i ducă la locul de joacă din cartier, unde își petrecea timpul cu alte mame. Iarna, veneau toate cu câte o cafea cu lapte aburindă, și vara, cu câte un cappucino cu gheață și cu pungi de hârtie pătate de grăsime conținând tot felul de produse de patiserie pe care le mâncau împreună. Stăteau de vorbă și împărțeau între ele prăjituri cu lămâie, brioșe cu afine sau niște prăjiturele lipicioase cu scorțișoară, numite *monkey bread* (preferatele lui Melody), iar discuția se îndrepta adesea spre subiectul referitor la viața lor *înainte* de a avea copii: cum era să dormi până târziu, să te încapă blugii mai strâmți, să termini de citit o carte înainte să treacă atât de mult timp între capitole, încât trebuia s-o iei de la capăt, să te duci la birou în fiecare zi și să iei prânzul în oraș.

– Sigur că a trebuit să-i pup pe unii în fund, spusese una dintre femei, dar nu a trebuit să-i și șterg.

– Eram cineva! își aminti Melody că spusese o altă mamă. Conduceam colective de oameni și gestionam bugete, și *eram plătită* pentru asta. Acum, uită-te la mine! spusese ea arătând către sugarul lipit de sânul ei. Stau în parc aproape dezbrăcată și nici măcar nu-mi pasă dacă mă vede cineva. Și ce-i mai trist e că oricum nu se uită nimeni. Femeia își îndepărtă bebelușul adormit de la sân și îi mângâie cu un deget obrazul grăsun. Sânii ăștia întorceau capete pe vremuri, nu *adormeau* pe nimeni.

Melody nu se putu abține și se uită la venele proeminente care se vedeau pe sub pielea albă a femeii și la sfârcul mărit și închis la culoare. Încercase să le alăpteze pe gemene la sân, își dorise foarte mult, însă renunțase după șase săptămâni, fiindcă nu reușise să le obișnuiască cu nici un program și aproape își ieșise din minți de nesomn. O privi pe cealaltă încheindu-și sutienul și ridicându-și copilul pe umăr, bătându-l ritmic pe spate ca să-l facă să regurgiteze.

– Pe vremuri, citeam trei ziare în fiecare dimineață. *Trei*. Acum vorbea pe un ton mai scăzut ca să nu trezească copilul. Știți cine e sursa mea de știri acum? Deșteapta de Oprah. Vocea ei era plină de regret, însă părea totodată resemnată. Trasa mici cercuri cu degetele pe spatele copilului. Ce să facem? Până la urmă, e doar o chestie temporară, nu?

Melody nu știa niciodată cum să participe la conversații de genul acesta, așa că se abținea. Stătea acolo și zâmbea, încuviințând din cap și încercând să pară că e de acord cu ele. Dacă și-ar fi luat inima în dinți și ar fi vorbit pe șleau, le-ar fi spus că, înainte să se nască gemenele, ea nu era *nimic*. Era secretară. Dactilografă.

O fată care renunţase la facultate, fiindcă tatăl ei decedase în toamna în care începea ultimul an de liceu, şi mama ei era mereu absentă, iar Melody era paralizată de tristeţe şi dezorientată. Ca să nu mai vorbim de notele ei destul de proaste.

Dar apoi, într-o bună zi, Walter se aşeză lângă ea la cantina companiei unde lucrau. Se prezentă şi îi oferi o felie de tort de ciocolată, menţionând că era ultima pe care o mai aveau şi o luase special pentru ea, pentru că observase că vinerea se răsfăţa de obicei cu câte o felie. Walt o invită la pizza şi la film, iar apoi, după numai câteva luni, o ceru de soţie. Şi la numai un an după aceea, deveni mama, nu a uneia, ci a *două* fetiţe minunate. Asta însemna *ceva* pentru ea; abia atunci devenise *cineva.*

Se lăsă pe spate şi închise ochii. Ar putea să aţipească măcar câteva minute. Se gândi la geaca Norei şi se întrebă dacă nişte nasturi noi nu cumva i-ar schimba aspectul. Ceva decorativ, poate din lemn sau cositor, sau un nasture colorat de sticlă, eventual verde-smarald. Asta da, ar fi posibil, şi-ar permite două seturi de nasturi noi. Uneori, o schimbare mică face diferenţa.

13

După ce îl văzură pe Leo în parc, Norei îi luă încă trei săptămâni s-o convingă pe Louisa să chiulească din nou, și tocmai în ziua aceea, Simone le zări plecând și le întrebă dacă poate să vină cu ele.

– Mi s-a părut mie că v-am văzut evadând din pușcăria asta acum câteva săptămâni, spuse ea, oprindu-se pe treptele din fața clădirii ca să-și aprindă o țigară. Eu stau prin zonă. Vreți să veniți la mine?

În săptămânile care urmară, de fiecare dată când chiuleau de la meditații, Simone venea cu ele, preluând cu totul controlul expedițiilor săptămânale. Era iarnă, și singurele locuri unde mergeau Louisa și Nora acum erau Muzeul de Istorie Naturală, fiindcă Simone avea un abonament de familie, și apartamentul lui Simone, care era tot timpul gol, pentru că părinții ei erau avocați și se duceau aproape în fiecare sâmbătă la birou. Louisa se săturase. Se săturase nu numai de minciună – nu se îndoia că era doar o chestiune de timp până le prindea cineva, și apoi cine știe ce se întâmpla? –, se săturase și de apartamentul lui Simone, și se săturase până și de muzeu, un loc care îi plăcea enorm înainte, fiindcă era una dintre destinațiile speciale unde ieșea cu toată familia, una dintre puținele

excursii în New York cu care era de acord Melody. Ceea ce i se păruse strălucitor și exotic în copilărie – încăperi cu rechini și dinozauri, vitrine pline de pietre prețioase, fluturii vii! – în ultimele luni devenise anost și prăfuit, întinat de familiaritate, vinovăție și plictiseală.

Și mai era și Simone – fata cu origini africane, care tot timpul stătea în prima bancă și-și termina exercițiile înaintea tuturor, și se plimba prin clasă, oferindu-și ajutorul celor care aveau nevoie. Era tot în clasa a unsprezecea, ca și ele, iar Louisa îl auzise din întâmplare pe profesorul de la meditații spunând că Simone putea obține probabil nota maximă la examenul SAT fără prea mult efort. „Probabil", spusese Simone, ridicând din umeri.

Ceva din comportamentul fetei o neliniștea pe Louisa. Părea mult mai mare decât ele. Își imagina că asta se datora faptului că Simone crescuse în Manhattan și era mai îndrăzneață și mai experimentată. Și își exprima pe șleau părerile despre gemene, ceea ce pe ea o tulbura la culme.

În fiecare sâmbătă, la începutul escapadei lor, le studia pe Nora și pe Louisa din cap până-n picioare, decretând prin judecăți absolute care articole vestimentare și accesorii erau acceptabile și care nu: *nu, da, nu, nu, nu, în nici un caz, chestia* asta *e chiar drăguță, te rog să nu te mai văd cu* asta *vreodată.* Când râdea, avea obiceiul să-și dea capul pe spate și să chiuie puțin, și era atât de gălăgioasă, încât oamenii se întorceau să se holbeze la ele. Fuma. Își dădea cu ruj portocaliu țipător fără măcar să se uite în oglindă, ștergându-și cu o mișcare expertă adâncitura de deasupra buzei de sus și colțurile gurii, ca să se asigure de o înfățișare perfectă.

– Asta-i culoarea mea, le spuse ea, închizând cu zgomot tubul de ruj și băgându-l în buzunarul de la spate.

Negresele pot să poarte nuanțe din astea. Vouă nici să nu vă treacă prin cap!

În ziua aceea își prinsese cozile lungi împletite în moțul capului, într-un coc răsucit, care adăugă câțiva centimetri la statura ei deja impunătoare și îi alungea fața, a cărei expresie putea să pară fie distantă, fie curioasă, potrivit dispoziției în care se afla. Purta tricouri mulate, confecționate dintr-un bumbac subțire, care nu lăsa loc imaginației cu privire la ceea ce avea deasupra taliei. Purta sutiene dantelate în culori aprinse, cu cupe croite în așa fel încât să mărească pieptul, tot timpul vizibile indiferent de ce purta. Melody încă le cumpăra majoritatea hainelor Norei și Louisei, inclusiv articole practice de lenjerie intimă, de la reduceri, care uneori erau drăguțe – cu imprimeuri cu cățeluși, poșete sau scoici –, dar niciodată sexy.

Uneori, Simone indica vreun obiect pe care îl purta una din ele și enunța:

– Ce adorabil!

Dar nu era un compliment. Din câte își putea da seama Louisa, conform lexiconului propriu lui Simone, *adorabil* desemna o combinație între stupid și de prost gust. Simone dezaproba, de asemenea, cu vehemență, tot ce era *popular* – care, de altfel, era insulta ei preferată, pe care o rostea dezgustată, strâmbându-și buzele colorate în portocaliu țipător. Dacă lui Simone îi plăcea ceva, era *beton,* ceea ce era un nonsens pentru Louisa.

– *Beton* n-ar trebui să fie ceva negativ? o întrebă ea pe Nora. Ceva rigid, tare, rece?

– Nu toate cuvintele sunt pentru SAT, răspunse Nora cu o inflexiune pe care Louisa n-o mai percepuse niciodată în tonul ei și care o făcea să semene cu Simone în privința stilului de a vorbi.

După cum afirmase Simone, multe dintre cântecele, serialele şi filmele preferate ale gemenelor erau *populare.* Aşa că, dintr-odată, lucrurile care înainte le făceau plăcere surorilor devenise acum îndoielnice, cel puţin pentru una din ele.

Louisa stătea pe podeaua de linoleum a muzeului, cu carnetul de schiţe în braţe, de aproape o oră; piciorul pe care îl ţinea sub ea începuse să-i amorţească. Se ridică cu o mişcare incomodă şi încercă să păşească pe piciorul amorţit, ca să scape de senzaţia neplăcută de furnicături. Se plimbă şchiopătând înainte şi înapoi pe sub semnul ce indica intrarea în micul coridor unde stătuse până atunci: Sala Leonard C. Sanford a Păsărilor Nord-Americane. Îi plăcea zona aceasta a muzeului din mai multe motive. În primul rând, purta numele unui Leonard, ca şi ea, după bunicul pe care nu-l cunoscuse niciodată (Nora fusese botezată după bunicul lor patern, Norman). Îi plăcea că încăperea nu era nici pe departe atât de aglomerată precum cele care găzduiau exponatele mai populare, precum dinozaurii sau balena albastră – în weekend, îi era aproape imposibil să se strecoare prin sălile acelea, şi cu atât mai puţin să-şi găsească un locşor liniştit să se aşeze cu caietul ei de schiţe. Păsările Nord-Americane alcătuiau o expoziţie de specimene împăiate prăfuite şi învechite, ţintuite pe pereţi, în nişte vitrine din sticlă. Era mai mult un pasaj de trecere, decât o destinaţie în sine.

În plus, ei îi plăceau păsările expuse, chiar dacă erau desuete şi puţin ciudate. Vitrina ei preferată era cea cu „Rândunele, Muscari Negri şi Ciocârlii“, pentru că păsările erau în zbor şi păreau vii. Cel mai puţin îi plăcea vitrina cu „Bâtlani, Ibişi şi Lebede“, pentru că păsările acelea mari păreau nefireşti şi înghesuite

acolo. Şi pur şi simplu de dragul terminologiei, îi plăcea vitrina în faţa căreia se afla acum: „Pitulici, Scorţari, Cojoaice, Piţigoi, Sturzi, Gaiţe şi Ciori". Ar fi vrut să ştie dacă pitulicilor le plăcea să se pitească şi dacă scorţarii se confundau cu scoarţa copacilor. Sigur, ar fi putut să caute pe Google, dar prefera să menţină misterul.

Dar chiar şi pe culoarul acesta puţin populat, rar se întâmpla să îşi găsească liniştea. Oamenii i se uitau întruna peste umăr şi o întrebau ce desenează sau de ce, ori şi mai rău, pur şi simplu stăteau lângă ea şi o priveau într-o tăcere incomodă. Şi copiii! O agasau neîncetat şi o întrebau dacă le e permis şi lor să deseneze. Nici părinţii lor nu erau mai suportabili.

– Poate dacă o rogi frumos, îi spuse o mamă fiului ei, în timp ce Louisa încerca să schiţeze ciocârliile în zbor, chiar înainte să-i amorţească piciorul sub ea, domnişoara asta drăguţă o să-ţi dea şi ţie o foaie de hârtie şi o să-ţi arate cum să desenezi.

– Astea nu sunt pentru copii, replică Louisa pe un ton tăios, luându-şi de pe jos creioanele cu cărbune şi pastelurile.

– De ce nu vrea să-mi dea şi mie? se smiorcăi băieţelul.

– Nu ştiu, scumpule, răspunse mama lui. Nu toată lumea e aşa generoasă ca tine.

– Incredibil, comentă Louisa, închizându-şi cu zgomot caietul de schiţe.

Mama îi aruncă o privire pizmaşă şi se îndepărtă. Louisa începu să-şi adune colile de hârtie împrăştiate în jurul ei. Una dintre schiţe era acceptabilă. Desenase un băieţel care începuse să plângă şi să se tăvălească pe jos, fiindcă tatăl refuzase să-i cumpere o focă de pluş de la magazinul cu suvenire. Se trântise la pământ şi-şi

îngropase capul în mâini, ridicându-şi ritmic umerii în timp ce urla. Louisa îi schiţase rapid silueta, reuşind să surprindă poziţia umerilor, mişcarea agitată a picioarelor şi o mână întinsă, cu degetele răsfirate, spre uşa magazinului care îl separa cu cruzime de obiectul dorinţei lui.

– Fo-ca! Fo-ca! zbierase băiatul, ceea ce îl făcuse pe tată să-l ia în cele din urmă în braţe, în ciuda zbaterilor copilului, şi să-l ducă într-o toaletă apropiată.

Celelalte portrete pe care le schiţase în grabă, în timp ce privea vizitatorii trecând prin lungile coridoare, nu erau foarte slabe, dar nici grozave. Nu-i ieşea niciodată tocmai bine proporţia trăsăturilor feţei. Motivul pentru care băieţelul îi ieşise mai bine, ştia, era că nu i se vedea chipul. Nu voia să-şi imagineze ce însemna să nu poată desena ochi, ferestrele sufletului, cea mai importantă caracteristică pe care trebuie să o stăpânească un artist. Nu-i scăpase din vedere nici faptul că nici una dintre păsările din Sala Leonard C. Sanford nu avea ochi; aveau mici ghemotoace din bumbac îndesate în orbite.

– Deci, ai de gând să studiezi arte? o întrebă Simone o dată, după ce Louisa îi arătase nişte schiţe.

– Nu, răspunse Louisa.

Adusese vorba, la un moment dat, de facultatea de arte, iar mama ei se albise la faţă. Pentru Melody, facultatea de arte nu era facultate.

– De ce nu? vru Simone să ştie.

– Pentru că vreau să am o educaţie generală solidă, repetând ca papagalul cuvintele lui Melody. Facultatea de arte e echivalentă cu o facultate specializată.

– Şi care-i problema cu facultăţile specializate?

Louisa râse nervos. Nu-şi dădea seama dacă Simone vorbea serios sau era sarcastică.

– Vorbesc serios, spuse Simone, răsfoind desenele Louisei. Medicina e o facultate specializată. La fel și dreptul.

– Da, dar alea sunt facultăți unde studiezi mai mult timp. E altceva, interveni Nora, care uneori avea impresia că Simone o tachina pe Louisa.

– Așa e, consimți Simone împăciuitoare. Dar dacă-ți place arta și vrei să desenezi sau să pictezi, de ce să nu te duci la o facultate unde poți să devii mai bună în ceea ce-ți place să faci?

– Unele dintre universitățile pe care le-am văzut au cursuri excelente de artă, spuse Louisa.

– La câte v-ați uitat?

– La paisprezece, răspunse Nora.

Simone izbucni în râs.

– V-ați uitat deja la *paisprezece* universități?

– Nouă ne place. E distractiv, spuse Louisa, conștientă că părea în defensivă, iar adevărul era că ar fi fost fericită să nu se mai uite după nici o altă universitate. E bine să comparăm și să avem de unde alege, ca să ne dăm seama care ni se potrivesc cel mai bine.

Simone scutură din cap și pufni scurt.

– Uau! Voi *chiar* luați al naibii de în serios toată treaba asta cu admiterea.

Extrase din teanc unul dintre desene și i-l întinse Louisei; era unul dintre preferatele ei, un pastel în culori blânde, înfățișând fațada muzeului la asfințit. Îl schițase rapid și nu trasase toate detaliile; muzeul semăna mai degrabă cu un munte decât cu o clădire, iar strada din față, cu șuvoiul de mașini, aducea cu un râu învolburat de mișcare și culoare.

– Ăsta e foarte frumos, spuse Simone pe un ton care i se păru Louisei mai sincer ca niciodată. Și știu și de ce: pare realist, dar în același timp e și abstract,

continuă ea, întorcând coala pe verticală. Uite, arată bine și din unghiul ăsta – perspectiva, adică.

Louisa remarcă cu surprindere și cu încântare că avea dreptate. Simone îi dădu înapoi desenul.

– E beton! Înrămează-l. Ar trebui să faci mai multe în stilul ăsta. Și chiar ar trebui să te gândești să dai la Pratt sau Parsons. Sau la RISD[1]. O să mă mai gândesc la niște universități pentru lista ta.

Louisa se uită la ceas. Era târziu și trebuia să le găsească pe Simone și pe Nora, care parcă mereu pierdeau noțiunea timpului. Stabiliseră să se întâlnească în Sala Popoarelor din Pacific, care era însă goală, cu excepția unei familii de francezi adunate în jurul replicii unei statui din Insula Paștelui, care domina una din extremitățile încăperii. Când Louisa se apropie, o rugară să le facă o poză cu unul dintre telefoanele lor și îi mulțumiră de nu știu câte ori când ea le arătă o poză în care toată lumea zâmbea și avea ochii deschiși. Se hotărî să arunce o privire la expoziția Margaret Mead, care îi plăcea foarte mult. Îndreptându-se spre vitrinele din sticlă, trecu printr-un coridor îngust și întunecat, apoi se retrase rușinată, pentru că își dădu seama că întrerupsese un cuplu aflat într-o îmbrățișare intimă. Însă, înainte să se întoarcă, observă saboții roșii suedezi perforați, identici cu cei pe care-i purta ea. Și pe Nora.

Louisa simți că-i iau foc fața și gâtul. Voia să o ia la fugă, dar nu se putea mișca. Nora stătea lipită de perete cu cămașa descheiată până în talie, iar mâinile lui Simone se mișcau pe sub țesătură. Nora avea ochii închiși, iar brațele îi atârnau moi pe lângă corp.

---

[1] Rhode Island School of Design

Louisa zări mâna lui Simone care urca spre sutienul alb, simplu al Norei.

– Te rog, auzi Louisa vocea Norei, apoi observă degetul lui Simone atingând sfârcul Norei prin bumbacul uzat.

Ambele fete gemură de plăcere. Louisa se întoarse și o luă la fugă.

14

Caporalul Vinnie Massaro știa că puștii care veneau la pizzeria tatălui său îl porecliseră Robocop. De-aia nu mai putea el. Într-una din zilele acestea avea de gând să-l apuce pe unul dintre ei cu gheara din vârful protezei lui de braț teribil de complicate, probabil pe roșcatul cel umflat; i-ar șterge rânjetul ăla de pe mutră. Sau poate l-ar ridica în aer cu brațul cel zdravăn, cel din carne și oase, și l-ar ține atârnat la câțiva centimetri de pământ, în timp ce i-ar mângâia obrazul pistruiat și grăsan cu unul dintre degetele de oțel, făcându-l să plângă și să cerșească îndurare, cerându-și iertare printre suspine. Vinnie parcă și vedea balele mucosului.

Stop.

De la capăt.

Vinnie nu ar fi trebuit să se lase acaparat de acest tip de scenariu imaginar; nu era nici *pozitiv*, nici *optimist*, nu era deloc modul în care fusese instruit să-și *controleze furia*. *Stop și de la capăt* era una dintre *tehnicile* pe care ar fi trebuit să le *utilizeze*, conform terapeutului său specializat în gestionarea furiei. A nu se confunda cu fizioterapeutul lui, cu terapeutul pentru proteză sau cu cel ocupațional, care de altfel îi și sugerase să urmeze ședințe de terapie pentru controlul furiei atunci

când Vinnie folosise extremitățile metalice ale membrului său nou-nouț, decontat de stat, ca să eviscereze o rață de jucărie și să o ciopârțească într-o mie de bucățele, în ziua în care nu reușise să ridice și să coboare nici măcar o dată rățușca cea galbenă.

Vinnie inspiră adânc. Închise ochii. *De la capăt. De la capăt. De la capăt.* Se imagină ducându-se la masa puștanilor care se hlizeau și râzând alături de ei, arătându-le brațul, explicându-le prietenește cât de avansată era tehnologia, cum îi fuseseră regenerate chirurgical anumite extremități nervoase, astfel încât să poată controla membrul artificial cu propriul creier. *La urma urmei, chiar sunt Robocop*, ar zice el, *în parte om, în parte robot.*

Uau, ar exclama impresionați puștii. *Putem să-l atingem? Sigur că da*, ar răspunde Vinnie, apoi ar râde și l-ar bate ușor pe umăr pe unul dintre ei (cu brațul adevărat). *Haideți*, i-ar încuraja, *puneți mâna. E la fel de bun ca vechiul braț. Nu simt căldura și frigul, nu pot să mă tai sau să fac vânătăi. E mai bun decât brațul vechi!*

Mai bun, dar nu și dacă ai fi Amy, fosta logodnică a lui Vinnie, pentru care brațul cel nou nu era deloc mai bun decât cel vechi. Dacă ai fi Amy, te-ai preface că nu te deranjează deloc noul braț, ți-ai compune un zâmbet artificial pe față și ai turui platitudini de genul: „Contează ce ai în interior"; până într-o zi, când Vinnie, începând să se simtă în sfârșit în largul lui, îi înconjură nonșalant talia cu brațul, iar ea tresări. Vinnie nu o simți tresărind, bineînțeles (*Hei, copii! Noul braț nu simte nici trădarea!*), însă o văzu; orb nu era. Mai rău: fără să vrea, o atinsese cu brațul robotic, așa că nici măcar nu avu plăcerea de a o strânge puțin cu degetele în zona cărnoasă de deasupra șoldurilor, care îi plăcea lui atât de mult, nu apucă să simtă nimic

înainte să-i vadă reacția și expresia încremenită plină de dezgust...

Stop. De la capăt.

Își imagină din nou scena în care se duce să vorbească cu puștii la masă și își închipui cum până și roșcatul ar înceta să se hlizească. Cum ar fi cu toții impresionați când ar ridica solnița mică și unsuroasă din plastic. Nu recipientul mai mare, din carton, cu sare cu aromă de usturoi, a cărui simplă prezență o considera jignitoare. Nici nu voia să se gândească cum mexicanii din cartier își acopereau pizza, cu un gust perfect echilibrat, cu sarea cu aromă de usturoi și uneori cu sosul picant pe care îl scoteau din buzunar, în sticluțele acelea mici, de parcă bunicul lui – Vinnie și tatăl său, Vito, încă găteau după rețeta bătrânului – nu învățase să facă sos de roșii în Napoli, unde inventaseră dracului sosul de roșii.

Stop.

Ar ridica solnița și ar scutura ușor un praf de sare în palma adevărată, după care ar arunca-o peste umărul stâng, ca să îndepărteze diavolul, așa cum îl învățase bunica lui. Puștii l-ar aplauda.

Da, ar zice Vinnie, încheindu-și demonstrația cu o afirmație *pozitivă* și *vizionară*, încercând să evite *cinismul* și *ura de sine. Eu sunt unul dintre ăia norocoși*, ar zice el, făcându-le cu ochiul de parcă ar fi fost un star de cinema.

În fond, chiar așa stăteau lucrurile: Vinnie *chiar era* unul dintre cei norocoși, iar el știa asta. Ar fi putut să piardă mai mult decât un braț. Ar fi putut să moară. Când explodase bomba aceea improvizată, putea să se fi aflat pe partea stângă a drumului, așa cum i se întâmplase prietenului său, Justin, care trăia, dar numai viață nu

era aia. Diagnosticul era traumatism cranio-cerebral, adică, ce mai tura-vura, era retardat. Justin, întors acasă în Virginia, stând și bălind în fața televizorului toată ziua, în fiecare zi, îmbăiat de maică-sa, hrănit cu lingurița de taică-su, scos pe verandă în scaunul cu rotile pentru câteva raze de soare și ceva aer curat, oferindu-le ocazia vecinilor să se uite pe geam, să se simtă binecuvântați, să dea din cap și să spună: *Să ne ferească Dumnezeu!* Justin, cărat în pat de frate-su în fiecare seară, doar ca să se trezească a doua zi și să ia de la capăt aceeași rutină deprimantă, până când în sfârșit avea să dea ortul popii și să scape de toate. Justin, care nu mai avea decât cinci zile până să-și încheie misiunea și să se întoarcă acasă, întreg.

Așadar, Vinnie avusese noroc. Era încă în putere, sănătos. Ar fi putut să preia oricând afacerea familiei, nu doar pizzeria, ci și băcănia de peste drum, unde vindeau mai mult produse de import; fusese deschisă de bunicul lui pe Arthur Avenue pe vremea când în cartier locuiau numai italieni, înainte de invazia de familii mexicane care se mutaseră acolo în ultimele decenii. Era înconjurat de rude care îl ajutau și îl sprijineau. S-o ia dracu' pe Amy. Poate că uneori îi sărea într-adevăr muștarul, dar încerca să-și rezolve problema. Se străduia.

După ce puștii ieșiră din pizzerie (râzând de el, își dădea seama), se mai calmă. Cel puțin până o văzu pe Matilda Rodriguez venind pe stradă, iar furia lui se reaprinse, urmărind-o cum merge în cârje, legănându-se a naibii de parcă era Regina din Saba, iar Arthur Avenue din Bronx era regatul ei. Aștepta ca oamenii să se dea la o parte din calea ei, să-i deschidă ușile, să se ofere să-i care sacoșele. Ce mai urma? O ricșă? O pelerină de catifea aruncată peste o băltoacă înghețată?

Nu era corect. Ar fi trebuit să meargă normal.

Lăsă capul în jos, trase adânc aer în piept. *De la capăt. De la capăt. De la capăt.* Încercă să *utilizeze* o *tehnică imagistică,* gândindu-se la un *context istoric pozitiv*.

Își aminti de perioada în care o cunoscuse pe Matilda, de primele ei săptămâni în centrul de recuperare, când el avea de făcut exercițiile acelea anoste pentru a învăța să-și controleze noul braț. Își aminti cât de energică și hotărâtă era, cum flirta, nu numai cu el – nu era prost –, ci cu toată lumea, dar totuși, fusese plăcut. Își aminti cum cânta adesea și alinta pe oricine cu Mami sau Papi, indiferent de vârstă. Își aminti de părul ei negru, strălucitor și de zâmbetul ei luminos, și de un pulover roz pe care îl purtase în săptămânile acelea. Se gândea cum ar arăta puloverul acela roz întins pe sânii ei când ar merge în cârje, lăsând clar să se vadă că nu se sinchisise să își pună sutien, ridicându-se puțin și dezgolindu-i talia mică. Se gândea că i-ar plăcea să atingă puloverul acela roz, ceea ce îl făcea să-și imagineze cum s-ar agăța și poate chiar s-ar rupe și s-ar deșira, dacă l-ar prinde cu brațul lui protezat. Matilda s-ar uita la puloverul distrus, iar pe chipul ei s-ar citi părere de rău și poate chiar puțin dezgust. Apoi l-ar privi cu ochii ei migdalați superbi – îi vedea limpede – plini de milă.

– Domnu' caporal!

Matilda tocmai intrase în pizzerie. O însoțea vărul ei, Fernando, care o vizitase de mai multe ori la reabilitare, când era în vacanță de la facultatea de drept. Îi căra geanta și toate sacoșele cu cumpărături. Ochii îi lăcrimau de frig și afișa un zâmbet șovăielnic; știa că Vinnie nu suporta cârjele și că ar fi vrut să o vadă folosind proteza.

– Mi-e o foame de lup. Aş putea să înfulec cinci felii chiar acum, spuse ea îndreptându-se spre o masă.

Vinnie îl urmări cu privirea pe Fernando, care o ajută să se aşeze şi să-şi găsească o poziţie comodă şi îi puse cârjele sub masă. Se concentră să găsească o formulă de salut care să nu pară *dispreţuitoare*. Numără până la zece înainte să deschidă gura, între timp băgându-şi în betelia blugilor şervetul umed pe care îl ţinea în mână. Matilda ridică privirea îngrijorată când se apropie de masa lor şi îşi şterse nasul cu unul dintre şerveţelele personalizate cu Vito's Pizzeria. El se aplecă puţin şi se sprijini pe masă cu mâna bună, apropiindu-şi faţa de a ei.

– Unde *dracu'* ţi-e *piciorul*? spuse el.

15

În noaptea accidentului din vara precedentă, Leo se afla la Urgență, îngrozitor de alarmat și de încordat. Mahmur. Ca o stană de piatră. În minte i se derula neîncetat scena accidentului, țipetele Matildei și clipa mult mai înspăimântătoare, în care țipetele încetaseră și se temu că murise.

La Urgență, se aflau în saloane alăturate, el și Matilda. O auzea gemând din când în când și pe doctori vorbind despre posibilitatea de reconstrucție. Piciorul ei drept fusese aproape retezat de la gleznă. Un interpret de la spital vorbea cu părinții ei.

Un vechi prieten de familie de la secția de poliție îl sunase pe George Plumb de la locul accidentului cam pe la aceeași oră la care Leo o sunase pe Bea. George și Bea plecară de la nuntă și ajunseră împreună la spital.

George începu să discute imediat cu Leo despre necesitatea de a ține situația sub control.

– Nu mă interesează ce-ți amintești, îi spuse el pe un ton scăzut. În clipa asta, nu-ți amintești nimic. Ai avut un traumatism cranian, spuse el, indicând spre bărbia însângerată a lui Leo. Ne-am înțeles?

Leo o vedea pe Bea ascultând prin perdea, neștiind dacă să spere că mai știa ceva spaniolă, sau dacă nu

cumva o uitase, odată cu multe alte talente ale ei. Se concentra să audă tot; ținea capul aplecat, iar Leo observă că umerii ei erau puțin arși de soare. Purta o rochie vintage, ca majoritatea hainelor ei – scurtă, neagră, fără mâneci –, și își înfășurase brațele în jurul corpului, ca și cum ar fi încercat să se încălzească în atmosfera răcoroasă a aerului condiționat din spital.

Lui Bea nu îi era frig; se concentra să priceapă cât mai mult din conversație, și de fapt pricepea cam tot. Îi scăpau câțiva termeni medicali, însă înțelese, din explicația oferită de interpret părinților Matildei, că șansele de reușită în cazul unei reconstrucții era slabe. Le descrise în detaliu complicațiile, riscul de respingere, medicația puternică, spitalizarea și procesul îndelungat de recuperare prin care ar trebui să treacă Matilda în săptămânile și lunile următoare. Drumul extrem de lung care o aștepta în cazul unei reconstrucții și care ar fi putut, oricum, să se sfârșească cu o eventuală amputare. Tatăl Matildei îi spuse interpretului că nu aveau nici un fel de asigurare și că erau, de fapt, imigranți ilegali.

– Asta nu contează acum, îl auzi spunând pe interpret, pe un ton grăbit, însă amabil. Aveți dreptul la tratamentul necesar.

Una dintre asistente îi întrerupse pe un ton blajin.

– Nu mai avem mult timp la dispoziție pentru hotărârea de reconstrucție. Ar trebui să începem să pregătim piciorul.

Bea o auzi pe mama Matildei vorbind cu doctorul și cu soțul ei, într-o engleză cu accent pronunțat.

– Ce fel de viață-i aia fără un picior? spuse ea cu vocea sfâșiată de durere. Ce fel de viitor o așteaptă? Cum o să meargă? Cum o să muncească?

– Nu, mami, nu, vorbi Matilda din pat, cu un glas parcă oniric, abia articulând cuvintele, din pricina şocului şi a morfinei. Bărbatul din maşină o să mă ajute. Cunoaşte tot felul de oameni. Din industria muzicală. A fost doar un accident. Un accident urât. O să mă ajute. N-o să mai fiu chelneriță.

– Muzica ta? spuse mama neîncrezătoare, începând să vorbească iar în spaniolă, pe un ton amar şi speriat. Îți pierzi şi piciorul, şi omul ăsta o să te facă vedetă?

– Trebuie să ies de aici, se rugă Matilda.

Interpretul vorbea cu doctorul, însă Bea nu auzea ce spuneau. Se apropie de Leo, care strângea încă în mână o fâşie îmbibată cu sânge din bluza albă a Matildei. Infirmiera îi curățase rana şi se dusese să aducă fire pentru a-i sutura bărbia. George arătă spre perdea:

– Ai aflat ceva interesant?

Bea ezită. Ceea ce auzise nu o privea; informația nu îi aparținea, ca să aibă dreptul s-o transmită mai departe. Îl cunoştea pe George.

– Bea?

– Oarecum, spuse Bea. Se hotărăsc dacă să îi amputeze piciorul sau nu.

– Nu sunt veşti prea bune, oftă George.

Bea se întoarse spre Leo. În lumina fluorescentă a salonului de la Urgențe, cu bărbia tăiată, cu ochii roşii şi umezi, cu privirea pierdută, arăta distrus şi speriat. Încercă să zâmbească. Preț de o secundă păru un băiețel neajutorat, iar ea îi luă mâna într-a ei.

– Nu ştiu ce s-a întâmplat, îi spuse el. Acum eram pe şosea...

– Şşş, îl opri George, ridicând o palmă. O să vină vremea şi pentru asta mai târziu.

Leo o strânse de mână atât de tare pe Bea, încât îi amorțiră degetele.

– Mai cu grijă, Superman, spuse ea, mişcându-şi degetele şi eliberându-se puţin din strânsoare.

– Superman. Cum să nu, zise Leo, atingându-şi bărbia şi schimonosindu-se la faţă de durere. Ar fi bun Superman acum. Să facă Pământul să se răsucească înapoi cu o rotaţie ca să ne întoarcem în timp.

– Înainte să fie servite sendvişurile alea fade cu crab? spuse Bea, încercând să-i distragă atenţia de la plânsetele pe care le auzea de cealaltă parte a perdelei.

– Mai degrabă pe la începutul lui 2002, spuse el.

Lui Bea i se părea un reper potrivit – 2002, cu un an înainte să vândă SpeakEasyMedia şi să o cunoască pe Victoria; Tuck încă trăia; cartea ei abia fusese publicată. Anul care, în mintea lui Bea, era linia de demarcaţie între Leo pe care îl iubea, cel care era unul dintre cei mai buni prieteni ai ei, şi acel Leo metamorfozat, de nerecunoscut.

Leo arăta de parcă era pe punctul de a izbucni în plâns. Se temea pentru el.

– Cum am ajuns aici? spuse el.

Ea încerca să nu se holbeze la tăietura din bărbia lui. Avea să rămână cu o cicatrice.

– Cum am feştelit-o în halul ăsta?

În ciuda împrejurărilor, lui Bea îi tresăltă inima auzind acele cuvinte din gura lui Leo care sunau a introspecţie şi regret, ca şi cum şi-ar fi cerut iertare. Trecuse multă vreme.

– O să fie totul în regulă, ai să vezi, spuse ea, simţindu-se neajutorată.

– Nu sunt aşa de sigur, zise Leo. De partea cealaltă a draperiei, se auziră voci ridicate. Părinţii păreau să se certe în spaniolă, iar interpretul încerca să intervină. Cred că totul e cât se poate de în neregulă, spuse el.

Bea puse mâna pe spatele lui Leo, iar el se lăsă puţin spre ea. Îi făcu semn lui George să vină mai aproape şi vorbi repede, pe un ton scăzut, ca să nu se răzgândească:

– Am mai auzit şi altceva.

– Ce? întrebă George.

– Părinţii nu au acte.

George zâmbi pentru prima oară de când ajunsese la spital.

– *Asta* e o veste mult mai bună. Bravo! Întinse un deget spre Leo. Tot o să te coste o avere, dar cel puţin pot să folosesc informaţia asta.

De partea cealaltă a draperiei, vocea Matildei se ridică peste ciorovăiala celorlalţi, mai puternică şi mai insistentă.

– Tómelo, Mami, tómelo!

Tómelo. Să-l taie. Să taie piciorul. Apoi interpretul i se adresă chirurgului:

– Zice să amputaţi.

– Cred că e decizia potrivită, conchise chirurgul. O să facem o tăietură curată. O să lăsăm cât mai mult os cu putinţă.

16

Dimineață, West Seventy-Sixth Street. În bezna de dinainte de revărsatul zorilor, Bea stătea cu o cană cu ceai de mușețel în față, pe care o ținea cu ambele mâini, așteptând să i se încălzească degetele înțepenite de la căldura emanată de cana ei preferată – cea pe care și-o luase în anul în care capitulase în timpul campaniei de strângere de fonduri pentru radioul public. Masa din bucătărie se afla în locul ei de iernat, înghesuită într-un colț, blocând parțial intrarea în camera de zi, însă departe de peretele ce dădea afară și de cele două ferestre ca vai de lume, care dădeau într-un gang populat de un număr îngrijorător de porumbei și de cine știe câte rozătoare. Știa că e norocoasă să aibă ferestre la bucătărie, și, de altfel, să aibă o bucătărie în care să încapă o masă, dar ferestrele ei asigurau o izolație la fel de bună ca folia alimentară din plastic. Lemnul deteriorat se umfla vara, la căldură, iar straturile vechi de vopsea deveneau lipicioase, împiedicând deschiderea geamurilor. Iarna, lemnul se contracta, lăsând să pătrundă în interior aer rece cu nemiluita. Înfofolită într-un pulover tras peste cămașa de noapte, aștepta să audă șuierăturile și pocniturile obișnuite ale caloriferului, care anunțau ora 6:30 dimineața. Zece

minute după aceea, camera avea să se încălzească. Se trezise prea devreme; era frig.

Bea nu putuse să doarmă din două motive. Primul era petrecerea oribilă de la Celia. Al doilea era fără îndoială legat de primul: avusese un vis urât cu Tuck. Nu-l visa des, ceea ce era bine, fiindcă, de obicei, îi apărea tensionat şi deznădăjduit în vise. Tucker cel din vis nu putea să vorbească, exact aşa cum se întâmplase spre sfârşitul vieţii lui, după atacul cerebral. Uneori, îi scria ceva în vis, dar niciodată nu reuşea să citească – fie cuvintele erau de nedesluşit, fie pierdea bucata de hârtie, fie, în rarele ocazii când izbutea să citească ce-i scrisese, nu-şi mai amintea nimic când se trezea dimineaţă. Uneori, Bea rămânea cu senzaţia din vis toată ziua, ceea ce îi dădea o stare de nelinişte, de nervozitate şi de melancolie. Cum se întâmpla astăzi. Se întreba de ce o relaţie, care fusese atât de sigură şi echilibrată în viaţa reală, era atât de fragilă în vis. Interpreta toate aceste considerente prin prisma faptului că Tucker reprezenta acea parte a subconştientului ei care se chinuia să scrie, ceea ce avea, indiscutabil, sens pentru ea: motivul pentru care cotloanele ascunse ale minţii şi ale sufletului ei îl aleseseră pe Tucker drept vehiculul cel mai potrivit pentru a-i comunica propria nemulţumire de sine. Murise cu aproape trei ani în urmă, iar ea încă se gândea întruna la el, mai ales la cel care era atunci când îl cunoscuse, stând în picioare în faţa clasei şi citindu-le poezie studenţilor lui, fermecându-i cu vocea lui sonoră, vocea aceea pe care o pierduse la finalul vieţii, într-un mod atât de crud.

Bea urmase un curs al lui Tucker după ce îi fusese publicată cartea, după un an în Sevilla, unde se trezise atât de dezorientată şi de pierdută, încât nu făcuse nimic altceva decât să-şi piardă vremea prin baruri de

tapas, fumând și bând sherry, exersându-și spaniola și scriindu-le vederi haioase prietenilor. Se întorsese acasă vorbind aproape fluent spaniola, însă fără un cuvânt așternut pe hârtie.

– Ce-ar fi să te alături unui grup de scriitori sau să urmezi un curs? îi sugerase Stephanie, care încă nu-și făcea griji.

– Un curs? spuse Bea.

– Nu un curs de proză, altceva. Poezie. Nonficțiune. Doar ca să-ți intri din nou în mână. S-ar putea să-ți placă.

– Cum ar fi să mă duc la New School și să mă înscriu la Introducere în poezie?

Bea clocotea de nervi. Avea un master în artă.

– Nu, sigur că nu. Ceva de nivelul tău. Cum ar fi cursul lui Tucker McMillan de la Columbia. E grozav. Ai putea să-l audiezi.

Bea ignoră sugestia lui Stephanie, doar ca să se trezească după câteva zile, la o petrecere, față în față cu Tucker. Fu absolut fascinată. Avea niște trăsături destul de aspre, însă atrăgătoare; era genul de bărbat care pare să înceapă să arate bine abia la maturitate. Văzuse poze cu el mai tânăr și mai slab, în care părea împovărat de propriul corp, cu un nas prea mare, gura prea largă, urechile prea late; dar, atunci când îl întâlni, părea că alchimia magică a timpului, a dimensiunilor și a maturizării chipului îi crease o înfățișare ideală. Și vocea aceea. Era unul dintre marile regrete ale vieții ei (și nu-i puțin lucru) că nu avea nici o înregistrare cu vocea lui.

– Ah, Beatrice Plumb, spusese el, luându-i mâna în palme și oferindu-i întreaga lui atenție. La fel de frumoasă ca în fotografie.

Bea nu-și dăduse seama, pe moment, dacă era ironic sau vorbea serios. Articolul cu „Glitterary“ fusese publicat de curând și, cu toate că fotograful îi făcuse probabil sute de poze pentru articolul respectiv – la birou, sprijinindu-se de fereastră, sau încovrigată pe un scaun –, alesese să publice unul sau poate trei cadre surprinse la finalul zilei, când era epuizată și se trântise pe pat câteva clipe, în timp ce el își potrivea obiectivul.

– Rămâi în poziția asta, îi ceruse el, urcându-se pe un scaun la capătul patului și pozând-o de sus, întinsă pe spate, cu brațele pe lângă corp, având o expresie somnoroasă și evident seducătoare (*într-adevăr*, flirtase puțin cu fotograful, însă nu cu *întreaga lume*).

Fotografia cu pricina fusese ridiculizată pe diverse site-uri, generând mai multe comentarii decât orice mărturisire din articol. Încă era mâhnită din pricina acelei fotografii, care în orice alt context decât cel profesional i-ar fi plăcut chiar foarte mult.

– Nu e cea pe care-aș fi ales-o eu, replicase ea, pe un ton dezaprobator, încercând să nu pară totuși defensivă.

– Și de ce nu?

Tuck o fixă cu privirea atât de intens, încât simți nevoia să se dea câțiva pași înapoi.

– Rochia aceea galbenă, umbrela de soare, rațele din vitrină. Mie mi s-a părut excelentă. Plină de forță.

– Ah, spuse ea ușurată. Fotografia aia îmi place și mie.

– Nu știam că mai sunt și altele, spuse el. Va trebui să le găsesc.

– Aia e cea mai reușită, spuse ea.

Simțea cum i se înroșesc obrajii și gâtul și încercă să se retragă. Privirea lui era atât de directă. Îi tăia răsuflarea.

– Mai stai puțin. Îi atinse brațul, iar întreaga ei ființă se lumină. Toată lumea e atât de anostă aici. Rămâi și povestește-mi ceva interesant.

Se duse la cursul lui săptămâna următoare și în fiecare săptămână tot restul anului. Era o studentă sârguincioasă, serioasă și pusă pe treabă, tăcută și modestă. Nu era o poetă strălucită, dar Stephanie avusese dreptate; îi plăcea să facă ceva nou, ceva de la care nu era presată să obțină vreun rezultat anume.

Bea se culcă cu Tucker abia după ce nu mai fu studenta lui. Tucker presupuse că ezitarea ei se datora complicațiilor: era aproape cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea, însurat, cu copii mari, însă nu acestea erau motivele. Bea pur și simplu nu voia să se culce cu profesorul, nu voia să fie acela începutul poveștii lor, iar până atunci – când deja nu se mai punea întrebarea *dacă*, ci *când* vor fi împreună – le devenise limpede amândurora că aveau să trăiască o poveste împreună.

Sau cel puțin aceasta era explicația pe care o țesuse pentru Tucker, parțial adevărată, însă mai era ceva la mijloc: o încânta nespus puterea pe care i-o dădea dorința lui. Inabilitatea ei de a face progrese notabile cu romanul o făcea să se simtă ca o impostoare, ba chiar o înspăimânta, iar dorința lui era ca un balsam. O încânta secretul a ceea ce cu siguranță aveau să comită. Flirta cu el fără milă la început. Îi solicita întâlniri particulare pentru care se îmbrăca de parcă ar fi urmat să fie dezbrăcată, deși știa că nu era cazul. Îi purta dorința ca pe un bănuț fermecat în buzunar, pe care îl putea cheltui oricând se considera ea pregătită.

Tucker făcu rost de apartamentul din Upper West Side la scurtă vreme după ce-și începură aventura, fiindcă își dorea să aibă un alt loc unde putea petrece timp cu ea, nu în garsoniera ei închiriată din Lower

East Side, care colcăia de gândaci, unde din când în când mai dădeai peste câte un drogat leşinat în holul de la intrare. Era dispus să-şi părăsească soţia – copiii erau mari, iar soţia preda în Dublin cea mai mare parte a anului –, însă lui Bea îi plăcea aranjamentul lor. Avea nevoie de singurătate.

Când punea cap la cap, într-un demers logic, anii care se scurseseră între timp, Bea nu se mai simţea atât de confuză. Publicarea colecţiei de nuvele, apoi anul în Sevilla, în care încercase (eşuase) să scrie ceea ce ea numea un bildungsroman. Anul care urmă după Sevilla, când, revenită la New York, acceptase toate invitaţiile posibile – lecturi publice, conferinţe, interviuri, discuţii – şi îl cunoscuse pe Tuck. Anul următor, în care Tuck o convinse să refuze toate invitaţiile, fiindcă se apucase de scris (în sfârşit!), şi următorii doi ani (când încă scria) când invitaţiile nu mai veneau. Anul în care abandonase acea *maturizare spirituală,* după cum o numea ea, şi începuse să lucreze cu Paul Undewood, deoarece avansul ei se epuizase de mult. Anul în care renunţase şi la asta şi se întorsese la bildungsroman. Atacul cerebral al lui Tucker şi ceea ce a urmat – doi ani în care îl îngrijise şi îl iubise, şi nu scrisese. Moartea lui şi anul pe care îl petrecu sfâşiată de durere, încercând, într-un final, să salveze romanul (devenit acum o amestecătură: un dezastru nu tocmai spiritual al unei maturizări stângace). Şi anul trecut, când renunţase complet la roman. Unsprezece ani de viaţă şi suferinţă, de muncă şi de paragrafe eşuate; când înfăţişa astfel lucrurile, nu i se mai părea atât de inexplicabil. Şi totuşi, ce făcuse zi de zi? Cum se scurseseră atâţia ani fără să rămână cu nimic concret, în afară de slujba ei de la *Paper Fibers*? Nu avea

un salariu impresionant. Nu avea copii. Nu avea un partener de viață. Nu avea nici măcar un biet animal de casă.

După moartea lui Tucker, se pregătise să elibereze apartamentul. Fusese singura dată în viață când o rugase pe Francie să-i dea un avans din Moștenire, singura dată când se gândise măcar la Moștenire. Fusese uluită când primise telefonul acela de la avocatul lui Tucker, care o anunța că apartamentul era al ei. Era proprietară în toată regula, fără ipotecă. Tucker își făcuse griji pentru ea; nu privea cu ochi buni Moștenirea și nici nu avea încredere în structura legală și financiară nebuloasă a acesteia.

– Dacă e să primești într-adevăr o moștenire, ar trebui să existe rapoarte financiare, un alt executor în afară de mama ta, care e dusă cu pluta, cineva care să-ți protejeze interesele.

Ea râsese atunci de el.

– Tu nu înțelegi cum sunt oamenii ăștia. Așa funcționează familia mea.

Se pare că el avusese mai multă dreptate decât și-ar fi putut ea închipui. Însă, datorită lui, ea nu avea acum nici o problemă cu Leo: cum, când și dacă îi restituia banii. Apartamentul era cuibul ei, literal și metaforic. Putea să locuiască acolo pentru totdeauna și să se descurce cu un venit modest. Putea să-l vândă, să se mute într-un loc mai ieftin și să trăiască bine mersi multă vreme. Familia ei nu știa că e proprietară; era treaba ei și nu privea pe nimeni altcineva.

Bea nu se mai sinchisea de suma de bani pe care i-o lăsase Tucker, aproape exact suma din avans pe care fusese nevoită s-o returneze editurii. Prefera să o considere o coincidență incomodă, dar norocoasă, și nu ceea

ce ştia în adâncul sufletului ei: ceva ce Tucker văzuse în ea, însă ea nu putea admite faţă de sine însăşi.

În visul din noaptea precedentă, Tucker încerca să-i transmită ceva important. Mâzgălea furios o foaie de hârtie cu mâna lui sănătoasă, iar ea nu reuşea să distingă cuvintele, să-şi ţină ochii deschişi şi să se concentreze. Se întrebă, nu pentru prima oară, ce-ar crede el despre ceea ce scrisese. Îşi imagina că i-ar plăcea.

Se ridică şi începu să facă ordine în haosul de pe masă: teancuri de caiete; un mănunchi de stilouri şi două călimări de cerneală; suluri de lână şi o pereche de andrele. Bea voia să tricoteze nişte mănuşi cu un singur deget pentru gemenele lui Melody şi-i veniseră câteva idei cum să lucreze firul. Ridică o punguţă de plastic cu iarbă şi hârtiile de rulat. Pentru un moment pasager, îi trecu prin cap să pretindă că e încă duminică, să fumeze iarbă şi să tricoteze toată ziua. Ar putea să sune şi să anunţe că nu se simte bine; Paul n-ar avea nimic de obiectat. Dar nu voia să facă asta. Nu putea.

Caloriferul începu în sfârşit să se încălzească. Ridică volumul *Collected Poems: Edna St. Vincent Millay*, pe care îl citea de când se trezise, gândindu-se la Tuck şi la poeziile lui preferate. Avea degetele atât de înţepenite, încât scăpă din mână cele 758 de pagini, iar cartea ateriză pe podeaua tare şi cu denivelări din lemn, cu un bubuit şi un ecou puternic. Înainte să aibă măcar şansa să îşi revină, vecinul de jos începu să bată în tavan cu o coadă de mătură. *S-o plimba peste tot prin casă cu mătura aia*, se gândi Bea. *O dormi cu ea în pat.* Oare dormea vreodată? Sau doar aştepta, cu simţurile încordate, cu mătura în mână, transgresiunile ei fonice.

– Îmi pare rău, Harry, strigă ea în jos prin calorifer.

Nu-i părea deloc rău. Nu-l suporta pe Harry, văduvul septuagenar care locuia sub ea de când se ştia. De-a

lungul anilor, învățase că era ușor de mulțumit cu tot felul de scuze prezentate regulat. Cu cât îi ignora mai mult bubuiturile, cu atât acestea se întețeau. Bătea în tavan când ea scăpa un măr pe jos sau când făcea doi pași cu cizmele ei cu toc cui. Harry era nesuferit, însă își dădea seama că se simțea singur, iar ritualul lor îl liniștea, legând zgomotele din viața ei cu liniștea din viața lui, și cu toate că singura formă de relaționare era un schimb necontenit de văicăreli și scuze, interacțiunea aceasta îl mulțumea.

Totuși, când avea să surzească și el puțin? Sau să devină prea slăbit ca să mai poată sta singur? Câteodată, își imagina cum moare Harry, iar familia lui îi oferă ei apartamentul lui la un preț convenabil, mult sub valoarea pieței. Fiul lui o plăcea; o suna uneori ca să se asigure că Harry e bine. Locuia în Chicago și nu îl vizita prea des pe bătrân. Dacă ar avea și apartamentul lui Harry, ar sparge podeaua și ar instala o scară simplă în spirală, ca vecinii din apartamentul D. Ar avea două etaje și nu ar mai trebui să se mute vreodată de acolo. Ar putea să aibă un birou adevărat cu o bibliotecă adevărată. O cameră pentru oaspeți.

Desigur, chiar și la un preț ridicol de mic, nu avea cu ce să cumpere nimic fără Moștenire. Moștenirea îi abătu gândul la noile pagini pe care le scrisese (erau foarte bune!), iar apoi la Leo, ceea ce o făcu să se întoarcă la Tucker din Vis, după care își aprinse un joint. Se întrebă dacă Leo avea să treacă pe la birou astăzi. Poate o să-l invite la prânz și o să facă pasul decisiv. Își imagină că îi dă noile pagini, iar el le citește și reacționează cu entuziasm, zicând: *Știam eu că ești în stare!*

Cândva, fusese cel mai aprig fan al ei. O protejase. Își amintea când ea era în clasa a noua la liceu, Leo

într-a douăsprezecea, iar ea îi permisese lui Conor Bellingham să-şi facă de cap cu ea pe bancheta din spate a maşinii lui, în parcarea şcolii, după o întâlnire a revistei literare; Leo era redactorul-şef, ea făcea parte din echipă. În timp ce se săruta cu Conor, se simţea deopotrivă extaziată şi dezamăgită. Extaziată, pentru că pusese ochii pe Conor de câteva săptămâni. Tipul nu numai că arăta bine şi era popular, dar se prezentase la redacţie cu o povestioară uimitor de reuşită, iar ea nu mai reuşise să-şi ia gândul de la ea, sau de la el, ori de la ultimele rânduri ale povestirii: „Furios şi pe jumătate îndrăgostit de ea, sfâşiat de regrete, am mers mai departe". Dezamăgită, pentru că refuza să vorbească cu ea despre scris. Iar ea nu pricepea. Cum era posibil ca un individ care, sincer, părea cam sărac cu duhul, să scrie ceva atât de emoţionant.

– Mai bea, o îndemnă el, dându-i o sticluţă grea, de un argintiu strălucitor. Whisky irlandez. De la taică-miu. Din ăla bun.

– Câţiva dintre scriitorii mei preferaţi sunt irlandezi, spuse ea.

– Serios? Păi atunci, îţi garantez că asta beau şi ei.

– Care sunt scriitorii tăi preferaţi?

Ea zâmbi larg, încercând să-l facă să se uite la ea, şi nu pe geam.

Conor scutură din cap şi surâse.

– Eşti setată pe o singură chestie, nu-i aşa?

Bea ridică din umeri, îşi turti nasul de sticlă şi trase adânc aer în piept, imaginându-şi că aşa mirosea Irlanda – fermentaţia surprinzător de dulceagă, iar apoi înţepătura fulgerătoare şi căldura, aroma intensă de turbă şi de fum.

– În cinstea bătrânului vagabond! închină ea, înclinând sticla şi luând o duşcă sănătoasă.

Îi plăcea. Îi plăcea și lui. Lui Conor îi plăcea de ea! Mai bău încă puțin, râseră amândoi – nu știa exact de ce anume –, apoi se sărutară din nou, iar mâinile lui începură să coboare, iar ea se încordă.

– Relaxează-te, spuse el.

Ea mai luă o înghițitură din sticlă și apoi încă una. Simți ceva pe suprafața rece și metalică. Ridică sticla la geam și, în lumina unui felinar, citi ce era gravat pe ea.

– Ce înseamnă „Trapper"? îl întrebă ea.

– Nimic. O poreclă stupidă.

– Cred că ar fi mai bine să plec, spuse ea, conștientă că se îmbătase de-a binelea.

– Nu pleca, îi ceru el.

– Uită-te afară, spuse ea cu o voce gravă. A-nceput să ningă. Trebuie să ajung acasă.

Dincolo de geam nu era decât beznă, iar ea nu prea mai era în stare să raționeze. Conor se trase mai aproape de ea, de data asta reușind să-i bage mâna sub fustă.

– „Gazetele aveau dreptate", îi șopti el la ureche, „Irlanda era acoperită de zăpadă."

– Joyce, șopti ea, întorcându-se spre el.

– Da, spuse el, Joyce. Îmi place James Joyce. Poftim un scriitor preferat.

Fu de ajuns. Scutul ei se topi instantaneu, iar genunchii strânși i se deschiseră precum petalele unui bujor înflorit. Nu își făcu griji când n-o sună apoi în weekend. După aceea își spuse în sinea ei că nu văzuse atunci când trecuse pe lângă dulapul lui, luni dimineață. La prânz, se duse la masa lui, așteptând atenția lui, ca el să-i zâmbească și să o invite alături de el. După ce se scurseră mult prea multe secunde, după ce prietenii lui începură să se holbeze la ea, jumătate

din ei derutaţi, jumătate puşi pe glume, el se uită în sfârşit la ea cu o sprânceană ridicată.

– Bună! spuse ea, încercând să rămână în acea stare de confuzie, ştiind că ceea ce urma era mult mai rău.

– Te pot ajuta cu ceva, Beatrice?

Era conştientă că se înroşise ca un rac, probabil din cap până-n picioare. Simţea cum îi transpiră *genunchii.* Reuşi cumva să-şi adune forţele şi să plece. Îl auzi mormăind ceva către ceilalţi de la masă, iar aceştia izbucniră cu toţii în râs, câţiva dintre ei bătând chiar cu pumnul în masă, amuzaţi la culme.

(După ani şi ani, la un curs de literatură feministă, în cadrul unei discuţii despre pornografie, avea să audă pentru prima oară termenul „beaver“[1] şi avea să îşi amintească, zdrobitor de limpede, senzaţia sticlei aceleia în gura ei, gustul sulfuros al metalului, mirosul de whisky şi turbă. Avea să intre în pământ de ruşine zile şi săptămâni în şir, realizând la ce se referea „Trapper“ şi ce semnificaţie avusese gestul lui Conor când îşi strecurase mâna sub elasticul chiloţilor ei în noaptea aceea şi şoptise, numai pentru el, *Şaptesprezece.*)

– Sunt atât de proastă, îi repetase ea fără încetare lui Leo, plângând şi ştergându-se la nas. Nu-mi vine să cred cât de proastă am fost.

– Conor Bellingham?

Leo nu putea să priceapă. Tipul era un ratat.

– A scris cea mai tare povestire, explică ea. Ai citit-o? Ai citit fraza de final?

– Aia pe care a furat-o din *Marele Gatsby*? Da, am citit-o. Are noroc că nu l-am reclamat pentru plagiat.

Bea nu credea că e posibil să se simtă şi mai rău de atât, dar se chirci şi gemu.

---

[1] Castor

– Sunt incredibil de proastă.

Leo scrise a doua zi o poezioară amuzantă, semnând „Anonim“. O bătu la mașină, făcu mai multe copii, și înainte de prânz aproape toată școala îi admirase creația, având în centrul său un elev anonim, șirul lui de cuceriri romantice și momentul de pe bancheta din spate, când o prindea pe fată singură și, în mod inevitabil și lamentabil, ejacula prematur. Identitatea băiatului era evidentă pentru toată lumea, dar era disimulată cu atâta măiestrie, încât nu-i cauză nici un fel de probleme lui Leo. Și mai era un detaliu: în cazul în care ar fi ripostat, Conor s-ar fi autoincriminat, ceea ce Leo știa că nu avea să se întâmple. Inițial, toată lumea crezu că Bea era „Anonimul“, și cu toate că ea nu infirmă zvonul, mai multe fete care îi căzuseră victime lui Conor revendicară poezioara cu pricina, după care începură să compună *propriile* versuri usturătoare (încurajate subtil de Leo, și adesea chiar la asistențele lui) la adresa lui Conor și, curând, a altor personaje infame din școală. În cele din urmă, conducerea se văzu nevoită să ia atitudine și să descurajeze alte creații ale faimosului și multicefalului Anonim, care devenise vedeta acelui an școlar. Mai târziu, Bea își dădu seama că poezia aceea haioasă fusese de fapt promotorul revistei *SpeakEasy* – cel puțin în perioada de început, înainte să devină o publicație disperată și mizerabilă.

Deschise volumul de Millay la unul dintre poemele preferate ale lui Tuck, pe care i-l citise și ei de câteva ori: *Te implor, de mă iubești, îndură-mi bucuria.* Era prea agitată ca să-l citească până la capăt. Își umplu din nou cana cu ceai. Doamne, cât de excitată era! Cât timp trecuse? Se duse în dormitor și scotoci în sertarul de la noptieră după vibratorul miniatural. Încercă să-l pornească. Nimic. Bateriile muriseră.

Ridică privirea şi-şi văzu reflexia în oglindă, cu cozile ciufulite după somn şi câteva fire de păr albe, sârmoase în jurul feţei. Era palidă şi avea ochii roşii şi înceţoşaţi de la iarbă. Asta devenise? O femeie de vârstă mijlocie cu un vibrator defect şi un teanc de coli tipărite, pe care le ascundea de lume ca pe nişte pisici moarte? Iarba îşi făcuse efectul, era foarte euforică. O auzea pe Lena Novak ca şi cum s-ar fi aflat acolo, cu ea, în dormitor.

– Nu cred că e deloc uşor să fii Beatrice Plumb.

– Probabil e greu să fii în pielea mea, vorbi ea cu reflexia din oglindă. E greu să fii Bea.

Aruncă vibratorul la loc în sertar şi se duse să-şi pună pardesiul. *Îndură-mi bucuria* – asta avea de gând să-i spună lui Leo. Citeşte paginile astea şi spune-mi că sunt reuşite, oferă-mi satisfacţia asta, *îndură-mi dracului bucuria.*

17

La câteva săptămâni după ce (cu chiu, cu vai) absolvi facultatea, Jack se mută în Greenwich Village cu un scop foarte clar în minte: să facă sex, mult sex. Vassar îl dezamăgise oarecum în această privință. La început, Jack dădu vina pe statistică pentru absența sexului liber și facil, de care crezuse că va avea parte odată ce primea ecusonul de student și dormitorul individual foarte râvnit. Fiind în trecut o universitate exclusiv pentru femei, în campus erau mai puțini bărbați gay decât femei. Apoi presupuse că problema se datora fricii de SIDA, care făcea ravagii în comunitatea gay. Însă populația gay de la Vassar părea mai mult furioasă decât speriată. La două sute de kilometri sud, în New York, Larry Kramer își făcea auzite strigătele revoltate, iar fiii și fiicele, majoritatea albi și înstăriți, de la Vassar, îi ascultau la grămadă mesajul. Se organizau, mărșăluiau, protestau, șicanau, dezbăteau și solicitau. Revolta – înțelese Jack – nu era un afrodiziac; era epuizantă.

Jack nu era neapărat împotriva activismului, însă politica din campus i se părea trivială, aproape ridicolă. Era genul de activism facil, promovat de tineri idealiști abia ieșiți din adolescență, care nu părăsiseră niciodată

enclava sigură a campusului lor din Poughkeepsie. Revelaţia alimentată de un simţ acut al mortalităţii era fără îndoială un fenomen logic, însă părea, de asemenea, să servească în mod vădit propriilor interese, ceea ce pe Jack îl enerva la culme. După ani şi ani, avea să simtă aceeaşi intoleranţă pentru valul de patriotism ce se abătu asupra New Yorkului după 9/11 – afişarea steagului Statelor Unite de către aceiaşi indivizi care mărturiseau pe un ton scăzut că îşi scoseseră la vânzare apartamentul şi căutau să-şi cumpere o casă în New Jersey, în Connecticut sau în orăşelul lor natal, undeva prin Midwest: „nimeni n-o să intre cu avionul în Gateway Arch“. Adevăratul patriotism, credea Jack, ar fi presupus ca, după 9/11, acei compatrioţi ai lui să privească în sinea lor şi să accepte că au o parte din vină, să admită că atacurile se petrecuseră şi *din cauza* poziţiei lor în lume, şi nu în ciuda acestei poziţii. Dar nu se întâmplă deloc aşa. Dintr-odată, la fiecare eveniment public, vecinii lui, care până atunci nu avuseseră nici un dumnezeu, duceau acum mâna la inimă şi recitau Pledge of Allegiance şi cântau „God Bless America“.

– Mi-aş dori ca Kate Smith nici să nu se fi născut, spuse Jack la un moment dat, la o cină, stârnind o dispută aprinsă despre patriotism şi meritele lui relative.

Femeia aşezată vizavi de el la masă sporovăia întruna despre îndatoririle civililor în vreme de război şi în condiţii de terorism, până când Jack nu se mai putu abţine şi aruncă în ea cu o bucăţică de pâine. Intenţia lui fusese să o surprindă şi să o facă să tacă, nu să o lovească direct în bărbie. El şi Walker plecaseră fără să mai mănânce desert.

Lui Jack, micile proteste ACT UP de la Vassar i se păreau o glumă numai bună să le mângâie orgoliul

participanților. Trebuia să dai dovadă de o mare îndrăzneală ca să organizezi o „Sărutare Publică“ în fața celei mai tolerante populații și mai diversificate din punct de vedere sexual din zonă? I se păruse un act frivol, laș și plin de aroganță.

Totuși, când Arthur, cel mai bun prieten al lui Jack de la facultate, începu să lucreze pentru Gay Men's Health Crisis și îl invită să se mute cu el într-un apartament din Barrow Street, Jack acceptă fără să clipească. Ar fi preferat să stea în Chelsea, unde populația gay era ceva mai tânără, ceva mai mișto, dar și în Barrow Street era nemaipomenit. Barrow Street era o zonă mai elegantă decât Chelsea, cu valoare istorică, aflată la doar câteva străzi distanță de Stonewall Inn. Sigur, îi spuse el lui Arthur, ar fi *încântat* să lucreze ca voluntar pentru GMHC, își dorea *cu ardoare* să fie în linia întâi, să facă ceva notabil.

Dar ceea ce voia Jack de fapt era să facă sex. Nu sex serios, de stânga, ca la universitate – sex care necesita mult prea multă conversație și nu suficient lubrifiant –, ci sex ca în Greenwich Village și Christopher Street, incitant, nebunesc, sălbatic, anonim.

Ca un soi de pedeapsă karmică binemeritată – Jack avea să realizeze asta mai târziu –, la numai câteva luni după ce se mută în West Village, avea să cunoască dragostea vieții, pe Walker Bennet.

Lui Walker îi plăcea să afirme că se născuse gay și la vârsta mijlocie. Crescuse în Greenwich Village; părinții lui erau profesori care nu aveau un post stabil la catedră, socialiști autoproclamați, care experimentau din când în când o căsnicie deschisă, mai mult sau mai puțin bisexuali; refuzau să accepte un post stabil la catedră, fiindcă întregul sistem universitar nu era

altceva decât un sindicat ce proteja interesele clasei superioare, deja privilegiată. Când Walker, încă elev de liceu, le mărturisi că e gay, vestea nu-i zdruncinase mai mult decât decizia lui de a trece de la vioară la violoncel.

Foarte devreme în viață, Walker realizase că-și dorea o viață diferită de cea a părinților lui, care trăiau de la un salariu pe altul, adunau mobilă de pe stradă noaptea, înainte să fie colectată de mașinile de gunoi, își număraū mărunțișul găsit printre pernele de la canapea ca să plătească orezul prăjit comandat la pachet. După ce absolvi facultatea de drept, la mijlocul anilor '80, se întoarse în West Village, cu gândul de a lucra la aceeași firmă la care activase ca stagiar pe timpul verii, însă se trezi înconjurat de o liotă de vecini și de vechi prieteni de familie, majoritatea bărbați gay, care se îmbolnăveau și mureau pe capete, în circumstanțe dubioase. Îi cereau ajutorul lui Walker pentru a redacta un testament, pentru a contesta o decizie de evacuare sau pentru a-și înțelege asigurarea de dizabilitate. În câteva luni, Walker avea mai mult de lucru decât putea duce, unele cazuri recomandate de GMHC, altele provenind din comunitatea bărbaților de afaceri gay, care era foarte numeroasă și care încă nu se dăduse cu totul în vileag. Aveau încredere în Walker. Onorariul mai consistent pe care îl solicita clienților săi mai înstăriți îi permitea să ia multe cazuri pro bono, ceea ce îi făcea mare plăcere. După doar un an, ajunse să încaseze un venit suficient pentru a avea angajați și pentru a închiria un spațiu pentru birouri. Curând, deveni o figură cunoscută în comunitate: Walker, avocatul afabil și ușor supraponderal din vecini, care se ocupa de aproape orice fel de caz – chiar dacă erai falit, și mai ales dacă erai gay.

În noaptea în care îl cunoscu pe Jack, Walker intrase într-o doară în barul zgomotos de pe Christopher Street. De obicei, prefera localurile gay ceva mai liniştite, dar avusese o zi lungă. Purta încă hainele de serviciu şi, în timp ce-şi croia drum prin mulţimea agitată de vineri seara, îl zări pe Jack; era şi greu să nu-l observi, cu pieptul lui dezgolit şi cu nişte pantaloni extrem de scurţi, dansând de unul singur, parcă în extaz, pe melodia „I Will Survive". Walker nu suporta cântecul ăla. În mod clar, toată lumea din jurul lor *nu* supravieţuia. Doi dintre clienţii lui, bolnavi şi aflaţi în carantină la St. Vincent's, muriseră în acea săptămână, ceea ce însemna şase oameni într-o lună. Simţea nevoia să bea ceva. Simţea nevoia să se îmbete criţă. Când se apropie de bar, Jack începu să-i facă semn cu mâna şi să-l cheme lângă el. Walker se întrebă dacă se cunoşteau de undeva. Era vreun client? Prietenul vreunui client?

– Ne cunoaştem de undeva? îi strigă el lui Jack, încercând să se facă auzit peste ritmurile disco bubuitoare şi asurzitoare.

Jack clătină din cap şi îl măsură pe Walker din cap până în picioare. Apoi se aplecă spre urechea lui Walker; obrazul lui umed avea un miros amestecat de transpiraţie şi de parfum prea dulce.

– Costumul ăla pare foarte incomod, spuse Jack cu vocea răguşită de atâta cântat.

Îi dădu un shot de tequila lui Walker.

Cu un gest care nu îl caracteriza deloc, plin de spontaneitate, îndrăzneală şi optimism, Walker dădu paharul peste cap, înghiţi, aşeză paharul pe bar, apucă cu o mână capul transpirat al lui Jack şi îl sărută direct pe gură.

Jack îi răspunse la sărut, apoi se trase înapoi zâmbind larg și-i spuse:

– Ce-ar fi să începem weekendul desfăcând cureaua aia?

Din noaptea aceea rămăseseră împreună.

Stând în fața ferestrei de la dormitorul lor comun din Greenwich Village (din extremitatea vestică; clădirea lor era cel mai vestic punct posibil, dacă nu voiai să te muți pe o barcă pe fluviul Hudson), Jack urmări cu privirea un vas de croazieră al companiei Carnival, care aluneca pe mijlocul râului, îndreptându-se spre Debarcaderul 88 pentru a-și ridica pasagerii. Probabil avea să vadă din nou vasul mai pe seară, fiind remorcat în direcția opusă până ajungea în portul deschis și putea să întoarcă spre sud. Lui Jack nu i-ar fi stricat o croazieră acum – orice l-ar scoate din New York și l-ar face să uite de Leo și de migrena cruntă pe care i-o provocase.

După-amiaza era atât de rece, încât pistele de biciclete de-a lungul râului erau pustii. Cheiul de lângă Christopher Street, de vizavi, nu mai era locul părăginit, unde se aciua oricine, ca pe vremea când el și Walker se mutaseră acolo, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, locul nepretențios, unde te puteai duce să te scalzi după-amiaza sau unde să faci plajă nud când vremea era bună. Giuliani curățase cheiurile și transformase întreaga zonă de lângă râu într-o rețea organizată și curată de alei și părculețe pentru pietoni și bicicliști. („*Fooliani*“, cum îl poreclise Walker; detesta tipul de dictatură instaurată de Giuliani aproape la fel de mult ca refuzul obstinat al lui Koch de a nu-și face publică orientarea sexuală.)

Chiar așa curățat cum era, cheiul rămăsese un loc predilect pentru tinerii gay. În ciuda gerului mușcător, mereu se găseau câteva suflete temerare pe afară, care încercau să-și protejeze de vânt flacăra de la brichetă stând chirciți. Jack se întrebă de ce nu erau la școală și dacă veneau acolo pentru că nu aveau unde altundeva să se ducă. Îi invidia pe adolescenții de pe chei, care săreau pe loc ca să se încălzească, beau bere dintr-o pungă de hârtie – lipsiți de responsabilități și de griji. Tu ce griji aveai la șaptesprezece ani, când erai tânăr, liber, în New York? Cât de rău putea fi? Oare puștii ăștia își făceau griji că sunt gay, se gândeau cum să-i zică familiei adevărul? Și-ar dori ca asta să fie grija lui cea mai mare. Ar fi dat orice ca asta să fie mărturisirea pe care trebuia s-o facă.

Scoase telefonul din buzunar și deschise Stalkerville. Melody îi arătase aplicația în ziua în care luaseră prânzul împreună și, cu toate că fusese sarcastic, nu obiectase atunci când i-o instalase pe telefon și îl „conectase" cu Walker.

– Creează dependență, îl avertiză ea, ai să vezi.

Aplicația cu pricina îl lăsă perplex pe Walker.

– Dar eu îți spun mereu unde sunt. Și oricum, de obicei sunt ori la serviciu, ori cu tine. De ce ai nevoie să verifici asta de pe telefon?

– Nu am nevoie, spuse Jack. Doar că e interesant să știu că am opțiunea să o fac. Ciudat, dar interesant.

Și era într-adevăr ciudat, însă Jack trebuia să admită că Melody avea dreptate: dădea dependență – senzația pe care o avea atunci când deschidea aplicația și vedea poza lui Walker și punctul albastru în mișcare: la farmacie, la magazin, la birou. Acum era la sală, probabil stând la saună în loc să facă sport, gândindu-se ce să pregătească pentru cină. Faptul că acum putea să-l vadă

pe Walker deplasându-se în timpul zilei, să vadă cât de conectate erau viețile lor, cât de mică era lumea lui Walker și cât de mult se învârtea în jurul lui – în jurul *lor* – îl făcea să se simtă și mai rău pentru dezastrul financiar în care se afla.

Jack nu se mai gândea acum prea des la asta, însă era conștient că probabil era în viață datorită lui Walker. Când îl cunoscuse, cu ani în urmă, în epoca lui de libertinaj în care își făcea veacul prin Chelsea, pe Fire Island, pe la piscine și prin cluburi, Walker fusese cel care insistase să folosească prezervative și să fie fideli. Lui Jack nu-i picase prea bine la început; nu cunoșteau aproape nici un cuplu care să fie într-o relație exclusivă. Erau tineri, exuberanți și locuiau în cel mai tare oraș din lume! Dar Walker înțelegea problema cu care Jack refuza să se confrunte pe atunci: bărbații se îmbolnăveau, nu erau tratați, mureau. Walker colabora cu doctorii de la St. Vincent's; credea tot ceea ce-i spuneau aceștia despre prevenție, iar el, la rândul lui, îl băgă pe Jack în sperieți.

– Dacă vrei să-ți petreci fiecare dimineață verificându-ți, pe corpul ăsta superb, rănile care nu se vindecă sau făcându-ți griji de fiecare dată când tușești puțin e alegerea ta, îi spusese Walker în primele săptămâni, dar nu și a mea.

Walker era neînduplecat – prezervativele și fidelitatea nu erau negociabile.

– Dacă vrei să-ți faci de cap, n-ai decât, spuse Walker, dar nu cât suntem împreună.

Jack încercă să-l țină la distanță pe Walker la început, dar se trezi copleșit de o atracție pe care nu o înțelegea și nu și-o putea explica. Câteva dintre calitățile lui Walker – bunătatea, compasiunea (bine, fie, și penisul lui *uriaș*) – îl făceau să-și dorească să rămână

mai degrabă cu el decât să se culce cu unul şi cu altul. Acesta era unul dintre lucrurile cele mai frumoase pe care Jack le putea spune despre el însuşi: că văzuse valoarea lui Walker. Înainte să se mute împreună, îşi făcură amândoi analizele, iar Jack nu fusese niciodată în viaţa lui mai speriat ca în ziua în care se duseră să-şi ridice rezultatele. Se prăbuşiră unul în braţele celuilalt, plângând şi râzând de bucurie când constatară că erau negative.

Walker îi salvase viaţa. Era convins de asta. Şi dacă certitudinea asta crea o anumită inegalitate între ei, un anumit tip de relaţie paternă, care, Jack putea să recunoască, nu era nici sexy, nici atrăgătoare, dacă uneori Jack se sătura de bunătatea lui Walker, de lumina lui, de responsabilitatea lui, şi simţea nevoia să facă câte o nebunie, să cheltuiască nişte bani pe care nu-i avea, şi foarte rar şi *cât se poate de discret*, să petreacă o noapte cu cineva care nu trebuia să se spele pe dinţi, să se bărbierească şi să-şi dea cu cremă înainte să-şi dea pantalonii jos, ce dacă? O parte din Jack încă se întreba cum ar fi fost dacă nu ar fi ascultat sfatul lui Walker, ar fi dat naibii toată precauţia şi s-ar fi culcat cu mai mulţi indivizi înainte să intre într-o relaţie stabilă. Poate ar fi murit, dar poate că nu. Poate că ar fi bine mersi – viu şi fericit cu vasta lui experienţă. Dacă Walker nu l-ar fi sărutat în noaptea aceea, poate nu s-ar afla în încurcătura asta.

Jack deschise poarta şi uşa magazinului său. Îşi petrecuse toată săptămâna trecând în revistă inventarul, încercând să vadă dacă nu cumva îi scăpase vreo piesă de care uitase, pe care ar putea s-o vândă şi să facă rost de nişte bani, dar era conştient că nu avea nimic. Cunoştea inventarul în detaliu, până la ultimul

mâner de ușă din cristal. De fiecare dată când găsea vreun obiect de valoare – ceea ce se întâmpla frecvent, avea ochiul format –, știa exact pe cine să sune ca să-l vândă. Rar se întâmpla ca vreo piesă cu adevărat valoroasă să stea prea multă vreme în magazinul lui Jack. Tranzacțiile care îi aduceau un profit substanțial erau cele private, cu clienții lui vechi – designeri, arhitecți, doamnele respectabile din Upper East Side. Criza economică stopase activitățile și în acel domeniu de afaceri. Lucrurile începeau să se redreseze, însă nu avea suficient timp să strângă banii necesari.

Dacă nu ar fi avut în telefon o poză cu statueta deteriorată a lui Rodin, Jack ar fi crezut că își imaginase toată tărășenia. Întors acasă după vizita eșuată la Leo, avu nevoie de numai câteva minute la computer ca să înțeleagă de ce i se părea atât de familiară: era una dintre piesele recuperate de pe șantierul World Trade Center, despre care citise cu ani în urmă. Știrea fusese ca o picătură în ocean, trecând aproape neobservată: o statuetă deteriorată, reprezentând *Sărutul* lui Rodin, fusese recuperată, iar apoi dispăruse în circumstanțe misterioase. Jack remarcase știrea la vremea respectivă datorită clientului său fidel colecționar al operelor lui Rodin.

Jack nu știa ce să facă cu informația de care dispunea. Ar putea s-o lase baltă, desigur. Nu-i păsa nici de paznicul acela vecin cu Stephanie, nici de sculptură. Ar putea să sune la Muzeul Memorial 9/11, care urma să se deschidă, și să le dea un pont, anonim sau nu; poate exista vreo recompensă, poate avea să apară la știri, ceea ce i-ar fi prins bine afacerii lui. Sau – și aceasta era opțiunea spre care înclina cel mai mult, fără să se împotrivească prea tare – ar putea să-l abordeze pe Tommy O'Toole și să-i ofere intermedierea unei vânzări

pentru o sumă atât de consistentă, încât, Jack era sigur de asta, Tommy nu ar putea să refuze. Iar comisionul considerabil care i-ar reveni i-ar rezolva problemele financiare curente şi l-ar elibera de viitoarele acţiuni ale lui Leo.

Se duse în micul lui birou din spate şi printă pozele cu sculptura pe care le avea în telefon. Jack se interesă printre cunoscuţi şi află că prietenul lui, Robert, cunoştea pe cineva, un tip pe nume Bruce, care se învârtea prin mediile mai obscure ale comerţului cu obiecte de artă şi antichităţi.

– Am lucrat cu el o dată, spuse Robert. Ştie el cum să procedaţi mai departe. Spune-i că eşti prieten cu mine.

Nu strica să pună o întrebare, se gândi Jack. Nu strica niciodată să strângă informaţii şi să fie la curent cu toate posibilităţile. Înainte să-şi pună geaca, scoase telefonul şi cartea de vizită din buzunar şi formă numărul.

– Salut! îi spuse el tipului pe nume Bruce. Sunt prietenul cu Robert. Ajung imediat.

18

Singur în apartamentul lui Stephanie, Leo stătea în camera mică din fund, pe care o transformase în birou, și încerca să lucreze la prezentarea pentru Nathan, cu care avea în sfârșit programată o întâlnire în săptămâna aceea.

Copacii dezgoliți și tufele desfrunzite din ianuarie îi ofereau, de la fereastră, o priveliște de ansamblu asupra grădinilor vecinilor din lateral și din spate. Din poziția aceea, vedea direct în bucătăria casei din spate, care avea același plan, dar în oglindă, și camere ceva mai colorate, poate puțin mai învechite. O blondă deșirată, în niște blugi negri și pulover roșu, larg aranja mai multe fructe tăiate felii pe o farfurie pentru doi băieți care săreau și se roteau pe scaune înalte, la masa de la insula din bucătărie. Copiii păreau de aceeași vârstă, probabil erau gemeni. Leo se întrebă când deveniseră oare gemenii o realitate la fel de frecventă ca o răceală obișnuită. Se gândi la fiicele lui Melody, care, își amintea vag, fuseseră un accident fericit. Probabil că o deranjau faptul că oamenii o bănuiau că făcuse vreun tratament de fertilitate, faptul că ea și Walter nu primeau aprecierea meritată pentru că doi dintre spermatozoizii lui hotărâți penetraseră cu succes două

dintre ovulele ei întreprinzătoare. Chestiuni de genul ăsta o scoteau pe ea din sărite. Văzu cum unul din băieții de vizavi îl împinse pe celălalt de pe scaun, care probabil aterizase pe podea, fiindcă mama se repezi la el, se aplecă și se ridică cu băiatul în brațe, cu picioarele înlănțuite în jurul taliei și cu fața îngropată în umărul ei. Vedea cum umerii băiatului se ridicau, zguduit de plânsete, și pe mama mângâindu-l pe spate, încercând să-l liniștească și legănându-l ușor. În casa de alături, un bărbat la vreo patruzeci de ani se plimba prin bucătărie cu cineva care arăta a constructor. Respectivul arăta spre tavan cu o ruletă extinsă, în timp ce proprietarul încuviința din cap. Înapoi la scena din dreapta, mama cu puloverul roșu deschise ușa din spate și aruncă o farfurie cu coji de fructe în ceea ce Leo își imagina că era un coș de compost. Nu se plictisea niciodată de spectacolul din spatele casei lui Stephanie. Putea să stea și să urmărească ore în șir desfășurarea tuturor acelor vieți pline de aspirații. În mod bizar, era o activitate liniștitoare. Începea să-i placă în Brooklyn.

Stephanie nu glumise deloc în privința drogurilor și a împrumutatului de bani (nu că Leo ar fi consumat droguri în prezent; nu că ar fi avut nevoie de bani), dar în privința sexului nu se ținuse deloc de cuvânt. Cât dură pana de curent, petrecură cea mai mare parte a timpului în pat, dezbrăcați, făcându-și trupurile să cânte melodia lor veche și familiară.

– Poți să rămâi până îți găsești altceva, îi zisese ea câteva zile mai târziu.

Victoria îi trimise în sfârșit catrafusele lui Leo, care nu însumau mai mult de douăsprezece cutii; nici nu-i trebuiau prea multe. Părăsind viața pe care o dusese cu Victoria, înțelese că o mare parte fusese construită

de ea (cu banii lui) într-un stil care nu-i lipsea și pe care nu avea nici cea mai mică dorință să-l recupereze. Paleta aceea de nuanțe neutre și monotone, cu pete de maro-închis sau negru („Mă simt de parcă aș trăi într-o ciupercă portobello gigantică", i se plânsese el o dată), mobilierul modern sobru, corpurile de iluminat italienești, metalice, serbede, gustul ei neobișnuit (și, după câte se dovedise, lipsa oricărui gust) pentru câțiva artiști în curs de afirmare, dar vânduți deja la prețuri exorbitante – era cum nu se poate mai fericit să lase toate astea în urmă. În afară de răscumpărarea anilor întregi din viață pe care și-i petrecuse curtând-o, câștigând-o și apoi regretând-o, ceea ce primise de la Victoria erau câteva obiecte personale și câteva cutii cu documente vechi de la *SpeakEasy*. Despachetă hainele de care avea nevoie, iar restul lucrurilor le depozită în beciul lui Stephanie. Cică aranjamentul era temporar.

Când Stephanie îi pomeni prima dată de presupusul proiect al lui Nathan Chowdhury, el reuși să nu trădeze nici o reacție.

– Nu sunt foarte sigură despre ce e vorba exact, spuse ea. Eram la o petrecere și era foarte mult zgomot și incredibil de cald și, știi tu, Nathan făcea cum face el de obicei, vorbind de o mie de lucruri deodată cu viteza luminii. *Scriitori adevărați. Impertinenți, dar plini de vitalitate. Inteligenți, dar sexy. Absolut geniali*, spuse ea, imitându-i accentul ușor britanic, o reminiscență a anilor lui de tinerețe petrecuți în Kilburn. Poate n-ar fi rău să-i dai un telefon, spuse ea, puțin cam prea nonșalant. Poate are nevoie de cineva care să scrie pentru el.

– Poate.

Ceea ce descrisese Stephanie nu era o idee nouă a lui Nathan; era o idee veche a lui Leo. Pe vremea

când SpeakEasyMedia genera noi site-uri mai repede decât și-ar fi putut imagina ei vreodată, Leo avusese ideea să creeze un hub pentru scriitori. O entitate cu identitate distinctă și să atragă scriitori serioși de ficțiune și nonficțiune, reportaje, articole cu conținut substanțial. La început, fuseseră nevoiți să se orienteze spre cancanuri, fiindcă era ieftin, la îndemână, ușor de citit și cu priză la public, însă odată ce câștigau ceva mai multă credibilitate, ceva mai mulți bani, Leo intenționa să contrabalanseze cancanurile și bârfele cu chestii decente. În primul rând aveau nevoie de bani, iar bârfele erau sursa ideală.

Ce interesant că Nathan, care nu fusese un adept al ideii lui Leo pe atunci („Ceea ce descrii tu e o gaură neagră care o să înghită bani și n-o să producă nici măcar un cent"), era acum gata să reînvie conceptul! Pe cont propriu.

– Știi ceva detalii? o întrebă Leo pe Stephanie.

– Nu, din câte-am înțeles, pare să fie abia la început. În schimb, a zis că se gândește să achiziționeze o publicație existentă în jurul căreia să înceapă să construiască. (O altă idee a lui Leo de pe vremuri.) Ne-a întrebat dacă avem vreo sugestie. I-am zis să se uite la *Paper Fibers.*

– Poate mai mult de-atât.

– Paul se bucură de respect, Leo. *Eu* îl respect. Nu i-ar strica o investiție. Plus că Paul colaborează cu școlile publice și e implicat în programe educaționale, iar Nathan avea și el înclinații spre filantropie.

– De când îl interesează pe Nathan filantropia?

– De când s-a însurat și a făcut doi copii, și vrea probabil să impresioneze comisiile de admitere ale școlilor particulare. A fost în Darfur acum câteva luni.

Leo pufni uşor. *Educaţie? Darfur?* Nu-i venea în minte, în clipa aceea, decât o seară dezlănţuită dintr-un bar din Lower East Side (noaptea târziu? dimineaţa devreme? probabil), când Nathan, cu nişte ochi injectaţi, îi schiţase modelul financiar pentru SpeakEasyMedia pe câteva şerveţele: cum aveau să facă primul milion, cât de rapid aveau să-l înmulţească, câţi oameni aveau să fie tributari viziunii lui pe drumul acela – „pagube colaterale, n-avem ce face" –, cât de curând aveau să se pensioneze. Leo stătea lângă el la bar, ascultând cu jumătate de ureche, în timp ce o cântăreaţă tânără, plină de piercinguri, dar foarte atrăgătoare, flirta cu el, apoi se lipea de Nathan şi revenea la Leo, manifestându-şi în mod evident interesul pentru amândoi.

– Vreţi să veniţi la mine? propuse ea în cele din urmă, când barmanul îi dădea afară pe uşă. Amândoi?

Se simţise uşurat când Nathan adormise în secunda în care aterizase pe canapeaua ei. Dacă urma să aibă parte de sex în grup, nu dorea să fie implicat şi Nathan. *Fata cu piercinguri,* cum se mai gândea din când în când cu plăcere la cântăreaţă, îl ţinu treaz pe Leo până în zori; îl învăţă câteva chestii.

– Mă simt ca Rip Van Winkle acum, îi spuse el lui Stephanie. Ca şi cum tocmai m-aş fi trezit dintr-un somn lung, şi toţi au devenit între timp exact opusul a ceea ce au fost. Paul Underwood e o forţă literară. Nathan e filantrop.

– Asta e. Lucrurile s-au schimbat cât tu ai fost ocupat cu altele.

Iniţial, Leo se prefăcu interesat de noul proiect al lui Nathan doar ca să-şi mai omoare timpul în aşteptarea perfectării divorţului – un mod de a se distra puţin şi de a-i ţine pe toţi la distanţă, de a-i descuraja să-i

mai facă sugestii inadecvate referitoare la muncă. Dar cu cât stătea mai mult de vorbă cu Paul Underwood, cu atât devenea mai conştient de potenţialul latent, neactivat.

Conţinutul publicaţiei lui Paul era fără cusur – Leo era impresionat de autorii şi de titlurile pe care le publica –, la fel şi formatul, designul, grafica. Însă restul era la pământ. Biroul era haotic şi ineficient, la fel ca aproape orice altceva din lumea publicistică. Fără să facă măcar vreun efort, lui Leo îi veniră în minte cel puţin vreo zece schimbări pe care le-ar fi putut face ca să îmbunătăţească imaginea şi să crească productivitatea revistei, şi să o extindă într-o multitudine de direcţii interesante, începând cu o prezenţă online mai pregnantă. Reţele sociale. Un blog. O aplicaţie! *Paper Fibers* ar putea – ar trebui – să publice câteva cărţi în fiecare an. Aveau nevoie de mai mult personal.

Odată ce Leo se decise să pună la punct o propunere de proiect, să se ia pe el şi pe Paul în serios şi să-l abordeze pe Nathan cu un plan multilateral şi bine făcut, în sensul consolidării şi al extinderii, începu să se simtă cu adevărat bine. Avea o stare de spirit mai bună. Dormea mai bine decât dormise de ani de zile, se trezea înaintea lui Stephanie şi se ducea să alerge în Prospect Park, indiferent cât de frig era. Îşi petrecea zilele citind, cercetând, gândind şi lucrând atât de intens, încât uneori pierdea noţiunea timpului. Uitase cât de plăcut era sentimentul de a fi interesat, absorbit, stimulat de ceva. În unele seri, pregătea cina: *huevos rancheros*, tocană de vită, supă franţuzească de ceapă.

– O să mă îngraş din cauza ta! se plânse Stephanie într-o seară. Nu mă lăsa să-mi mai pun o porţie.

Dacă reuşea să pună ceva pe picioare, Leo se gândi că, cine ştie, chiar *ar putea* să împrumute nişte bani

ca să-i înapoieze pe cei ai familiei şi să-şi păstreze resursele intacte, eventual să împrumute chiar de la Nathan. Nu era de neconceput să reconstruiască totul. Nu ar fi fost prima dată. Şi dacă eforturile nu-i mai aduceau satisfacţie? Dacă nu se mai simţea bine la un moment dat? Ar fi avut încă banii neatinşi din bancă. Ar fi avut în continuare alte opţiuni. Să tatoneze terenul, să-şi pună ideile cap la cap, să se întâlnească cu Nathan – ar fi, ca să folosească una dintre expresiile preferate ale lui Nathan, „al naibii de profitabil".

De jos, se auzi soneria. Leo se duse în dormitorul din faţă şi se uită pe fereastră. Bea stătea în faţa uşii, tremurând şi strângând ceva la piept. Coborî şi deschise uşa.

– Asta-i chestia la care am lucrat, spuse ea, înmânându-i lui Leo o servietă din piele pe care îşi amintea vag că i-o cumpărase el cu secole în urmă. Adică eu am scris paginile alea.

– Încă mai ai asta, spuse el, examinând servieta. Nu-mi aminteam să arate aşa bine. Arată *grozav*.

– Sinceră să fiu, n-am mai folosit-o de ani de zile. Am crezut că mi-a purtat noroc, apoi că mi-a purtat ghinion, şi asta e, uite-o, şi uite-mă şi pe mine. Ha.

Leo examină chipul lui Bea şi încercă să realizeze un contact vizual. Părea împietrită. Desfăcu baretele din faţă şi aruncă o privire înăuntru.

– Ai o grămadă de pagini aici.

– Cred că se citesc repede. Încă nu ştiu exact ce e, dar..., spuse Bea părând stânjenită. Speram să le citeşti şi să i le dai apoi lui Stephanie.

– Vrei să le citesc eu mai întâi? întrebă el surprins.

– Da, răspunse ea, îndesându-și mâinile adânc în buzunarele pardesiului și uitându-se la el cu un zâmbet sfios.

– Ca pe vremuri, nu?

Chipul ei parcă înflori. Arăta din nou ca la optsprezece ani: deschisă și entuziasmată.

– Ar fi minunat. Mi-e dor de vremurile alea.

Leo își aminti de noaptea de la spital, când Bea se aplecase la urechea lui și-i spusese: „Am mai auzit și altceva". Fu cuprins de un impuls neașteptat de a o îmbrățișa și de a-i spune că, indiferent de îngrijorările ei, totul avea să fie bine, de a o liniști, așa cum făcuse și ea pentru el în noaptea aceea. Impulsul dispăru însă la fel de rapid cum apăruse, iar în locul lui simți o nervozitate. Chiar mânie. Când avea de gând să se maturizeze? Nu mai era responsabil pentru ea, nu mai era obligat să citească ce scrisese.

– Sigur. Abia aștept. De îndată ce o să am ceva timp liber. Probabil nu săptămâna asta.

– Nu-i nici o grabă. Când poți. Sincer.

Se întrebă ce se întâmplase. Leo fusese acolo o clipă, iar în secunda următoare dispăruse. Debusolată, rămase țintuită și continuă să dea din cap până când începu să arate ca o figurină din acelea care își bălăngăne capul.

Sigur e afumată, se gândi Leo.

– Vrei să intri? întrebă el, pierzându-și răbdarea.

– Nu, nu. Trebuie să ajung la serviciu. Voiam doar să-ți las paginile alea. Oftă, iar lui i se păru că o trecuse un frison. Am fost la o petrecere la Celia Baxter acasă. Era și Lena Novak acolo.

– La naiba! Probabil a devenit o nesuferită și jumătate până acum.

Bea schiță un zâmbet șters.

– Nici nu-ți poți închipui cât de nesuferită e.

– Ba pot.

Râseră puțin amândoi, iar atmosfera se destinse din nou. Bea scoase din geantă o pungă cu fursecuri.

– Le-am furat de la petrecere, spuse ea. Tot platoul.

– Total de acord, zise el. Nici eu nu sunt fan Celia Baxter.

Leo se culcase o dată cu Celia, cu ani în urmă, și, fiindcă nu-i răspunsese la numeroasele ei apeluri, se înființase la el la birou cu fața umflată de plâns și arătând de parcă nu se mai spălase de zile întregi.

– Ia-le tu, spuse Bea, dându-i punga cu fursecuri. Mai am o grămadă acasă.

Îl sărută repede pe obraz și o luă spre Flatbush Avenue, făcându-i ușor cu mâna fără să se întoarcă. Leo închise ușa, deschise punga cu fursecuri și mâncă două. Duse servieta din piele sus și o puse pe un raft. Avea să se ocupe de ea după întâlnirea cu Nathan. Săptămâna asta, Nathan avea prioritate.

19

În ciuda frigului, Melody căzuse într-un somn adânc la volanul mașinii ei parcate. Își visa fetele când erau mici, cât de stabilă și de sigură le simțea greutatea pe piept, în poală, în brațe. *Cioc, cioc! Cioc, cioc!* Cineva bătea într-un geam în visul ei, încercând să intre. *Cioc, cioc!* Melody se trezi tresărind și se trase înapoi, stingherită și confuză, când văzu, apropiindu-se rânjind de geam, cele două siluete care stăteau lângă mașina ei.

– E prea devreme pentru somnul de după-amiază! spuse una din ele.

Melody își înăbuși un mârâit și încercă să zâmbească. Era Jane Hamilton, o altă mamă pe care o cunoștea de la școală. Râdea de parcă tocmai ar fi spus cea mai amuzantă glumă din lume. *Ăsta* era ultimul lucru de care avea nevoie azi.

– Păstrează somnul de după petreceri pentru weekend! spuse cealaltă femeie.

Melody nu reușea niciodată să-și amintească numele ei: era femeia cu părul creț, cu o formă ciudată, pe care o poreclise Pudelul. Jane și Pudelul făceau parte dintr-o clică (inițial, evitase să folosească cuvântul acesta, însă descoperise cu surprindere că nu există un termen mai potrivit pentru a descrie stratificarea

socială a părinţilor de la o şcoală) care o includea din când în când şi pe Melody la Seara Mamelor, organizată o dată pe lună. Aceste întâlniri erau de obicei la cineva acasă (când Melody mergea, fiindcă băuturile erau gratis) sau la un bar (când nu se ducea şi spera că nimeni nu băga de seamă). Toată lumea se îmbuiba cu Chardonnay, iar conversaţia se transforma, fără excepţie, într-o lamentare gălăgioasă referitoare la sex şi la soţii lor care voiau s-o facă prea des, şi la tertipuri de negociere pentru sexul oral.

Pe Melody nu o interesa viaţa sexuală a *nimănui*, cu atât mai puţin a unor mame bete din suburbie, care nici măcar nu păreau să-şi placă prea mult soţii sau copiii. În afară de maniera indecentă în care se desfăşurau întâlnirile (ceea ce o oripila, ea nu ar fi vorbit niciodată aşa despre Walt, nici măcar nu ar fi *gândit* despre el în termenii aceştia), i se părea că femeile respective sunt superficiale şi anoste. Melody îşi petrecea serile acelea aproape în tăcere, râzând din când în când odată cu grupul sau încuviinţând din cap la afirmaţiile moderate despre şcoală: copiii aveau prea multe teme; directoarea adjunctă era odioasă; proful de engleză de la a unşpea arăta bine, dar era sigur gay.

Melody scoase cheia din contact, îşi luă geanta şi deschise portiera, pregătindu-se să dea piept cu vântul rece al iernii.

– Ne-ai lipsit la întâlnire, spuse Pudelul.

– Ce întâlnire? întrebă Melody, panicată.

Nu rata niciodată întâlnirile de la şcoală.

– Ah, oricum, *ea* nu avea de ce să vină, spuse Jane. În plus, a fost plictisitor.

– Incredibil de plictisitor, spuse Pudelul.

– Ce întâlnire? repetă Melody.

– Pentru bursele universitare, spuse Jane. Formularele, condițiile care trebuie îndeplinite, bla, bla, bla.

Oh! Melody realiză descumpănită că, atunci când copiase sârguincioasă toate întâlnirile cu părinții din calendarul cu evenimente referitoare la admiterea la facultate, la sfârșitul verii trecute, ignorase intenționat seminariile pentru acordarea de sprijin financiar. Cum de se schimbase situația atât de repede? Și cum de nu-și amintise mai devreme să-și modifice calendarul?

– Îmi pare rău că am ratat-o, spuse Melody. Intenționam să merg. Sunt online informațiile?

– Credeam că nu te interesează, spuse Jane. Credeam că tu și Walt ați pus bani deoparte pentru universitate încă de la prima voastră întâlnire, sau ceva de genul ăsta.

Meldoy se făcu mică amintindu-și cum se lăudase la una dintre Serile Mamelor, primăvara trecută. Nu pomenise nimic de Moștenire, dar ținuse să afirme că ea și Walt aveau un „fond universitar" și probabil nu aveau nevoie de sprijin financiar. Regretase cuvintele în secunda în care îi ieșiseră din gură, iar acum crăpa de ciudă, mai ales gândindu-se la formularea neinspirată și inexactă pe care o folosise: *economiile au fost o prioritate pentru noi*.

– Știți și voi cum e cu investițiile în ziua de azi, spuse Melody, fără a se pricepe să vorbească despre bani; probabil fața ei arăta ca o sfeclă. Așa că s-ar putea să avem totuși nevoie de puțin ajutor.

– Ca să te scutesc de timp pierdut, spuse Pudelul, ăsta-i rezumatul: Ai deja prea mulți bani, iar universităților nu le pasă de copiii din Westchester, așa că dacă nu cumva declarați faliment sau își pierde vreunul din voi slujba, degeaba. Toată întâlnirea a fost o pierdere de vreme de proporții.

– O să arunce o privire la eșarfa aia și o să te dea pe ușă afară, spuse Jane, arătând spre gâtul lui Melody și spre eșarfa frumoasă, în nuanța lavandei, pe care i-o dăduse Francie.

– Am primit-o cadou, spuse Melody.

– E superbă, spuse Jane. Te prinde foarte bine.

Cândva, Melody și-ar fi dorit mai mult decât orice să fie prietenă cu femeile acestea, să se întâlnească cu ele întâmplător în oraș și să aibă parte de admirația lor. Acum nu-și dorea decât să o ia la fugă și să se ascundă undeva. Îi venea să urle când le auzea cum vorbesc. Se văitau de bani, iar în același timp povesteau pe nerăsuflate despre renovările costisitoare pe care le mai făcuseră pe acasă (*De câte ori ați făcut sex oral pentru o ladă frigorifică?* voia să le întrebe), despre concedii petrecute prin Europa (*De câte ori pentru o călătorie la Paris? De zece ori? O dată?*). Și apoi, loiale aceluiași scenariu, se uitau una la alta, ridicau din umeri și ziceau: „probleme de lux“, râzând zgomotos, ca niște dame de companie moderne în jeanși strâmți de la curtea Mariei Antoaneta.

Sucul ăla de kale pe care îl bei costă șase dolari! ar fi vrut Melody să le spună. *Bucătăria ta e cât tot parterul meu!* O iritau și o exasperau într-o asemenea măsură, încât începu treptat să le evite pe toate. Își atinse colțul eșarfei superbe și se uită la ceas.

– Trebuie să plec, spuse ea, făcând semn spre magazinul din spatele lor. Trebuie să fac o oprire aici înainte să ajung acasă.

– Drăguț, spuse Jane dând din cap aprobator. Puțină terapie prin shopping.

– Ne-am întâlnit și cu Walt și am stat puțin de vorbă, spuse Pudelul.

– Cu Walter?

Walt trebuia să fie la cumpărături, să ia de mâncare, nu în centru, unde singurele magazine alimentare erau foarte pretențioase și extrem de scumpe.

– Unde?

– E cu Vivienne, spuse Jane, arătând vizavi.

Melody fu recunoscătoare în clipa aceea că își exersase atât de mult lipsa de reacție față de femeile acestea enervante, fiindcă acum reuși să creeze impresia că este impasibilă.

– Ah, da, sigur, spuse ea. Ne mai vedem.

Se grăbi să plece. Îi bătea atât de tare inima, încât avu senzația că îi sare din piept. Înainte să dea buzna pe ușa lui Vivienne, se gândi că, probabil, așa se simt femeile care își prind soțul cu o amantă; *in flagrante delicto* fu expresia care îi veni în minte, *prins asupra faptului.* Trădare. Probabil așa se simțise Victoria după accidentul lui Leo, realiză Melody, simțind un ușor fior de empatie pentru femeia aceea, care nu-i arătase nici cel mai elementar semn de politețe. Urcând pe trotuar, atentă să nu alunece pe gheață, își spuse că ar fi preferat să-l prindă pe Walter într-o îmbrățișare pasională cu Vivienne, ar fi preferat ca Walt să facă sex cu Vivienne, întinsă pe biroul ei acoperit de hărți locale, reviste și cupoane pentru restaurante, în loc de *asta:* stând calmi la biroul ei, în văzul lumii, la agenția imobiliară Rubin & Daughters Realty. Vivienne Rubin era agenta imobiliară prin intermediul căreia cumpăraseră casa.

20

Prima dată când o sărută pe Nora, pe furiș, în bucătăria ei, unde rămăseseră puțin singure, fiindcă Louisa se dusese la baie, Simone se mișcă rapid, înainte ca Nora să se dezmeticească și să priceapă ce se întâmplă, înainte ca Nora să poată riposta, reacționa sau participa. În după-amiaza aceea, când auzi din nou pașii Louisei în hol, Simone continuă să întindă unt de migdale și gem pe rondele de orez expandat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nora nu înțelegea cum Louisei putea să-i scape atmosfera diferită din încăpere, cum de nu observa atmosfera electrizantă și încinsă din bucătărie, reinstalându-se apoi scena familiară: castron cu mere lucioase pe masa din lemn masiv, bufet din marmură cu plită cu șase ochiuri, fierbător sclipitor cu un fluieraș în formă de pasăre mică roșie. Pe la spatele Louisei, Simone îi arunca zâmbete îmbietoare Norei, care, tot restul după-amiezii, fu mistuită de un singur gând: *Din nou.*

Din când în când, Nora și Louisa aveau grijă de băiețelul de peste drum, iar activitatea lui preferată era să le ia pe amândouă de mână, să meargă pe iarba din fața casei și să fie ridicat în aer de amândouă deodată. *Din nou!* striga el vesel în secunda în care ajungeau la

marginea curții. Se întorceau și o luau înapoi în direcția opusă, și înainte chiar să ajungă lângă gardul din extremitatea cealaltă, începea din nou să strige: *Din nou! Din nou!* Când le zărea pe stradă, începea să sară în cărucior. *Din nou!* striga el, făcându-le cu mâna.

– Mâine, Lucas, răspundeau ele. Ne jucăm mâine!

Pentru Lucas *Din nou* nu era niciodată suficient. Indiferent de câte ori îl ridicau Nora și Louisa în aer, până le oboseau brațele și le dureau umerii, indiferent cum încercau să-i distragă atenția cu fursecuri, cu leagănul sau jucând diverse jocuri, când se opreau, copilul plângea de mama focului.

După episodul cu Simone, Nora înțelese exact cum se simțea Lucas. Se gândi că senzația pe care o adora copilul atunci când era ridicat de jos, propulsat de o forță exterioară incontrolabilă, legănatul, nodul în stomac, lejeritatea, sentimentul că zboară – toate acestea însumau poate o experiență senzuală, precursoarea infantilă a dorinței, a atracției, a poftei carnale adolescentine.

Din nou era exact cum se simțea și Nora după ce o sărutase Simone. Nora nu-și putea scoate din minte sărutul, aroma de migdale și senzația catifelată a limbii lui Simone în gura ei, mișcarea aproape imperceptibilă cu care degetele lui Simone îi atinseseră talia, întrebându-se când avea să se întâmple din nou.

Nu dură mult. Săptămâna următoare intrară într-un magazin ca să probeze haine, iar Simone se strecură în cabina Norei. În secunda în care se închise ușa, Simone o lipi pe Nora de perete, iar Nora făcu ceea ce visase zi și noapte o săptămână întreagă: răspunse la sărutul lui Simone. Îi exploră gura cu limba, îi mușcă buza de jos, cărnoasă și lucioasă, îi apucă cozile, le răsuci cu ambele mâini și le trase ușor, până ce Simone își lăsă

capul pe spate, dezgolindu-și gâtul lung și suplu, iar Nora îi atinse cu vârful limbii locul precis unde i se zbătea pulsul. În ziua aceea, își explorară trupurile până când o vânzătoare bătu ușor în ușă și întrebă:

– Cum merge? Vă place ceva?

– Absolut, răspunse Simone, atingând fundul Norei și zâmbind. Îmi place tot ce-am probat.

La scurt timp după aceea, Nora și Simone își dădură seama că Muzeul de Istorie Naturală era locul perfect ca să se descotorosească de Louisa. Ca în multe locuri din New York, aglomerația din muzeu le oferea o intimitate pe care nu o puteau avea în apartamentul cu trei camere al lui Simone. Louisa își aducea caietul de schițe și se apuca de lucru, iar Nora și Simone îi ziceau: „Ne vedem mai încolo“, după care se furișau printr-o mulțime de coridoare slab luminate, toalete goale, colțuri întunecoase în care se proiectau filme. Căpătaseră experiență în a explora diverse părți ale corpului, provocându-și anumite senzații, fără să se dezbrace vreodată complet. La început, încercară marea cu degetul: o atingere scurtă ici, una dincolo, însă învățară rapid zonele în care își permiteau să fie curajoase și cum să ocolească cu dexteritate nasturi, elastice și închizătorile sutienelor, rămânând astfel îmbrăcate. Simone o aduse pe Nora la orgasm prima dată în toaleta de lângă Sala Nevertebratelor, fără să-i dea măcar la o parte bucățica de material a chiloților mov minusculi, pe care Nora îi cumpărase pe ascuns și-i strecurase în rucsac tocmai pentru o asemenea ocazie. Prima dată când Nora îi sărută sânul lui Simone, pe un coridor pustiu cu birouri închise în weekend, aproape fură surprinse de o mamă rătăcită care căuta o toaletă cu cei doi țânci ai ei. Simone își trase în grabă

tricoul în jos când auziră pașii copiilor alergând prin hol și strigătele mamei în urma lor: „Nu puneți mâna pe pereți! Țineți-vă mâinile acasă!“, ceea ce le provocă hohote de râs aproape isterice. Pe ultimul rând al sălii IMAX, care era gol (mai târziu, nici una din ele nu-și amintea ce se întâmplase în film), Nora îi trase colanții în jos, până la genunchi, își strecură degetele în lenjeria lui Simone, iar apoi în interiorul lui Simone, care era udă și fierbinte.

– Spune-mi ce vrei să fac, șopti Nora, amețită, într-un moment de îndrăzneală.

Simone rămase perfect nemișcată și-i șopti la ureche:

– Vreau să mă lingi.

Când se întâlniră puțin mai târziu, Louisa o întrebă pe Nora, încruntându-se:

– Ce naiba ați făcut?

– Ce vrei să zici?

Nora avea palmele transpirate și îi țiuiau puțin urechile. Verificase ca să se asigure că Louisa nu era în sala de cinematograf.

– Ai genunchii *mizerabili.* Louisa părea sincer nedumerită uitându-se lung la Nora, care arăta ca și cum ar fi avut febră. Ați *fumat iarbă* cumva? spuse ea pe un ton scăzut, făcând un pas înainte ca să le examineze ochii.

– Nu! spuse Nora. Tocmai am ieșit din IMAX.

– Mi-a căzut un cercel pe jos, spuse Simone, și Nora s-a aplecat ca să mă ajute să-l caut. Era întuneric.

Simone îi vorbi pe tonul ei caracteristic care o făcea pe Louisa să se simtă prost, de parcă ar fi făcut sau ar fi spus ceva greșit ori stupid.

– Ah, spuse Louisa. Și l-ați găsit?

– Mda, spuse Simone, arătând spre urechea ei, al cărei lob era plin de cerculețe argintii.

Louisa nu pricepea cum era posibil să-i fi căzut unul dintre cerculețele acelea. Sau cum îl găsiseră pe întuneric. Sau de ce o mințeau.

Nora nu o mințise pe Louisa nici măcar o singură dată până atunci. De câțiva ani, nu-și mai spuneau orice – fiecare gând fugar ce le trecea prin minte, toate visele, toate antipatiile, toate detaliile despre cine le plăcea și ce-și doreau –, dar nu se mințiseră niciodată una pe alta. Nora voia să vorbească cu Louisa, dar nu știa de unde să înceapă. Câteodată, stătea în baia lor comună, dimineața, când Louisa era deja jos, la micul dejun, și exersa în oglindă cum i-ar zice ceva, *orice.*

– Hei, sunt gay, repeta ea. Nici măcar nu putea să rămână serioasă când o zicea; suna așa de melodramatic și de stupid. Hei, îi spunea ea reflexiei, îmi place o fată.

Și asta suna stupid. *Mă culc cu o fată?* Stupid. *Fac sex cu o fată?* Greșit. *Sunt îndrăgostită de o fată?* Era? Nici măcar nu era sigură. *Fii pur și simplu sinceră.* Parcă îi auzea vocea mamei în minte. *Nu e niciodată greșit să spui adevărul și întotdeauna e cea mai ușoară cale.*

– Hei, încerca ea din nou. Sunt complet obsedată de o fată și nu știu dacă sunt îndrăgostită – sau dacă măcar sunt gay –, dar sunt atât de excitată, că nu mai gândesc limpede.

Măcar ăsta era adevărul.

– Aoleu, spuse Simone când Nora încercă să-i vorbească despre asta într-o după-amiază, la muzeu.

Stăteau amândouă pe jos, sprijinite de perete, într-un loc cât de cât liniștit, iar picioarele li se atingeau puțin.

– Ești dată peste cap acum? Te uiți în oglindă și te gândești: *Ce înseamnă asta? Cine sunt? Care e sinele meu adevărat, acum că am sărutat o fată?*

Nora se simțea stânjenită. Nu-i plăcea să fie ținta limbii ascuțite a lui Simone (doar în anumite sensuri).

– Te gândești: *Acum trebuie să ascult Melissa Etheridge toată ziua și să nu mă mai rad pe picioare?*

Nora lovi ușor brațul lui Simone.

– O să fie așa de trist când o să trebuiască să te tunzi băiețește, conform regulamentului lesbienelor, continuă Simone, apucând un mănunchi gros din buclele castanii ale Norei. O să-mi fie tare dor de părul ăsta. Dar asta-i regula.

– Las-o baltă, spuse Nora, care se simțea acum stupidă *și* furioasă. Prefă-te că n-am zis nimic.

– Îmi pare rău că te tachinez, spuse Simone, încă jucându-se cu părul Norei. Nu mă pot abține. Îmi place să te văd roșind. E adorabil. Te înroșești numai în punctul *ăsta*, spuse ea atingându-i centrul obrazului cu buricul degetului. Parcă-i un truc magic.

Nora îi dădu mâna la o parte.

– Chestia e că... anul trecut am avut un iubit!

– Și eu.

– Serios?

– Da. Nu mai sunt cu el. Arăta superb. Supersexy, dar prost ca noaptea. Tot zicea că vrea să se ducă în China, pentru că porcul moo shu e mâncarea perfectă. Doamne, cât de prost era! Dar arăta de zile mari! spuse Simone cu zâmbetul ei larg și strălucitor. Nu la fel de bine ca tine. Te prefer pe tine, dacă asta te îngrijorează.

– Și ce le zici oamenilor?

– Care oameni?

– Nu știu. Toată lumea. Prietenilor, părinților. Adică... le-ai zis că ești *gay*?

– Întâi de toate, nu le zic nimic, pentru că nu-i privește. Vin acasă cu băieți. Vin acasă cu fete. Nu-i mare scofală.

Nora o privea neîncrezătoare pe Simone. Era imposibil să fie atât de uşor. Imposibil.

– Te-am jignit? spuse Simone. Nu intenţionam să te jignesc. Pur şi simplu nu-mi plac etichetele.

– Nu te cred.

– De ce? Adică, dac-aş fi băiat, ar trebui *să mărturiseşti* ceva cuiva? Te-ai duce acasă şi-ai zice: „Mami, trebuie să-ţi spun ceva. Am sărutat un băiat şi mi-a plăcut“?

– Nu-i acelaşi lucru. Sau poate că părinţii mei sunt cu totul altfel decât ai tăi.

Simone ridică din umeri.

– Cel mai probabil. Îşi încheie nasturii la jacheta galben-verzuie şi se ridică în picioare. Părinţii mei sunt *cool*. Fratele mamei e gay şi nu i-a fost deloc uşor. Bunicii mei erau habotnici şi au fost foarte duri cu el. Tot timpul. Dar el şi mama – îl cheamă Simon, m-au botezat după el – sunt foarte apropiaţi. Acum, noi suntem familia lui.

– Şi mama are un frate gay.

Nora încă stătea pe jos şi privea în sus la Simone.

– Serios? spuse Simone. Şi ea are ceva împotrivă?

– Nu, nu, spuse Nora, încercând să găsească o formulă simplă pentru a descrie familia Plumb şi diversele lor alianţe şi conflicte. Nu sunt apropiaţi, dar e complicat. Sunt cam ciudaţi.

– Toţi suntem cam ciudaţi. Simone îi întinse mâna Norei şi o ajută să se ridice în picioare. Problema ta e că îţi faci griji că trebuie să fii oglinda tuturor, dar nu asta-i misiunea ta.

Nora se pregăti sufleteşte. Intui că Simone avea să se lanseze într-una din frecventele – uneori uluitoarele – ei tirade spontane. Îşi învăţase lecţia: trebuia doar să asculte, să încuviinţeze din cap şi să zică: *Uau,*

n-am analizat niciodată lucrurile din perspectiva asta, iar Simone zicea: *Pentru asta trăiesc: ca să fac lumină*, după care puteau să schimbe subiectul.

– Oglindă? spuse Nora, fiindcă Simone părea să aştepte o replică.

– Toată lumea caută mereu câte o oglindă. E psihologie elementară. Vrei să te vezi oglindit în ceilalţi. Ceilalţi – sora ta, părinţii tăi – vor să se uite la tine şi să se vadă pe ei. Vor ca tu să fii reflexia *lor* măgulitoare – şi viceversa. E normal. Presupun că e şi mai normal când ai o soră geamănă. Dar să fii oglinda altora? Nu asta e misiunea ta.

Nora se sprijini de perete. Ceea ce spusese Simone avea sens, foarte mult, dar la fel de mult sens avea şi să vrei să te oglindeşti în oamenii pe care îi iubeşti. La fel ca dorinţa de a fi oglinda oamenilor pe care îi iubeşti.

– De unde ştii toate chestiile astea? o întrebă ea pe Simone.

– Unii dintre noi suntem nevoiţi să învăţăm *chestiile* astea mai devreme decât alţii.

Nora ştia exact la ce se referea Simone. Cu o săptămână în urmă, erau în magazinul de suvenire al muzeului, uitându-se după dulciuri, când un cuplu se dusese la Simone şi o întrebase dacă ştia unde ar putea să găsească o trusă de şlefuit pietre.

– Nu ştiu, le răspunsese ea, concentrându-se la raftul cu bomboane din faţa ei.

– Atunci, puteţi să găsiţi pe cineva care să ne ajute? insistaseră ei.

Simone se întorsese spre ei şi îşi pusese mâinile în sân.

– Nu, nu pot, spusese ea. Pentru că nu lucrez aici. Ca şi voi, sunt client.

Chiar şi pentru standardele lui Simone, tonul ei era usturător.

Încurcați, cei doi se scuzaseră.

– Eram dezorientați pentru că nu purtați halat, spusese femeia.

– Ah, știu *clar* de ce erați dezorientați, replicase Simone.

– Hei! spuse Simone acum, lovindu-i ușor pantoful cu vârful pantofului ei ca să-i atragă atenția. Înțelegi ce zic? *Nu e misiunea ta* să fii oglinda nimănui.

– Înțeleg. M-am prins ce zici. Dar nu e vorba doar de restul lumii, e vorba și de mine. Mie îmi plac definițiile. Îmi place să fiu sigură de ceea ce se întâmplă.

Simone puse brațul pe umărul Norei cu un gest consolator.

– Poți să fii sigură de mine.

Nora și-ar fi dorit să fie singure. Și-ar fi dorit să se ducă undeva și pur și simplu să fie *singure*. Dacă i-ar fi spus Louisei ce se petrece, ar fi fost posibil. Poate ar fi terminat cu după-amiezile acestea absurde la muzeu și cu toate secretele.

– Dacă insistă cineva să-i dai o definiție, reluă Simone, zi-i că ești bisexuală. Asta o să-i închidă gura, crede-mă pe cuvânt.

Nora își imagină cum ar fi să le zică părinților că era *bisexuală*. Doamne! Știa exact ce i-ar răspunde Melody, și asta îi spuse și ea în replică lui Simone:

– Ăla nici măcar nu-i un cuvânt real.

– Așa o fi. Dar cum te simți? o întrebă Simone, împingând-o într-un colț ferit și întunecos din Sala Biodiversității. Cum te *simți*?

Nora și Louisa vorbeau tot timpul despre băieți, așa că Louisei nici nu-i trecuse prin cap că Nora ar vrea să vorbească de fapt despre fete. Erau multe lesbiene la ele la școală, dar toate păreau să-și afișeze identitatea

într-un mod atât de dramatic, cu părul lor scurt, cizmele negre, tatuajele şi nenumăratele piercinguri, ţinându-se de mână, sărutându-se în maşinile din parcare. Sau mai erau fetele care se prefăceau a fi lesbiene, de obicei ca să flirteze cu băieţii, care îşi atingeau părul una alteia şi se sărutau ezitant pe gură, uneori cu limba, după care râdeau şi se retrăgeau, ştergându-şi buzele cu dosul palmei. Dar Louisa ştia că ceea ce văzuse între Nora şi Simone nu se încadra în nici una din categoriile acelea; nu era o demonstraţie, nici ceva la modă. Ceea ce văzu în întunericul muzeului era altceva. Era dorinţă.

Dacă Nora era gay şi era sora ei geamănă, asta însemna că şi ea era gay? Îi plăceau băieţii, însă trebuia să admită că atunci când o văzu pe Simone sărutând-o pe Nora, când văzuse pieptul Norei ridicându-se şi mâna lui Simone mişcându-se pe trupul ei, întreaga ei percepţie se redusese la o singură imagine marcantă: degetul lui Simone atingând sfârcul Norei. Dar ce-şi dorea? Să fie atinsă de o altă persoană? De un băiat? De o fată? Indiferent? Ambele? Se imaginase mereu cu un băiat, însă imaginea Norei cu o fată zdruncinase ceva în interiorul ei, îi inculcase o nouă posibilitate, care îşi avea sursa în relaţia lor de surori gemene. Asta însemna să ai o soră geamănă: era ceva acaparator, consolator, derutant; erau egale în toate şi a-ţi observa sora făcând ceva, era ca şi cum ai fi făcut chiar tu lucrul respectiv.

Fiecare din voi este pulsul celeilalte, le spunea Melody tot timpul, iar Louisa credea asta; uneori nu-i convenea, însă o credea. Când tatăl lor le învăţase să meargă pe bicicletă, Louisa fusese înspăimântată. De fiecare dată când tatăl dădea drumul bicicletei, simţea cum joacă roata din spate şi se oprea din pedalat,

încremenită de frică, iar bicicleta încetinea, își pierdea echilibrul și se răsturna, în timp ce ea sărea din șa, ca să se elibereze de spițele care se învârteau și de pedalele care se roteau cu zgomot.

– Hai s-o lăsăm și pe Nora să încerce, spusese Walt în cele din urmă.

Era rândul Norei; Nora, care era mereu mai curajoasă, mai agilă, iar când Louisa îl văzu pe tatăl lor alergând în spatele bicicletei și dându-i drumul, și apoi pe Nora pedalând cu hotărâre, din ce în ce mai repede, bicicleta căpătând viteză și echilibru pentru a rămâne în picioare, se simți ca și cum trăise ea însăși experiența respectivă. O simțea întocmai. Observând-o pe Nora, se însufleți cu același curaj.

Următoarea dată când încercă să meargă pe bicicletă, și tatăl ei îi dădu drumul, Louisa își luă zborul.

21

Femeie. Alergătoare. Agent literar. Celibatară. Stephanie reciti lista de patru cuvinte pe care le scrisese în grabă pentru a se descrie pe ea însăşi în faţa unei încăperi pline cu necunoscuţi.

– Nu vă gândiţi prea mult, spuse Cheryl, femeia voioasă care conducea sesiunea de teambuilding. Notaţi primele patru cuvinte care vă vin în minte. Nu vă schimbaţi primul impuls şi fără nume de ocupaţii.

Stephanie tăie *agent literar* şi scrise în loc *cititoare,* ceea ce era oricum mai la obiect, având în vedere că descria activitatea care ar fi trebuit să-i umple toată ziua, dar de care nu avea, de fapt, timp decât seara sau în weekend. Era puţin iritată că scrisese *celibatară*; era surprinsă că tocmai cuvântul acesta ieşise din măruntaiele subconştientului ei privat de efectul cofeinei. Trecuseră patru zile de când înlocuise pe ascuns cafeaua normală cu cea decofeinizată (Leo nici măcar nu remarcase) şi se simţea încă ameţită, ca şi cum creierul ei funcţiona la jumătate din capacitate în cea mai mare parte a dimineţii. Însă niciodată nu se percepuse ca *celibatară*. Se uită din nou pe listă, se gândi să şteargă *celibatară* şi să-l înlocuiască cu altceva (*Newyorkeză? Gurmandă? Grădinăreasă?*), dar ar fi

însemnat să trişeze, şi toţi ceilalţi de la masă păreau să fi terminat.

Stephanie îşi dorea cu ardoare să se termine mai repede ziua aceasta, prima din trei zile obligatorii şi exasperante de orientare a angajaţilor. Corporaţia căreia îşi vânduse agenţia, un mamut de reprezentare a mijloacelor de divertisment – cinematografie, televiziune, muzică –, care îşi avea sediul în Los Angeles şi voia să aibă şi o filială literară pentru biroul lor de la New York, insistase pe acele cursuri de orientare. Era conştientă că asta nu era decât prima din numeroasele neplăceri pe care urma să le înghită, după ce îşi condusese firma singură, alături de micul grup de angajaţi oarecum excentrici, cu care lucrase cot la cot atâta vreme. Se străduia să fie răbdătoare, dar toate astea erau o porcărie – zile de spart gheaţa, dinamică de grup şi seminare de hărţuire sexuală. Ce legătură aveau toate astea cu ea sau cu angajaţii ei? Ştiau deja cum să lucreze împreună eficient, şi lucrau eficient deoarece fiecare în parte fusese ales pe sprânceană de Stephanie pentru calităţile intelectuale specifice, pentru gusturile selective şi, mai ales, pentru capacitatea de a lucra împreună cu ea.

Cheryl (care se prezentase drept consultantă pentru capital uman, primind primul pufnit din dimineaţa aceea din partea lui Stephanie şi a vechii ei asistente, Pilar) conducea a doua activitate de spart gheaţa a seminarului. Prima nu se desfăşurase în mod ideal. Era clasicul Două Adevăruri şi o Minciună. Stephanie îl îndurase în câteva ocazii, anterior, la conferinţe şi întâlniri: fiecare trebuia să iasă în faţă şi să citească trei afirmaţii despre sine: două care erau adevărate, şi una care era falsă, iar ceilalţi membri ai grupului ghiceau

care era falsă și care adevărate. Stephanie folosea mereu aceleași trei afirmații.

Am apărut într-un film care a câștigat premiul Oscar. (Adevărat. Pe când avea șaptesprezece ani, lucra la o companie de catering din Queens, angajată de echipa care făcea *Goodfellas*. Într-o zi, în timp ce deșerta o pungă imensă cu salată verde pe un platou alb din plastic, îl văzu pe Scorsese uitându-se insistent la ea pe sub pălăria lui de paie. Așa că îi zâmbi. El se duse la ea, luă patru biscuiți cu ovăz de pe masă și-i spuse: „Vrei să apari într-un film?" O trimise la coafură și la machiaj și o angajă ca figurantă pentru scena din Copacabana. Opt duble, toate în aceeași zi. Stătu în picioare ore întregi, făcând echilibristică pe tocuri, îmbrăcată într-o rochie aurie mulată din lamé și un șal negru din blană de nurcă, cu părul coafat într-un coc gigantic. Lui Scorsese îi plăcuse părul ei roșcat; o poziționă în centru și în prim-plan în scena în care Ray Liotta coboară scara împreună cu Lorraine Bracco și o conduce la masă.)

Știu să tranșez un porc. (Adevărat. Pe când era în liceu, petrecuse o vară întreagă la ferma unchiului ei din Vermont. Avusese o aventură cu băiatul unui măcelar din zonă și-și petrecuse după-amiezile pe un scaun din metal, privindu-i umerii alunecând pe sub halatul alb, fermecată de îndemânarea cu care era în stare să tranșeze o vită sau un porc. Flăcăul îi arătase cum să taie de-a lungul liniei de grăsime, să despice un pui, să separe ceafa de porc de spată. Se plimbau noaptea prin oraș cu camioneta lui și beau whisky Wild Turkey din păhărele înflorate de unică folosință, parcau lângă iaz și se pipăiau până îi lua cu amețeală. Ea îi apuca mâinile uriașe într-ale ei, și le apropia de față și inhala mirosul acela specific pe care încă îl asocia cu

nopțile impetuoase din New England: săpun vegetal și cupru – mirosul metalic de sânge de animal.)

M-am născut în Dublin, Irlanda. (Fals. Se născuse în Bayside, Queens, dar părul și ochii ei căprui-verzui te făceau să crezi că era verosimil.) Nimeni nu ghicea că treaba cu Irlanda era minciuna; mereu mizau pe povestea cu porcul.

Primul participant din dimineața aceea, care ieși în față și-și citi adevărurile și minciuna, era un nou angajat de la Interactive Group. Un tip sfrijit, la vreo douăzeci și ceva de ani, îmbrăcat într-un cardigan cu aspect vintage și ochelari gen Clark Kent, care îi scoteau în evidență creionul dermatograf întins. Pe antebrațul stâng avea tatuat un calmar. Se prezentă stând în picioare, adus de umeri.

– Salut! Eu sunt Gideon și... bun, hai să începem.

Băgă mâinile în buzunare și citi de pe hârtia din fața lui, de pe masă, pe un ton precipitat și monoton.

– Am fost la un pas de moarte din cauza unei supradoze de pastile. Am fost la un pas de moarte din cauză că am pierdut prea mult sânge. Am fost la un pas de moarte din cauza unui episod de autoasfixiere pentru intensificarea plăcerii sexuale.

– Hei, hei, hei! interveni Cheryl, sărind de pe scaun și dând din mâini înainte să aibă cineva ocazia să răspundă. Îți mulțumim, Gideon, pentru franchețe, adăugând după o scurtă pauză: Însă cred că ar fi trebuit să explic regulile ceva mai clar. Scopul este să dezvăluiți anumite aspecte *interesante* despre voi, dar nimic foarte personal sau de natură sexuală. Gândiți-vă la aspecte *profesionale.*

– Îmi pare rău, spuse Gideon, ridicând nonșalant din umeri. Depresia clinică și gândurile suicidale sunt mai des întâlnite decât realizează majoritatea

oamenilor, şi ambele reprezintă o parte importantă a personalităţii mele.

– Înţeleg, spuse Cheryl cu un zâmbet înţepenit în jumătatea inferioară a feţei. Dar aici încercăm să creăm o atmosferă ceva mai destinsă.

– Minciuna era treaba cu autoasfixierea pentru intensificarea plăcerii sexuale, adăugă el. În caz că vă interesează.

Stephanie îşi deschise carneţelul Moleskine şi încercă să ignore ceea ce se întâmpla în jurul ei, în timp ce Cheryl invită pe altcineva să-şi citească cele patru cuvinte. Începu să-şi întocmească o listă cu cumpărăturile necesare pentru cină.

– Ai zis să nu modificăm ce-am scris, vorbi un tip afabil de la celălalt capăt al mesei, aşa că astea-s cuvintele mele: *Gras. Fericit. Jucător de golf. Soţ.*

Mobilul ei, pe care îl avea în faţă pe masă, începu să vibreze. Fără să se uite măcar cine o suna, îi făcu semn lui Cheryl, îi şopti *Trebuie să răspund,* după care ieşi din încăpere în cea mai mare linişte. Uşurare.

Se uită la numele apelantului: Beatrice Plumb.

Stând în hol, în afara sălii de conferinţe, Stephanie fu surprinsă de faptul că era foarte încântată să îi audă vocea lui Bea. Scăpă repede de apel, spunându-i că ar fi vrut să vorbească, dar era într-o şedinţă (adevărat) şi nu putea să stea prea mult la telefon (adevărat), şi, într-adevăr, Leo îi pomenise ceva despre un nou manuscris, dar fuseseră amândoi incredibil de ocupaţi şi poate o să vorbească despre asta diseară (fals).

Bea părea atât de agitată, încât Stephanie simţi nevoia să fie protectivă, aproape maternă. Nu ştia dacă Leo citise manuscrisul lui Bea; se îndoia, dar putea să-l întrebe. Se întrebă în treacăt de ce Bea îi

dăduse oare manuscrisul lui Leo, și nu ei, dar, pe de altă parte, probabil nici nu era ceva nou; probabil erau pagini vechi pe care le prezenta drept pagini inedite, iar Leo nu ar fi știut să facă diferența. Stephanie avea de gând să-i reamintească lui Leo să le citească și să-l ajute să încropească câteva vorbe pentru Bea, ceva drăguț și care să nu implice nici un angajament. O să pună și asta pe listă.

Când se întoarse în sala de conferințe, Gideon era din nou în picioare, de data asta citindu-și cele patru cuvinte (*muzician, pesimist, vrăjitor, democrat*). Un val de greață o cuprinse; luă o înghițitură din apa cu lămâie pe care o adusese cu ea. Trebuia să mănânce ceva cât mai repede.

Își scoase telefonul din buzunarul de la geacă ca să vadă cât era ceasul. Odată ce îl avu în mână, nu se putu abține și deschise aplicația care monitoriza dezvoltarea fetusului pe baza datei prognozate a nașterii. *Săptămâna aceasta, copilul tău este cât o sământă de măr! Săptămâna aceasta, copilul tău are dimensiunea unei migdale. Săptămâna aceasta, o măslină.* Apăsă butonul și îi apăru o imagine a embrionului ei la nouă săptămâni – semăna cu un mic crevete, un crustaceu chircit, cu un cap imens și niște mânuțe mici parcă SF. Ca aproape de fiecare dată când se uita la imaginile acelea bizare, simți că se înroșește la față. Era de-a dreptul scandalos când se gândea cât de zăpăcită se simțea la patruzeci și unu de ani, celibatară și însărcinată din greșeală cu Leo Plumb, care era, fără nici cea mai mică îndoială, cel mai iresponsabil și cu spiritul cel mai puțin patern dintre toți bărbații pe care îi iubise la viața ei.

Știa că e o nebunie, își spunea de o mie de ori pe zi că e o nebunie; cu toate astea, nu reuși să-și înăbușe complet câteva momente pasagere de optimism – în

privința copilului, cu siguranță, în privința lui Leo, poate. Era surprinsă cât de responsabil fusese în ultima vreme, cât de *prezent*. O ajuta la treburile casnice. Părea să lucreze în fiecare zi și era entuziasmat de întâlnirea cu Nathan. Citea întruna. Întregul lui comportament nu-i dădea altceva de înțeles decât că nu se mai atinsese deloc de droguri și de băutură. Era tentată să se întrebe dacă nu cumva tot ce se întâmplase până atunci în viața ei încurajase tocmai momentul acesta: vânzarea agenției, bani în bancă, mai mult timp liber, un alt Leo în patul ei, încercând să-și îndrepte greșelile. Faptul că avea parte de el schimbat în bine, exact lucrul pe care și-l dorise și la care renunțase cu ani în urmă, considerându-l drept un imens efort irosit – Leo în salon, luându-și notițe într-un carnețel, Leo în patul ei, dimineața, atingându-i spatele cu un deget, Leo în bucătăria ei în fiecare seară, închizând o carte și trăgând-o la el în brațe –, ei bine, hotărâse să nu-și pună prea multe întrebări. Se hotărâse să accepte pur și simplu totul, cu egoism și lăcomie. Absolut totul. Poate chiar și acest nou rid, urmarea neașteptată a unei pene de curent.

De-a lungul anilor, se gândise să facă un copil cu diferiți bărbați. Planul ei nu includea și căsătoria; nu era împotriva, dar nici în favoarea acestui lucru nu era. Își rezolva dorința ocazională de a avea un copil în același mod în care își rezolva dorința ocazională de a avea un câine. Lăsa dorința să persiste o vreme și aștepta să vadă dacă trecea, ceea ce se întâmpla întotdeauna și ceea ce pentru ea era un semn bun. Deoarece alte lucruri pe care și le dorea (casa ei, să semneze un contract cu un anumit autor, o masă de la mijlocul secolului în stare bună) nu dispăreau, ci prindeau rădăcini până când transforma dorința în posesie.

O consola ideea că nu fusese niciodată asediată de gândurile trecătoare de maternitate cu aceeaşi intensitate cu care se dedicase, de pildă, căutării tufelor de bujori purpurii din grădina ei, fiindcă luase asta ca pe un semn că ovarele ei se resemnaseră în sfârşit şi exilaseră vestigiile ultimelor ei ovule fertile în deşertul îndepărtat al sistemului ei reproducător.

Apoi veni viscolul. Aşteptata sosire neaşteptată a lui Leo. Pana de curent. Leo. Puţin cam mult vin (al ei), gura familiară (a lui). Leo părea să fie într-o stare oarecum vulnerabilă. Îl făcu să râdă. Stătură de vorbă. El îi cuprinse încheieturile, i le înconjură cu degetul mare şi cu arătătorul, trăgând-o spre el (la fel cum făcuse în acea primă noapte în care prietenia lor devenise altceva, noaptea în care se întorsese către ea, la o masă izolată dintr-un mic local unde se serveau hamburgeri, şi-i spusese: „M-am tot întrebat ce ascunzi sub bluza aia“) şi apoi o luă la dans în bucătărie, pe întuneric, sub razele lunii, şi o sărută cu o pasiune atât de posesivă, încât avu senzaţia că ia foc. Leo. Ce altceva ar fi putut să facă pe întuneric – vântul şuiera, crengile se rupeau şi cădeau la pământ – decât să aţâţe focul, să-l lase să-i tragă puloverul peste cap, să-i descheie pantalonii şi s-o posede până la ultima suflare, sub privirea încremenită de marmură a lui Lillian.

Se uită din nou la lista pe care o întocmise. Cele patru cuvinte. Va trebui să vorbească cu Leo foarte curând. Orice ar fi spus el, oricum ar fi reacţionat, decizia îi aparţinea *ei.* Aceasta era experienţa ei. Scoase capacul pixului, tăie *celibatară* şi scrise *mamă.*

Nu arăta atât de rău.

22

În perioada în care Matilda se recupera în spital şi află câţi bani avea să primească din partea familiei Plumb, avusese tot felul de fantezii în privinţa a ceea ce ar putea să facă cu ei. (Îşi aminti, ruşinată, că primul ei impuls fusese să-şi cumpere o pereche de cizme din piele întoarsă pe care şi le dorea, modelul acela care peste genunchi, până la jumătatea coapsei; apoi îşi aduse aminte.) Se gândise la excursii, haine, maşini, televizoare uriaşe. Se gândise să-i cumpere surorii ei propriul salon de cosmetică, ceea ce îşi dorise dintotdeauna. Se gândise să-i cumpere un divorţ mamei sale.

Personalul de la spitalul de recuperare încercă să o avertizeze cu privire la toate cheltuielile ei viitoare, nu numai cu proteza ortopedică (care trebuia înlocuită o dată la câţiva ani) şi cu diversele costuri medicale implicate, ci şi la toate modificările pe care trebuia să le facă în propria casă.

– Din câte am înţeles, se pare că locuinţa ta actuală nu e ideală, îi spuse unul dintre asistenţii sociali. S-ar putea să trebuiască să faci nişte schimbări.

Matilda luă formularele de finanţare şi încuviinţă din cap, însă nu ascultă cu atenţie. Totul părea cu mult mai luminos la spitalul de recuperare, unde parcă era

o mică vedetă, atât de tânără şi hotărâtă şi debordând de veselie. Învăţă rapid fiecare mişcare şi fu externată mai devreme decât majoritatea pacienţilor. Când se întoarse în apartamentul înghesuit al părinţilor ei din Bronx, Matilda începu să priceapă ce avea de înfruntat.

Problemele începură încă de la intrarea în clădire, ce dădea spre trei nivele de trepte murdare, inegale, acoperite cu un linoleum ferfeniţit – descurajante în cele mai bune condiţii, însă de-a dreptul înspăimântătoare pentru cineva nevoit să meargă în cârje şi probabil aproape la fel de dificile odată ce avea să fie gata proteza ei. Cum intrai în apartament, la stânga, un hol prea îngust pentru un scaun cu rotile (de care avea nevoie uneori, mai ales noaptea) ducea spre singura baie din apartament şi spre bucătărie. Drept în faţă, după ce coborai patru trepte, se afla camera de zi, care, pentru Matilda cea de la treisprezece ani, cu două picioare întregi, era culmea eleganţei în materie de design, dar care o făcea acum, cu piciorul amputat, să îşi dorească să plângă, cuprinsă de deznădejde.

La toate astea se adăuga şi decorul ales de mama ei, un stil pe care ea şi sora ei îl numiseră kitsch-ul de la Sud de Graniţă – carpete pestriţe din Mexic, coşuri colorate pline cu materiale, măsuţe şubrede cu statuete religioase –; toate păreau acum să comploteze la uciderea ei. Mici detalii, pe care până atunci nici nu le observase, căpătară proporţii colosale: toaleta era foarte joasă, ca să facă duş trebuia să sară peste marginea foarte înaltă a căzii, nu avea nici o bară de susţinere, nici măcar un suport pentru prosoape.

În afară de disconfortul fizic din apartament şi de lipsa totală de intimitate, care o epuiza psihic, mai era şi stresul emoţional de a se afla în preajma ambilor părinţi. Cu toate că se purtaseră neobişnuit de frumos

unul cu altul în perioada de după accident, uniți, pentru prima dată după ani buni, în grija și durerea pe care le împărtășeau, nu o lăsau niciodată singură. Îi urmăreau pe ascuns fiecare mișcare prin încăpere, mama ei strângând în mână un șirag de mătănii, iar tatăl ei ferindu-și privirea.

Trebuia să plece de acolo.

Matilda nu credea în Dumnezeu la fel de mult cum credea în semne. (Știa că primise un semn în seara accidentului, pe scaunul din față, în acel Porsche la volanul căruia se afla Leo Plumb: verigheta lui sclipind în soarele aflat la asfințit, pe care ea o ignorase, și acum iată unde ajunsese. Dumnezeu îi luase piciorul drept.) Spunea o rugăciune în fiecare dimineață când se trezea, rugându-se să-și dea seama ce să facă, unde să locuiască. Așa că, atunci când văzu afișul din fața complexului rezidențial nou-nouț de pe strada ei preferată, aceea plină de cireși care înfloreau primăvara într-o explozie de culoare, știu: acela era semnul ei.

REDUCERI SUBSTANȚIALE DE PREȚURI scria. Și cu litere mici, dedesubt, DISPONIBILE APARTAMENTE CU ACCES PENTRU PERSOANE CU DIZABILITĂȚI.

Cumpără două apartamente. Unul la un etaj superior, pentru sora ei, care avea trei copii și un soț care tăia frunze la câini, și unul mai mic, la parter, pentru ea. Achită cu banii jos, cerându-i surorii ei doar să-și achite propriile costuri de întreținere. Banii care îi rămaseră i se păreau încă o sumă colosală. Un avocat, prieten cu Fernando, o ajută să-și deschidă un depozit atașat contului ei curent. Era cât mai chivernisită cu putință, și totuși banii se duceau foarte repede! În plus, se găsea mereu vreo rubedenie care să-i ceară un împrumut: avansul pentru o mașină, bilete de avion ca să-și viziteze familia în Mexic, o rochie nouă pentru

petrecerea de la liceu a vreunei fiice. Nu se termina niciodată; şi cum ar fi putut să-i refuze? Nu putea. Fiindcă era copleşită de ruşine când îşi amintea în ce condiţii făcuse rost de bani.

Acum era speriată, pentru că trebuia să găsească o modalitate de a se deplasa mai uşor dintr-un loc în altul. Avea nevoie de o slujbă. Odată ce se trezi de sub efectul morfinei din noaptea accidentului, recunoscu ceea ce în adâncul ei ştiuse dintotdeauna: nu avea să fie niciodată cântăreaţă.

– Eşti inteligentă, Matilda, îi spuse una dintre asistentele de la recuperare. La ce fel de carieră te-ai gândit?

Nimeni nu adusese până atunci vorba de *carieră*. Îi plăcea cum sună. Îi plăcea să se imagineze ducându-se la un birou în fiecare zi. După ce absolvise liceul, îşi dorise să meargă la universitate, dar nu aveau destui bani, iar în ziua când se întorsese acasă, după sfertul de oră ce îi fusese alocat regulamentar pentru a sta de vorbă cu unul dintre consilierii suprasolicitaţi de la şcoală, cu formulare de înscriere la facultate şi formulare de credite pentru taxe de studiu, primise din partea părinţilor o reacţie negativistă, descurajantă. Ştia că le era teamă să nu iasă cumva la iveală statutul lor de imigranţi ilegali şi să-şi piardă slujbele. Îi auzi certându-se mai târziu, în aceeaşi seară, din pricina dorinţei sale de a merge la facultate, iar tatăl ei se înfuriase din ce în ce mai tare, gata parcă să-şi piardă controlul. A doua zi, îl întrebase pe Fernando dacă poate să-i găsească o slujbă ca ospătar.

Acum avea niscaiva bani; putea să urmeze nişte cursuri dacă voia, dar nu atâta vreme cât era în cârje şi chinuită constant de dureri.

Vinnie nu fusese prima persoană care, în perioada internării ei la spitalul de recuperare, îi pomenise

Matildei de amputarea electivă, nu fusese prima persoană care îi sugerase cu blândețe (sau, în cazul lui Vinnie, în mod agresiv) că tipul de amputare la care fusese supusă era oribil și că ar trebui să ia în considerare o nouă operație de amputare chiar sub genunchi, pentru a se crea mai multe posibilități de protezare. Matilda nu pricepea, fiindcă inițial toată lumea păruse încântată de faptul că îi fusese salvată o porțiune cât mai mare din picior. Nu-și amintea prea multe din salonul de recuperare, însă își amintea de chirurgul care o înștiințase triumfător că tăiase „cât mai puțin cu putință din os". Când ea îi transmise entuziasta veste fizioterapeutei care îi examina piciorul încruntată, femeia îi răspunse:

– Uneori, mai mult os e un lucru pozitiv, alteori, nu.

Avusese dreptate. Piciorul protezat o durea aproape încontinuu. Oricât de lent se mișca, oricâte pauze făcea, oricât își antrena ceilalți mușchi ai corpului, oricât de multe (sau de puține) șosete de amortizare purta și oricâte masaje terapeutice făcea, după numai o oră sau două de purtat proteza, extremitatea piciorului începea să o doară îngrozitor, iar durerea urca treptat spre gambă, dincolo de genunchi, până devenea un nod concentrat de tensiune și o durere aproape insuportabilă localizată în partea superioară a coapselor, care îi cuprindea și mușchii fesieri inferiori. (Cât de fericită fusese până atunci, pe vremea când habar n-avea despre infrastructura coapselor și a feselor, înainte de accident! Nu se întrebase decât dacă există vreun remediu pentru micile puncte de celulită care i se vedeau de sub șortul foarte scurt.) În cele mai multe zile, durerea îi ajungea până la șold; în multe zile, până la amiază începea să o doară și gâtul, și până la cină sfârșea imobilizată la pat.

Soneria țârâi tare și insistent, cu furie. Vinnie. Matilda deschise ușa și dădu cu ochii de el; ținea o cutie de pizza pe brațul stâng și o oglindă înaltă sub brațul bionic. Aruncă o privire îngrijorată spre oglindă când intră pe ușă.

– Nu vreau chestia asta aici, spuse ea.

– Poate că n-o vrei, dar ai nevoie de ea. Te chinuie piciorul, nu-i așa?

Numai uitându-se la ea, își dădea seama că era chinuită de durere. Râdea și zâmbea ca întotdeauna, însă privirea ei părea pierdută. El înțelegea.

– Nu-i așa de rău, minți Matilda.

În zilele bune, Matilda simțea furnicături în piciorul inexistent, de parcă ar fi fost încă acolo, înnebunind-o cu prezența lui fantomatică. Însă, în zilele proaste, o durea atât de tare, încât nu se putea concentra la nimic. Astăzi, simțea niște ace care îi străpungeau piciorul inexistent. Săptămâni întregi avusese o mâncărime insistentă la unul dintre degetele absente. Se afla în postura ridicolă de a visa la amputarea unui picior care nu exista.

– Stai jos, spuse Vinnie, punând cutia cu pizza pe masa din bucătărie. Ia o felie până nu se răcește. Poți să mănânci în timp ce facem asta.

Se așeză ezitant pe unul din scaunele din bucătărie. Luă o felie și suflă puțin înainte să muște.

– Cum ai reușit să ajungi cu ea caldă până aici? îl întrebă ea.

– Secret profesional, spuse el.

– Și ce-i în sosul ăsta de-i așa de bun?

– Bună încercare. Putem să vorbim mai târziu despre sosul meu minune. Hai să facem niște exerciții.

Vinnie îi tot vorbise câteva săptămâni despre terapia cu oglinda, iar Matildei i se părea că sună ridicol,

de parcă ar fi fost vreun ritual voodoo. Totuşi, se afla acolo, în faţa ei, şi omul cărase o oglindă până la ea acasă, aşa că îl ascultă chiar dacă nu avea chef. Îşi îndreptă genunchii şi îl lăsă pe Vinnie să poziţioneze oglinda între ei, în aşa fel încât, atunci când se uita în jos, îşi vedea piciorul intact de o parte şi reflexia lui de cealaltă parte.

– Ah, spuse ea.

– Mişcă-ţi piciorul stâng, ceru Vinnie.

Îl ascultă, iar iluzia optică creată era aceea a două picioare perfecte, mişcându-se la unison.

– Scarpină-ţi degetul, spuse el, ăla care te mânca.

– Cum?

Îi arătă spre oglindă.

– Scarpină locul unde te mănâncă, dar la piciorul stâng, şi continuă să te uiţi în oglindă.

Ea se apleca şi se scărpină uşor.

– Incredibil, spuse ea scărpinându-se mai tare. Funcţionează. Nu-mi vine să cred că funcţionează. Nu înţeleg.

– Nimeni nu prea înţelege. Explicaţia simplă e că te ajută să-ţi reconectezi vechile impulsuri din creier. Îi spui creierului o nouă poveste pe care să o înveţe.

Îşi mişcă piciorul la stânga şi la dreapta, îl îndoi, îl îndreptă, apoi îl îndoi din nou. Îşi mişcă degetele. Îşi roti glezna. Piciorul din oglindă, piciorul lipsă, părea că revenise şi funcţiona normal. Se scărpină din nou, şi din nou simţi efectul.

– Deja mă simt mai bine, spuse ea. Nu excelent, dar altfel.

– Bun. De patru-cinci ori pe săptămână timp de cincisprezece minute. Şi foloseşte oglinda oricând te doare sau te mănâncă piciorul. Ne-am înţeles?

Matilda încuviinţă din cap, zâmbind.

– Părea o idee atât de stupidă, spuse ea. Nu voiam să mă duc să-mi cumpăr o oglindă, ca să fac o chestie care suna aşa aiurea. Mulţumesc, Papi, spuse ea cu o voce caldă, punându-i uşor mâna pe umăr. Mulţumesc pentru oglindă.

– E o chestie temporară, spuse Vinnie, ridicându-se brusc.

Spre exasperarea lui, de fiecare dată când îl atingea Matilda, îl străbătea un fior în braţ, în piept şi în alte zone la care nu voia să se gândească.

– O să-mi cumpăr şi eu una. Poţi s-o iei înapoi...

– Nu, nu, spuse el. Nu la asta m-am referit: oglinda e a ta. Am cumpărat-o pentru tine. Am vrut să spun că tot va trebui să te confrunţi cu adevărata problemă. Vorbise pe un ton mai aspru decât intenţionase. Matilda se încruntă. El inspiră adânc. *Stop. De la capăt.* Reluă, pe un ton lipsit de inflexiuni de astă dată: Am vrut doar să spun că oglinda e o soluţie temporară.

În adâncul ei, Matilda ştia că Vinnie are dreptate. Dintre toate lucrurile pe care i le ziseseră unul şi altul în ultimele şase luni – toate sfaturile şi platitudinile inutile (*Dumnezeu nu-ţi dă niciodată mai mult decât poţi duce, toate se întâmplă cu un rost*) şi citatele din Biblie –, ceea ce-i spusese Vinnie despre amputaţia electivă, mai sus de gleznă, avea cel mai mult sens. De mică, Matilda învăţase că nu poţi să obţii ceva fără să renunţi la altceva. În lumea ei, aceasta era logica dominantă. Trebuia doar să-ţi dai seama cât erai dispus să pierzi, câte kile de carne, ceea ce în cazul ei ar fi fost luat *ad litteram*. („Şi de te sminteşte piciorul tău, taie-l" – versetul *acesta* din Biblie îl pricepea.)

Când se afla la recuperare, una dintre asistente îi spusese că Vinnie era genul de utilizator pe care îl numeau „superdotat" Se vindecase atât de rapid şi

învățase atât de ușor, încât fusese selectat să testeze proteza de ultimă generație pe care o purta. În schimb, ea abia șchiopăta de colo colo cu piciorul ei hidos și grosolan din cauciuc. Era opusul lui Vinnie. Nu era deloc „superdotată", ci mai degrabă „superratată".

Și totuși, alte operații, iar recuperare, o proteză mai bună? Toate astea costau bani. O grămadă de bani.

– Nu am asigurare pentru toate astea. Nu am atâția bani, și nici nu cunosc pe cineva care să aibă, spuse Matilda cu o voce înfrântă, resemnată.

– Ba da, cunoști, spuse Vinnie. Tu ești aia.

După mai multe încercări, Vinnie reuși în cele din urmă să-l convingă pe vărul ei, Fernando, să se întâlnească cu el între patru ochi, înainte să-i ducă oglinda Matildei. Fernando fusese suspicios la început, iar Vinnie își dădu imediat seama care era motivul tuturor precauțiilor, șușotelilor și atitudinii protectoare din jurul Matildei: teama de deportare. Vinnie smulse încetul cu încetul povestea din gura lui Fernando: nunta, mașina scumpă, salonul de urgențe, întâlnirea promptă din biroul unui avocat numai câteva zile mai târziu, graba de a semna hârtiile și de a înhăța cecul, refuzul de a lupta împotriva lui Leo Plumb la tribunal sau de a recupera o poliță de asigurare. Familia voia să evite o plângere la poliție, fiindcă o plângere la poliție ar fi însemnat că părinții Matildei – inclusiv mama lui Fernando, care era de asemenea imigrant ilegal, ca să nu mai vorbim de restul membrilor familiei – ar fi intrat în vizorul autorităților de la Imigrații, după cum amenințase George Plumb în repetate rânduri, conform spuselor lui Fernando. Vinnie încercă să înțeleagă mai clar ce fel de înțelegere semnase Matilda (în spital, drogată cu morfină; era de-a dreptul ridicol: o bătaie

de joc). În cele din urmă, îl convinse pe Fernando că o simplă discuţie cu Leo Plumb nu avea să aibă repercusiuni legale.

– Vreau să stau de vorbă cu el prieteneşte, spuse Vinnie.

Fernando izbucni în râs.

– Îţi dai seama că mi se pare aproape imposibil!

Fernando mai că-i trăsese un pumn lui Vinnie în ziua în care ţipase la Matilda în pizzerie; nu avea încredere în el.

– Îţi jur, spuse Vinnie. Pe mormântul mamei mele. Nu aş face nimic ca s-o rănesc pe Matilda. Trebuie să mă crezi. Niciodată în viaţa mea nu i-aş face vreun rău Matildei.

Fernando credea *asta*, fiindcă nu încăpea îndoială că Vinnie era îndrăgostit lulea. În plus, Fernando se simţea destul de vinovat pentru săptămânile care urmaseră accidentului. Se panicase; cu toţii se panicaseră. Fusese la fel de orbit ca ceilalţi de suma de bani oferită de familia Plumb şi îi era ruşine să se gândească cât de mult îl ajutase Matilda achitându-i câteva dintre împrumuturile pentru taxele de studiu la drept. Se simţise atât de uşurat, încât abia dacă protestase.

– Fie, îi spuse el în cele din urmă lui Vinnie. Dar trebuie să-i dezvălui Matildei planul tău şi să vezi dacă e de acord. Promite-mi că o să fii prudent.

– Ai cuvântul meu, spuse Vinnie.

Nu-i era frică de nimeni, cu atât mai puţin era intimidat de misteriosul Leo Plumb. Înţelegea ezitarea lui Fernando, dar ştia, chiar înainte de a-l întâlni, ce fel de om era Leo Plumb: un laş ordinar.

Matildei îi era atât de ruşine pentru ceea ce se întâmplase în noaptea accidentului, încât nu mai putea să gândească limpede, însă Vinnie putea. Ce fel de om

își lasă soția la o nuntă și ademenește o fetișcană în mașina lui cu o minciună? Ce fel de om nu se gândește de două ori înainte să urce la volan, la cât de beat și de drogat era? Ce fel de om nici măcar nu-și cere dracului iertare și nu se interesează de soarta fetei care, din cauza spectaculoasei lui erecții, și-a pierdut un picior? Un laș. Iar Vinnie mai știa ceva despre lași: sunt ușor de intimidat.

Vinnie avea un plan. Avea de gând să ceară o întâlnire cu Leo Plumb și să-i transmită clar că nu banii lui îi interesau, ceea ce era adevărat. Vinnie voia niște uși deschise. Se interesase și aflase că Leo se învârtea prin anturajele potrivite. Putea să o pună pe Matilda în legătură cu oamenii potriviți și să o ajute să aibă acces la niște programe în cadrul cărora ar beneficia de asistență pentru proteza ei, inclusiv alte operații, dacă era cazul. Voia ca Leo să tragă niște sfori și nu intenționa să-i ofere nici o altă opțiune. Avea să-i spună clar că nu se temea să îl expună public pentru lașitatea lui. Avea de gând să se îmbrace în uniformă, și, alături de Matilda, să-l umilească pe Leo Plumb până capitula. Leo ar putea să se repeadă la el, iar Vinnie ar accepta lupta cu brațele deschise, dar nu va fi necesar să facă asta. Fiindcă mai știa ceva despre lași: le era cel mai frică să nu fie demascați. Așa că totul avea să meargă ca pe roate.

– Nu. În nici un caz, spuse Matilda, scăpând oglinda pe podea și șchiopătând furioasă prin bucătărie. Nici nu vreau să discut despre asta.

– Ba o să discutăm, rămase Vinnie ferm pe poziție.

– Pleacă, te rog. Îți mulțumesc pentru pizza. Și pentru oglindă. Sunt obosită și vreau să...

– Asta... spuse Vinnie arătând spre piciorul amputat al Matildei, e un căcat.

Matilda era cu spatele la el, sprijinindu-se de chiuvetă.

– De ce ţipi? spuse ea, întorcându-se spre el. De ce te cerţi tot timpul? Mereu eşti pornit pe toţi şi toate.

– Tu de ce *nu* eşti? În lumina puternică din bucătăria Matildei, Vinnie îşi strângea şi-şi desfăcea pumnul stâng. De ce nu eşti pornită?

– Pentru că nu ajută la nimic.

– Nu sunt de acord.

– Poate că tu ai nevoie să-i spui creierului *tău* o poveste nouă. Poftim, ia oglinda. Uită-te la faţa ta să vezi cât de schimonosită e când ai nervi.

El trase adânc aer în piept şi lovi cu palma frigiderul, care era lângă ea. Matilda tresări.

– De ce nu eşti destul de furioasă ca să ceri ceea ce ţi se cuvine? spuse el.

Ea se aşeză anevoie pe un scaun, cu o mină posomorâtă. Arăta ca şi cum era pe punctul de a izbucni în plâns. Vinnie nu o văzuse niciodată plângând. Matilda nici nu putea să se uite la el. Se închipuise de atâtea ori înapoi în cămara aia, *înainte*, când Leo valsa cu ea pe muzică. Dacă ar putea să se întoarcă în timp şi să facă totul altfel, să se desprindă de Leo şi să se întoarcă în bucătărie, la Fernando, şi să ia sticla cu vinegretă de unde o lăsase. Ridică privirea, mohorâtă.

– Nu pot să cer mai mult, pentru că am primit ceea ce mi se cuvenea, spuse ea. Am primit *exact* ceea ce mi se cuvenea.

23

Nathan Chowdhurry fusese şocat atunci când Leo îl anunţase că voia să vândă SpeakEasyMedia.

– Dar e compania noastră, spusese el. Am creat-o de la zero, şi în sfârşit merge bine, se extinde, se dezvoltă, şi tocmai acum tu vrei s-o dai pe mâna unor roboţi corporatişti? De ce? Şi ce-ai de gând să faci după aceea?

Nathan îi ţinuse piept săptămâni întregi, însă Leo se menţinuse ferm pe poziţie; iar Nathan nu-şi permitea să cumpere jumătatea lui Leo.

– Am terminat, îi spuse Leo lui Nathan. Nu mai vreau să am de-a face cu asta.

Leo era sătul. Sătul să lucreze zi lumină, sătul de birourile dărăpănate, care abia dacă erau puţin mai răsărite faţă de sufrageria lui. Sătul de stagiarii tineri, deştepţi, aroganţi şi plini de pretenţii, pe care îi angajau şi pe care erau nevoiţi să-i dădăcească în toate felurile posibile – Leo se simţea ca o mamă casnică în cea mai mare parte a timpului. De două ori în aceeaşi săptămână, dăduse peste vreo două cupluri care se sărutau în sala minusculă de conferinţe. Mereu găsea câte ceva mucegăit în frigider; chiuveta era în permanenţă plină cu ceşti murdare de cafea.

Era sătul să fie tot timpul falit. Sătul să se întâlnească întâmplător cu foşti colegi de facultate şi să-i

audă vorbind de călătorii scumpe şi proprietăţi în Hamptons şi să le admire hainele bune. Sătul să nu invite pe nimeni la el acasă, fiindcă locuia încă în acelaşi apartament subînchiriat ilegal, deprimant şi fără personalitate, construit după război, cu un singur dormitor, la etajul al doilea, de la ferestrele căruia nu se vedea decât acoperişul vecin ticsit cu compresoare de aer condiţionat montate fără respectarea normelor; când erau toate pornite, camerele vibrau.

Era sătul de bârfe. Doamne, cât de sătul era de bârfe! Până în momentul în care vându compania, SpeakEasyMedia devenise exact ceea ce Leo detesta cel mai mult. Se transformase într-o patetică autoparodie, cu nimic mai admirabilă sau mai onestă ori mai transparentă decât nenumăratele publicaţii şi persoane pe care le ridiculizau necruţători – mai exact, între douăzeci şi două şi treizeci şi patru de ori pe zi, cifra stabilită de contabilii lor: numărul de postări de care aveau nevoie pe zi, pentru fiecare din cele paisprezece site-uri, pentru a genera suficiente clickuri ca să menţină agenţiile de publicitate mulţumite. O cantitate absurdă, o cifră care îi obliga să scoată în prim-plan toate banalităţile posibile, să le bage în ochi celor năpăstuiţi de soartă reflectorul batjocurii; aceştia, de multe ori, nu o meritau; publicau ştiri care erau instantaneu uitate, dar nu şi de bietele victime care fuseseră devorate de colţii maşinăriei veşnic hămesite care era SpeakEasyMedia. „Gândacii internetului" îi supranumise o revistă cu tiraj naţional, însoţind articolul de o ilustraţie care îl înfăţişa pe Leo drept Regele Gândac. Era sătul să fie Regele Gândac.

Suma pe care i-o flutură pe sub nas compania mediatică mai mare i se păru uriaşă lui Leo, care, la momentul respectiv, era şi îndrăgostit până peste cap de noua lui agentă de publicitate, Victoria Gross, o femeie de

bani gata, obişnuită cu cel mai înalt confort. Prima oară când îl vizită pe Leo în apartamentul lui înghesuit, se uită de jur împrejurul încăperii de parcă ar fi nimerit într-un adăpost pentru oamenii străzii. („Când ai zis că stai lângă Gramercy", spuse ea nedumerită, „am crezut că ai o cheie de la parc sau așa ceva.")

Pe drum spre întâlnirea cu Nathan, Leo își aminti cum se simțea când era plin de adrenalină, plin de emoții și de optimism. Aproape că trecu pe lângă Nathan fară să-l vadă. Stătea la bar, cu capul aplecat asupra laptopului pe care îl avea deschis în față. Leo se bucură că are câteva clipe să-și observe vechiul prieten, care îi fusese ani întregi partener de afaceri și de plăceri și alături de care ținuse cu echipa Jets. Simți un val sincer de afecțiune atunci când dădu cu ochii de profilul familiar al lui Nathan. Nathan, care părea să aibă o capacitate neobosită de a analiza tabele și grafice și de a reuși să extragă o poveste din ele. Nathan, care încă purta pantaloni prea scurți și un sacou prea strâmt și sorbea din băutura lui obișnuită: un Shirley Temple.

Iar când Nathan ridică privirea, fu evident că și el se bucura să-l vadă pe Leo. Se ridică și se îmbrățișară. Nu era o îmbrățișare din aceea superficială cu care era obișnuit Leo, mai mult o strângere de mână și o bătaie pe umăr, ci o îmbrățișare adevărată. Nathan îl trase aproape pe Leo și îl ținu strâns, iar Leo fu surprins să constate că aproape îi dădură lacrimile. Un spectator neavizat ar fi putut să confunde scena aceasta cu ceva mai trist. Apoi se îndreptară, se bătură pe umăr și se măsurară din priviri câteva momente.

Nathan zâmbi larg, încuviințând din cap.

– Da, da, e clar. Tot eu arăt mai bine. De departe.

Era o glumă veche a lor. Ar fi fost un eufemism generos să afirmi că Nathan nu poseda o frumusețe

convenţională. Pentru un tip masiv, avea nişte umeri neobişnuit de înguşti şi toată masa lui corporală era adunată în jurul zonei mediane. Avea aspectul acela de pară mai comun în cazul femeilor. Strungăreaţa enormă dintre cei doi incisivi din faţă îi dădea un oarecare şarm. Nu mai avea păr deloc, însă chelia se potrivea cu trăsăturile lui pronunţate, nasul cărnos şi sprâncenele extrem de arcuite, care păreau să aibă propria autonomie.

– Vrei o băutură mai serioasă? îl întrebă Leo, arătând spre paharul lui Nathan şi comandându-şi un whisky.

– Mă tem că nu pot. Am la dispoziţie fix douăzeci de minute înainte să fug la un eveniment caritabil, unde trebuie să prezint pe cineva, aşa că...

Leo se simţi puţin descurajat când auzi că Nathan îi aloca un interval atât de scurt din timpul lui. Va trebui să vorbească repede. Făcu conversaţia de rigoare, îl întrebă de familie, se uită la câteva poze, ascultă un rezumat al renovărilor „de coşmar" pe care le făcea în casă.

– Am auzit de tine şi de Victoria, spuse Nathan. Îmi pare rău.

– N-are de ce. E mai bine pentru amândoi, spuse Leo, sperând că atinsese exact nota potrivită de amabilitate şi regret.

Îi convenea că Nathan adusese vorba despre divorţ. Avea de gând să fructifice subiectul.

– Ai avut dreptate când mi-ai zis că fiecare din noi scoate ce e mai rău din celălalt când suntem împreună.

Nathan luă cireaşa de un roşu aprins din băutură şi o mâncă, mestecând apoi codiţa.

– Nu am nici o satisfacţie că am avut dreptate în privinţa asta.

– Știu. Voiam doar să fiu sincer cu un vechi prieten. Ar fi trebuit să te ascult – și nu numai în legătură cu Victoria, în legătură cu multe alte lucruri.

– Ce-a fost a fost, spuse Nathan. Arăți bine. Și dacă nu mă înșel, mi-a ajuns la urechi un zvon despre tine și Stephanie. Adevărat?

– Adevărat. Deocamdată. Nu ne grăbim, dar până acum e bine.

– Mă bucur pentru tine. N-o face de oaie de data asta.

– N-am de gând, spuse Leo puțin ofensat de comentariul tendențios.

Nathan o făcuse de oaie cu destule relații la vremea lui.

– Sunt gata să reintru în joc, ca să zic așa. Ăsta e unul dintre motivele pentru care voiam să te văd.

– Mă gândeam eu. Am auzit că mi-ai tot pomenit numele prin oraș. Ai zis în stânga și-n dreapta că lucrăm împreună.

– Nu-i adevărat, spuse Leo, șocat să afle că mișcările lui îi fuseseră deja raportate lui Nathan.

– Am auzit din mai multe surse.

– Stephanie mi-a pomenit ceva despre ideea ta și m-a făcut curios. Extrem de curios. Mă interesează. Am dat telefoane, m-am documentat, dar n-am indus pe nimeni în eroare. N-am zis nimănui că lucrez cu tine sau că suntem asociați în mod oficial. Concluziile pe care le trag oamenii când aud de asocierea dintre numele tău și numele meu nu au nimic de-a face cu mine.

Nathan se uită lung la Leo preț de câteva clipe, cântărind cele auzite.

– Am înțeles. Se poate să fie cum zici tu. Sper să fie și adevărul.

– Este adevărul.

– Pentru că nu pot să te angajez.

– Putem să dăm puţin înapoi? Lui Leo nu-i venea să creadă că pierduse controlul asupra discuţiei atât de repede. Putem s-o luăm de la capăt? Ştiu că eşti ocupat, aşa că am venit pregătit.

– Nu înţeleg de ce ai vrea să te implici în proiectul ăsta destul de modest pe care vreau să-l pun pe picioare.

– Nu pare modest. Pare ambiţios şi valoros.

– Crede-mă, e modest.

– Şi pare să semene cu o idee mai veche a mea.

Leo se opri; nu intenţionase să aducă deloc vorba despre asta, în orice caz nu atât de curând. Nu se putea lăsa tulburat de Nathan.

Nathan ridică privirea spre plafon, ca şi cum s-ar fi rugat Providenţei să-i dea răbdare.

– Nu e ca şi cum tu ai fi inventat conceptul de revistă literară online. Nu face pe Al Gore, Leo.

– Ştiu. Îmi cer scuze. M-am exprimat greşit. Am... Avem experienţa necesară. Făceam echipă bună împreună. Nici măcar nu vrei să auzi ce-am de zis? Doar ştii de ce sunt în stare.

Nathan izbucni într-un hohot răsunător de râs. Leo se simţea descurajat de atitudinea nonşalantă şi tranşantă pe care o afişa Nathan.

– Din păcate, asta e foarte, foarte adevărat.

– Dă-mi voie să-ţi fac o prezentare rapidă, să-ţi spun pe scurt care sunt sugestiile mele pentru a extinde *Paper Fibres* în nişte direcţii foarte interesante şi profitabile.

Leo îşi deschise mapa şi scoase teancul de foi tipărite.

– Sfinte Sisoe! spuse Nathan. Nu-mi spune c-ai făcut şi un document în PowerPoint!

Leo nu-l luă în seamă, răsfoind printre hârtiile din faţa lui şi scoţând la suprafaţă o coală pe care era tipărit un logo.

– M-am gândit la toate detaliile, inclusiv o aplicație care i-ar notifica pe utilizatori atunci când se publică ceva nou.

Leo împinse foaia în fața lui Nathan, care o privi nedumerit.

– O aplicație?

– E musai să ai o aplicație.

– Nu-mi zici nimic nou, Leo. Orice puști de șaișpe ani din New York încearcă să conceapă o aplicație.

– Ăsta e doar un mic element. Am o întreagă...

– Leo, îl întrerupse Nathan, apreciez că ai lucrat la asta. Și mă bucur sincer să aflu că tu și Stephanie sunteți împreună. Serios. Când am auzit asta, m-am gândit: Orice s-ar fi întâmplat în ultimii câțiva ani, măcar acum și-a revenit. Și sper că așa e. Sper să găsești un proiect care să te facă fericit. Și chiar dacă aș vrea să lucrez cu tine – dar nu vreau –, am nevoie de cineva tânăr, dispus să accepte un salariu derizoriu. Cineva care e la curent cu ceea ce se întâmplă și – Nathan gesticulă disprețuitor spre pagina din fața lui – nu crede că a descoperit America cu o aplicație.

– Dar cum rămâne cu experiența? Cu un nume cunoscut care să deschidă uși?

– Un nume cunoscut? spuse Nathan, mirat. Asta, dragul meu, este o parte din problemă. Ce-ai făcut de când am vândut *SpeakEasy*? Serios, Leo. Ce-ai făcut?

Ce făcuse? Mai întâi, el și Victoria locuiseră șase luni la Paris, apoi în Florența, fără să-și îmbunătățească absolut deloc cunoștințele de franceză sau de italiană. Toate zilele și săptămânile acelea se amestecau în lungi vizite la prieteni, mese la restaurante și excursii „la țară", pentru care sfârșea tot timpul prin a plăti tot el. După o vreme, Victoria declară New Yorkul „plictisitor", așa că se mutară în Vest și închiriară un apartament în Santa Monica timp de câțiva ani. Se

presupunea că el lucrează la un scenariu, dar în realitate se ducea la plajă în fiecare zi, încerca să facă surf şi fuma iarbă, în timp ce Victoria îşi petrecea timpul făcând meditaţie sau aromaterapie, ori cine ştie ce altă tâmpenie. Ziceau întruna că vor să-şi deschidă o mică galerie de artă, dar intenţia nu se materializase. Când dermatologul ei descoperi o aluniţă precanceroasă în zona de altfel perfectă a decolteului ei, se mutară valvârtej înapoi la New York, unde ea îl convinse să sponsorizeze o companie mică de teatru, ca să poată „sprijini tinere talente", ceea ce în linii mari însemna că Victoria era „producătoare" – şi protagonistă – a unor piese execrabile, scrise de oameni pe care îi cunoştea din tinereţile ei în West Village. El se dedase plimbărilor lungi şi studiului amănunţit în domeniul whisky-ului. Citea, şi invidia în tăcere tot ceea ce i se părea bine scris. Petrecu luni întregi construind o bicicletă personalizată pe care nu pedală niciodată.

– Mi-aş dori să fi făcut multe lucruri diferit, spuse Leo. Dar nu pot să dau timpul înapoi.

– Sunt de acord, spuse Nathan. Tu şi cu mine? spuse el, fluturând un deget între ei. Asta ar însemna să te întorci în trecut. Am avut vremuri bune, noi doi, spuse el bătându-l tare cu palma pe braţ pe Leo, care se strâmbă. Vremuri excelente.

Leo îşi dădu seama că întâlnirea se încheiase când Nathan începu să folosească englezisme. Îl privi pe Nathan strângându-şi dosarele şi laptopul într-o servietă.

– O s-o rog pe asistenta mea să te sune. Să luăm cina împreună. Tu, eu, soţia mea, Stephanie. O să fie distractiv. Poţi să treci pe la biroul meu ca să arunci o privire la gaura neagră care înghite bani şi să râzi de prostia mea.

Leo nu apucase să spună nimic din ceea ce plănuise.

– Hai să reprogramăm. Îmi dau seama acum că ar fi trebuit să-ți trimit ideile mele înainte de întâlnire...

– Asta nu-i o întâlnire.

Nathan aruncă un card pe bar și începu să-și tragă pardesiul pe el.

Leo deja se enervase. Merita ceva mai mult.

– Haide, Nathan. Nu fi așa.

– Cum? Grăbit?

Leo se strădui să se gândească ce ar putea să-i spună ca să-l convingă pe Nathan să mai rămână. Cardul de credit de pe bar era un Amex negru. Lui Leo nu-i venea să creadă că Nathan o ducea atât de bine.

– Ai nevoie de bani? îl întrebă Nathan, observând că Leo se holbează la card.

– Poftim? Nu.

– Fiindcă, dacă e vorba de bani, pot să-ți dau un împrumut. Cu asta pot să te ajut.

– Nu e vorba de bani. Doamne! Ce te face să crezi că aș avea nevoie de bani?

Leo își aminti furios că, *într-adevăr*, îi trecuse prin cap să-i ceară un împrumut lui Nathan. Când o zbura porcu'.

– Mai vorbesc din când în când cu Victoria.

– Fantastic. De-a dreptul fantastic. Victoria, naratoarea în care nu poți să ai niciodată încredere.

– Spre cinstea ei, a trebuit să-i scot informațiile cu cleștele.

– Nu-i deloc spre cinstea ei; a semnat un angajament. De altfel, mi se pare foarte interesant că încearcă să întoarcă lumea împotriva mea...

– Termină cu prostiile, Leo. Am întrebat-o despre tine ca prieten. Eram îngrijorat. Nimeni nu e *împotriva* ta.

Leo trase adânc aer în piept.

– Atunci, trece-mă în agendă. Dă-mi voie să-mi fac prezentarea. Doar ascultă ce am de zis.

– Zici că ţi-ai făcut temele? spuse Nathan.

– Da.

– Deci, ştii cine e directorul nostru financiar?

– Nu, n-am memorat organigrama.

– Peter Rothstein.

Nathan semnă chitanţa, iar apoi îşi rupse exemplarul lui în bucăţele mici, pe care le puse cu atenţie pe tava din plastic cu nota de plată. Leo se chinui să-şi amintească ce semnificaţie ar putea avea numele acela. Nimic.

– Fratele lui era Ari Rothstein, preciză Nathan.

Parcă îi suna oarecum cunoscut – dar tot nimic.

– Îl cunosc?

– Un fel de-a spune. Tipul care te rezolvă. Îţi sună cunoscut?

Leo rămase şocat. Ari Rothstein fusese una dintre ultimele ţinte *SpeakEasy* din timpul administraţiei lui. Un puşti, absolvent al unui colegiu comunitar – cu o înfăţişare ştearsă, banală –, care trimisese un curriculum vitae în format video pentru un post de tehnician. Când ajunsese la birou, într-o dimineaţă, Leo îi găsise pe toţi adunaţi în jurul unui monitor, râzând şi chiuind. Înregistrarea începea cu Ari Rothstein, îmbrăcat într-un costum care stătea aiurea pe el, descriindu-şi de zor experienţa în domeniul tehnic şi întrerupându-se apoi, în mod absurd şi hilar, ca să-şi scoată sacoul, să-şi pună o şapcă de baseball şi să interpreteze o parodie rap ridicolă despre tehnicieni. Refrenul era absolut de prost gust şi anost: „Eu sunt tipul care te rezolvă“. (Eu sunt TIPUL. Eu sunt TIPUL. TIPUL care te REZOLVĂ!) Era oribil şi extrem de amuzant.

– Îl punem pe site, decretase Leo înainte de a apuca să vizioneze până la capăt cele patru minute și treizeci și două de secunde.

Inițial, toată lumea crezuse că glumește. Însă el recunoștea mai bine ca oricine o potențială sursă valoroasă de clickuri când o vedea. Fu primul videoclip viral publicat de SpeakEasyMedia, iar Ari Rothstein fu batjocorit și ridiculizat săptămâni la rând, pretutindeni – online, în presa scrisă, la televizor. Clipul lui ajunse să fie difuzat chiar și la *Today Show*, într-o rubrică intitulată „Cum să NU obții slujba la care visezi".

– L-ai angajat pe tipul ăla?

– Nuuuu, spuse Nathan lungind silaba ca și cum s-ar fi adresat cuiva extrem de încet la minte. *Tipul ăla* e mort. A murit acum câțiva ani din cauza unei supradoze. Fratele lui lucra la companie înainte să o achiziționeze pe a noastră, și nu mi-a vorbit mai bine de un an. Mi-a luat o groază de timp să-i câștig încrederea, să-l conving că nu am avut nimic de-a face cu incidentul și că l-am regretat, ceea ce e adevărat. Chestiile pe care le făceam noi pe vremea aia... erau în regulă. Erau distractive. Dar nu erau tocmai onorabile, Leo. Nu așa vreau să-și amintească oamenii de mine.

– Nici eu. Asta încerc să-ți zic.

– Nu pot să te ajut, Leo. Nu pot. Nu spun că treaba cu Ari a fost vina ta – vina noastră –, în nici un caz. Ceea ce încerc să spun este că lucrurile s-au schimbat. Lumea afacerilor s-a schimbat. Eu m-am schimbat. Și sper că și tu te-ai schimbat. Dar nu te pot angaja.

Leo se așeză în sfârșit pentru prima oară de când intrase în bar. Încerca să-și găsească cuvintele potrivite, să spună ceva de bun-simț, adecvat, în schimb ceea ce îi veni în minte fu o glumă, pe care poate vechiul Nathan ar fi găsit-o amuzantă.

– Deci, până la urmă, Ari Rothstein chiar era tipul care te rezolvă.

După o lungă tăcere, Nathan spuse:

– O să pretind că nu ai spus asta. Mult noroc, Leo! Îmi pare rău să te dezamăgesc.

– Să nu-ţi pară. Mai am şi alte oportunităţi.

– Bun.

– Nu că mi-ai fi cerut părerea, dar aş rămâne cu conştiinţa încărcată dacă nu ţi-aş spune că, după părerea mea, ar trebui să ai grijă dacă te decizi cumva să investeşti în Paul Underwood.

– Serios?

– Şi mie îmi place *Paper Fibers*, dar situaţia e de-a dreptul haotică în redacţie. Nu cred că Paul are abilităţile de conducere necesare pentru a duce la bun sfârşit un asemenea proiect. Nu cred că e persoana de care ai nevoie.

Nathan se uită fix în podea, după care ridică lent privirea plină de compasiune spre Leo.

– Speram că nu mai eşti un imbecil, Leo. Sper să-ţi rezolvi problemele. Pentru binele lui Stephanie.

– Se pare că va trebui să-mi prezint ideile altcuiva.

– N-ai decât. Te rog doar să nu-mi mai pomeneşti numele.

– Să te ia naiba, Nathan.

– Idem, dragule.

Leo îl urmări cu privirea pe Nathan până ieşi din bar. Se aşeză din nou şi inspiră adânc, încercând să-şi dea seama ce se întâmplase. Telefonul lui, care era pe bar, începu să vibreze. Se uită la numele apelantului, iar când văzu numele acela, aproape că îi stătu inima. Matilda Rodriguez.

24

Înainte să facă prostia de a-l primi pe Jack Plumb la el în casă, lui Tommy nu i se întâmplase să tragă decât o singură sperietură din cauza *Sărutului*. O echipă FBI îi bătuse la ușă într-o dimineață, pe când locuia încă în Rockaways, ca să vorbească cu el despre un obiect dispărut de pe șantierul World Trade. Aproape că leșinase până să apuce oficialii să-i explice că făceau o investigație în legătură cu niște furturi în Fresh Kills și voiau doar să știe dacă Tommy își amintea de statueta de Rodin și, în acest caz, unde o văzuse ultima dată. Tommy îi asigură că o dusese la rulota de la Port Authority, la fel cum făcuse cu nenumărate alte obiecte, și o predase unei persoane de acolo al cărei nume nu și-l mai amintea, dar care spusese că o să se ocupe mai departe de ea.

– Atunci am văzut-o ultima dată. Îmi pare rău, le spuse el. Mi-aș dori să vă pot fi de mai mult ajutor. Ca să fiu sincer, arăta ca o vechitură făcută ferfeniță.

Detectivii îi strânseră mâna, își exprimară regretele pentru pierderea pe care o suferise, și de atunci nu îl mai contactase nimeni.

La început, Tommy ascunsese statueta în șifonierul din dormitorul lui, în casa din Queens, și o acoperise

cu o faţă de pernă. Nu voia să o vadă fiicele lui, într-una din nenumăratele vizite pe care i le făceau săptămânal.

– Vrem doar să vedem ce mai faci! ciripeau ele mereu cu nişte voci piţigăiate, pe care nu le mai auzise înainte să rămână văduv.

Însă îl deranja să ţină în dulap darul soţiei lui, ca pe un secret ruşinos. Începu să se gândească să se mute. Casa pe care o împărţise cu Ronnie, în care îşi crescuseră copiii, în care avuseseră seara de film cu popcorn în fiecare vineri şi în care reuşiseră să facă dragoste în fiecare duminică, chiar şi atunci când fetele erau mici, uneori nevoiţi să se limiteze la perioadele dintre reclamele de pe Nickelodeon – izbutind totuşi de fiecare dată –, era acum prea goală, prea pustie.

Will, vechiul său prieten din brigada de pompieri, îi spuse că Stephanie caută un nou chiriaş. Mereu o simpatizase pe Stephanie. Era o femeie cumsecade – amuzantă, inteligentă, muncitoare şi cu picioarele pe pământ.

– O femeie de toată isprava, cum se zicea odată, spusese Ronnie pe un ton aprobator când Will o adusese la una dintre petrecerile lor legendare de sărbători, iar Stephanie fermecase pe toată lumea cântând „(Christmas) Baby Please Come Home“, în stilul lui Darlene Love, la aparatul de karaoke pe care îl conectaseră la televizor.

Apartamentul cu vedere spre grădină era în stare cam proastă, dar lui nu-i trebuia cine ştie ce. Nu voia decât să aibă propriul apartament, unde să ţină statueta şi să o privească în fiecare zi, suficient de departe de Rockaways, pentru ca fiicele lui să nu mai poată să-i facă vizite neanunţate, un loc unde nu ar fi trebuit să răspundă la prea multe întrebări. Sculptura fusese

secretul lui, pe care îl păstrase cu sfințenie. Până în clipa în care Jack Plumb intră în sufrageria lui.

Văzându-l pe Jack Plumb la el în casă, dând târcoale sculpturii de parcă ar fi inspectat o mașină la mâna a doua, Tommy începu să-și facă griji. Poate că nu era numai din pricina lui Jack, poate și trecerea timpului își spunea cuvântul, felul în care evoluase suferința, însă acum, de fiecare dată când scotea statueta din ascunzătoare, nu auzea decât vocea lui Jack Plumb chestionându-l: *De unde o ai?* Ani de zile, Tommy se temuse că ar putea să-i vadă cineva sculptura, în special fetele lui. Iar acum, că cineva chiar o văzuse, începu să-și imagineze mai limpede ce se putea întâmpla dacă era prins. Nu se mai uitase la statuetă de mai bine de o săptămână.

Astăzi, aveau să-i vină în vizită două dintre cele trei fiice. Aproape întotdeauna le vizita el, dar de câteva ori pe an plănuiau ele o excursie „în oraș" și făceau mai întâi o oprire acasă la Tommy, încărcate de sacoșe întregi de cumpărături de care își închipuiau că are nevoie.

Familia lui nu izbutise să-și ascundă câtuși de puțin sentimentul de consternare când constataseră în ce condiții trăia, așa că atunci când Maggie și Val dădură buzna pe ușă, împreună cu cei cinci nepoți, se pregăti sufletește pentru obiecțiile și grimasele lor bine-cunoscute.

– Apartamentul ăsta ar putea fi chiar drăguț, tată, spuse Val pentru a suta oară, dacă te-ai strădui măcar puțin.

Aranjă cumpărăturile pe rafturi, după care deschise un pachet de bureți verzi și îl folosi pe unul dintre ei ca să șteargă dulapurile.

– Nu e nevoie să faci asta, spuse Tommy. Stai jos.

– Nu mă deranjează, spuse ea.

– De ce nu cumperi nişte mobilă care chiar să se potrivească aici? spuse Maggie. Am putea să mergem astăzi să ne uităm după o canapea nouă, dacă vrei. Am putea să te ajutăm să o alegi.

Avea dreptate. Canapeaua lui era concepută pentru o încăpere mult mai mare, nu pentru proporţiile reduse ale unui salon de apartament.

– E în regulă. Şi eu sunt în regulă. Nu mă aştept să treacă pe aici cineva de la revista *Better Homes and Gardens* ca să facă poze.

– De ce e încuiat aici?

Val se afla acum în faţa comodei cu veselă din sufragerie. Jumătatea superioară era vitrină, iar Tommy aranjase pe rafturi o parte din vesela lor de la nuntă: singura lui tentativă de a „decora". Jumătatea de jos era un dulap pentru depozitare. Desfiinţase rafturile dinăuntru, însă lăsase la locul lor uşile, pentru a ascunde interiorul gol, în care intra perfect statueta aşezată pe suportul ei. Fiind pe roţi, putea să o scoată şi să o bage la loc oricând voia. Uşile erau încuiate cu lacăt.

– Nimic special. Câteva lucruri de valoare.

– Lucruri de-ale mamei? întrebă Maggie pe un ton iritat.

– Tot ce a aparţinut mamei voastre se află în cutiile pe care vi le-am dat. Aşa cum v-am spus.

Fiica lui se holba în continuare la bufet.

– Aşa de periculos e cartierul ăsta, încât e nevoie să-ţi încui cu lacăt lucrurile de preţ?

Tommy nu ştia ce să răspundă (nu era nimic în neregulă cu cartierul), aşa că replică cu o interjecţie echivocă şi încercă să-i conducă pe toţi în salon.

– Oh, Doamne! spuse Maggie, prinzându-l de braţ şi vorbind pe un ton scăzut, ca să nu o audă copiii. Ai o armă acolo?

– Poftim?

– Se citește pe fața ta că ești vinovat. Nu pot să cred că ai o armă în casa asta, casa în care venim cu nepoții tăi.

– Nu am nici o armă. Calmează-te. Și nu-mi place tonul tău, domnișoară. Încă sunt tatăl tău.

Tommy făcea eforturi disperate să-i distragă atenția de la bufet.

– Ce alte posesiuni prețioase mai ai, pe care e nevoie să le ții sub lacăt într-o sufragerie goală?

Fiul cel mai mic al lui Maggie – Ron, botezat după bunica pe care nu o cunoscuse – se agățase de piciorul mamei sale și se smiorcăia.

– Ce e? îl întrebă ea cu o voce calmă, aplecându-se. Ce e, scumpule?

– Nu-mi place aici.

– Nu te prosti, spuse ea. Asta-i casa bunicului.

– Îmi place mai mult casa lui dinainte.

Tommy părea încurcat, așa că doar se uită la Maggie cum îl mângâie pe copil pe creștet, liniștindu-l.

– Hai să mâncăm de prânz, și după aia ieșim frumos la plimbare, spuse ea. E un parc cu teren de joacă în apropiere. Nu-i așa, tată?

Dar Ron nu se lăsă consolat așa ușor.

– Casa asta nu e prietenoasă, spuse el, punându-se acum pe plâns în toată regula.

Îi șopti ceva la ureche lui Maggie, iar ea scutură din cap și-l strânse în brațe.

– Nu, nu, puiule. Nu-i adevărat. Toate lucrurile de aici sunt prietenoase.

Val îi luă pe copii în bucătărie ca să pregătească prânzul, iar Maggie îl trase pe Tommy deoparte.

– Tată, trebuie să-ți zic. E ceva *aiurea* cu – gesticulă în jur, arătând spre mobilierul desperecheat, rămas

de la foştii chiriaşi, praful şi dezordinea – toate astea. După atâta vreme.

– Sunt unul singur, spuse Tommy. Nu am nevoie de mai mult.

– Nu mă refer la spaţiu.

Îşi încrucişă braţele, iar el îşi dădu seama că-şi aduna curajul ca să-i facă o mărturisire dificilă. Semăna atât de mult cu mama ei, încât trebui să-şi dezlipească privirea de la chipul ei, abţinându-se să nu-l atingă.

– Ştii ce mi-a zis Ron când plângea? Că se simte aici ca într-o casă *bântuită*. Ca şi cum ar fi o *fantomă* aici. Ştiu că e doar un copil, dar copiii sunt sensibili la chestii din astea. E o atmosferă tenebroasă, tristă, dezolantă. Cel puţin cumpără nişte lămpi. Din alea cu picior. Pune becuri mai puternice, spuse ea făcând semn către unica lustră din tavanul salonului.

– Poate că are dreptate, spuse Tommy sătul; nu le ceruse niciodată ajutorul, nu-i invitase la el. Poate că e bântuită.

– Tati, spuse Maggie cu ochii în lacrimi şi muşcându-şi buza.

Tommy se simţea prost pentru ceea ce spusese, dar se simţea şi mai prost fiindcă nu putea să vorbească despre Ronnie, încercând să ignore fantoma pe care o purtau cu toţii în ei.

– Mi se frânge inima, spuse ea în cele din urmă, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei.

– Şi crezi că inima mea nu e frântă? o întrebă el.

– Nu mă refer la mama. Sunt sigură că ea şi-a găsit liniştea. Sunt convinsă de asta. Mă refer la tine, tată. *Tu* îmi frângi inima. Dacă într-adevăr e vreo fantomă aici... *tu* eşti aia.

25

Melody era o susținătoare a planurilor de luptă; credea în analize, în strategii și în împrejurări neprevăzute, ceea ce era benefic, pentru că ea și Walter erau fără îndoială în război. El avansa pe două fronturi: ipoteca și taxele universitare. Melody simțea că o ia razna la gândul că și-ar putea pierde casa. Nici măcar nu se punea problema să obțină toți banii de pe urma vânzării, din moment ce încă aveau o ipotecă considerabilă.

– Nu e vorba de capital, repeta Walt iar și iar. Trebuie să reducem datoria lunară. Mai ales acum că bate la ușă facultatea. E simplu. Dacă nu vii cu altă idee ca să câștigăm mai mulți bani lunar, nu avem de ales.

Nu voia să-l lase să scoată casa în mod „oficial" la vânzare. Nu voia să vadă o poză cu casa ei în vitrină la Rubin Realty, fix în centrul orașului, unde putea s-o vadă și să comenteze oricine. Vivienne acceptase să prezinte casa „discret", fără să facă valuri.

– Încercăm marea cu degetul, îi explică Walter. Ca să vedem ce-*ar putea* să se întâmple.

Walter voia, de asemenea, să poarte neîntârziat o discuție deschisă cu Nora și Louisa despre *realitățile financiare* pentru anii următori și în ce fel acestea influențau alegerea universităților – după părerea lui, doar

cele de stat intrau în discuție. Melody se opuse. Alte familii plecau în concediu vara; Melody urca fetele în mașină și făceau turul universităților. După aceea, luau prânzul într-un restaurant cochet, vizitau orașul din apropiere, făceau comparație cu alte universități. Aveau o listă întreagă! Pe categorii: cele puțin probabile, cele posibile, cele mai probabile – și toate erau private și implicau costuri uriașe.

Melody nu se panică atunci când Vivienne Rubin sună într-o zi acasă, pe când Walter era la serviciu, ca să le comunice două oferte bune, din care una era cu banii jos. După câteva clipe de gândire, îi ceru lui Vivienne să facă o contraofertă. Suma pe care o cerea era ridicolă.

– Ești sigură? spuse Vivienne. Walter e de acord?

– Bineînțeles, spuse Melody.

Nu mințea, își spuse ea, simțindu-se calmă și straniu de optimistă când închise telefonul. În fond, se afla pe un câmp de luptă. Un general știa când să se mențină ferm pe poziție și când să pornească o manevră strategică, când să se retragă și când să înainteze. Se afla în toiul unui război și nu avea de gând să capituleze. Nu încă. Nu înainte de a se întâlni cu Leo.

26

După ce-i lăsă nenumărate mesaje vocale pe care Tommy le ignorase, Jack se înființă pur și simplu la ușa lui într-o bună zi, confirmând temerile lui Tommy.

– Știi că ai putea să intri în mari belele pentru sculptura aia, spuse Jack când Tommy îi deschise cu greu ușa, abia după ce Jack îi flutură prin fața ochilor o foaie pe care era tipărit un articol despre statuetă.

Preț de câteva minute, Tommy încercă să nege că statuia din articol era aceeași cu cea de la el din casă, dar apoi ceva în sinea lui, hotărârea uzurpată lent în ultimii zece ani, cedă. Obosise. Se prăbuși, la capătul puterilor, pe scaunul pliant din holul de la intrare.

– Cine ziceai că ți-a dat-o? îl întrebă Jack.

– Soția mea, răspunse Tommy cu ochii în podea. Soția mea mi-a dăruit-o...

– Termină cu balivernele! spuse Jack. De fapt, puțin îmi pasă cum ai *intrat în posesia* obiectului în cauză. Dacă tu, sau soția ta, ori vreunul dintre colegii tăi *eroi* ați luat-o ca pe un soi de farsă, sau ca s-o vindeți, sau...

Tommy se mișcă atât de rapid și cu atâta forță, încât Jack nu înțelese ce se întâmpla decât atunci când se trezi țintuit la perete, cu antebrațul lui Tommy înfipt sub bărbie. Nu putea vorbi. Abia putea respira.

– N-am furat-o, dobitoc împuțit ce eşti! şuieră Tommy. Fața lui era atât de aproape, încât Jack îi vedea firele răzlețe din barbă, de pe pometi, pe care Tommy le ratase când se bărbierise de dimineață. Tommy rosti apăsat, stropindu-l în față cu salivă la fiecare cuvânt: A fost un dar de la soția mea.

Jack descoperi cu surprindere, undeva într-un cotlon ascuns al memoriei, trucul pe care îl învățase pe când făcea parte din ACT UP și erau frecvent hărțuiți și arestați de poliție. Pur și simplu trebuia să se relaxeze, să nu opună rezistență. Îl privi în ochi pe Tommy cu o expresie neutră. Bărbatul își feri privirea, i se înmuie tot corpul și îi dădu drumul lui Jack.

– Doamne Dumnezeule! spuse el abia perceptibil. Se aşeză din nou pe scaun și își privi mâinile de parcă ar fi fost străine de corp. Ce e-n neregulă cu mine? spuse el întorcându-se spre Jack. A fost un dar, adăugă el, lăsându-și capul în mâini și începând să plângă în hohote. A fost un dar de la soția mea.

Jack se trezi în situația bizară de a face ceai pentru Tommy. Scotoci prin dulapuri, printr-un talmeș-balmeș trist de articole pe care își închipuia că și le cumpărase Tommy (cereale, tăiței instant, macaroane cu brânză semipreparate) și prin altele pe care era evident că i le adusese altcineva (chili bio la conservă, quinoa, ceai de mușețel), după care îl rugă să se așeze la masa din bucătărie. Tommy îi destăinui întreaga poveste fără să aibă nevoie de prea multe încurajări, iar Jack reacționă cu o empatie neașteptată. Bietul nenorocit! Va trebui să acționeze cu tact.

Jack îi comunică propunerea lui, îl mai servi cu niște ceai, deschise un pachet de biscuiți vanilați învechiți și așteptă răspunsul lui Tommy.

– Nu știu, spuse Tommy privind lung la ușa închisă a bufetului, în spatele căreia se afla statueta. Nu știu.

– Poți să ai încredere în mine, spuse Jack. Nu fac nici o mișcare până nu-mi spui că ești pregătit. Știi că dacă află cineva...

– Știu, crede-mă. Am coșmaruri că intru la zdup, și fetele mele rămân cu asta pe cap.

– Înțeleg dacă vrei s-o păstrezi.

Jack înțelegea, într-adevăr. Înțelegea nevoia de talismane primite de la cei de dincolo. El și Walker pierduseră zeci de prieteni, fuseseră trași deoparte de nenumărate ori de câte o mamă îndurerată, sau de vreo soră sau vreo verișoară, care le oferea câte un mic suvenir care să le amintească de persoana decedată. *Vă rog,* insistase o dată sora vitregă a unui prieten, *mama o să le doneze pe toate unei organizații caritabile; vă rog, luați ceva care să vă amintească de el.* Și așa făcuseră. De mai multe ori. Eșarfa galben-verzuie a lui Michael, ochelarii de soare ai lui Andrew, taburetele miniaturale pe care le confecționa David din dopuri de șampanie, nenumărate fotografii înrămate, ceasuri de mână defecte, sau vreo cravată ori curea. Jack păstra totul aranjat și ordonat într-un raft din biblioteca din dormitor. *Muzeul Morții*, glumea Walker macabru, dar și el prețuia toate obiectele acelea. Toate amintirile. Raftul acela nu avea nimic de valoare, însă era extrem de prețios. Reprezenta trecutul căruia îi supraviețuiseră și din care evadaseră. Toată disperarea și speranța. Viața și moartea.

– Înțeleg dacă vrei s-o păstrezi, spuse Jack. Dar înțeleg – continuă el, trăgându-și scaunul mai aproape și atingând mâna lui Tommy, animat de o grijă sinceră – și dacă simți nevoia să scapi de ea. Iar eu te pot ajuta.

27

Lui Leo nu-i plăcuse niciodată să se trezească cu noaptea-n cap, dar de când locuia la Stephanie învățase să valorifice orele matinale, orele acelea pe care înainte le petrecea refuzând să se trezească, încercând să evite furia incandescentă a Victoriei care iradia din cealaltă jumătate a patului; nu se simțea pregătit pentru drumul bâjbâit și autoflagelant până la baie, ca să bea apă și să-și umezească gura uscată, cu iz dubios, sau să audă clinchetul pastilelor de Advil rostogolindu-i-se în palma tremurândă. Pe vremea aceea, nu exista dimineață în care să nu-și promită că ziua aceea avea să fie altfel. Și nu era zi de la Dumnezeu în care să nu-și încalce promisiunea față de el însuși, de obicei spre mijlocul după-amiezii, răpus treptat de o zi de plictiseală, de perspectiva sumbră a serii care îl aștepta în compania soției lui ursuze și ostile.

Dar zilele astea se trezea de îndată ce lumina zorilor topea bezna nocturnă în albăstriul palid al iernii. Se dădea jos din pat în liniște și se ducea la baie, pășind ușor pe podelele din lemn care scârțâiau la cea mai mică mișcare. Aducea *New York Times* de afară, din fața ușii de la intrare, și se ducea la bucătărie ca să pună de cafea. Stephanie avea același dispozitiv French press

de când o știa, de pe vremea când toți cunoscuții lui credeau că singurele surse de cafea erau minimarketul din cartier sau vreun vânzător ambulant. După ce turna apa clocotită peste cafea, se așeza la masa din bucătărie și frunzărea ziarul fără grabă, așteptând să audă bocănitul din țevi – apa caldă care urca din subsol –, semnalul că Stephanie se trezise și dăduse drumul la duș. Când era pe sfârșite cu lectura paginilor de știri internaționale și naționale, auzea dușul oprindu-se cu un scârțâit ascuțit. Scufunda filtrul dispozitivului de preparat cafea și-și turna o ceașcă.

Tocmai în acest moment, a doua zi după întâlnirea cu Nathan, stând la masa din bucătăria lui Stephanie, privind o rază de soare ce se strecura pe bufet și scotea în evidență fiecare pată și imperfecțiune, gândindu-se la ziua pe care o avea în față, începu să simtă întunericul familiar ce se furișa în el, însoțit de acea spaimă amenințătoare. Îi aducea aminte de cartea aceea pentru copii care-i plăcea atât de mult lui Melody când era mică, cea pe care i-o citea mereu când părinții lui îl obligau să aibă grijă de ea; era despre o fetiță franțuzoaică cu o pălărie de paie și cu femeia aceea cât un munte – nu înțelesese niciodată cine era: o profesoară? o călugăriță? o infirmieră? – care avea un al șaselea simț cu care detecta necazurile. „Ceva nu e în ordine“, zicea ea, trezindu-se brusc în toiul nopții. *Nu mai spune*, se gândea Leo.

Leo nu se încrezuse în această nouă ordine a lucrurilor: casa minunată din Brooklyn, roșcata superbă de la etaj, întoarcerea lui triumfătoare alături de Nathan. Privise întregul tablou cu oarecare circumspecție, ca pe o scoică găsită pe plajă, care ascundea ceva grețos înăuntru – duhoarea algelor, o moluscă în putrefacție,

sau, mai rău, o entitate încă vie, care-şi mişca cleştii încercând să apuce o bucată moale de carne.

Trebuia să ia nişte decizii. Scadenţa bătea la uşă. Se gândea cui ar putea să-i trimită propunerea lui de proiect; ştia că valora ceva. Dacă avea de gând să rămână, trebuia să găsească o soluţie ca să facă rost de banii pentru Moştenire. *Dacă* avea de gând să rămână.

O vreme, se gândise să le returneze fratelui şi surorilor lui banii datoraţi, pentru că ar fi fost un gest frumos, măreţ chiar, gestul eroului salvator. Ajungea însă mereu la acelaşi gând: Dacă va avea nevoie de banii aceia într-o bună zi? De o scăpare de urgenţă? Întotdeauna avusese această posibilitate. Îl lua cu ameţeli numai când se gândea la asta. Proba diverse decizii ca pe nişte sacouri: *rămâi, pleacă, plăteşte datoria.* În trecut, reuşise mereu să profite de poziţia aceasta confortabilă de ezitare şi indecizie, parcă jonglând simultan cu o mie de farfurii până ce se spărgeau una câte una, iar el se reorienta rapid către orizonturi mai promiţătoare; de data asta însă se simţea altfel.

Stephanie. O auzi coborând scările, gata să plece la serviciu, cizmele ei bocănind apăsat şi grăbit, prea grăbit, pe trepte; mereu se aştepta să o audă alunecând şi căzând, dar nu se întâmpla niciodată. Subestimase importanţa întâlnirii cu Nathan, spunând că petrecuseră „prea mult timp vorbind despre una şi alta" şi că urma să se întâlnească din nou. Odată ce avea să găsească pe cineva interesat de propunerea lui, avea să îndulcească puţin povestea.

– Ia-o mai încet, îi spuse el lui Stephanie când intră în bucătărie. O să-ţi rupi gâtul pe scările alea.

Ea afişă un zâmbet larg şi luă o banană din castronul cu fructe de pe bufet.

– Deja mă mişc prea repede pentru tine, Leo?

Curăţă banana de coajă şi-şi turnă lapte în cafea.

Zâmbi şi el, însă se gândi: *Iar începem.*

– Auzi, spuse ea, trebuia cumva să citeşti ceva pentru Bea? M-a sunat ieri.

La naiba! Bea. Manuscrisul ei.

– La naiba! spuse Leo cu voce tare. Am uitat. O să arunc o privire pe manuscris.

– Dacă e să ne luăm după experienţele recente, n-o să ai prea mult de citit. Sună-mă la birou dacă e ceva de capul lui.

– Vorbim oricum diseară, spuse el vesel.

– Eşti haios.

Se apleca şi-l sărută. Buzele ei aveau gust de banană şi de cafea. O trase mai aproape, îşi strecură mâinile sub bluza ei, ţinând-o strâns şi încercând să dibuie ce se ascundea dedesubt. Îi dădu părul pe spate şi o sărută apăsat, iar întunericul din el prinse a se lumina. Ea părea absentă, rigidă, aşa că îşi trecu mâna peste bluza ei de mătase până îi pipăi sfârcul întărit, şi îşi mişcă limba aşa cum ştia că îi place ei, mai întâi uşor de-a lungul buzei, apoi mai pasional şi mai îndrăzneţ, până îi simţi trupul relaxându-se.

– Nu-i corect, spuse ea încet, desprinzându-se din îmbrăţişare. Trebuie să plec la serviciu.

Stephanie era conştientă că era cazul să nu mai amâne întruna şi să-i dezvăluie lui Leo care era situaţia. Acea seară, se gândi ea, era un moment la fel de bun ca oricare altul.

– Poate plec mai devreme azi.

– Sună bine, spuse el.

Îl sărută scurt pe obraz.

– Bea, spuse ea luându-şi geanta. Nu uita.

*

După ce plecă Stephanie, își mai făcu o cafea. Pentru prima dată de săptămâni întregi nu avea chef să-și deschidă computerul. Să se ducă la „biroul" lui. Să lucreze. Ideea de a sta și de a se uita pe geam la peticele maronii din curțile vecine îl deprima. Telefonul îi vibră pe bufet. Îl ridică și citi numele apelantului. Matilda Rodriguez. Iarăși. Își amintea ca prin ceață că îi ceruse numărul de telefon în noaptea accidentului și îi trimisese o sumedenie de mesaje cât ea era încă în bucătărie și-și strângea lucrurile, înainte să se îndrepte spre mașina lui. Nu ar fi trebuit să-l sune. Va trebui să vorbească cu George despre asta. Matilda nu era singura persoană pe care o evita; Jack îi trimitea zilnic e-mailuri despre o petrecere pentru aniversarea lui Melody, iar Melody îi lăsase câteva mesaje, invitându-l la prânz. „Doar noi doi. E urgent."

E ceva putred la mijloc.

Se duse la etaj și găsi servieta din piele a lui Bea pe raftul unde o lăsase atunci când i se părea că are priorități mai importante. Cine știe, poate era bună povestirea și putea să-i ofere prilejul de a face niște comentarii utile pe marginea ei. Încercă să-și domolească iureșul gândurilor din cap și să se concentreze la primele câteva paragrafe. Era despre un tip pe nume Marcus (Leo fu surprins de o undă de dezamăgire că protagonistul nu era Archie). Un tip pe nume Marcus. O nuntă. O chelneriță. Un automobil. Pulsul i se înteți. Dădu paginile cu repeziciune, iar cuvintele se desprinseră de pe hârtie, plutindu-i prin fața ochilor: *faruri, membru amputat, camera de gardă, sutură.* „Tomelo, Mami", citi el. „Să mi-l taie." Doamne! Reveni la prima pagină. Povestea era despre accident. Era despre el.

28

În seara în care Stephanie plănuia să-i dea vestea lui Leo despre faptul că era însărcinată, nu o făcu; în schimb, când se întoarse acasă, îl găsi îmbrăcat cu aceleași haine în care îl lăsase de dimineață, inclusiv în tricoul cu care dormise. Era absolut contrariat de povestea scrisă de Bea. Probabil începuse să o citească imediat după ce plecase ea, apoi își petrecuse restul zilei fierbând în suc propriu, cum îi stătea în fire. Îi luă cel puțin cinci minute ca să-l calmeze suficient de mult încât să înțeleagă ce se întâmplase, să afle că povestea avea în centrul ei un accident și o persoană care fusese rănită în accident, însă Leo nu era suficient de calm – sau nu era dispus – ca să explice natura acelor răni suferite de victimă în urma accidentului.

– Ai omorât pe cineva? îl întrebă ea în cele din urmă.

În cele câteva secunde care se scurseră înainte să apuce el să-i răspundă, fu convinsă că asta se întâmplase, că spaima sălbatică pe care o citea în ochii lui se datora faptului că trebuia să-i destăinuie faptul că se urcase la volan, beat criță și drogat, și comisese o ucidere din culpă, dar scăpase cumva nepedepsit. Însă nu asta se întâmplase. O rană *gravă* – asta era tot ce putu scoate de la el, o situație cu implicații serioase,

dar care fusese muşamalizată, iar dacă Bea avea de gând să publice povestea respectivă, insistă el, adevărul avea să iasă la iveală, şi toţi cei care îi purtau pică aveau să îl nimicească – toate acestea ieşiră din gura lui într-o diatribă mustind de invective, lacunară; era prea mult pentru Stephanie.

Leo scutura foile în faţa ei.

– Ăsta e un mare căcat! spuse el. E o povestire cu Archie!

– Serios? răspunse Stephanie, surprinsă.

O povestire cu Archie. Interesant.

– Măcar e bună?

– Îţi baţi joc de mine? Nu asta contează! Azvârli foile pe masă, iar câteva dintre ele aterizară pe podea. Călcă pe una dintre ele, rupând hârtia sub călcâi. Ea pretinde că nu e o povestire cu Archie – i-a dat alt nume personajului –, dar este! E vorba despre ce s-a-ntâmplat vara trecută, şi doar peste cadavrul meu o s-o publice!

– Ai discutat cu ea?

– Nu, încă nu. Nu ştiu dacă mai vreau să vorbesc cu Bea vreodată în viaţa mea.

– Hai să respirăm adânc şi să o luăm uşurel, propuse Stephanie.

Trase un scaun şi-i făcu semn să ia loc. El se aşeză, îşi frecă furios capul cu mâinile şi scoase un icnet ascuţit. Părul slinos îi stătea în toate direcţiile, barba de o zi îi adumbrea jumătatea inferioară a feţei, iar ochii injectaţi purtau o expresie de om rătăcit.

– Poate că trebuie doar să înţeleagă cât de mult te supără lucrul ăsta. Şi ar putea să schimbe cumva povestea. Scrie ficţiune, pentru numele lui Dumnezeu. E *o singură* povestire...

– Nici măcar nu-i finalizată.

– Bun, deci, e o versiune preliminară. Cu atât mai bine. Hai să le luăm pe rând.

Reuşi să-l liniştească cât de cât pe Leo şi-l convinse să meargă sus să-şi facă un duş şi să se schimbe, iar între timp ea avea să comande ceva de mâncare. Îl asigură că atunci când va coborî, se vor gândi la o modalitate de a o aborda pe Bea, care, sigur, poate că avea multe defecte, dar nu era nici crudă, nici malițioasă.

Stephanie îşi aminti de conversația telefonică pe care o avusese cu Bea şi şi-ar fi dorit să fi ştiut atunci ceea ce ştia acum. Ar fi putut să încerce să o descurajeze, să o avertizeze că Leo nu era mulțumit. La naiba! Vestea ei trebuia să mai aştepte. Nu era seara potrivită ca să-i vorbească lui Leo despre paternitate, mai cu seamă acum, când se simțea deja paranoic şi prins în capcană, pus în fața faptului împlinit.

Stephanie începu să frunzărească enervată meniurile cu livrare la domiciliu. Aceasta era latura unei relații pe care nu putea s-o suporte, aceea în care se simțea tot timpul îmboldită să renunțe, în care nefericirea sau aşteptările ori nevoia de atenție a celuilalt se infiltrau în lumea ei atent organizată. Viețile altora erau aşa o povară. Şi totuşi, *chiar îl iubea* pe Leo. Îl iubise într-o mulțime de feluri, în diverse etape din viață, şi *chiar îşi dorea* ca relația lor actuală, orice ar fi însemnat asta, să continue. Probabil. Însă revenea mereu la acelaşi gând: Se descurca mult mai bine când era independentă; singurătatea i se potrivea ca o mănuşă. Ducea intenționat o viață solitară, iar dacă uneori începea să se simtă prea singură, ştia cum să iasă din această stare de spirit. Sau mai degrabă, cum să se cufunde mai adânc în ea şi să se bucure de confortul pe care i-l oferea.

Pe de o parte, era conştientă că Leo nu avea să se schimbe niciodată cu adevărat. Pe de altă parte, ştia că Leo îi invadase viaţa. Nu intenţiona să adopte, voit, o atitudine de ignoranţă pe care viaţa cu Leo ar putea s-o implice, însă nu avea de gând nici să se mulţumească cu sentimente inferioare celui de împlinire şi de entuziasm pe care îl avea atunci când se afla în preajma lui Leo. Se simţea pregătită să iubească, însă se pricepea mai bine să aibă grijă de propria fericire; fericirea altora era cea care-i dădea de furcă.

Îşi dădea seama (doar în teorie, era conştientă de asta) că a fi părinte nu înseamnă altceva decât să fii responsabil în permanenţă pentru fericirea altcuiva, zi după zi, probabil pentru tot restul vieţii; dar sigur există totuşi o diferenţă. Nu poate fi acelaşi lucru cu responsabilitatea faţă de un alt adult, care are deja speranţele, atitudinile şi intenţiile gata formate. Ea şi partenerii ei ajungeau întotdeauna să distrugă ceea ce creaseră împreună. Nu reuşise niciodată să înveţe cum să hrănească afecţiunea în aşa fel încât să se dezvolte; mereu sfârşea prin a se diminua. Ştia că părinţii şi copiii puteau să îşi provoace reciproc suferinţe, dar sigur se ajungea mai greu la aşa ceva, nu?

Stephanie se aplecă să ridice o foaie de pe jos şi o puse pe masă, peste teancul cu celelalte coli răvăşite. Strânse toate foile la un loc şi le aranjă în ordine. Se aşeză şi citi de la început.

Leo se simţea într-adevăr mai bine după ce-şi făcu un duş. Potrivise apa să fie cât mai fierbinte putea să o suporte, şi, stând în mijlocul băii lui Stephanie şi ştergând oglinda de abur, observă cât de rozalie şi de sănătoasă arăta pielea lui. Slăbise la centrul de dezintoxicare, iar sesiunile de alergare din ultima vreme

începuse să dea rezultate vizibile. Nu-şi neglijase fizicul, asta era clar. În timp ce se ştergea, realiză că Stephanie era probabil jos şi citea. Bun. Era mai uşor decât să-i explice – cu cuvintele lui – detaliile şi urmările accidentului. Stephanie va şti cum să procedeze; stăpânea tehnici de comunicare pentru a le transmite oamenilor că rodul muncii lor trebuie ucis din faşă – dădea tot timpul astfel de verdicte – şi trebuia să-l ajute să îngroape povestirea lui Bea.

Fără nici un fel de efort, îi veni în minte o listă întreagă de oameni, începând cu Nathan Chowdhury, care ar fi fost încântaţi să aştearnă pe hârtie o relatare usturătoare despre accidentul lui, despre episodul cu masturbarea, despre biata ospătăriţă din Bronx, care şontâcăia într-un picior. (Ar ignora în mod convenabil sau ar minimiza cumva faptul că o făcuse milionară.) Parcă şi vedea imaginile care ar fi însoţit articolul, vechiul desen care îl înfăţişa ca Regele Gândac. Oh, Doamne! Nu ajunsese până aici – îndurase iadul de la centrul de dezintoxicare, nu mai consumase nimic, la dracu', îşi protejase şi îşi tăinuise cu grijă economiile – doar ca să atragă acum toată acea atenţie nefavorabilă. Sau ca să ajungă de râsul întregului New York, să fie arătat cu degetul şi să fie bârfit pe la colţuri de fiecare dată când intra într-o încăpere, să devină subiectul de e-mail cel mai intens dezbătut pe Gawker. Nu-şi permitea să aibă tot scandalul ăsta planând deasupra capului, când el încerca să stabilească întâlniri. Stephanie trebuia să-l ajute să închidă rapid toată povestea.

Când intră în bucătărie, Stephanie răsfoia încet paginile, revenind de mai multe ori la una anume de pe la mijloc (ştia exact care). Era albă ca varul. Ridică

privirea şi se uită la el; ah, da, îşi amintea privirea aceea. Îşi stăpâni iritarea.

– Înțelegi ce zic. E o poveste despre Archie, spuse el.

Ea rămase complet nemişcată. El o urmări agitat cu privirea.

– Doar pentru că nu l-a botezat Archie pe tipul ăla...

– Toate astea s-au întâmplat în realitate? întrebă ea, în timp ce Leo se duse la chiuvetă şi-şi puse un pahar cu apă. Şi-a pierdut piciorul?

– Da.

– Unde-i acum? întrebă Stephanie, fără să-l privească pe Leo, uitându-se la paginile întinse în fața ei pe masă.

– Nu ştiu.

– Nu mai ai veşti de la ea?

– Nu, spuse Leo. Ba da, într-un fel.

– Într-un fel?

– M-a sunat de câteva ori, dar nu i-am răspuns. George se ocupă de asta. A primit o compensație – foarte generoasă, de altfel –, iar înțelegerea prevedea să nu mai luăm în nici un fel legătura după semnarea actelor.

– Înțeleg, spuse Stephanie. Atunci, presupun că ar trebui să-i ceri lui George să se ocupe imediat de cazul fetei cu piciorul amputat.

– Nu cunoşteam termenii înțelegerii, Stephanie. Eram la dezintoxicare. Dar trebuie să respect regulile, la fel şi ea. Este în interesul tuturor, inclusiv al ei. Dacă se descoperă că a încălcat condițiile...

– Atunci trebuie să vă dea şi celălalt picior? întrebă Stephanie.

Aranjă cu grijă teancul de hârtii în mijlocul mesei, netezind o coală şifonată. Lui Leo i se păru că îi tremura uşor mâna. Se aşeză lângă ea.

– Îmi pare rău, spuse el. Am vrut să-ți spun. Sincer, chiar am vrut. Dar mi-e greu și să mă gândesc la ce s-a întâmplat.

– Nu ești nici măcar puțin curios?

– Curios?

– Să afli ce face. De ce te sună? Dumnezeule, Leo, și-a pierdut un *picior*!

– Știu că primește toate îngrijirile de care are nevoie. Are acces la cele mai bune condiții. Nu am voie să fiu curios și să o contactez.

Stephanie se ținea de burtă cu o mână, de parcă tocmai i-ar fi tras cineva un pumn în stomac.

– Dar nu ai suna-o nici dacă ai avea voie, nu-i așa? spuse ea. Ochii care nu se văd se uită? Scrii un cec și mergi mai departe?

– Nu știu cum aș putea s-o ajut. Și într-adevăr, vreau să merg mai departe. Asta încerc să fac acum!

– Banii? De asta...

– Da. Francie a achitat compensația în contul înțelegerii din depozitul comun, spuse Leo. Nu au mai rămas prea mulți bani, în orice caz nu suma pe care conta fiecare dintre frații mei; de-aia dau toți târcoale pe-aici ca niște vulturi mizerabili. Toți se așteaptă să fac eu rost, ca prin farmec, de banii care consideră că li se cuvin. Așa că-ți dai seama în ce situație mă aflu.

– În ce situație te afli *tu*?

– Cum să fac suma aia uriașă să răsară din senin? Ăia trei nu gândesc limpede.

– În schimb, *tu* gândești limpede?

– În comparație cu ei? Fără îndoială.

– Așa deci.

Stephanie se ridică și luă un pahar de vin din dulap, scoase dopul de plută al unei sticle de pe bufet și-și turnă un pahar enorm. Se gândi la aplicația pentru sarcină

de pe telefonul ei. În prima zi când o deschisese, se uitase în treacăt la toate cele nouă luni şi descoperise cu amuzament săptămâna a şaisprezecea, care o anunţa: *Săptămâna aceasta, copilul tău e o prună!* Un Plumb[1]. Vărsă vinul în chiuvetă.

–Cum o cheamă? îl întrebă Stephanie pe Leo.

–Ce contează? răspunse Leo pe un ton iritat.

–Ştii măcar cum o cheamă, Leo?

Stephanie îl privi atent. Avea obrajii rozalii de la duş, părul lins, dat pe spate. Ochii, vigilenţi, impasibili, de o urâţenie ce contrasta cu restul trăsăturilor sale plăcute.

–Matilda, scrâşni el printre dinţi, ca şi cum ar fi fost ilegal să zăbovească prea mult asupra fiecărei silabe.

Reticenţa lui de a-i pronunţa numele o înfurie pe Stephanie.

–Cum ai spus? întrebă ea.

Leo îşi îndreptă spatele şi pronunţă mai clar.

–Numele ei este Matilda Rodriguez.

–Şi avea nouăsprezece ani? Era adolescentă?

–Da. Leo îşi imagină degetele Matildei şi îşi aminti cum îşi linsese agitată palma înainte să-i ia penisul în mână. Scutură din cap, încercând să-şi alunge imaginea din minte, însă din nefericire avea deja o erecţie. Avea vârsta legală, adăugă el.

Ar fi vrut să-şi înghită acele cuvinte care o făcură pe Stephanie să tresară uşor, dar vizibil. Se îndreptă spre masă şi luă povestirea lui Bea.

–Ce faci cu alea? întrebă Leo.

–Ce-ai *tu* de gând să faci cu ele? replică Stephanie, strângând foile în mână.

---

[1] Joc de cuvinte în limba engleză: *plum* „prună“ se pronunţă similar cu Plumb

– Îți dai seama de ce nu poate fi publicată. Fă abstracție de mine, spuse Leo, alarmat de înflăcărarea lui Stephanie. Dacă o citește Matilda?

– Matilda e o cititoare avidă de beletristică? întrebă Stephanie. Ai aflat asta în timpul scurtei voastre întrevederi din mașină?

– Bine, fă abstracție de Matilda, spuse Leo. Încerc să-mi reclădesc viața. Să reconstruiesc o afacere. Dacă Bea publică o nouă povestire cu Archie, îți dai seama că o să fie ditamai știrea. Și dacă publică povestirea *asta*, o să fie și mai și. Toată lumea o să afle ce s-a întâmplat și o să se ducă totul pe apa sâmbetei. S-a zis cu mine. Cine-o să mai vrea să lucreze cu mine?

Stephanie avea amețeli și grețuri. Trebuia să mănânce ceva. Îi era teamă să nu vomite.

– Știi că am dreptate, spuse Leo, umblând acum agitat prin bucătărie. Îți dai seama că dacă se publică povestirea asta, lumea o să știe că e vorba, de fapt, despre mine. Poate să-i zică ea tipului Archie sau Marcus sau Barack Obama sau cum o vrea, dar e clar că sunt EU.

– Și chiar dacă-i vorba despre tine, Leo, spuse Stephanie, băgând un biscuit în gură și încercând să-și găsească echilibrul, să-și liniștească starea de greață, să-și domolească mânia și să-și ignore frica. Chiar dacă-i vorba despre tine, chiar *dacă* Bea reușește să o publice, chiar *dacă* o citește cineva și pune lucrurile cap la cap și face legătura cu tine... Stephanie luă o înghițitură de apă. Expiră. Chiar dacă se întâmplă toate astea, cui o să-i pese?

Ar fi vrut să nu fi rostit acea ultimă frază. Atunci observă fisura, privirea lui ușor îngustată. Acela fu momentul în care ea se poziționă – doar puțin și aproape fără intenție, însă limpede în ochii lui Leo, concis în mintea lui – de partea greșită a baricadei.

Acelea erau cuvintele pe care ea le-ar retracta.

29

Dimineața devreme, pe faleză, în Brooklyn. Leo era surprins să vadă atâția oameni într-o zi însorită, însă extrem de geroasă, de februarie. Simțea răceala băncii din lemn prin pantalonii de lână și prin paltonul gros. Cerul albastru părea să vestească primăvara, dar apa purta încă nuanțele murdare ale cenușiului hibernal. Ținea pe genunchi servieta din piele cu povestirea lui Bea. Trecuseră doar câteva zile de când o citise, dar parcă ar fi trecut luni întregi. Închise ochii și încercă să-și golească mintea, să-și înăbușe anxietatea crescândă, dar în schimb își închipui piciorul drept al Matildei în ceea ce aveau să fie ultimele sale clipe. Înainte să se urce în mașină, când ea își punea pantoful argintiu, observase unghiile ei de un roz-aprins, care sclipeau pe fundalul arămiu al pielii ei, arcuirea elegantă a piciorului ei așezat în pantof. Când în sfârșit se ridică și îl privi, aranjându-și bluza, își ținea perfect echilibrul pe cele două picioare încă intacte. Pentru el, cel mai oribil aspect din povestirea lui Bea era probabil acesta: faptul că îi trezea amintirea Matildei și toate lucrurile legate de ea, pe care le dosise adânc, într-un sertăraș, în cotloanele cele mai îndepărtate ale minții lui.

Scoase din buzunarul paltonului pachetul de țigări American Spirit, pe care îl cumpărase într-o doară, dar pe care nu-l desfăcuse încă, fiindcă nu voia s-o irite și mai tare pe Stephanie mirosind a tutun. Deschise pachetul, scoase o țigară și merse spre balustrada din fier ce dădea spre apă, lăsând servieta lui Bea pe bancă. Se simțea vinovat că fuma, ceea ce îl agasa. Apoi se simți agasat pentru că se simțea astfel. Agasarea era starea lui permanentă în ultima vreme, când nu era înlocuită de angoasă.

Lucrurile nu stăteau pe roze în apartamentul ca o mică bijuterie al lui Stephanie. De la stradă, încăperile din spatele ferestrelor noi, dar riguros reconstituite din punct de vedere istoric, păreau scăldate într-o lumină caldă, prietenoasă și veselă. Privită de afară, casa părea locul perfect în care să te adăpostești de orice fel de furtună, însă înăuntru...? Înăuntru, el și Stephanie abia reușeau să mențină o atmosferă de politețe aparentă. Tandrețea ce se înfiripase între ei în noaptea viscolului și înflorise apoi, devenind mai expansivă și uneori chiar exuberantă, se năruise între timp; nu fusese o stingere treptată, ci o prăbușire bruscă, ca un trist sufleu dezumflat.

Reveniseră la vechile metehne, la atitudinile acuzatoare și evazive, ceea ce, într-un anume fel pervers, era liniștitor. Leo își dădea seama de atracția periculoasă a situațiilor familiare regretabile, înțelegea că vechile făgașe erau mult mai ademenitoare decât necunoscutul amenințător. Era și motivul pentru care dependenții rămâneau dependenți. Motivul pentru care renunțase la cocaina pe care avusese de gând s-o cumpere înainte de prânzul cu familia de la Oyster Bar, în schimb avea acum în buzunar un pliculeț transparent sigilat ermetic. Motivul pentru care frământa între degete

o ţigară neaprinsă şi se gândea ce să facă în privinţa lui Stephanie, repetând un scenariu pe care îl jucase deja de nenumărate ori.

Leo îşi închipuia viitorul alături de ea şi nu-i plăcea cum arată: va ajunge să fie unul dintre indivizii aceia care îşi compartimentează viaţa în „ani de abstinenţă". Îşi va crea un scut de superioritate în jurul sacrificiului său şi va deveni, din pricina accidentului şi a urmărilor lui, un personaj cu un trecut scindat: toate realizările pe care le preţuia aveau să fie circumscrise perioadei „înainte", iar povestea lui avea să aibă loc „după" – accidentul, dezintoxicarea, divorţul, revenirea, redresarea, reclădirea de la zero. Dacă rămânea, trebuia să-şi împartă banii. Trebuia să-şi ia o slujbă, ca oricare alt fraier. După întâlnirea cu Nathan, trimisese o sumedenie de e-mailuri şi contactase telefonic multe dintre vechile cunoştinţe, iar solicitările lui nu se soldaseră cu absolut nici un rezultat. Cel mult, câteva refuzuri amabile; unii nici măcar nu se sinchisiseră să-i răspundă. Nu-şi dădea seama dacă Nathan fusese chiar într-atât de iritat, încât să-i distrugă toate punţile prin oraş, sau dacă pur şi simplu îşi supraevaluase în mod exagerat propria însemnătate. Nu voia să afle.

Indiferent din ce unghi ar fi privit chestiunea, era conştient că viitorul lui în New York nu mai putea fi decât o palidă reflexie, o umbră străvezie a trecutului. *Uniformitatea* îi definea prezentul, acest produs secundar, se gândea el adesea, al minţilor înguste şi al traiului stabil. În noua lui *viaţă*, nu aveau să mai existe suişuri şi coborâşuri, avioane private, partide inopinate de sex în toaleta minusculă a vreunui bar sau plimbări spre casă după vreo noapte de pomină, în zorii trandafirii. Nu luxul îi lipsea, ci surpriza. Recompensa nu putea fi obţinută cu bani, ci consta în sentimentul de

a se ridica deasupra tuturor celorlalți, pentru a arunca o privire de partea cealaltă a gardului, unde iarba era rareori mai verde, însă întotdeauna diferită – iar tocmai asta îi plăcea: contrastul; și libertatea de a alege. Posibilitatea de a se bucura de toate astea era tot ce conta; posibilitatea de a alege era ceea ce conta.

Întotdeauna fusese atras de necunoscut. La fel și Stephanie. Și atunci de ce, se întreba, când venea vorba de relația lor, se trezeau întotdeauna pedalând în gol, împotmoliți în exact aceleași probleme? Își întoarse spatele lat împotriva vântului ce bătea dinspre apă, bucurându-se de senzația familiară de a-și aduce umerii în față și de a proteja cu căușul mâinii chibritul aprins până când capătul țigării începu să ardă roșiatic. Trase un fum adânc și expiră viguros. Starea i se amelioră aproape instantaneu.

Două femei care trecură pe lângă el, cu saltele de yoga rulate la subraț, se încruntară, vânturând cu un gest furios din mână aerul din fața lor, ca și cum dâra aproape imperceptibilă de fum pe care o scosese el ar fi fost un roi de viespi furibunde. Când devenise New Yorkul atât de smiorcăit și de jalnic? Orașul își pierduse complet forța. Simțea nevoia să evadeze, să fugă într-un loc mai sălbatic, care să-i merite talentele și energia. Se întoarse din nou spre apă, trase cu plăcere încă un fum, închise ochii și se gândi iar la planul întocmit de curând, trecând în revistă detaliile și punctele slabe, căutând în același timp orice posibile urme de regret sau de ezitare în privința hotărârii pe care o luase. Nimic. Se simțea bine. Era trist pentru Stephanie, fără îndoială, dar tristețea pe care o simțea pentru Stephanie era atât de familiară, încât începuse să devină un simțământ anost sau un obicei periculos, ori și una, și alta. Se gândise în treacăt s-o întrebe dacă

nu cumva ar vrea să vină cu el, fie şi numai pentru câteva săptămâni, dar sigur nu ar accepta. Genul acesta de îndrăzneală nu îi stătea în fire.

Încă era supărat pe Bea. Nu mai era la fel de furios cum fusese în ziua în care citise povestirea, însă se simţea în continuare agasat. (Şi iată-l din nou: cum se face că toată viaţa îi fusese redusă brusc la acest sentiment de agasare?) Cu toate că încerca să nu-i dea prea multă importanţă, îl duruse comentariul nepăsător al lui Stephanie, ştiind că ar putea avea dreptate. Dispăruse atâta vreme din vizorul publicului, încât era posibil să nici nu mai reprezinte o ştire. Sau ar fi doar unul dintr-un lung şir de milionari ai internetului, care se aflase la locul potrivit la momentul potrivit, se lansase în ceva nou, făcuse o sumă absurdă de bani, apoi pierduse banii, făcuse ceva stupid când era drogat şi beat criţă, poate se culcase cu persoana nepotrivită, îşi distrusese căsnicia, şi căruia, în acest moment, sincer nu-i mai păsa de nimic şi de nimeni. Într-un anume fel, lui Leo îi era chiar mai greu să accepte această posibilitate: ideea că povestea lui, devenită publică, nu ar suscita interesul nimănui.

La toate acestea se adăuga şi insistenţa inexplicabilă a lui Stephanie cum că ar trebui cel puţin s-o contacteze pe Matilda Rodriguez, să afle ce voia. Ştia ce vrea, şi chiar dacă s-ar fi hotărât să intre într-o parte din bani, nu avea de gând să-i dea un sfanţ chelneriţei, care deja obţinuse o sumă frumuşică. Stephanie nu părea să înţeleagă că îi era interzis, din punct de vedere legal, să vorbească cu Matilda. (Teoretic, nu era absolut sigur că aşa stăteau într-adevăr lucrurile, însă practic, ştia că aşa era cel mai bine. Nu putea să iasă nimic bun dintr-o conversaţie cu ea.)

Şi cu Jack se petrecea ceva ciudat: punea multe întrebări, *mult prea multe întrebări*, despre o potenţială operaţiune care mirosea a spălare de bani. Îl întreba pe Leo ce ştia despre conturile deschise în străinătate şi, cu toate că nu se exprimase chiar în aceşti termeni, despre acoperirea veniturilor obţinute ilegal. Leo nu şi-l închipuia pe Jack capabil de o operaţiune care să implice manevre financiare atât de complicate; nu avea nici îndrăzneală, nici creier pentru aşa ceva. Leo bănuia că Jack încerca să-l fenteze sau să-l prindă în capcană.

Încă ceva îl mai sâcâia pe Leo. Cu câteva zile în urmă, pe când stătea cu Stephanie la fereastra de la stradă şi schimbau între ei paginile ziarului, în liniştea prudentă aşternută între ei, o vecină trecuse prin faţa geamului, cu un bebeluş pe care îl ţinea atârnat într-o drăcie din aceea gen marsupiu. O observase pe Stephanie: o urmărea pe mama cu copilul aşezat pe piept. Îi urmărise cu privirea din prima clipă când intraseră în raza ei vizuală până când dispăruseră complet din peisaj. Lui Leo îi transpiraseră brusc palmele. Doar nu se răzgândise – nu mai putea, nu? Sigur era deja prea în vârstă – şi-şi dorea un copil acum? Ea simţise privirea lui Leo ţintuită asupra ei şi îşi ascunsese ochii în spatele părului, însă Leo desluşise o anumită hotărâre pe chipul ei, ceva intim, neclintit şi profund îngrijorător.

Însă poate că partea cea mai neplăcută era felul în care îl privea pe Leo în ultimele zile, ca şi cum ar fi fost un neisprăvit, de la care se aştepta să o şteargă dintr-o clipă-ntr-alta. Şi atunci, de ce să mai stea pe gânduri?

Hotărârea de divorţ fusese în sfârşit pronunţată; Leo era liber. Putea să plece oricând din New York. Putea să se ducă direct la aeroport doar cu un rucsac mic şi să îşi procure cele necesare atunci când ateriza. Nu-l deranja să lase totul în urmă şi să o ia de la zero.

De fapt, se încurajă singur, abia aştepta. Încă un lucru pe care el îl învăţase, spre deosebire de ceilalţi membri ai familiei Plumb: frumuseţea de a o lua de la capăt.

Ar putea să-şi strângă câteva lucruri şi să plece în Caraibe un timp. Să-şi revadă vechi prieteni şi să-şi pună în ordine câteva chestiuni financiare. Şi apoi ar putea să se ducă departe, spre est, în Saigon. Era cald în Vietnam acum. Ar putea să-şi petreacă viitorul apropiat şi nu numai, călătorind prin Asia de Sud-Est. Să umble dintr-un loc în altul până când familia Plumb s-ar prinde în sfârşit că nu mai are de gând să se întoarcă prea curând, sau chiar niciodată.

– Bună! O femeie tânără, care-şi plimba câinele, apăru lângă umărul lui Leo. Aş putea să cerşesc o ţigară de la tine? întrebă ea.

Era înaltă, avea pielea albă, iar obrajii şi nasul i se înroşiseră de frig şi de efort. Avea părul negru, prins sus într-o coadă de cal, şi nişte ochi luminoşi splendizi. Timbrul vocii ei era atât de plăcut, încât ar fi putut lucra la radio. Actriţă, se gândi el. Ea îi zâmbi ca şi cum şi-ar fi cerut scuze.

– Sigur, spuse el, scoţând pachetul de ţigări din buzunar.

– M-aş bucura să mă revanşez, spuse ea, înfăşurându-şi lesa pe mână ca să tragă câinele mai aproape. Cât mai costă? Vreo douăzeci de dolari pachetul?

– Aproape, spuse Leo. N-am mai cumpărat ţigări de ani de zile şi am crezut că vânzătorul mi-a luat din greşeală banii pentru un cartuş întreg.

Se întoarse din nou cu spatele la apă şi-i aprinse ţigara cu a lui.

– Ştiu. E incredibil. Oricum, dacă iubitul meu n-ar face crize de fiecare dată când fumez, mi-aş cumpăra bucuroasă. Nu-mi pasă cât costă. Luă ţigara oferită

de Leo și trase un fum lung și adânc, gemând ușor atunci când expiră. Ahh, ce bine e! E nemaipomenit. Sună groaznic?

– Pentru mine, nu, spuse Leo.

– Te deranjează dacă stau aici și fumez cu tine câteva minute?

Rămaseră amândoi lângă balustradă, privind apa.

– Mai știi cum era pe vremea când puteai să iei pauză de țigară? spuse ea. Ieșeai din birou, stăteai în fața clădirii, fumai, vorbeai de una, de alta și te uitai la trecători. Ce dor mi-e de vremurile alea!

– Îmi amintesc cum era și pe vremea când puteai să fumezi *în* clădire, spuse Leo.

– Ah! Istorie antică.

Era aproape sigur că flirta cu el. Nu-și dădea seama exact ce ascundea sub geaca umflată, de un verde-aprins, dar dacă era să judece după picioarele lungi și zvelte ale fetei, sigur era ceva deosebit. Acum stăteau față în față, iar Leo observă o constelație mică de pistrui pe obrazul ei stâng, care arăta exact ca Centura lui Orion. Acea unică imperfecțiune îi accentua tocmai perfecțiunea trăsăturilor. Avea pielea netedă și întinsă, iar Leo se gândi fără să vrea la Stephanie și la faptul că începea să-și arate puțin vârsta: căpătase riduri mai adânci în jurul ochilor și al gurii, se mai trăsese puțin la față, și pielea gâtului i se mai lăsase. Fata se întoarse din nou spre apă și mai trase un fum din țigară. Își expunea profilul fără nici un pic de sfială, ca și cum ar fi fost obișnuită să fie admirată din toate unghiurile. Se uită la ceas.

– Trebuie să ajungi undeva? întrebă Leo.

– Azi, nu. Tu? Lucrezi prin apropiere?

– Câteodată, spuse Leo. Am diferite proiecte. Tu?

– Locuiesc aproape. E căţelul iubitului. E plecat din oraş câteva zile, aşa că am eu grijă de el. Aşa-i, Rupert? i se adresă ea câinelui. O să fim singurei până sâmbătă.

Leo aşteptă, lăsând remarca despre iubitul plecat din oraş să capete oarecare greutate.

– Serios, spuse ea, jucându-se cu fermoarul de la geacă. Pot să-ţi dau nişte bani pentru ţigară?

– În nici un caz, spuse Leo. Fac cinste.

Încerca să se decidă dacă să o invite la o cafea acum sau doar să-i ceară numărul de telefon.

– Eu sunt Kristen. Îşi scoase mănuşa şi dădu mâna cu Leo. Avea palma caldă şi uscată. Îl studie câteva clipe cu capul uşor înclinat, părând că ezită. Eşti Leo?

Leo oftă.

– Depinde, spuse el.

Kristen râse.

– Ne-am văzut de câteva ori. La teatrul ăla din Tribeca. O cunosc pe... Victoria.

– Ah, spuse Leo.

Nu mai ştia la ce seară se referea. Victoria îl târa tot timpul după ea la câte o reprezentaţie cumplită în teatrul acela înghesuit.

– Am jucat într-o piesă. Probabil nici nu-ţi mai aminteşti, a fost destul de aiurea. Eu eram iubita fratelui mai tânăr.

– Ba da, îmi amintesc! exclamă Leo. Ai jucat extraordinar.

– Ah, mulţumesc, dar nu e nevoie să spui asta.

Leo îi studie chipul şi îşi aminti subit o imagine cu fata aceasta stând pe scenă într-un pulover rupt, plângând cu sughiţuri şi vorbind întruna. Parcă şi-o amintea şi de la o cină lungă de după piesă, unde băuse cam mult. Oare flirtaseră unul cu altul?

– Tu ai interpretat monologul de la final, nu-i aşa? Purtai un pulover maro.

– Uau! făcu ea surprinsă. Chiar îţi aminteşti.

– Îmi amintesc de *tine*. N-aş putea să-ţi zic ceva despre piesă, dar interpretarea ta m-a impresionat.

– Uau! Îi apăru o linie fină pe frunte, izolată şi de insesizabilă, în mod cert un defect minor cauzat de Botox. Mă bucur tare mult să aud asta. M-am pregătit intens pentru monologul ăla. Mi-am înnebunit colegii repetându-l săptămâni întregi.

– S-a văzut efortul, spuse Leo privind-o drept în ochi. Tocmai de asta avea nevoie azi. Am stat de vorbă după aceea, nu-i aşa? La restaurantul ăla franţuzesc?

– Mda, spuse ea amuzată. Am stat de vorbă.

Apoi îşi aminti. O încolţise într-un hol îngust ce ducea spre toaletă. Nu se întâmplase practic nimic, doar câteva atingeri. Şi ea venise acolo însoţită de cineva.

– Aşadar... se întrerupse ea, râzând scurt şi uitându-se în jos la căţel, apoi din nou la Leo, zâmbind.

– Aşadar, spuse şi Leo.

– Nu sunt prietenă cu Victoria, sau ceva de genul ăsta.

– Nici eu. Am divorţat.

– Îmi pare rău, spuse ea pe un ton din care nu răzbătea nici o urmă de regret.

– N-are de ce.

Ea se uită din nou spre apă. El aşteptă.

– Te duci la lucru acum? întrebă ea.

– Nu, spuse Leo. Nu se întâmplă nimic la lucru azi, care să-mi solicite atenţia.

– Vrei să bem o cafea? Să luăm micul dejun? E un loc drăguţ în apropiere. Trebuie doar să las căţelul acasă.

– Sigur, sună bine, spuse Leo.

– Excelent, spuse ea zâmbind şi uitându-se la căţel. Haide, Rupert. Hai să-i arătăm prietenului nostru unde locuieşti.

Când se întoarseră să plece, ea se opri şi arătă spre mapa din piele a lui Bea de pe bancă.

– E a ta? întrebă ea.

Leo aruncă o privire spre mapa maro din piele. Îşi aminti când o cumpărase, cât de mândru fusese fiindcă negociase cu vânzătorul şi o scosese la jumătate de preţ. Când venise cu ea acasă, i se păruse că era cam pretenţioasă, cam prea simandicoasă, aşa că i-o dăduse lui Bea.

– În nici un caz nu e a mea, spuse el, uşurat să simtă că în locul acelei stări de angoasă se instalase buna dispoziţie.

Probabil n-ar trebui să lase mapa acolo. Dar apoi îl văzu apropiindu-se pe Paul Underwood, urmând să ajungă la banca respectivă chiar la ţanc, fix la 8.55, ca în fiecare dimineaţă din cursul săptămânii. Leo aruncă ţigara pe jos şi o zdrobi sub călcâi. Le făcea tuturor o favoare plecând din oraş, se gândi el. Oamenii se părăseau tot timpul unii pe alţii fără să aibă decenţa de a dispărea cu adevărat. Plecau, dar nu cu totul, mai rămâneau prin preajmă, ascunşi în umbră, ca o amintire sâcâitoare a ceea ce ar fi putut să fie, a ceea ce ar fi trebuit să fie, a ceea ce nu a fost să fie. Nu şi el.

– Crezi că e-n regulă s-o lăsăm acolo? întrebă ea.

Leo se uită din nou la servietă, apoi la Paul, care îl zărise şi ridicase mâna să-l salute.

– Sigur, spuse Leo. Dacă e ceva important, cine a uitat-o o să se întoarcă după ea. Haide, Rupert, i se adresă el câinelui bătând din palme, arată-ne pe unde s-o luăm.

30

– Lasă-mă pe mine să vorbesc, ceru Vinnie, așezat la masa din bucătăria Matildei, căutând numele lui Leo în agenda telefonului ei.

– O să-ți răspundă căsuța vocală, spuse ea. Ai să vezi.

Dacă asta era cu putință, Vinnie era și mai furios să afle că Matilda îl sunase pe Leo Plumb după seara în care îi adusese oglinda, după ce se certaseră.

– M-am gândit la ce mi-ai zis, îi mărturisi ea. Mi-am dat seama că poate aveai dreptate.

Apelase de câteva ori numărul lui Leo, dar de fiecare dată îi intrase căsuța vocală și nu voia să-i lase nici un mesaj.

– O să-l sunăm toată noaptea, dacă e nevoie.

Atinse ecranul și puse telefonul pe difuzor. După cum prevăzuse Matilda, le răspunse vocea robotică. Vinnie închise și apelă din nou numărul. De această dată, după numai două tonuri de apel, răspunse cineva. O voce de femeie. Vinnie și Matilda rămaseră blocați pe moment.

– Alo, spuseră ei în cor.

– Alo? spuse femeia.

Vinnie ridică o mână, făcându-i semn Matildei să tacă. Ea scutură din cap și-i dădu de înțeles că era în

stare să vorbească. Vinnie aprobă din cap. *Dă-i drumul*, se citi pe buzele lui.

– Numele meu este Matilda Rodriguez.

Tăcere. Își drese vocea și se aplecă mai aproape de telefon, așezat pe masă, ca să se asigure că e auzită.

– Și aș vrea să vorbesc cu Leo Plumb.

– Și eu aș vrea asta, veni replica lui Stephanie.

31

Având în vedere că pica spre sfârşitul lui februarie, de ziua lui Melody era de obicei vreme mohorâtă. În acea perioadă a anului, nu se întrevedea în New York nici o speranţă ca razele soarelui să încălzească bine atmosfera, să se audă triluri de păsărele în zori sau să se iţească muguri fragezi din pământul împestriţat. Sărbătorile de iarnă şi petrecerile de Revelion erau deja nişte amintiri îndepărtate, la fel de deplorabile ca şi mormanele de zăpadă mizerabile, rămase în urmă pe trotuare; aveau să se topească în cele din urmă sub ploile posomorâte din martie, scoţând la iveală grămăjoare de fecale canine uscate.

Însă, din când în când, ca în ziua în care îşi serba cea de-a patruzecea aniversare, se întâmpla ca zeii vremii să-i surâdă lui Melody şi să măture norii suficient de departe spre nord, încât să creeze iluzia strălucitoare a unei primăveri prietenoase şi calde. Era genul de zi care poate păcăli brânduşele să înflorească prea timpuriu şi hoardele de newyorkezi de douăzeci şi ceva de ani să-şi dezgolească picioarele şi să bată trotuarele pline încă de sare, în şlapi, murdărindu-şi tălpile încă sensibile şi rozalii după luni întregi în care fuseseră acoperite cu şosete, cizme şi papuci din piele de oaie.

Îndreptându-se spre sud pe şoseaua din Taconic, Walt conducea furios, cu exact şase kilometri peste limita de viteză; în maşină, atmosfera era încordată. După contraoferta absurdă a lui Melody şi refuzul ei ulterior de a negocia, cei doi potenţiali cumpărători ai casei lor se săturaseră şi renunţaseră. Când Walter descoperi că îl amăgise, reacţia lui fu mai degrabă una de stupefacţie decât de furie. Era pe punctul de a o suna pe Vivienne Rubin pentru a redeschide negocierile, când sosi e-mailul promiţător de la Leo. Melody reuşi să-l convingă să mai aştepte până după cina de ziua ei.

Ştia că pe Walt îl enerva şi faptul că era atât de entuziasmată pentru ziua ei de naştere. Lui îi era uşor să vorbească, avea în urmă patruzeci şi cinci de ani de aniversări minunate. Îi venea uşor să fie blazat şi plictisit de viaţă, în schimb ea împlinea patruzeci de ani, iar asta era prima petrecere adevărată, organizată de ziua ei, pe care o avusese vreodată.

Prima şi ultima petrecere aniversară a lui Melody avusese loc în anul în care împlinise doisprezece ani – o rară capitulare din partea lui Francie. Mergând de la şcoală spre casă, în ziua aceea, împreună cu cele trei prietene foarte bune ale ei, Melody abia îşi putea stăpâni entuziasmul, încercând în acelaşi timp să-şi înăbuşe sentimentele reprimate de îngrijorare. O rugase pe mama ei să cumpere diverse sortimente de gustări, să aranjeze masa, să pregătească nişte jocuri. Francie îi ignorase indicaţiile, replicând:

– Cred că mă pricep să organizez o petrecere.

Dar Melody nu îşi amintea decât de o sigură petrecere organizată la ei acasă, cu prilejul aniversării lui Francie, în vara precedentă; petrecerea aceea devenise atât de gălăgioasă şi se prelungise până la o oră atât de târzie, încât vecinii îi reclamaseră la poliţie. Poliţiştii,

care erau toţi prieteni cu Leonard şi cu Francie, se alăturară petrecăreţilor şi rămaseră în curtea din spate, bând bere. Melody se uita pe geamul de la baia de sus şi o văzu pe mama ei legănându-se uşor în poala poliţistului care venea la ea la şcoală în fiecare an ca să-i avertizeze să nu stea de vorbă cu străinii; le zicea că îl cheamă „Agentul Prietenos". Mâinile Agentului Prietenos atingeau nestingherite talia lui Francie în ambele părţi, chiar deasupra şoldurilor.

– Mâinile sus! glumea el, iar Francie ridica braţele deasupra capului râzând, în timp ce palmele lui întinse îi alunecau în sus, explorându-i corpul, oprindu-se când degetele îi atingeau partea inferioară a sânilor.

Melody era sigură că nu existaseră nici un fel de jocuri la petrecerea aceea. Şi nici un fel de cadouri. Doar tort, muzică şi o grămadă de ţigări şi cocktailuri.

Francie le întâmpină pe fete îmbrăcată într-un chimono din mătase şi cu un pahar cu martini în mână. Lui Melody i se strânse inima. Nu era deloc semn bun că era îmbrăcată în capot atât de devreme. De altfel, nici băutura nu era semn bun.

– Bine-aţi venit, scumpelor, bine-aţi venit! spuse Francie, făcându-le semn să intre.

Melody văzu că fetele se uitară prin casă cu precauţie, dar şi cu interes, apoi schimbară priviri între ele. Casa în stil Tudor arăta impunător de afară, însă interiorul avea un aspect uzat, neîngrijit şi haotic. Holul de la intrare, unde fetele îşi scoaseră gecile, era un talmeş-balmeş de haine pentru toate anotimpurile. Gecile stăteau morman pe o bancă, căciulile şi mănuşile se revărsau din coşuri pe podea, erau pantofi împrăştiaţi peste tot, şlapi rupţi, sandale de seară, ghete impermeabile, rachete de zăpadă.

– Aţi picat la ţanc, spuse Francie. Admir musafirii punctuali.

– Am venit direct de la şcoală, explică prietena lui Melody, Kate. E puţin de mers.

– Într-adevăr, aşa e, spuse Francie, studiind-o pe Kate din cap până-n picioare. Tu eşti colega logică, eleva de nota zece?

– Mamă, ripostă Melody.

Îşi dorea ca mama ei să înceteze să mai vorbească cu prietenele ei. Şi mai ales îşi dorea să înceteze cu interogatoriul – una dintre activităţile preferate ale lui Francie era să atribuie oamenilor câte un epitet pe baza primei impresii, adesea neobişnuit de intuitive. Melody îşi dorea ca Francie să se ducă sus şi să-şi pună nişte pantaloni şi un pulover, să-şi strângă părul cu o bentiţă neagră din catifea, ca mama lui Kate, sau să le aducă fursecuri şi cacao fierbinte pe o tavă, ca mama lui Beth, şi să le întrebe ce teme au de făcut, sau să intre grăbită pe uşă după o zi de stat la birou, în centru, ca mama lui Leah, şi să se ducă repede la bucătărie, anunţându-le cu vocea ei ciripitoare cu accent irlandez:

– Imediat, dragilor. Sigur sunteţi lihnite de foame!

– Logica e o calitate subestimată, spuse Francie, adresându-i-se în continuare lui Kate. Logica te ajută enorm în viaţă, mult mai mult decât o sumedenie de alte lucruri. Se întoarse spre celelalte două fete şi îşi îngustă puţin privirea, ca şi cum ar fi încercat să le vadă mai clar, pescuind între timp o cepşoară din martini. Tu eşti colega frumuşică, spuse ea, întinzând degetul umed de martini spre Beth, care era, într-adevăr, cea mai frumoasă fată din şcoală.

Melody fusese extrem de încântată când Beth intrase cu ea în vorbă, într-o zi, după ora de franceză,

sugerându-i ce produse să folosească pentru a-şi ridica bretonul mai sus şi oferindu-i rimelul ei cu sclipici.

– Iar tu, adăugă Francie, fixând-o cu privirea pe Leah, care se dădu un pas înapoi şi-şi încleştă pumnii, ca şi cum s-ar fi pregătit sufleteşte pentru evaluarea sumară a lui Francie, tu eşti probabil lesbiana.

– Mamă!

– Ce e o lesbiană? întrebă Kate.

– Nu contează, spuse Melody, luând-o pe Leah de braţ şi făcându-le semn celorlalte două fete să o urmeze. Glumeşte, e o glumă de familie. Vă explic mai târziu.

Chiar *era* un soi de glumă de familie, deşi nu una pe care Melody să o poată explica. Leah era cea mai veche prietenă a lui Melody, o fată cu o figură cam ştearsă, care nu se remarca prin nici o trăsătură mai deosebită, în afara faptului că îi curgea nasul tot anul din pricina alergiilor. Leah se ţinea după Melody la şcoală, trăgându-şi nasul şi strănutând.

– Ce mai face iubita ta lesbiană? o întreba Bea pe Melody uneori, referindu-se la Leah. Gata, sunteţi într-o relaţie stabilă?

– Lasă-mă-n pace! riposta Melody.

La început, nici nu ştia ce înseamnă lesbiană. Se furişă în biroul lui Leonard, într-o zi, ca să caute cuvântul în dicţionar, după care trebui să caute *homosexual,* şi, cu toate că ştia că substantivul respectiv nu o descria pe ea, îşi dădu imediat seama cui i se potriveşte: lui Jack. Şi-l imagină pe Jack stând la soare cu prietenii lui, lenevind pe marginea piscinei, la club, ungându-se unii pe alţii cu ulei pe umeri. *Homosexuali*, se gândi ea, închizând cartea cu zgomot.

Melody le conduse pe fete în bucătăria care se afla în spate, la parter. Nu existau nici un fel de ornamente,

baloane, farfurii sau pahare festive de unică folosinţă, nici un *La mulţi ani* scris cu litere lucioase din carton, agăţate de tavan, dar exista totuşi o cutie de prăjituri. Melody fu extrem de uşurată să observe că are măcar tort.

– Unde-i petrecerea? întrebă Kate, holbându-se la chiuveta plină ochi cu vase murdare şi la masa plină de cataloage şi de pungi de cumpărături goale.

– Petrecerea e unde vrem noi, dragilor. Francie le urmase pe fete în bucătărie ca să-şi umple din nou paharul din shakerul care sclipea pe bufetul mânjit de unt şi plin de firimituri. Petrecerea e o atitudine, nu o destinaţie.

Fetele o priviră nedumerite. Deşi era luna februarie, Francie le conduse afară, pe gazonul de dincolo de curtea interioară, unde nu era zăpadă, dar care arăta totuşi îngheţat şi sterp, şi orchestră un joc de Pune Coada Măgăruşului.

– Of, Doamne! strigă Francie de pe terasă, fumând înfăşurată într-o haină de blană, în timp ce fetele păşeau încetişor, cu mâinile înmănuşate întinse înainte. Cât de greu poate fi să găsiţi un trunchi enorm de copac?

Jocul acela era vechi, zăcuse ani de zile în debaraua de sub scară. Melody încercă din răsputeri să-şi amintească ce mai era în debaraua arhiplină cu tot felul de jucării stricate şi de jocuri de societate. Cum să improvizeze o petrecere timp de două ore?

– Vă descurcaţi nemaipomenit, fetelor, spuse Francie după ce le aduse din nou înăuntru şi îi dădu lui Leah un breloc de care atârna un cub Rubik în miniatură, pe care îl pescuise din sertarul cu vechituri, drept premiu pentru că lipise coada cel mai aproape de fundul măgarului. Mă întorc imediat.

Melody începu să cotrobăie printre cutiile de sub scară, întrebându-se dacă ar putea să găsească suficienți bani de la Monopoly ca să reușească să joace un joc până la capăt.

– Am Twister, își anunță ea prietenele. Rotița e stricată, dar putem să alegem o culoare cu ochii închiși și să jucăm așa. Funcționează la fel de bine.

– Poate că ar fi mai bine s-o sun pe mama, interveni Beth.

Fetele nu se dezbrăcaseră încă de geci.

– Mi-e sete, spuse Leah.

– Am putea să mâncăm tort? sugeră Kate.

Celelalte fete aprobară entuziasmate din cap.

Melody știa că tortul e *ultima* etapă a unei aniversări. După ce toate jocurile și gustările se epuizau, se tăia tortul, și fiecare își lua punguța cu cadouri și pleca acasă. Melody nu voia să taie tortul. În timp ce stătea cu rotița stricată de la Twister în mână, luptându-se cu lacrimile care amenințau să-i țâșnească, cu o forță umilitoare, încă din clipa în care le întâmpinase mama ei, ușa de la intrare se deschise. Leo.

Leo se îndură de Melody în ziua aceea. Făcu castroane imense cu floricele cu unt pentru fete. Aduse un pachet de cărți de la el din cameră și le învăță să joace blackjack cu penny, iar el făcu pe dealerul. Aduse jos discurile de vinil pe care le ținea sub cheie la el în cameră și le lăsă să danseze pe „Start Me Up". Tocmai când atmosfera începuse să se înveselească, Francie își făcu iar apariția, conducându-le pe fete – transpirate și rămase fără suflu, puțin îndrăgostite de Leo – în salon, pentru tort, pe care era evident că uitase să îl comande în prealabil. Pe tort scria „Felicitări, Betty!", iar dedesubt era desenată cu glazură o barză mică purtând în cioc o bocceluță.

– Cine-i Betty? întrebă Beth.

– Altă glumă de familie, spuse Melody, începând să fie încântată de versatilitatea acestei scuze nou-descoperite şi reţinând-o pentru ocazii viitoare.

Tortul era totuşi delicios, iar fetele se serviră fiecare cu câte o felie uriaşă şi se mutară pe canapea, unde Francie le sili să o asculte interpretând la pian piese de Harold Arlen. La început, fusese plăcut, şi, privind degetele mamei dansând pe clape, Melody îşi spuse că toate ar fi bune şi frumoase dacă petrecerea s-ar sfârşi chiar în acel moment, după interpretarea însufleţită a cântecului „If I Only Had a Brain". Petrecerea ar fi declarată un succes a doua zi la şcoală. Reputaţia ei ar fi salvată.

Dar apoi Francie începu să cânte „Over the Rainbow" şi, după numai câteva note, izbucni în plâns.

– Mamă? spuse Melody cu voce firavă.

– E aşa de trist, spuse Francie, întorcându-se spre ele. Studiourile au ucis-o pe Judy Garland. *Au ucis-o.* Ce voce, ce tragedie! Au creat o stea, iar apoi au ucis-o.

Fetele stăteau în tăcere, chicotind stânjenite.

– Lua pastile ca să muncească toată ziua. Pastile ca să doarmă noaptea. Era doar un copil. Francie se ridică de la pian şi se întoarse spre ele cu capotul deschis puţin în faţă. Visam să fiu actriţă. Puteam să mă duc la Hollywood.

– Şi ai fi fost o rivală de temut, Fran, spuse Leo amuzat, proptindu-se de tocul uşii.

– Şi de ce nu v-aţi dus? întrebă Beth, înviorându-se puţin.

Îşi dorea să meargă la Hollywood, vorbea tot timpul despre asta. Părinţii ei o duseseră într-o excursie de familie la Universal Studios, vara precedentă, şi îi plăcuse nespus fiecare clipă, vorbea despre turul

studiourilor de parcă ar fi zburat la Los Angeles pentru o audiție.

– Nu mi-a dat voie tatăl meu, spuse Francie, trântindu-se într-un fotoliu uriaș din piele în fața fetelor. Considera că este necuviincios. A insistat să merg la universitate, să rămân acasă. Și dup-aia, l-am cunoscut pe Leonard, am rămas gravidă și asta a fost.

– Mamă!

Francie se strâmbă la Melody și flutură mâna ca și cum ar fi gonit niște musculițe enervante.

– Eh, hai, mai relaxează-te și tu, Emily Post.

Închise ochii, își săltă picioarele pe un taburet tapițat și începu să moțăie. Din partea cealaltă a încăperii, Leo se uită la Melody și ridică din umeri. Gestul sugera mai degrabă resemnare decât empatie. *Vezi?* parcă îi zicea cu limbajul trupului. *Amintește-ți scena asta data viitoare când mai vrei să-ți inviți prietenii în vizită.*

Când mama lui Beth veni să le ia pe fete acasă, inspectă scena – tortul pentru petrecerea de nou-născut, Francie, care ațipise și sforăia încetișor, îmbrăcată în halat, paharul de martini gol de pe pian – și închise fără zgomot ușile glisante dintre salon și holul de la intrare. În timp ce le ajuta pe fete să se încheie la geci și să-și găsească mănușile, Melody o auzi pe Beth spunându-i mamei sale:

– Mi-a zis că eu sunt colega frumușică. De ce-a zis că Leah e lesbiană?

Lui Melody îi fusese frică să se ducă la școală a doua zi, îngrozită de comentariile prietenelor ei despre mama ei smiorcăită, abțiguită și ciudată. Dar singurul lucru despre care vorbiră fu petrecerea supertare, când Leo Plumb, elev de liceu în clasa a douăsprezecea, cântase și dansase cu ele și le învățase să parieze la jocuri de noroc.

– Hei, Betty! o strigau cele trei fete – cu afecţiune, nu cu cu sarcasm – când o vedeau pe Melody pe culoar. Nu fusese niciodată mai fericită decât în săptămânile şi în lunile acelea de la sfârşitul clasei a şasea.

Aşa că Melody fusese uluită – şi extrem de încântată – când Jack şi Walker se oferiră să găzduiască o cină în cinstea aniversării ei de patruzeci de ani. În fiecare an îi spunea lui Walt că nu-şi dorea decât o celebrare modestă acasă, împreună cu familia, şi de fiecare dată, absolut *de fiecare dată*, era decepţionată, fiindcă el chiar o lua în serios.

– Chiar cred că Leo n-o să ne dezamăgească în seara asta, spuse ea, coborând parasolarul şi uitându-se în oglinjoară pentru a se ruja. Cred că o să ne surprindă pe toţi cu veşti bune.

– Asta chiar ar fi o surpriză.

– Nu ştiu de ce, dar aniversările scot tot ce-i mai bun în Leo. Serios.

– Dacă spui tu.

– Spun!

Melody dădu radioul mai tare şi fredonă un cântec pe care îl ştia cât de cât. Într-adevăr, e-mailul de la Leo era vag, dar totodată şi optimist. Aproape memorase paragraful acela lung, în care pomenea ceva despre un proiect captivant pentru Nathan, care începea să prindă formă „foarte rapid", şi că plecase din oraş ca să se întâlnească cu nişte investitori, şi nu putea fi contactat, dar că se va întoarce cu noutăţi la timp pentru cina de ziua ei. „Sunt foarte optimist", scrisese el.

Walter ridică puţin vocea ca să se facă auzit peste zgomotul radioului.

– Părerea mea, spuse el, este că, cu cât renunţaţi cu toţii mai repede la ideea că Leo o să fie salvatorul vostru, cu atât o să vă fie mai bine. Inclusiv tu. Inclusiv noi.

Melody dădu radioul şi mai tare. Nu voia să-i permită să-i strice buna dispoziţie. El nu crezuse niciodată în Moştenire, şi uneori avea senzaţia că îi dădea satisfacţie faptul că avea dreptate. Era convinsă că Leo avea să le împlinească aşteptările. De ziua ei! Se pregătise toată ziua de parcă se ducea la o întâlnire. Îşi cumpărase o rochie nouă (cu cardul secret, *într-atât* de încrezătoare se simţea), îşi făcuse manichiura, scosese cerceii lungi, drăguţi cu diamante (false), pe care îi primise cadou de la Walt după ce se născuseră fetele. Se uită din nou în oglindă. Poate că cerceii nu erau adecvaţi. N-ar fi trebuit să-şi dea cu atâta fixativ. Începu să se joace cu bretonul. Melody se simţea mereu nelalocul ei în preajma surorii şi a fraţilor ei, oarecum respinsă. Îşi dădea seama că îi măsoară din priviri hainele, că îl studiază pe Walt. (Cum *îndrăznesc*! N-ar fi în stare să recunoască un om cumsecade şi capabil nici măcar dacă... ei bine, dacă sora lor s-ar fi măritat cu respectivul individ în persoană.) Scutură din cap. Seara asta avea să fie altfel. Neapărat.

Walter strânse volanul mai tare, înghiţindu-şi cuvintele şi gândindu-se cu oroare la drumul înapoi spre casă, când Melody va fi un pachet de nervi. O va lăsa în pace o zi–două ca să-şi revină după scena cu (*fără*) Leo din seara asta şi apoi va scoate din nou casa la vânzare. Se întristă gândindu-se la săptămânile următoare care cu siguranţă se anunţau dificile, dar, pe de altă parte, era dornic să facă schimbările necesare. Vor răzbi ei cumva. Melody va face faţă situaţiei. Ca întotdeauna. Mereu se putuse bizui pe ea.

Louisa aştepta nerăbdătoare în faţa uşii birourilor SAT de pe West Sixty-Eighth Street, urmărind cu privirea norii ameninţători măturaţi de un vânt rece care

aducea temperaturi tipice pentru perioada aceea a anului. Stătea să plouă, şi Louisa îşi dorea să ajungă acasă la Jack înainte să înceapă să toarne cu găleata. Nora era sus, luându-şi la revedere de la Simone. Aştepta în holul care mirosea a clor şi a mop îmbâcsit, încercând să nu se gândească la ceea ce făceau Simone şi sora ei în clipa aceea.

Trei etaje mai sus, chiar deasupra locului în care se afla Louisa, Nora îşi dorea să scape de cina aniversară a mamei sale şi să-şi petreacă restul serii în toaletă, împreună cu Simone, care se aşezase în genunchi pe capacul închis al veceului, astfel încât celelalte fete care intrau în baie să nu-şi dea seama că înăuntru erau două persoane. Simone îşi trecu degetul peste buzele Norei, iar Nora ridică marginea fustei lui Simone şi pipăi pielea în locul unde se aştepta să atingă materialul chilotului.

– Ah, făcu Nora surprinsă, iar Simone îi făcu semn să tacă, în timp ce se mişcau înlănţuite pe ritmurile de bossa nova care susurau de afară printr-o fereastră deschisă la un etaj mai sus, de pe aleea vecină.

Era ceva atât de simplu, însă de când cu incantaţia magică rostită de Simone – *nu trebuie să fii oglinda nimănui* –, Nora se simţea eliberată, buimacă. Îşi iubea familia – tatăl, sora, mama; îi erau atât de dragi şi nu i-ar răni sau dezamăgi niciodată cu intenţie –, dar Simone avea dreptate. Nora trebuia să înceteze să se mai preocupe atât de nevoile celorlalţi şi să se gândească la propriile nevoi. Iar ea simţea nevoia să-i dezvăluie adevărul Louisei, fiindcă nu suporta să aibă secrete faţă de sora ei. Se simţea ca şi cum ar fi făcut ceva greşit. Şi nu era deloc aşa.

Când Nora se întâlni cu Louisa la intrare, era amețită și avea gura iască după ce coborâse în goană cele trei etaje. Louisa se încruntă când îi văzu obrajii roșii și buzele umflate. Amândouă înghițiră în sec.

– O să întârziem, spuse Louisa, împingând ușile batante și ieșind în ploaie. Mama o s-o ia razna.

Walker își anulase toate întâlnirile cu clienții pe care le avea programate pentru sâmbătă după-amiază și plecă mai devreme de la birou ca să se apuce de gătit. Stătea în bucătăria lui și a lui Jack, care era micuță, însă decorată cu gust, și bătea energic niște piept de pui între două coli de pergament. Plănuise o cină cu temă primăvăratică, și, cu toate că nu era încă primăvară, universul acționase în favoarea lui; era o seară minunată, suficient de caldă pentru a deschide ferestrele de la salon și a lăsa să pătrundă mireasma discretă de pământ jilav.

Walker nici nu-și mai aducea aminte când venise ultima dată la ei în vizită familia lui Jack. Trecuseră câțiva ani buni. Cina aniversară pentru Melody fusese ideea lui Walker. Abia aștepta să-i strângă pe toți în aceeași încăpere și să încerce să creeze un context prin care cei trei frați să ajungă la un consens cu privire la suma infernală de bani pe care încă insistau s-o numească Moștenirea, ceea ce îl scotea din sărite pe Walker. Lăsând la o parte infantilismul de care dădeau dovadă, nu-și putea explica cum niște oameni maturi erau în stare să folosească termenul cu pricina în mod evident serios, fără să intuiască cât de cât metafora mustind de ironie a întregii situații și modul în care aceasta se răsfrângea asupra comportamentului lor disfuncțional, atât ca indivizi, cât și colectiv. Acesta era

doar unul dintre nenumăratele aspecte legate de familia Plumb, pe care nici nu se mai străduia să le înţeleagă.

Însă Walker înţelegea dinamica rezolvării conflictelor şi, în calitate de avocat pus în situaţia de a media o sumedenie de divorţuri şi parteneriate de afaceri, înţelegea de asemenea felul în care banii – şi dreptul pe care simpla *idee* de bani îl genera adesea – aveau puterea de a perverti relaţii, amintiri, decizii. Fusese martorul acestui fenomen în cazul familiei lui Jack timp de ani de zile, şi sosise vremea să înceteze.

Probabil Jack avea dreptate, şi Leo într-adevăr avea nişte bani dosiţi pe undeva, dar să alerge după Leo era o bătălie deja pierdută. Leo, se gândi Walker, era el însuşi un perdant. Toţi îl ridicaseră la rangul de mit şi îl venerau ca pe un soi de zeu, care avea nevoie doar de ofranda potrivită ca să-şi reverse cornul abundenţei asupra lor. Din câte îşi putea da seama Walker, Leo era pur şi simplu un individ suficient de îndrăzneţ la momentul potrivit şi avusese noroc cu carul în tinereţe. SpeakEasyMedia fusese o afacere de pe urma căreia se îmbogăţise. Nici măcar nu era bogat după standardele newyorkeze, şi, în orice caz, ce altceva mai realizase de atunci? Nimic. Îşi tocase banii. Devenise un parazit.

Însă, după accidentul lui Leo, Walker observase o dinamică interesantă: membrii familiei începuseră să comunice din nou, şi, deşi conversaţiile porneau de regulă de la Leo şi de la bani, se întrevedea acum şi altceva: incursiuni ocazionale în vieţile celorlalţi. Îl auzise pe Jack vorbind la telefon de nenumărate ori despre alte subiecte în afară de Leo sau de Moştenire. Bea fusese dintotdeauna cea mai cordială şi mai abordabilă din familie; îşi închipuia că ea va primi cu bucurie ideea unei reuniuni. Dacă Leo avea de gând accepte *ceva*, *orice*, în seara asta, vreun plan de restituire în rate, ca

să le dea tuturor o speranță, un alt subiect de întors pe toate părțile în afară de cel al Moștenirii – poate că în felul acesta ar fi capabili cu toții să meargă mai departe, să construiască relații unul cu celălalt care să nu aibă nimic de-a face cu afurisita aia de Moștenire.

Walker era expert în mediere, izbutind să salveze oamenii de propriile lor tendințe masochiste. Știa că familiile sunt cea mai dificilă provocare, însă dispunea de tehnicile necesare pentru a-i ajuta pe adulți să-și depășească suferințele emoționale și să-și găsească propria cale, dacă nu spre afecțiune, cel puțin spre adaptare. Nu avea întotdeauna succes, dar exista o șansă considerabilă. Nu exista nici un motiv pentru care membrii familiei Plumb să nu poată începe să se înțeleagă unii pe alții și să clădească niște relații familiale, oricât de nesigure și confuze.

Walker îl suspecta totodată pe Jack de a fi intrat în cine știe ce încurcătură financiară. Nimic nou sub soare. O să-i mărturisească lui Walker când o să se simtă el pregătit și o să se descurce ei cumva. Planul serii: să-i reunească în jurul mesei. Inițial, punctul de interes vor fi Melody și ziua ei. Un strop de vin spumant, un escalop de pui spectaculos, tortul cu nucă de cocos pe care îl lăudase Melody o dată. Apoi o discuție pașnică despre bunăvoință. *Înțelegere.* O moștenire de altă natură, mai durabilă.

În timp ce aprindea lumânările de pe pervaz, menite să creeze o atmosferă mai primitoare în salonul cu arhitectură postbelică și dușumea din lemn, Jack îi scria pe furiș un e-mail omului de legătură care urma să se ocupe de vânzarea reproducerii după Rodin. Interesul inițial pentru sculptură fusese impresionant, însă Jack redusese la doi numărul potențialilor cumpărători, iar

dintre aceştia, unul se retrăsese când începuseră să discute despre sume concrete. Cel rămas, un individ pe care nu-l cunoscuse personal, dar de care auzise câte ceva, era un colecţionar din Arabia Saudită care locuia în cea mai mare parte a timpului la Londra, iar în rest la New York. Achiziţiona frecvent obiecte de pe piaţa neagră, cu provenienţă îndoielnică sau de-a dreptul ilegală. Jack habar n-avea ce făceau aceşti indivizi cu obiectele de artă pe care le ţineau secrete faţă de restul lumii. Nu era problema lui.

Când Jack se oferi prima oară să-l ajute pe Tommy O'Toole să scape de Rodin, omul rămase cu impresia greşită că Jack ar putea găsi o cale de a remite statueta adevăraţilor proprietari.

– Ar fi extrem de imprudent, îi spuse Jack. O să sfârşeşti arestat şi pe prima pagină a ziarelor.

Îi menţionă destinatarul pe care îl alesese: un cetăţean străin cu obscure preocupări antreprenoriale.

– O să cerem iniţial un preţ ridicat, şi chiar şi după negocieri o să rămână o grămadă de bani, îl lămuri Jack pe Tommy.

– Nu mă interesează banii, spuse Tommy. Vreau doar să ajungă într-un loc sigur, unde să fie bine ţinută în grijă.

– Desigur, spuse Jack consolator.

Nimeni nu recunoştea că era vorba despre bani. Inelul de logodnă al bunicii, brăţara cu smaralde a mătuşii Gertie, masa Chippendale moştenită din generaţie în generaţie – niciodată nu era vorba despre bani. Numai că, de fapt, era întotdeauna vorba numai despre bani.

Şi tocmai banii, suma aceea substanţială, constituiau obiectul îngrijorării lui Jack. Trebuia să găsească o cale de a dispune de atâţia bani fără a atrage atenţia.

Avea de gând să-l ia deoparte pe Leo în seara asta și să-i ceară niște sfaturi concrete, care ar fi avut scopul să-i clarifice două chestiuni: să afle cum să procedeze cu suma colosală de care aveau să facă rost el și Tommy și să evalueze priceperea lui Leo de a ține dosite niște economii.

Jack îl auzea pe Walker în bucătărie, fluierând fals în tandem cu muzica clasică de la radio. Ceva de Schubert. Walker se simțea cel mai bine când aveau musafiri. Jack lansă o mică rugăminte către univers. Dacă ar putea să vândă statueta și să-și achite împrumutul, ar fi un om nou. Nici măcar nu l-ar mai interesa Moștenirea. Dacă ar putea salva casa de vacanță, l-ar ierta pe Leo pentru accident. Tabula rasa și așa mai departe. Avea de gând să fie un om mai bun, mai cumsecade și mai responsabil, un om integru și onest – genul de om pe care îl merita Walker.

Bea stătea confuză în fața espressorului din birou, o mașinărie italienească caraghios de complicată, la care trebuia să reglezi tot felul de pistoane de presiune și să apreciezi fluxul de apă în funcție de granulația cafelei măcinate, să examinezi termometrele de abur atașate rezervoarelor de lapte. Bea era băutoare de ceai, însă din când în când mai voia, mai simțea nevoia și de câte o cafea. De fiecare dată când se apropia de mașinăria strălucitoare, răsucea timid câteva butoane, îi arunca o privire piezișă și sfârșea prin a se deplasa până la magazinul din colț. Astăzi însă nu mai voia să iasă.

Venise la birou sâmbăta ca să încerce să ajungă la zi cu ceea ce avea de făcut și era epuizată după o serie de nopți de insomnii și de îngrijorarea continuă provocată de Leo, care dispăruse fără urmă de când îi dusese noul ei manuscris. Nu reușise să ia legătura cu Stephanie,

ca s-o întrebe ce era cu e-mailul ciudat primit de la Leo şi ca să afle dacă intenţionau să-şi facă apariţia la cina de ziua lui Melody, aşa cum stabiliseră. Nici măcar nu ştia ce scenariu să-şi dorească: cu Leo sau fără Leo; Leo cel mânios sau Leo cel indiferent – având în vedere tăcerea lui, Leo cel entuziast nu părea nici pe departe o variantă viabilă. Dacă Leo nu avea să facă act de prezenţă, avea să se işte un scandal monstru.

– Cât a costat maşinăria asta stupidă? îl întrebă Bea pe Paul.

Teoretic, cheltuielile firmei cădeau în sarcina ei, însă nu se sinchisea prea mult să le urmărească.

– Am plătit-o eu, spuse Paul. A fost cadoul meu pentru birou. Vrei să te servesc cu ceva?

– Da, te rog.

Bea se aşeză vizavi de aparatul de cafea, pe canapeaua joasă cu perne tari, îmbrăcate într-un material aspru. Purta una dintre ţinutele ei preferate, ca să-şi mai ridice moralul. Un pulover roşu-aprins şi cizme de lac până la genunchi. Ţesătura canapelei îi înţepa pielea expusă a picioarelor.

– De ce nu putem să avem şi noi o canapea confortabilă? spuse ea, conştientă că vorbea ca o adolescentă răzgâiată şi înfumurată, însă nu-i păsa. Una în care să poţi să te afunzi şi eventual să citeşti şi să te relaxezi.

– Pentru că ăsta-i un birou şi nu am nici un interes ca oamenii să se relaxeze şi să taie frunză la câini, ba dimpotrivă.

Lui Paul îi plăcea să vadă angajaţii aşezaţi la birou, cu spatele drept, privind cu atenţie în monitoare şi bătând de zor în tastaturile aşezate în mijlocul birourilor ordonate.

Îşi verifică din nou e-mailul pe telefon în timp ce aparatul de cafea începu să bocăne şi să şuiere ca o locomotivă. Dacă Leo se evaporase într-adevăr de-a binelea,

fie îl ajutase Stephanie, iar acum îl acoperea, fie Leo o învârtea și pe ea pe degete. Bea se mută de pe canapea la masa comună din birou. Își așeză capul pe brațele încrucișate și simți pe obraz lemnul rece. Îi venea să plângă. Îi venea să urle. Nu-și dorea decât să-i audă vocea lui Leo și să încerce să înțeleagă ce se petrecea. Își dorea să afle ce părere are Leo despre povestire. Își dorea servieta ei norocoasă din piele înapoi.

Paul avea să pună pe seama acelui cappuccino aproape perfect (spuma ar fi putut să fie puțin mai *suplă*, însă aroma intensă a cafelei era excepțională) magia care-i dezlegă limba lui Bea, după cum așteptase răbdător să se întâmple. Sorbi de două ori prelung din ceașcă, zâmbi vag, însă sincer, și spuse:

– Asta e *exact* ceea ce-mi trebuia.

O întrebă dacă era ceva în neregulă, și cuvintele i se revărsară într-un șuvoi neîntrerupt. Se gândea că Leo chefuia pe undeva. Sau că o ștersese pe furiș din oraș. Îi povesti despre accident, despre noaptea de la spital și cum devenise complice la planul de a o reduce la tăcere pe biata fată care se dusese la serviciu într-o seară și sfârșise cu un picior în minus. Îi vorbi despre povestirea ei și despre faptul că i-o dăduse lui Leo, după care el dispăruse cu totul. Îi spuse de coșmarurile ei cu Tuck. Când încheie în sfârșit, era palidă și vlăguită. Îi se zbătea colțul ochiului de parcă ar fi avut niște aripi mici prinse sub piele.

Paul o privea atent în timp ce vorbea, bucurându-se – poate mai mult decât ar fi trebuit – să realizeze treptat că el se afla în posesia lucrului pe care ea îl căuta. Mapa elegantă din piele stătea la el în birou de zile întregi, încă din ziua în care îl zărise pe Leo plecând agale de lângă banca de pe malul apei, în compania

unei femei care nu era Stephanie. Presupusese că servieta îi aparţinea vreunuia din ei, aşa că o pusese în birou ca să nu se piardă. Îi lăsase un mesaj lui Leo în care îl înştiinţase că e la el, însă relatarea lui Bea îl lămuri de ce Leo nu răspundea la mesaje, sau poate nici măcar nu le recepţiona.

Paul ar fi minţit dacă nu ar fi recunoscut că estimase – în timp ce Bea vorbea – în ce măsură uşurarea şi recunoştinţa ei faţă de el aveau să crească direct proporţional cu exasperarea ei vizibilă. Ar fi putut s-o oprească, însă o lăsă să continue. Nici măcar nu era prea atent la ce spunea ea, ci doar îi privea buzele mişcându-i-se, trăgând cu ochiul la petele roşietice care se iţeau de sub decolteul bluzei albe şi urcau spre gât, observând că încerca din răsputeri să-şi înăbuşe lacrimile şi să-şi ţină bărbia nemişcată.

– Tu ce crezi? îl întrebă ea în cele din urmă.

Îşi dădu seama că se oprise din vorbit şi că se holba la Paul la fel ca el.

– Ce cred? îngăimă el.

– Unde crezi că e? Oare ce face?

– Nu am nici cea mai vagă idee unde e sau ce face Leo, spuse Paul, ducându-se apoi în biroul lui şi întorcându-se cu mapa lui Bea. Dar asta e servieta despre care vorbeşti?

Ea i-o luă din mână cu o expresie surprinsă.

– Incredibil! spuse ea. Cum de e la tine? Ţi-a lăsat-o Leo?

I-o lăsase oare Leo?

– Poate, cine ştie? spuse el.

Bea desfăcu cureluşele şi scoase teancul de foi.

– Sunt adnotate, spuse ea. A făcut însemnări pe margini.

– Leo?

– Da, e scrisul lui Leo.

Răsfoind iute manuscrisul, găsi notițe aproape pe fiecare pagină, făcute cu creionul albastru care îi plăcea lui Leo, cu scrisul lui minuscul, boțit și în cheia bizară știută doar de ei *(a se folosi, a se folosi cu prudență, a nu se folosi)*.

– A citit-o, spuse ea, nevenindu-i încă să creadă.

Paginile din mâna ei, adnotate marginal cu comentariile lui Leo, erau cu certitudine modul lui de a-i oferi – dacă nu aprobarea – cel puțin permisiunea lui. Fiindcă îl cunoștea pe Leo. Dacă și-ar fi dorit ca povestirea să dispară în neant, nu ar fi pierdut vremea să stea să o stilizeze. Ar fi ars hârtiile în șemineul lui Stephanie. Ar fi aruncat tot teancul într-un tomberon de pe stradă. I-ar fi dat drumul în râu. Dacă era sigură de ceva, asta era. Însă Leo nu făcuse nimic din toate astea. Se uită pe ultima pagină după vreun comentariu mai elaborat, care să-i ofere o explicație, o binecuvântare mai clară, dar nu găsi nimic.

Reveni la prima pagină.

– Ce e? o întrebă Paul, văzându-i expresia de mirare și ușurare.

Se afla chiar acolo, pe prima pagină, unde Leo tăiase numele pe care ea îl alesese pentru personajul ei, „Marcus", și scrisese deasupra „Archie", iar pe marginea din stânga, subliniat cu două linii: *a se folosi*.

32

Nora și Louisa nu erau obișnuite să fie în centrul atenției la o reuniune de familie, însă le plăcea. Când ajunseră acasă la Jack și la Walker, părinții lor și Bea se aflau deja acolo. După ce-și strânseră umbrelele negre șubrede și intrară în salon, orice mișcare și orice conversație încetară. Gemenele de șaisprezece ani erau fermecătoare pentru cei prezenți, cum nu fuseseră atunci când erau mici și timide și-și îngropau fețele în pulpa cărnoasă a tatălui lor la evenimentele familiale ocazionale.

Louisa semăna leit cu Melody pe când era adolescentă, într-o asemenea măsură, încât Jack o urmărea neliniștit cu privirea, așteptându-se parcă instinctiv să vadă dintr-o clipă-ntr-alta figura cunoscută din trecut, schimonosită de plâns din pricina vreunei ofense închipuite. În schimb, versiunea lui Melody întruchipată de Louisa îi zâmbea plină de curiozitate, afecțiune și candoare. Îi venea să-și treacă mâinile prin părul ei ca să-i simtă pielea creștetului. Buimac, o strânse puțin prea tare de braț, iar ea tresări surprinsă.

Bea le îmbrățișă strâns pe amândouă, după care le studie din cap până-n picioare, făcând remarci admirative

la adresa părului, a staturii și a pistruilor împroșcați în constelații identice pe chipurile lor nicidecum identice.

– Sunteți superbe! le spunea ea întruna, trăgându-le aproape de ea și sărutându-le pe obraji, făcându-le pe amândouă să se gândească la un cuvânt pe care nu avuseseră ocazia să-l folosească până atunci: *cosmopolit*. Cum de-ați crescut așa de mult de astă vară? Sunteți niște tinere în toată regula acum.

Nora și Louisa radiau de plăcere. Walker umplu paharele tuturor cu șampanie, iar lor le oferi câte o limonadă. Era binedispus, iar culoarea din obraji îi trăda starea de spirit. Jack îl observă cum măsura întreaga încăpere și pe cei de la masă, ochii fugindu-i de colo colo ca niște săgeți, asigurându-se că absolut fiecare detaliu era la locul lui înainte să se întoarcă în bucătărie.

Gemenele erau fascinate de absolut tot ce le înconjura: de apartament, de masă, de atitudinea neobișnuit de fermecătoare a mamei lor („Aperitive! La plural? Mai mult de unul?" Melody părea aproape amețită); de unchiul Jack, care era o versiune mai mică de statură, asemenea unui elf, a unchiului Leo; de mătușa Beatrice, care era binedispusă și care, își dădură amândouă seama cu reticență, era o versiune ceva mai drăguță a mamei lor. Ambele traseră în mod instinctiv către Walker, care purta un șorț de bucătar peste mijlocul ușor bombat. Singura prezență deloc surprinzătoare din încăpere era tatăl lor, care stătea la masă ca un stâlp solid și sigur, mușcând dintr-o bucată de pâine, adulmecând una dintre bucățile de brânză moale și făcându-le cu ochiul fetelor lui, ca și cum le-ar fi spus: *Asta-i interesant, nu-i așa?*

Walker le făcu semn fetelor să vină la bucătărie, iar ele îl urmară cu interes. Le completă paharele de limonadă cu câte o cantitate zdravănă de șampanie.

– Nu-i ziceţi mamei voastre, le avertiză el. Şi, ca să ştiţi, nu ţin socoteala cât e în sticla asta.

Puse sticla într-o frapieră arămie brumată, plină cu gheaţă, şi se întoarse în salon. Louisa şi Nora îşi dădură peste cap cocktailurile şi îşi făcură altele noi doar cu suficientă limonadă cât să nu trezească suspiciuni conţinutul paharelor.

În salon, Walker anunţă că o să-i mai aştepte încă zece minute pe Stephanie şi pe Leo, după care o să servească cina. Walker pusese pe masă, din loc în loc, platouri cu pâine şi brânză şi castronele din porţelan cu măsline. În centru, aşezase câteva lămâi şi presărase rămurele de rozmarin. Admiraţia lui Melody meritase tot efortul.

– Arată exact ca în Italia, îi spuse ea lui Walker.

– Da' când ai fost tu în Italia? o întrebă Jack.

Walker îl mustră pe Jack din priviri. Melody era prea încântată ca să observe remarca.

– Aaa, n-am fost, dar mă uit tot timpul pe Travel Channel. Nu-i aşa, Walt? Nu-i aşa că mă uit întruna pe Travel Channel? Tocmai au făcut un reportaj despre Sorrento, cu toate lămâile. Atât de frumos. Limoncello.

– O secundă, spuse Walker şi ţâşni în bucătărie, de unde reveni după câteva secunde agitând o sticlă nedesfăcută de limoncello. Pentru desert!

Melody sări efectiv pe loc şi bătu din palme. Jack admise fără tragere de inimă că într-adevăr era plăcut ca familia lui să admire gusturile alese ale lui Walker. La cină aveau să fie cu totul copleşiţi.

Pe malul celălalt al râului, fulgerele luminau siluetele clădirilor din New Jersey. Se duseră cu toţii la fereastră ca să privească furtuna înaintând pe Hudson. Nora se strecură neobservată spre hol. Nu-şi dădea seama exact ce fel de impuls o făcea să-şi dorească să

vadă dormitorul împărțit de Jack și Walker, știa doar că voia să-l vadă. Ușa era închisă și ciocăni încet, deși știa că toată lumea era adunată în salon. Deschise ușa, trecu pragul și o închise repede în urma ei. Pipăi peretele după întrerupător și aprinse lumina.

Habar nu avea ce se aștepta să găsească, dar în mod sigur nu era camera în mijlocul căreia se trezise: un dormitor absolut obișnuit, mobilat cu ceea ce presupunea că erau piese antice: un pat, un balansoar, o comodă lungă cu o mulțime de fotografii înrămate deasupra. Patul i se părea mic Norei, mai ales pentru Walker, care era destul de... voinic. Era aranjat cu grijă. Nu erau haine aruncate peste tot, ca în camera părinților ei. Era pur și simplu un dormitor ordonat.

Se duse la comodă și începu să se uite la poze. Cea mai mare, în centru, îi înfățișa pe Jack și pe Walker. O ridică și se uită mai îndeaproape la ea. Erau amândoi îmbrăcați în smoching, cu flori la butonieră, și amândoi arătau mâna stângă cu verigheta către cameră. Când tocmai punea la loc rama, se deschise ușa și intră Louisa.

– Aici erai! spuse ea. Ce faci?

– Nimic, spuse Nora. Aruncam o privire.

– Cotrobăiai, o corectă Louisa.

– Ia uite, zise Nora, arătându-i poza. S-au căsătorit.

Louisa se duse lângă ea și privi lung fotografia.

– Uau! exclamă ea. Mă întreb dacă mama știe.

– Ar fi cam nașpa dacă a știut și nu s-a dus.

– Poate nici măcar nu știe. Poate n-a fost invitată.

– Și asta ar fi cam nașpa.

– Mda, încuviință Louisa. Rămase pironită în mijlocul camerei și observă tot ce era în jur, la fel cum făcuse și Nora cu câteva minute înainte. Nu mă așteptam să arate așa, comentă Louisa.

– Ce vrei să zici? o întrebă Nora, cu toate că știa exact la ce se referea Louisa; și ea avusese aceeași reacție – se așteptase ca dormitorul să fie cu totul altcumva.

– Vreau să zic că e atât de... ezită Louisa încercând să evite cuvântul *normal*, care știa că nu e potrivit, însă nu-i venea altceva în minte. E atât de banal, spuse ea în cele din urmă.

Nora și Louisa rămaseră în tăcere. Erau amândouă puțin amețite de șampania băută pe stomacul gol. Afară, un fulger despică cerul. Tresăriră. Apoi bubuitul înfundat al tunetului. Se uitară una la alta; atmosfera era tensionată între ele. Louisa se așeză pe marginea patului. Începuse să-i duduie capul. Dintr-odată, își dorea să plece acasă.

– Trebuie să-ți spun ceva, îi zise Nora.

Nu plănuise să poarte discuția asta acum, dar șampania îi dăduse curaj.

– Știu, spuse Louisa. V-am văzut. Tu și cu Simone. Într-o zi, la muzeu.

– Ne-ai văzut? repetă Nora jenată, încercând să-și dea seama ce-ar fi putut să vadă Louisa.

Dumnezeule, dacă fusese și în sala la IMAX cu ele!

– Ești...? începu Louisa. Ești...?

– Nu știu, răspunse Nora, așezându-se pe pat lângă Louisa. Îmi place Simone. Asta-i tot ce știu. Îmi place.

– Pe mine mă intimidează.

– Știu.

– E așa de sigură pe ea.

– Așa e, încuviință Nora din cap. Dar e și deșteaptă, haioasă și de treabă. Și chiar îmi place de ea.

Ploaia începu să răpăie mai tare. Dormitorul dădea într-o curte interioară. Oameni care se întorceau de la serviciu alergau ca să intre mai repede în clădire, ținându-și servietele și pardesiele deasupra capului.

– Crezi că sunt și eu gay? întrebă Louisa.

Nora izbucni în râs, ușurată că în sfârșit vorbeau despre asta.

– Te rog, nu râde de mine, spuse Louisa, acoperindu-și fața cu mâinile și încercând să se abțină să nu plângă.

– Îți plac băieții sau fetele? Tu știi ce-ți place.

– Băieții, răspunse Louisa cu gura înfundată în palme.

– Bun.

– Nu cred că aș putea să fiu lesbiană.

– Bun.

Nora se simțea recunoscătoare că Louisa nu se apucase s-o critice pe Simone și nici nu făcuse vreo criză de isterie. Louisa își descoperi fața. Roșea exact ca Nora: câte o pată de roșeață în mijlocul fiecărui obraz.

– Ești supărată pe mine? întrebă Louisa.

– De ce-aș fi supărată? Credeam că *tu* o să fii supărată *pe mine.*

– Sunt supărată pentru că nu mi-ai spus.

– Am încercat. Pur și simplu... nu am...

– Înțeleg, spuse Louisa.

Rămaseră așezate pe marginea patului câteva minute, privind amândouă pe fereastră. Tunetele și fulgerele trecuseră, norii alunecau iute pe cer, iar ploaia începea să se domolească. Prin fereastra dormitorului pătrundea încă mirosul primăvăratic de afară.

– E un pic ciudat, nu?

– Că eu sunt cu o fată?

– Nu, nu asta. Mă rog, poate și asta puțin. Dar mai mult e ciudat că nu mai suntem la fel.

– Eu sunt aceeași, spuse Nora. Sunt aici. Sunt la fel.

Acum, ea era cea care se temea că va izbucni în plâns.

Louisa scutură din cap.

– Nu m-am exprimat corect. Înainte *ne doream* aceleași lucruri și *vedeam* aceleași lucruri, dar acum nu mai e așa, iar asta mi se pare ciudat. Mă face să mă simt singură. Mă simt parcă vinovată pentru că nu-mi doresc aceleași lucruri ca și tine.

Ah, se gândi Nora. *Partea asta o să fie floare la ureche.* Se așeză în genunchi pe podea, în fața Louisei, și-i cuprinse mâinile.

– Nu trebuie să fii oglinda nimănui, începu ea.

Unde dispăruseră fetele? Melody le căută peste tot până să-i vină ideea să se uite și în dormitor. Deschise încet ușa și le găsi stând pe pat.

– L-ați întrebat pe Jack dacă vă dă voie să intrați aici? le întrebă ea pășind înăuntru și cercetând dormitorul cu interes, așa cum făcuseră și fiicele ei.

– Tocmai voiam să ieșim, spuse Louisa, suflându-și nasul și încercând să își revină.

Melody își dădu seama că Louisa plângea.

– Vai de mine! spuse ea, repezindu-se spre ele și îngenunchind în fața lor. Ce s-a întâmplat? Doamne Dumnezeule, ați pățit ceva pe stradă? V-a atacat cineva?

– Nu, spuse Nora. Nu s-a-ntâmplat nimic.

– Vreau să știu adevărul! spuse Melody apucându-le pe amândouă de mâini și scuturându-le puțin. Dacă v-a făcut cineva ceva, trebuie să-mi spuneți. Nu vreau să ascundeți nimic de mine.

Louisa începu să râdă.

– Doamne, mami! Nu ne-a făcut nimeni nimic. Suntem tefere și nevătămate.

– Vorbeam despre școală, completă Nora.

Melody se uită când la una, când la cealaltă. Louisa nu își ridica ochii din poală.

– Spune adevărul! o îndemnă Melody pe Louisa.

Louisa ridică din umeri. Nora părea îngrijorată. Melody o țintui pe Nora cu privirea, încercând să depisteze orice urmă de minciună.

– Ce se petrece aici? Ce îmi ascundeți?

Louisa își frământa șervețelul în mâini. Melody ridică bărbia Louisei cu degetul, obligând-o să o privească în ochi.

– Nu ieșim din camera asta până nu-mi spuneți ce se petrece.

33

– Ești atât de frumoasă, îi spusese Leo lui Stephanie în prima noapte când se culcaseră împreună în apartamentul ei ca vai de lume de la parterul unei clădiri dărăpănate.

Era sfârșitul lui august, iar aerul condiționat era un lux pe care ea nu și-l permitea. Cutia ventilatorului, care scotea un zgomot îngrozitor cu fiecare rotație completă, uruia și păcănea în fereastra dormitorului, estompând vacarmul străzii: adolescenții de peste drum care își făceau veacul pe treptele de la intrare cu un casetofon de mașină cu sonorul dat la maximum și făcând scandal până în zori; claxoanele taxiurilor care se auzeau cale de trei străzi, unde se bloca tot timpul traficul de la intrarea pe Podul Manhattan. Însă în noaptea aceea, noaptea în care Leo îi mărturisi cât de distrus era, vacarmul acela care de obicei o făcea să scrâșnească din dinți de frustrare i se păru o coloană sonoră romantică, citadină și sălbatică, în consonanță cu dorința ce o mistuia.

– Ești atât de frumoasă, îi spuse el în timp ce ea se dezbrăca lent în fața lui, iar el o privea neclintit și plin de admirație de pe marginea patului ei dublu nefăcut.

Vocea lui trăda o notă atât de rară de uluire, încât ea își simți inima în gât. Apoi el își acoperi fața cu mâinile.

– Leo? șopti ea.

– Sunt complet distrus, murmură el în palme.

Oh, Doamne, nu acum! se gândi Stephanie. Asta era tot ce-i lipsea, un preludiu în care el să își verse năduful, să înșire în van un pomelnic al tuturor aspectelor în privința cărora era complet distrus. Oare nu-l văzuse deja în acțiune ani întregi? Nu-i cunoștea defectele? Îi privi curbura spatelui, șira spinării, buclele brunete, mai lungi pe vremea aceea, așezate pe ceafa având o alură aproape feminină. Pielea îi strălucea în lumina lunii precum suprafața sidefată a unei perle.

– Sunt complet distrus, Stephanie, spuse el, ridicând ochii spre ea.

Înțelese cu perfectă luciditate ce anume îi oferea el în momentul acela: nu o confesiune sau o rugăminte, ci un avertisment. Îi oferea o scăpare elegantă. Pe vremea aceea, una dintre calitățile lui Leo era capacitatea stranie de a anticipa ceea ce urma să se întâmple. Adagiul lui preferat era o frază pe care o auzise în discursul unui mogul al finanțelor: *Dacă vrei să anticipezi comportamentul unei persoane, identifică-i interesele.* Leo nu spunea: *Sunt complet distrus*, ci spunea de fapt: *Am de gând să distrug relația asta.* El își cunoștea propriile interese mai bine decât i le cunoștea ea.

Și totuși, iată-l, fără cămașă, la ea în pat. Leo, de care fusese puțin îndrăgostită dintotdeauna, iar ei, în momentul acela, nu-i păsa decât de trupul lui lipit de al ei.

– Toată lumea e distrusă, spuse ea, deși nu credea în acea afirmație câtuși de puțin.

Ea nu era. Cei mai mulți dintre oamenii pe care îi cunoștea nu erau. Dar mai știa un lucru: nimic nu era

sigur; orice alegere era o presupunere făcută pe baza instruirii acumulate sau un salt într-un abis misterios. Poate că oamenii nu se schimbă, dar interesele lor s-ar putea schimba.

Așa că la prima lor ceartă cu scântei, ea era deja pregătită pentru despărțire. Într-un mod oarecum inexplicabil, așteptase cu nerăbdare momentul respectiv și dramatismul aferent, fiindcă – nu-i așa? – când ești suficient de tânăr, senzația de fluturi în stomac și lacrimile vărsate sunt ceva glorios și aproape minunat. Trăi un sentiment de satisfacție la prima fisură emoțională, fiindcă o ruptură era totuși un semn de maturitate, și de aceea, dezirabilă și vitală. *Vezi?* îi spuse inima ei frântă. *Am iubit suficient de mult, încât să am ce pierde; am simțit suficient de mult, încât să pot plânge.* Pentru că atunci când ești tânăr, mizele iubirii sunt atât de mici, aproape neglijabile. Cât de tragică poate fi o despărțire atunci când face parte încă de la început din mecanismul așteptărilor? Certurile banale, telefoanele în miez de noapte, relatările indignate adresate prietenilor, scăldate în mult alcool, consumat în preajma unui barman suficient de atrăgător – toate acestea erau o formă de teatru pentru o anumită tipologie de persoană, pentru un anume tip de newyorkez educat, și la vremea aceea, Stephanie jucase și ea jocul.

Până când nu mai vru să se joace. Până când realiză că nu mai e suficient de tânără pentru asta. Până când dezvoltă parcă o reacție alergică la Leo, pe care o resimțea organic.

Nu-și mai amintea exact a câta oară (a doua? a treia?) când îl prinsese pe Leo înșelând-o, îl dăduse afară din casă, iar el își cerea iertare și o implora, în timp ce ea apela la diverse persoane ca să o sprijine (dar și acestea își pierduseră aproape complet răbdarea, întinsă la maximum, și acum manifestau mai degrabă o reacție

de cinism decât de empatie față de situația ei: *La ce te așteptai? De ce-ar fi fost altfel de data asta?*), asistenta ei, Pilar, îi schiță pe un șervețel stadiile suferinței elaborate de Kübler-Ross, pentru a-i trasa cronologia despărțirilor de Leo: negare, furie, negociere, depresie, acceptare.

– Ai la dispoziție fix patruzeci și opt de ore pentru fiecare, decretă Pilar. N-ai nevoie de mai mult, crede-mă, continuă ea, deschizându-și agenda Filofax. Asta înseamnă că joia viitoare, la ora șase, o să intri în faza de acceptare. La țanc pentru cocktailuri. Ne vedem atunci.

– Nu mă trata de parcă aș fi cea mai jalnică persoană de pe Terra, ripostă Stephanie. Pentru că nu sunt, nici pe departe.

– Te tratez ca pe cea mai jalnică versiune a propriei tale persoane. Fiindcă asta ești, fără doar și poate.

În cele din urmă, asta era întrebarea pe care trebuia să și-o pună: *Oare iubirea pentru Leo o transformase într-o versiune inferioară a propriei persoane?*

Când Leo părăsi casa ei din Brooklyn, își lăsă aproape toate lucrurile în urmă, inclusiv mobilul și portofelul, ceea ce era un detaliu atent, un truc convingător. În prima noapte când nu veni acasă, Stephanie își promise să-l dea afară în secunda în care avea să se întoarcă din escapada lui, epuizat și cu coada între picioare.

În a doua noapte, începu să scotocească prin casă și-și dădu seama că lipseau câteva lucruri: un rucsac mic al ei și câteva dintre hainele lui mai de Doamne-ajută. Pantofii făcuți pe comandă în Italia. Pantofii aceia îl dădură de gol: îi trata ca pe niște bebeluși, nu alta; îi înfășa tot timpul în catifea purpurie. Mai dispăruse și o poză mică cu ei doi, în care ea râdea în timp ce el îi mușca în joacă urechea; ea o printase și o prinsese în colțul oglinzii de deasupra comodei. Singurul lucru pe

care spera că îl lăsase în urmă, lucrul pentru care dădu casa cu susu-n jos ca să-l găsească, nu era acolo: mapa din piele a lui Bea, conţinând noua povestire. Mai târziu, avea să-şi dea seama că nici măcar nu-i trecuse prin minte să caute vreun bilet lăsat de Leo. Părea plauzibil să lase povestirea lui Bea, însă nu şi o explicaţie pentru Stephanie, care ar fi însemnat în fond o recunoaştere a propriilor greşeli. În plus, fu mai rănită decât avea vreodată de gând să recunoască atunci când descoperi că-şi făcuse timp ca să trimită familiei acel e-mail înşelător, ca să îşi creeze răgazul necesar ca să fugă.

În seara aceea era organizată cina pentru aniversarea lui Melody, iar Stephanie îşi spusese toată ziua că nu avea de gând să se ducă, însă în cele din urmă se simţi obligată să împărtăşească şi familiei lui, personal, vestea dispariţiei lui Leo. *Dispărut* era probabil un termen prea optimist, ştia. *Dispărut* presupunea că ar fi putut interveni ceva accidental, că Leo intrase în vreun bucluc, că încerca să ajungă acasă, însă ceva îl împiedica. Şi cu toate că aceste scenarii puteau fi adevărate, Stephanie ştia că nu erau. Pe drum spre casa lui Jack se hotărî să vorbească scurt şi la obiect. Să spună ce ştia şi să plece imediat după aceea. Nu intenţiona să rămână pentru spectacolul isteric ce avea să se dezlănţuie cu certitudine.

Acceptare. Trebuia să fie sinceră cu ea însăşi; nu spusese nimănui despre dispariţia lui Leo şi despre sarcină, fiindcă nutrea încă o rază de speranţă, iar speranţa, când venea vorba de Leo, era calea sigură către disperare. Avea să se ducă la cină, să le spună adevărul şi să se descarce, deoarece acestea ar fi fost acţiunile unei persoane care nu era Leo, care depăşise furia şi speranţa şi ajunsese la stadiul acceptării.

Stând în ploaie în faţa clădirii în care locuia Jack, pe West Street, îşi luă inima-n dinţi şi sună la interfon.

34

Nora şi Louisa erau aşezate aproape de zona mediană a mesei lungi din sufragerie, iar Melody stătea în picioare, privindu-le de sus cu o expresie lividă.

– Spuneţi-le şi lor, zise ea, gesticulând către ceilalţi de la masă. Spuneţi-le ce mi-aţi spus mie.

– Jack s-a căsătorit, zise Nora.

– Nu asta! zise Melody. Spuneţi-le cum l-aţi văzut pe Leo.

– Sunteţi *căsătoriţi?* îi întrebă Bea pe Jack şi pe Walker.

Walker ridică mâinile într-un gest de capitulare resemnată şi scutură din cap, absolvindu-se de orice vină. Din partea lui, i-ar fi invitat pe toţi.

– Când l-aţi văzut pe Leo? o întrebă Jack pe Nora, ignorând-o pe Bea.

– În octombrie, anul trecut, răspunse Nora.

– Spuneţi-le şi partea cealaltă, le îndemnă Melody.

– Era în Central Park. Lungit pe spate, adăugă Louisa.

– În parc? Bea îşi îndreptă acum atenţia către Louisa. Era lungit pe spate în Central Park?

– Droguri, interveni Melody, muşcând parcă cuvântul. Cumpăra droguri.

– Eu n-am zis asta! clarifică Louisa. Am zis că *ar fi putut* să cumpere droguri.

– Dar nu l-ai văzut cu droguri? o chestionă Jack mai departe.

– L-am văzut doar întins pe spate, spuse Nora. Era după viscolul ăla mare, era multă gheață pe jos. Probabil alunecase.

– Era în ziua în care ne-am întâlnit cu el la Oyster Bar, spuse Melody. Zicea că vine direct din Brooklyn. Mai știți? Zicea că a întârziat din cauza metroului. Deci, ce căuta în Central Park?

Cei trei membri ai familiei Plumb rămaseră așezați în tăcere. Într-adevăr, *de ce* fusese Leo în parc?

– Și chiar dacă se dusese în parc ca să cumpere ceva, interveni Bea, ce ar trebui să însemne asta?

– Serios? pufni Melody. Ieșise de la dezintoxicare abia de trei zile.

– Bine, spuse Bea, dar ce-are asta de-a face cu noi?

Se săturase deja de discuția asta, se săturase să vorbească despre Leo, să se gândească la Leo, să-l aștepte pe Leo. În același timp, se simțea, în taină, ușurată și satisfăcută când se gândea la teancul de pagini din geanta ei, adnotate de el.

– *Tu* când l-ai văzut ultima oară pe Leo? o întrebă Jack pe Bea.

Bea se făcu mică în scaun; sperase să nu fie nevoită să răspundă la întrebarea aceea în seara asta.

– Nu l-am mai văzut de câteva săptămâni, spuse ea, turnându-și șampanie.

– Credeam că-și face veacul pe la tine prin birou. Așa mi-a zis Jack, adăugă Melody.

– Așa era, spuse Bea. Dar n-a mai venit în ultima vreme.

– Jack s-a întâlnit destul de des cu Leo, interveni Walker amiabil, așezând un platou uriaș cu pui în mijlocul mesei, la care Melody se uită cu părere de rău,

începând să-i piară pofta de mâncare. Chiar săptămâna trecută, nu-i aşa?

– L-a văzut pe Leo săptămâna trecută? se interesă Bea.

Jack nu ştia cum să răspundă. De fiecare dată când se întâlnise cu Tommy sau cu vreunul dintre potenţialii clienţi pentru statuia lui Tommy, îl minţise pe Walker că se întâlneşte cu Leo.

– Ăăă, nu mai ştiu exact când l-am văzut ultima oară...

Înainte să aibă răgazul să încropească vreo explicaţie, sună interfonul. Trei ţârâituri scurte, urmate de două lungi, exact cum obişnuia Leo să sune la sonerie. Umerii lui Jack se destinseră. Bea sări de pe scaun atât de brusc, încât zgâlţâi masa, făcând paharele să zăngăne. Nora şi Louisa se îndreptară în scaun şi priviră spre uşă curioase. Walt îşi mai turnă puţin ulei de măsline în farfurie ca să înmoaie pâine în el.

– Ah, slavă Domnului! spuse Melody în timp ce Walker se îndrepta spre uşă, ştergându-şi mâinile de şorţ. A ajuns.

35

Când Walker deschise uşa şi Stephanie trecu pragul, dezamăgirea zugrăvită pe chipurile tuturor generă un efect aproape comic. Jack începu să sporovăiască imediat, interesându-se de Leo şi îngăimând ceva despre fiicele lui Melody care dăduseră peste Leo în parc în timp ce *cumpăra droguri* chiar în primul weekend după ce ieşise de la dezintoxicare.

– Şi *acum* tot în parc e? o chestionă Jack cu mâinile în şolduri, vorbindu-i ca şi cum Leo ar fi fost copilul ei neascultător. Cumpără cocaină *chiar în clipa asta*?

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea. Unde e toaleta?

– Vine şi Leo? întrebă Bea.

Stephanie îşi acoperi gura cu palma, scutură din cap, se repezi spre un mic coş de gunoi dintr-un colţ, se aplecă şi începu să vomite. Se făcu linişte, şi cu toţii fură nevoiţi să asculte până termină. Ridică micul recipient şi se îndreptă calmă spre baie. Clăti coşul. Se spălă pe mâini şi puse un strop de pastă de dinţi pe deget ca să-şi reîmprospăteze respiraţia. În acelaşi timp, încerca să priceapă ceea ce spusese Jack. *Leo în parc, cumpărând droguri, în weekendul cu viscolul.* Se întoarse în sufragerie, unde toţi aşteptau în tăcere, cu figuri îngrijorate,

în jurul unei mese lungi decupate parcă dintr-o revistă. Walker era sigur autorul.

– Masa arată minunat, îl complimentă ea cu un zâmbet tremurat. Îmi cer scuze pentru scena de adineauri. De obicei, reuşesc să ajung până la baie.

Se aşeză pe marginea unui scaun şi-şi deschise poşeta.

– Eşti bolnavă? o întrebă Bea.

– Nu chiar, spuse Stephanie deschizând un pachet de gumă de mestecat fără zahăr cu aromă de mentă. La mulţi ani, Melody!

– Ştii cumva unde-i Leo? o întrebă Melody însufleţită încă de speranţă.

– Nu chiar, spuse Stephanie. Motivul pentru micul *incident* din colţ este că sunt însărcinată. Leo e tatăl. Nu l-am mai văzut de două săptămâni. Aşeză pe masă ambalajul mototolit de la gumă şi întinse pachetul către comeseni. Vrea cineva?

Din acel moment, seara fu distrusă. Melody îşi îmboldi fetele să se grăbească să plece, însă nu înainte de a-i povesti în detaliu lui Stephanie scena cu Leo în parc. Era greu de conceput că ar fi putut face altceva decât să cumpere droguri, căzut lat pe spate, într-un zonă unde nu avea ce să caute, unde – îşi aminti ea – se dusese de nenumărate ori ca să se întâlnească cu un anume Rico, Nico, Tico, sau cum l-o fi chemând. Chiar în primul weekend! Weekendul în care rămăsese însărcinată. Weekendul în care îl primise în casa ei şi-l rugase să nu se drogheze.

Stephanie rămăsese la masa părăsită, lângă Bea, care turnă şampanie pentru amândouă.

– Nu, mulţumesc, spuse Stephanie, arătând către burtă.

– Serios? spuse Bea. Un copil?

– Serios, confirmă Stephanie, fără a încerca măcar să-şi ascundă bucuria.

Îl auziră pe Walker din bucătărie, care, deşi nu îi stătea în fire, ridică vocea, vorbind pe un ton furios:

– Dacă n-ai petrecut tot timpul ăla cu Leo, atunci *cu cine te-ai întâlnit?*

– Ce se întâmplă acolo? întrebă Stephanie.

– Nu-mi dau seama exact, spuse Bea, dar nu sună prea bine. Se pare că Jack a minţit că s-a întâlnit cu Leo. Jack a venit în Brooklyn?

Stephanie îşi aminti dimineaţa în care rămăsese acasă pentru a face un test de sarcină şi, stând şocată în faţa ferestrei de sus, îl zărise întâmplător pe Jack de la fereastra de la etaj. Se ascunsese în dormitorul din spate şi ignorase soneria.

– Nu, nu l-am mai văzut pe Jack de ani de zile.

Alte strigăte din bucătărie. O uşă trântită.

– Mă gândesc că ar fi cazul să plecăm, spuse Bea.

– Aşa e, încuviinţă Stephanie, înfăşurând într-un şerveţel bagheta din care muşcase şi punând-o în geantă. Pentru călătoria cu metroul, adăugă ea, scuzându-se.

Cu ani în urmă, în seara aceea în care Pilar îi ţinuse prelegerea despre stadiile suferinţei încercate după o pierdere şi i le scrisese pe un şerveţel, Stephanie rămăsese singură la bar plângându-şi de milă după plecarea lui Pilar. Desenase o faţă tristă lângă cuvântul *acceptare.* Barmanul, care auzise povestea de mai multe ori de la Stephanie, şterse faţa tristă, şi în locul ei desenă o mică pasăre roşie cu aripile întinse, zburând deasupra oceanului şi înconjurată de linii, precum copiii radioşi desenaţi de Keith Haring.

Păstrase şerveţelul multă vreme în geantă. Apoi într-un sertar din bucătărie. Apoi îl mutase într-o cutie

pe undeva, şi când în sfârşit sigilase cutia aceea cu bandă adezivă, îşi imaginase că se încheiase pentru ea tot acel episod.

Ieşind de la metrou şi mergând spre casă după cina care nu mai avusese loc, Stephanie se gândi la pasărea aceea. De-a lungul anilor, de fiecare dată când i se mai întâmpla să suspine după Leo, se gândea la şerveţelul cu pasărea roşie, împăturit şi pus bine într-o cutie în beci. Înaintând agale pe strada ei, printre casele impunătoare şi ferestrele luminate, care creau o atmosferă caldă, se gândi la şerveţel şi la semnificaţia pe care o asociase întotdeauna cu imaginea respectivă: Leo îndepărtându-se în zbor de ea, direct către ocean, liber şi lipsit de orice constrângeri. Se gândi cât de recunoscătoare era pentru viaţa ei, pentru casa ei – mai goală acum, dar nu pentru multă vreme. Se gândi la micul dormitor din spate, unde avea să fie camera copilului, la faptul că va fi vară când va veni pe lume copilul, iar grădina va fi înflorită. Va trebui să planteze un copac în locul celui răpus de viscol, astfel încât copilul ei să se uite pe geam şi să vadă cum se schimbă anotimpurile. Se gândi din nou la şerveţel şi îşi dădu seama că interpretase greşit imaginea în toţi acei ani. Nu Leo era pasărea roşie, ci *ea* – zbura ca o săgeată, de neoprit, pe deasupra turlelor bisericilor din Brooklyn, îndreptându-se spre casă, gravidă, însă uşoară ca un fulg. Liberă. Interesele ei se schimbaseră în sfârşit.

Partea a treia
ÎN CĂUTAREA LUI LEO

36

De data asta, nici pomeneală de ceai, de cafea, de fursecuri cu unt, nici măcar Francie nu mai era prezentă, cu atitudinea ei intimidantă (care, auzind de dispariţia lui Leo, spuse cu un suspin: „Eee, o să se sature de hoinăreală şi-o să se întoarcă frumuşel înapoi. În adâncul lui, se simte legat de Long Island". De parcă ar fi vorbit despre unul dintre câinii ei border collie). De data asta nu mai erau de faţă decât ceilalţi trei membri ai familiei Plumb şi George, care nici măcar nu se aşezase, atât era de dornic să încheie întrevederea.

–Chiar şi dacă aş avea vreo informaţie, spuse George, grăbindu-se să adauge: dar nu am. Nu ştiu *absolut nimic*. Dar chiar şi dacă aş şti ceva, Leo este clientul meu şi probabil nu aş putea să vă dezvălui nimic.

–Dar nu ştii? spuse Melody, surprinsă de nota de suspiciune şi sarcasm din propriul glas. Îi ieşise atât de bine, încât încercă din nou: *Nu* ştii, spuse ea lungind cam mult silabele de data asta.

Totuşi. Efectul nu fu deloc rău.

–Nu ştiu. Vă jur că nu ştiu. Dar, repet, Leo este clientul meu...

–Înţelegem cu toţii conceptul de confidenţialitate în relaţia avocat-client, George, i-o reteză Jack. Nu e nevoie s-o repeţi întruna.

– Atunci, cu tot respectul, de ce vă aflați aici?

– Ne aflăm aici pentru că vărul tău – fratele nostru – pare că a dispărut de pe fața pământului, spuse Bea. Nu e de găsit nicăieri și devine o situație cel puțin îngrijorătoare. Vrem să încercăm să-l găsim și să ne asigurăm că e bine. Dacă are cumva nevoie de ajutor?

George își trase un scaun și se așeză.

– Sincer, spuse el, eu nu cred că Leo are nevoie de ajutor.

– Deci, *știi* unde e, deduse Jack.

– Nu știu. Am bănuielile mele. Aș putea să fac niște presupuneri. Însă nu știu nimic sigur.

– Atunci, de unde știi că nu are nevoie de ajutor? întrebă Melody.

George își frecă energic fața cu ambele mâini, trase adânc aer în piept și expiră.

– La un moment dat, Leo avea puși deoparte niște bani de care Victoria nu știa. Un cont în Grand Cayman. Ca să fie limpede, nu e o informație pe care o dețin în calitate de avocat. Mi-a pomenit de asta cu ani în urmă, când a deschis contul și, vă dați seama, nu mi s-a părut o idee proastă să țină niște bani separat, având în vedere întorsătura pe care o luase relația lui cu Victoria.

– Și ai ascuns asta pe parcursul divorțului? întrebă Jack.

– Nu am ascuns nimic. Leo a completat formularele cu bunurile deținute, eu l-am întrebat dacă sunt corecte, iar el a spus că da. Nu a trecut pe listă nici un cont în străinătate, iar eu nu am insistat cu alte întrebări.

– De câți bani e vorba? întrebă Jack pe un ton egal.

– Nu știu, răspunse George.

– Destul cât să ne fi plătit tuturor datoria? întrebă Jack.

– La un moment dat, presupun că avea suficient cât să vă restituie tuturor datoria. Dar acum? Cine ştie? Doar vorbim de Leo. E posibil să fi păpat de mult toţi banii ăia.

– Sau e posibil să fi dublat suma, spuse Jack. A avut suficienţi bani cât s-o şteargă. Probabil că era o sumă frumuşică.

Cu toate că bănuise de nenumărate ori faptul că Leo avea nişte bani ascunşi, era şocat.

– Şi eu aş fi de acord cu afirmaţia asta, spuse George. Dar şi eu fac doar presupuneri, ca şi voi.

– Ai avut dreptate, îi spuse Melody lui Jack. Ai avut tot timpul dreptate.

– Cât de aiurea e treaba asta, spuse Bea.

Cei trei membri ai familiei Plumb se uitară unii la alţii, complet năuci, străduindu-se să înţeleagă un act de trădare mult mai însemnat decât cel cu care se confruntaseră abia cu câteva minute în urmă.

– Nu înţeleg cum de s-a putut întâmpla aşa ceva, spuse Melody.

– Nu e deloc dificil, zise George. Oricine poate să deschidă un astfel de cont. E absolut legal...

– Nu mă refer la tranzacţii bancare! i-o reteză Melody lui George, care se lăsă brusc pe spătarul scaunului de parcă ar fi primit o palmă.

Chipul lui Melody se schimonosi. Izbucni în plâns. Bea turnă apă pentru toată lumea. Preţ de câteva minute interminabile de tăcere chinuitoare, singurele zgomote care se auziră în încăpere fură sughiţurile lui Melody şi suflatul nasului.

– Îmi cer scuze, spuse ea în cele din urmă. O să-mi revin.

– Sigur că o să-ți revii, spuse George, încercând să o consoleze.

– Adică, o să fiu absolut falită și va trebui să vindem casa și să le spunem fetelor că nu mai avem bani pentru universitate, și probabil suntem înrudiți cu un sociopat..., spuse ea cu o voce gâtuită de lacrimi care izbucniră din nou. Dar o să-mi revin!

– Dacă te ajută să te simți mai bine, spuse Jack, noi probabil o să ne pierdem casa de vacanță.

– Nu mă ajută să mă simt mai bine, spuse Melody. De ce m-ar ajuta asta să mă simt mai bine? Mă simt oribil pentru situația în care ne aflăm cu toții.

Jack încercă să o aline. Voia să o facă să își revină în fire; nu suporta scenele de felul acesta.

– Nu mi-o lua în nume de rău, Mel. Vreau să spun că înțeleg cum te simți. Chiar înțeleg.

– Mi-e teamă să nu fie cumva vina mea, spuse Bea. Le spuse despre povestirea ei inspirată din noaptea accidentului, pe care i-o dăduse lui Leo să o citească, dorindu-și aprobarea lui. Poate dacă nu aș fi făcut asta, dacă pur și simplu aș fi aruncat-o...

– Nu spune asta, o întrerupse Jack. Nu e vina nimănui pentru ce s-a întâmplat. Asta e caracterul lui Leo. Ceea ce nu rosti cu voce tare era faptul că știa că acesta era caracterul lui Leo, tocmai pentru că așa era și caracterul lui. Dintotdeauna văzuse oglindite în el însuși prea mult din trăsăturile lui Leo. Poate că nu era la fel de rău ca Leo (*Leo Lite* o dată pentru totdeauna), dar îi semăna suficient de mult, încât să știe că dacă ar avea un cont gras pe undeva și ar putea să se urce într-un avion și să dispară, poate că ar face și el același lucru. Leo a fost tot timpul genul de persoană care a pus propriul instinct de autoconservare pe primul loc, cu orice preț.

– Şi cu Stephanie cum rămâne? se întoarse Melody către George. E însărcinată.

– Aoleu! exclamă George vădit surprins. Leo ştia?

– Nu cred.

– Nasol. George bătea cu pixul într-un carneţel. Se auzea de parcă ar fi tras cu nişte gloanţe minuscule. Am putea angaja un detectiv particular. Se practică aşa ceva. Am putea să încercăm să-i luăm urma, poate dăm de el.

– La ce bun? întrebă Melody.

Nimeni nu răspunse.

– Daţi-mi voie să dau nişte telefoane, spuse George. Să luăm lucrurile pe rând. Hai să vedem mai întâi dacă reuşim să dăm de el.

– Doamne, o să am ochii atât de umflaţi mâine! spuse Melody, apăsându-şi pleoapele cu buricele degetelor. Mi-e greaţă!

– Ne permiţi să rămânem puţin singuri, George? întrebă Bea. Doar noi trei?

– Sigur că da, se învoi George, ridicându-se numaidecât în picioare, ca un copil căruia tocmai i se anulase pedeapsa. Oricât aveţi nevoie.

Bea băgă mâna în carafa cu apă, scoase un pumn de cuburi de gheaţă şi le înfăşură într-un şervet, după care îi întinse compresa improvizată lui Melody.

– Uite. Pentru ochi.

– Mulţumesc, spuse Melody, rezemându-se de spătarul scaunului şi apăsându-şi gheaţa pe ochi.

Apoi începu să fredoneze. Jack îşi dădu ochii peste cap către Bea, care îi făcu semn să se abţină.

– Calmează-te, spuse Melody, simţind dezaprobarea lui Jack chiar şi cu ochii închişi. E Sondheim.

– N-am zis absolut nimic, se apără Jack.

– Nici nu era nevoie.

– Sondheim? întrebă Jack. Aprob.

– Ura! replică Melody.

O ascultară pe Melody fredonând câteva minute o bucată din *West Side Story*.

– De fapt, Sondheim nu a compus muzica pentru spectacol, preciză Jack. A scris versurile...

– Jack! îl întrerupse Bea. Nu-i momentul. Se ridică în picioare, își netezi fusta și-și drese glasul. Ascultați, am o idee. O propunere. Eu nu am nevoie de partea mea din Moștenire. Deocamdată, mă descurc și fără. Nu sunt pe cale de a-mi pierde apartamentul, nu am copii cu nevoi financiare stringente. Evident, Leo nu mai are dreptul la partea lui. Prin urmare, dacă împărțiți voi doi suma rămasă, cei 200 000, v-ar ajuta, nu?

– Nu, spuse Melody, îndepărtându-și șervetul ud de pe ochi. Avea rimelul întins și nările congestionate. Nu vreau să-ți iau banii tăi. Nu e drept.

– Dar vreau eu să ți-i dau, spuse Bea. Putem să considerăm că e un împrumut, dacă te ajută să te simți mai bine. Un împrumut fără dobândă, pe termen nelimitat. Știu că nu e suficient pentru nici unul din voi ca să vă acoperiți pierderea, dar e ceva.

– Ești sigură? spuse Melody, calculând rapid în minte că Bea le oferea un an întreg de facultate, chiar mai mult, dacă nu era una privată, opțiune care părea oricum să fi ieșit din discuție. Nu vrei să te mai gândești?

– M-am gândit mult la asta toată săptămâna. Nu mai am nevoie de timp.

– Pentru că, dacă ești sigură, chiar ne-ar ajuta.

– Sunt sigură, spuse Bea, vădit mulțumită. Jack?

– Da, accept, spuse Jack. Îl consider un împrumut, însă accept.

Suma suplimentară nu erau suficientă ca să-l scoată complet din necaz, dar poate că reușea să mai câștige

puţin timp pentru casă sau să-l convingă pe Walker să-i răspundă din nou la telefon.

– O să dureze ceva, dar o să-ţi înapoiez banii.

– Bun, spuse Bea aşezându-se din nou, mulţumită. Excelent! Am făcut progrese. Şi dacă George îl găseşte pe Leo, o să mă duc eu să stau de vorbă cu el.

– N-o să-l găsească, spuse Jack. Şi chiar dacă-l găseşte, n-o să se schimbe nimic.

– Măcar pot încerca, spuse Bea. Pot încerca să schimb situaţia.

Melody îşi suflă nasul şi scotoci prin geantă după mai multe şerveţele. O luă sughiţul.

– De când toată ura asta a lui Leo faţă de noi? întrebă ea, însă nimeni nu răspunse. Cum de i-a fost atât de uşor să plece? Se oprise din plâns, era epuizată. Oare doar banii au fost cauza? Sau *noi*?

– Oamenii pleacă, spuse Jack. Când viaţa se-mpute, oamenii spală putina.

Bea şi Melody schimbară o privire îngrijorată. Jack nu părea în apele lui şi nu voia să vorbească nici despre Walker, nici despre cearta din ziua aniversării. De când se aşezaseră, se jucase întruna cu verigheta.

– Plus de asta, adăugă el, pe un ton mai vesel de data asta, întinzând braţele în lături, ce-ar putea să fie în neregulă cu noi?

Bea afişă un zâmbet larg. Melody avu aceeaşi reacţie. Jack râse scurt. În timp ce se străduiau să-şi adune forţele ca să se ridice de pe scaun şi să iasă din birou, se gândiră toţi trei la ziua aceea în care se întâlniseră la Oyster Bar, înţelegând acum că atitudinea amabilă a lui Leo nu fusese decât o farsă. Jack se întreba cum de el, care, dintre toţi, se lăsase cel mai puţin impresionat de Leo, nu privise cu mai multă suspiciune atitudinea dezarmantă şi umilă afişată de Leo. Lui Bea, îşi aminti ea, i

se păruse că Leo avea de gând, poate, cumva, să-și asume răspunderea și să se revanșeze. Își aminti cum se aplecase spre ei, își așezase palmele pe masă, îi privise pe fiecare în ochi – cu sinceritate, cu afecțiune – și le spusese că avea de gând să găsească o modalitate de a le remite datoria, doar că avea nevoie de timp. Își aminti cum îi rugase să aibă încredere în el. Iar ea îl crezuse, fiindcă Leo își plecase capul în piept, iar când își ridică din nou privirea spre ei, avea ochii puțin umezi, destul cât să-i farmece și să obțină din partea lor bunăvoința pentru care, probabil, își imaginase că ar fi trebuit să depună mult mai mult efort. Cât de recunoscător s-o fi simțit în momentul acela, se gândi Melody, să descopere cât de puțin îi cereau ei de fapt, cât de dornici erau să-l creadă!

37

La exact zece zile după cina aniversară a lui Melody, Walker se mută într-un alt apartament. Dacă era după el, ar fi plecat chiar în dimineața următoare, însă nu găsi mai curând ceva de închiriat pe termen scurt aproape de birou. Până în clipa în care Walker își cără la taxi cele două cutii și trei valize cu haine, fără să scoată un cuvânt, și el, și Jack crezură că e o păcăleală.

Povestea despre statuetă fusese dezvăluită cu o viteză amețitoare în seara petrecerii. După anunțul lui Stephanie referitor la dispariția lui Jack, făcut într-un moment cât se poate de nefast, Walker îl trăsese pe Jack în bucătărie.

– Dacă Leo a dispărut de săptămâni bune, tu cum de te-ai întâlnit cu el?

Jack încercă să scornească tot felul de răspunsuri vagi, care însă îl îndemnau pe Walker să îl bănuiască de vreo aventură. Jack nu avu de ales și se văzu nevoit să-i mărturisească adevărul. În timp ce Walker pălea sub ochii lui, aproape că își dorea să fi inventat cine știe ce flirt în loc de asta.

Walker își scoase încet șorțul și îl împături ordonat într-un pătrat.

– Ceea ce faci tu nu doar că este ilegal, ci și complet lipsit de etică, spuse Walker răspicat, aproape scuipând silabele.

– Știu cum sună, spuse Jack.

– Oprește-te, te rog, îl întrerupse Walker. Te rog, *nu* încerca să te justifici acum.

– Dacă l-ai vedea pe tipul ăsta, spuse Jack, poate ai înțelege. E complet terminat fiindcă ține în casă statuia aia. Trebuie să scape de ea. Îi fac o favoare.

– Tu te auzi măcar?

– Walker, și-a pierdut soția când s-au prăbușit turnurile.

– Și ce-ar trebui să *însemne* treaba asta? strigă Walker. Îmi pare rău pentru soția lui, dar cum naiba justifică asta ceea ce faci *tu*? Ești complice la o vânzare de obiecte de artă pe piața neagră. Walker se plimba nervos prin încăpere, când deodată se opri și bătu cu pumnul în masă. Jack se sperie. Era mai rău decât se așteptase. Când s-au prăbușit turnurile? Doamne Dumnezeule! Ce altceva mai ai de zis, Jack, *ce altceva*? Dacă nu-l ajuți tu, teroriștii câștigă? Nu fugim de luptă? Nu uităm niciodată? Mai ai și alte opinii propagandistice pe care le-ai renegat înainte, și acum le ridici în slăvi ca să-ți aperi lăcomia abjectă?

– Nu e lăcomie. E altceva, e...

– Ce e?

Ultimul lucru pe care-ar fi vrut Jack să-l mărturisească în clipa aceea era încurcătura cu ipoteca, dar nu vedea de ales. Amânarea nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

– Mai trebuie să-ți spun ceva, începu el.

Walker îl ascultă pe Jack fără să scoată un cuvânt. Când Jack încheie ce avu de zis, Walker se duse în dormitor și închise ușa în urma lui. De atunci, nu mai

comunicaseră decât prin e-mailuri seci. Jack află de la Arthur că Walker scosese la vânzare casa de vacanță. Îi trimise lui Walker o serie de e-mailuri în care îl implora să stea de vorbă, oricât de succint. Toate fură înghițite de abisul înfiorător al furiei și al tăcerii lui Walker.

Walker se surprinsese pe sine. Nu putea pretinde că nu îl cunoaște pe Jack; îl cunoștea prea bine. Știa exact de ce anume era capabil și de ce nu. De-a lungul anilor, Jack comisese suficiente prostii pe care încercase să le mușamalizeze. (Doamne, nici nu ar fi știut cu care să înceapă, atâtea tâmpenii făcuse Jack de-a lungul anilor! Și cu toate că întotdeauna sfârșise cu un eșec, nu se pricepea deloc să-și șteargă urmele.) Walker realiză că acceptase tacit, cu ani în urmă, să-i subvenționeze eforturile sortite pieirii. De fiecare dată când Jack născocea o nouă șmecherie, el se prefăcea optimist, plătind apoi din buzunarul lui credite care nu aduseseră nici un profit, fiindcă asta trebuie să faci când iubești pe cineva, încercând să clădești o viață împreună cu persoana respectivă. Calitățile tale sunt contraponderea slăbiciunilor celuilalt. Devii forța care moderează impulsurile celuilalt, egoul care îi completează personalitatea. Te *adaptezi*. Iar dacă Walker își pierdea uneori răbdarea, dacă își dorea ca lucrurile să fie ceva mai echilibrate, își imagina cum ar fi viața fără Jack, ceea ce îl făcea să-și schimbe perspectiva, fiindcă de fapt nu-și putea imagina viața fără Jack.

Însă ceva se rupsese în el în seara aceea, de ziua lui Melody. Fusese absolut îngrozit de povestea lui Jack despre vânzarea ilegală a reproducerii după Rodin. Era ceva *ilegal*! Jack făcuse multe tâmpenii de-a lungul anilor, dar încălcarea legii era o premieră până și pentru el (sau cel puțin așa presupunea și spera Walker).

Dacă ar fi dus la capăt planul acela ridicol și ar fi fost prins, Walker nici nu voia să-și închipuie care ar fi fost consecințele, și nu doar în plan personal – în privința lui ar fi existat reverberații și în plan profesional. Nici nu putea concepe așa ceva.

Stând în bucătărie, în seara aceea, în timp ce-l privea pe Jack încercând să invoce justificări în apărarea lui și oscilând între o atitudine evazivă și una indignată, anii întregi de toleranță resemnată a lui Walker pieriră în neant. În săptămânile care urmară, petrecu multă vreme analizând momentul acela, încercând să înțeleagă cum era posibil ca ani întregi de devotament, iubire și înțelegere puteau să dispară de la o clipă la alta. Însă tocmai asta se întâmplase. Privindu-l pe Jack, realiză că mai bine de douăzeci de ani fusese de fapt un părinte pentru partenerul lui. Iar acel gând descurajant se legă imediat de un altul revelator: motivul pentru care nu avuseseră copii, o dorință arzătoare a lui Walker, în privința căreia nu reușise să îl convingă pe Jack, era acela că Jack era de fapt copilul, iar Walker îi îngăduise să se poarte ca un copil, ba chiar îl încurajase. Soțul lui era în același timp fiul lui capricios, în vârstă de patruzeci de ani, care fugea de responsabilități, iar acum era prea târziu ca să mai aibă copii. Revelația aceasta îl distruse pe Walker.

Credea că se împăcase cu ani în urmă cu ideea de a nu avea copii; nu-l mai deranja prea mult, cu excepția unor impulsuri ocazionale. Însă, revăzându-le pe fiicele lui Melody – atât de adorabile –, un sentiment patern renăscu în ființa lui, iar când Stephanie anunță că e însărcinată, fu înghițit de un val copleșitor de melancolie, încât se văzu nevoit să părăsească încăperea ca să-și recapete suflul. Apoi se stârni avalanșa de mărturisiri ale lui Jack, astfel încât nu-i mai putu ignora

nepăsarea şi lăcomia. Se simţea ca şi cum în seara aceea se căscase o genune sub el, din care nu mai era în stare să iasă. În fiecare zi, în fiecare clipă, trăia într-o stare de perpetuă ameţeală, ca şi cum nu mai găsea nici un obiect de sprijin în jurul lui şi era pierdut într-o vale a regretelor şi a deşertăciunii.

În noaptea de dinaintea mutării, se panică. Dacă îi punea în cârcă lui Jack povara şi durerea propriilor decizii? Dacă era nedrept? Dacă îşi datora, şi lui, şi lui Jack, încă o şansă? Întors de la serviciu, păşi pragul apartamentului mânat de bunăvoinţa de a purta o discuţie, chiar dacă nu tocmai dispus să se răzgândească în privinţa despărţirii. Jack vorbea la telefon în dormitor, cu uşa întredeschisă. Se certa cu cineva. Insista că va reuşi să găsească un alt „cumpărător" şi îi cerea interlocutorului să se mai gândească. Nu renunţase la vânzarea statuetei, aşa cum îi scrisese lui Walker în numeroasele e-mailuri pe care i le trimisese. Încă încerca să facă tranzacţia.

Picătura care umplu paharul.

Walker putea dispune de profitul care îi revenea din vânzarea casei din Long Island pentru a-şi cumpăra o altă casă. Avea de gând să-l ajute pe Jack să-şi negocieze creditul. Presupunea că urma să divorţeze, dar nu se grăbea să iniţieze procedura legală. Probabil că până la urmă taxele judiciare avea să le plătească tot el.

38

În seara cinei sale aniversare, care numai asta nu fusese, când le găsise pe Nora și pe Louisa în dormitorul lui Jack și le întrebase ce se întâmpla și de ce plângea Louisa, în seara în care nu se lăsase până nu smulsese de la Nora mărturisirea că îl văzuseră pe Leo în parc, într-o poziție compromițătoare, și după ce îi indicaseră amândouă (cu intenția de a-i distrage atenția, realiză acum Melody, de la ceea ce avea să iasă la suprafață câteva zile mai târziu, și anume chiulitul de la orele pentru SAT și Simone) fotografia de la nunta lui Jack și Walker, Melody încă mai crezuse că seara putea fi salvată. În mod absurd, nu renunță la această speranță nici măcar atunci când Jack și Bea le interogau pe Nora și pe Louisa referitor la ziua când îl văzuseră pe Leo în parc, ba chiar și în timp ce Stephanie vărsa într-un colț al sufrageriei, și chiar și după ce le dădu vestea despre dispariția lui Leo. Abia în momentul în care Jack și Walker începură să se certe în bucătărie, inițial pe un ton scăzut, dar ajungând nu după mult timp să țipe de-a binelea, Melody realiză în sfârșit că cina nu avea să fie servită, tortul nu avea să fie tăiat și savurosul limoncello nu avea să fie turnat în pahare.

Dădu peste cap paharul cu şampanie, îşi scoase sandalele elegante, fiindcă o dureau îngrozitor picioarele, şi se întrebă dacă ar fi nepoliticos să se furişeze în bucătărie şi să ia sticla începută din frapieră.

– Haide, sărbătorito, îi spusese Walt lui Melody. Trage-ţi haina pe tine şi hai să luăm o pizza.

În decursul săptămânilor care urmară, Melody clocoti şi îşi hrăni dezamăgirea de parcă ar fi fost o mică scânteie ce nu putea fi lăsată să se stingă, pentru că era vitală. Apoi sună telefonul, într-o sâmbătă. Era o persoană de la şcoala pregătitoare pentru SAT care o întrebă dacă ar fi dispusă să completeze un chestionar online în care să explice de ce Nora şi Louisa abandonaseră cursurile. Existase vreo problemă cu profesorul? Pentru că primiseră şi alte reclamaţii.

În cele din urmă, Walt fu cel care puse piciorul în prag şi calmă spiritele. Walt fu cel care negocie rambursarea parţială a sumei plătite pentru pregătirea suplimentară. Pe Walt îl găsi Nora în birou într-o seară, târziu, când se duse să-şi ceară iertare pentru minciunile legate de cursurile pentru SAT şi tot lui îi mărturisi, cu o privire temătoare şi cu un zâmbet strălucitor, că îi plăcea de o fată. Walt fu cel căruia Nora şi Louisa îi dezvăluiră că nu le păsa de lista cu universităţi; chiar *voiau* să se intereseze de universităţile de stat.

– O să mai aştept un an, îi spuse Louisa. Aş vrea să fac cursuri de artă şi să locuiesc aici, cu voi.

– Şi eu pot să mai aştept un an, îi spuse Nora. Putem să muncim şi să strângem bani.

Walt fu cel care le tratǎ cu calm şi blândeţe, şi cu pură iubire necondiţionată. Cel care le strânse în braţe şi le linişti:

– Vă rog să nu vă mai îngrijorați. Astea nu sunt problemele voastre. Vă iubim foarte mult. O să se rezolve toate.

Și tot Walt fu cel care, în cele din urmă, scoase din nou casa la vânzare și găsi pentru toată familia o proprietate îngrijită și spațioasă de închiriat pe termen scurt. Walt deveni Generalul.

În ziua în care acceptară o ofertă pentru vânzarea casei, își scoase toată familia în oraș la un restaurant chinezesc.

– Ca să *sărbătorim*, spuse Melody ursuză.

– Nu, răspunse Walt, ca să mâncăm.

Stând pe canapeaua spațioasă, la o masă retrasă din colț, Melody făcea eforturi ca să-și păstreze calmul, să se poarte cuviincios. Era deja la a doua bere și alcoolul începuse să i se urce la cap. Sosi mâncarea și arăta aiurea. Complet aiurea. Farfuria cu pui și caju, care sclipea în nuanțe maronii, o irita la culme. Carnea de porc rozalie (de ce era *roz fluorescent*?), amestecată cu orezul înecat în ulei, îi întorcea stomacul pe dos. Când privea găluștele umplute gătite la abur, care arătau ca niște degete încrețite de prea mult stat în apă, îi venea să urle. Comentariile nonșalante ale lui Walt despre noile lor dormitoare și drumul mai scurt o înfuriau. (El nu părea să priceapă că amplasarea apartamentului la distanță mai mică de școală *nu* era motiv de laudă.)

– Nu ți-e foame? o întrebă Walt, arătând spre un rulou cu ou neatins din farfuria ei.

Arăta cum nu se poate mai bine, umflat și crocant. Își aminti cât de mult îi plăceau rulourile cu ou când era mică, până în seara în care luase unul de pe platou, întinsese cu el în sosul de rață portocaliu-aprins, luase o îmbucătură sănătoasă și, chiar în clipa în care

începuse să mestece, Leo se aplecase spre ea şi-i spusese: *Ştii ce bagă în chestiile alea de sunt aşa gustoase? Câine mort.*

Îi luă ani întregi până să creadă că fusese doar o glumă şi să guste din nou un rulou cu ou. Leo distrugea orice.

– Nu mi-e foame, spuse Melody, împingând farfuria din faţa ei. Poţi să-l mănânci tu.

– Vrei să comandăm altceva? E ceva în neregulă? întrebă Walt.

– E ceva în neregulă? repetă Melody. Ţinea în pumn un fursec cu răvaş pe care îl strânse atât de tare, încât acesta se sfărâmă, iar firimiturile zburară peste masă. Da. E ceva în neregulă. Un milion de lucruri sunt în neregulă. În caz că nu ai observat, Walter, *întreaga noastră lume s-a transformat de curând într-un rahat.*

Chipul lui fu străfulgerat de o expresie dură, un mesaj aproape subliminal, asemenea cuvintelor întipărite pe cuburile de gheaţă din reclamele la băuturi, care, în cazul acesta, ar transmite: *Ai întrecut măsura.*

– Vă rog să ne scuzaţi, li se adresă Walt Norei şi Louisei, în timp ce Melody rămase pe scaun şi îl privi pe Walt ridicându-se de la masă. Pot să vorbesc cu tine, te rog? ceru el.

Melody se uită la Nora şi la Louisa, care făcuseră ochii mari, şi într-un final Walt o apucă pe Melody de braţ şi, aproape târând-o după el, o conduse până în fundul restaurantului, lângă toalete.

– Ajunge! spuse Walt.

– Ce faci? De ce mă bruschezi aşa?!

– M-am săturat de insistenţa ta de a te simţi oribil. Nimic nu „s-a transformat în rahat“, ca să folosesc expresia ta fermecătoare, cu atât mai puţin fetele noastre, care ar putea foarte bine să ia personal afirmaţia

ta. *Ajunge!* Întoarce-te la masă, cere-ți scuze față de Nora și fii din nou persoana care ai fost întotdeauna pentru ele.

– Nu mă refeream la Nora, spuse Melody.

Walt se îndepărtă scârbit. Rămase înmărmurită. Niciodată nu-i mai vorbise pe un asemenea ton și nu o atinsese cu alte gesturi decât de afecțiune. Se duse la toaletă ca să își revină în fire. Cum îndrăznea! Nu se referise la Nora! (Bine, poate se referise și la Nora. Puțin. Îi părea rău.) Se aplecă, își dădu cu apă pe față și se uită în oglindă. Arăta îngrozitor pentru că era o persoană *îngrozitoare*. Cum de se înșelase atât de amarnic cu privire la toți și la toate? Să nu-și dea seama că Nora era gay și să nu știe cum să discute cu ea despre asta și, extrapolând, despre nimic altceva; să nu se prindă de minciuna fetelor; să nu priceapă că Leo era un impostor și un hoț. Să nu fie genul de mamă capabilă să sacrifice o casă pentru taxele universitare ale fiicelor ei – sau cel puțin, nu de bunăvoie, nu din iubire.

Nu mai știa cine e. Nu mai știa cum să fie persoana care fusese întotdeauna. Și, în fond, persoana aia fusese cam nătângă, nu-i așa? Se întoarse la masă și-i găsi pe toți mâncând în tăcere și întâmpinând-o cu priviri temătoare, observă ea cu regret. Se așeză, apoi ridică în furculiță ruloul cu ou. Încercă să rostească *Îmi pare rău,* însă nu fu în stare. Mușcă din rulou și imediat îi veni în minte: *câine mort.* Scuipă mâncarea în șervet.

Fără un cuvânt, își luă geanta, ieși din restaurant și se duse să stea singură în mașină. Prin fereastra mare a restaurantului, îi putea vedea pe Walt, pe Nora și pe Louisa. Mâncau în tăcere. Își treceau micile platouri de la unul la altul și mestecau cu ochii ațintiți în farfurie. Încercă să-și imagineze că plecase undeva, că pur și simplu dispăruse fără urmă, și așa arăta viața

lor acum. Un soţ fără soţie, nişte fiice fără mamă. Din acest tablou răzbătea pregnant dezechilibrul, era incomplet, şi *trist*.

Walt spuse ceva, iar fetele scuturară din cap. Fiecare se mai servi cu câte ceva de pe platoul mare din mijloc. Se uitau cu toţii în partea cealaltă a încăperii, în direcţia opusă ferestrei. Se întrebă dacă văzuseră oare vreun cunoscut sau dacă voiau să cheme chelnerul pentru a mai comanda băuturi sau mâncare la pachet. Personalul din acel local avea obiceiul de a dispărea exact când aveai nevoie de ceva. Nora probabil mai voia câteva fursecuri cu răvaş. Walt se aplecă peste masă şi le luă pe amândouă de mână. Le spuse ceva. Făcu ochii mici şi se aplecă în faţă, ca şi cum ar fi putut să citească pe buze. Se întrebă ce le spunea. Fetele se uitară la el şi încuviinţară din cap. Apoi zâmbiră. După aceea se întoarseră şi priviră din nou toţi trei spre partea opusă a încăperii. Atunci înţelese: priveau spre uşă. Se uitau după ea.

39

Era marți, ceea ce însemna că Jack deschidea magazinul puțin mai devreme, după ce fusese închis duminică și luni. Marțea era ziua în care majoritatea decoratorilor își făceau rondul, deoarece magazinele nu erau pline de amatorii și turiștii de peste weekend, însă dimineața aceea nu fusese deloc promițătoare. Nimic nou. Jack stătea la un birouaș în fundul magazinului. Dăduse câteva telefoane, trimisese niște e-mailuri. Ușa de la intrare se deschise, și clopoțelul sună, anunțând sosirea cuiva. Jack se ridică în picioare, însă nu putu desluși imediat figura persoanei din cadrul ușii; lumina soarelui îi bătea direct în ochi.

– Jack?

– Da, spuse el mijind ochii și schimbându-și poziția ca să se acomodeze cu lumina puternică. Melody?

– Bună, spuse ea pe un ton ușor timid. Ți-am adus o gustare de prânz.

– Așadar, lasă-mă să înțeleg, spuse Jack. Mi-ai adus aceste sendvișuri și prăjiturele încântătoare, și chiar și o sticlă cu apă minerală la suprapreț, pentru că vrei sfaturi de la mine referitoare la fiica ta lesbiană?

Melody oftă şi îndepărtă o frunză veştedă de salată din sendvişul ei. De ce era oare aşa greu să găseşti un sendviş simplu cu carne de curcan?

– Ce e chestia asta? întrebă ea, mirosind frunza respectivă. Rucola. Pfui! Unde a dispărut banala salată verde? se plânse ea, punând sendvişul pe masă şi uitându-se la Jack. Nu vreau neapărat sfaturi... Vreau doar... Ca să fiu sinceră, nu ştiu ce vreau. Presupun că mi-e un pic teamă.

– Să ai un copil gay?

– Nu! Să nu fiu un părinte oribil!

– Pentru că e gay?

– Nu încerc să fiu o nesuferită, Jack. Nu am avut niciodată vreo problemă cu faptul că tu eşti gay. Doar ştii asta. Nici unul dintre noi nu a avut. Tu eşti ăla care n-a invitat pe nimeni la nunta ta, şi e păcat, pentru că tuturor ne-ar fi plăcut să fim acolo. Poate-ar fi fost bine şi pentru nepoatele tale să-şi vadă cei doi unchi gay căsătorindu-se.

– Eh, acum au rezervat un loc în primul rând la spectacolul divorţului.

Melody lăsă jos sendvişul.

– Serios?

– Mă tem că da.

– Dar de ce? Nu există nici o şansă să dregeţi lucrurile? Ce s-a-ntâmplat?

– Am făcut eu o mare prostie. Putem să schimbăm subiectul?

– Sigur.

Stăteau la tejgheaua din faţă, lângă vitrina cu bijuterii.

– Ce frumos e! remarcă Melody, ridicând o cutie îmbrăcată în piele roşie cu un ceas vintage înăuntru.

– Într-adevăr, e frumos. E ceasul pe care i l-am dăruit lui Walker la nuntă.

– Ți l-a dat înapoi?

– De fapt, i l-a vândut înapoi persoanei de la care l-am cumpărat inițial, care la rândul ei m-a anunțat, așa că l-am răscumpărat.

– Îmi pare rău. Probabil te-ai necăjit.

– Da. Rău. Mai ales fiindcă a vândut ceasul ca să cumpere piepteni pentru părul meu lung, iar eu, fără să știu ce făcuse el, mi-am vândut părul ca să cumpăr o cutie din piele pentru ceasul ăsta.

Melody zâmbi și puse ceasul la loc pe tejghea.

– Noi vindem casa.

Își prinse podul nasului între arătător și degetul mare. Chiar nu intenționa să plângă din nou în fața lui Jack.

– Și casa noastră e scoasă la vânzare.

– Am auzit că a-nceput să se mai redreseze piața, spuse Melody, repetând cuvintele lui Walt.

– S-o ia naiba de piață!

– Mda.

Câteva minute își mâncară amândoi în tăcere sendvișurile cu curcan, evitând să se privească. Apoi Melody spuse:

– Îți mai amintești de prietenii ăia pe care îi aveai în liceu?

– Doamne, o să fie un prânz de *examinări* și *rememorări*? Fiindcă n-am dispoziția necesară.

– Nu. Vreau să ajung undeva.

– Care prieteni?

– Toți băieții ăia.

– Am nevoie de ceva mai multe detalii.

– Toți băieții ăia din vara aia. De la clubul de la piscină. Îți mai amintești? Îi aduceai acasă și stăteați în spate, sub copaci.

Lui Jack i se luminară ochii. Acum își amintea. În vara dinaintea plecării la universitate adusese acasă,

fără nici o rușine, o șleahtă întreagă de flăcăi arătoși de la clubul de plajă al familiei, care lucrau cu toții la restaurant, debarasau mese și umpleau pahare cu apă. (Pozițiile râvnite de ospătari în sala de mese erau rezervate pentru fiii și fiicele membrilor, care băgau în propriul buzunar banii din bacșișuri, de care nu aveau de fapt nevoie, ca să-și susțină viciile legate de alcool sau droguri, sau ambele.) Încă de pe atunci, Melody observase ceva diferit în comportamentul lui Jack și al prietenilor lui, care își trăgeau șezlongurile în partea cea mai retrasă a curții și se ungeau pe spate cu Hawaiian Tropic, pulverizând din când în când din sticluța cu atomizor pentru plante a mamei, cea drăguță, din aramă, folosită în special pentru violetele africane de pe terasă. Melody își căuta tot timpul câte un pretext ca să se ducă la ei, oferindu-le pahare cu limonadă sau înghețată. Băieții se opreau din râs și discuții ca s-o urmărească cu privirea în timp ce traversa curtea, mijind ochii ca să distingă ce ținea în mână.

– Vreți? întreba ea.

Mereu aducea câte o băutură în plus și pentru ea, sperând s-o invite să li se alăture. Dar Jack îi lua repede din mână toate paharele și o trimitea la plimbare.

– Îmi amintesc foarte bine, îi spuse Jack lui Melody. Vremurile bune de odinioară, la umbra pinilor. Când viața era mult mai simplă, veselă și *gay*.

– Chiar *erau* gay, nu-i așa?

– Nu toți. Unii dintre ei. Destui.

– De ce nu mă suferea?

– Poftim?

– Nu m-au plăcut niciodată băieții ăia gay, spuse Melody încercând să disimuleze o atitudine de nepăsare. Eu încercam mereu să stau cu voi, și tu nu știai cum să scapi de mine.

– Erai o fetișcană.

– Și? Vă aduceam mereu câte ceva. Băuturi, înghețată... Și nu-mi doream decât să joc cărți cu voi sau să vă ascult, *indiferent* despre ce vorbeați. Dar tu și prietenii tăi nu m-ați plăcut niciodată. Așa că m-am întrebat de ce. Dacă aveați vreun motiv anume.

Jack își puse mâinile în sân, zâmbind la Melody de parcă tocmai i-ar fi spus o glumă extrem de amuzantă. Izbucni de-a binelea în râs, dar expresia de pe chipul surorii sale se schimonosi într-o grimasă de durere, așa că încetă.

– Mel, spuse el, punându-și mâna peste a ei. Nu te ura nimeni. Erai adorabilă, cum te împleticeai tu pe iarbă în costumul ăla de baie din două piese, lălâi și ud, aducând câte o carafă cu limonadă caldă sau înghețate pe băț pe jumătate topite, cu gust de congelator. Erai adorabilă.

Melody se holba la sendvișul ei pe jumătate mâncat. Nu-l putea privi în ochi pe Jack. Se simțea penibil acum, fiindcă adusese vorba despre toată acea poveste, și se simțea ridicol aflând impresia lui despre ea, dar mai cu seamă se simțea jenată auzind cuvintele lui „erai adorabilă", care o făceau extrem de fericită.

Jack continuă, iar vocea lui își pierdu între timp nota de ironie obișnuită.

– Orice s-ar fi întâmplat atunci, la umbra pinilor, nu avea nici o legătură cu tine. Nu însemna că te plăcem sau nu te plăcem. E absurd. Aveam șaptesprezece ani. Nu voiam să te am prin preajmă, fiindcă aveam erecție douăzeci și patru de ore pe zi. Nu voiam s-o am pe sora mea mai mică pe lângă mine.

– Grețos.

– Exact. Ia-o ca pe o altă formă de manifestare a iubirii fraterne. Asta-i o chestiune care te obsedează din cauza Norei? Crezi că ai vreo aură negativă care îi ține pe oamenii gay la distanță?

– Nu, pur și simplu mă gândeam. Vreau să fac cum e mai bine. Vreau să o înțeleg și să o susțin, dar mi-e teamă. Nu mai știu ce nevoi are, cum se simte.

– Ba știi.

– Ba nu, Jack, *nu știu*. Eu n-am fost niciodată atrasă de vreo fată...

– Ba *da*, știi, insistă el. Se ridică în picioare, strânse ambalajele goale de pe masă și le băgă într-o pungă. Ți-ai dori să nu fie gay, spuse el calm.

– Da. Îmi pare rău. Nu vreau să te supăr spunând asta. Pur și simplu nu vreau ca viața ei să fie mai dificilă decât e cazul. Nu știu cum să-i netezesc calea, să-i fac viața mai ușoară. Nu știu ce să spun, ce să gândesc, cum să mă port și nu știu cu cine să vorbesc despre asta. În afară de tine.

Jack se uita pe fereastră, bătând nerăbdător cu degetele într-o vitrină.

– Walker voia copii, spuse el în cele din urmă.

– Serios?

– Pe mine mă speria ideea. Doar mă cunoști. Voia să adoptăm, dar eu nu mă puteam gândi decât la un singur lucru: de unde știm cu ce ne pomenim pe cap? Pare o loterie. De unde știe copilul? Nimeni nu alege de bunăvoie doi tați gay. Mi se părea că e atât de ușor să greșim. Walker zicea mereu că mă gândesc prea mult. Obișnuia să spună: „Există un motiv pentru care se numește *custodie*. Părinții dețin temporar tutela, protejând astfel copilul, îi dăruiesc iubire și încearcă să-l ridice din condiția în care l-au găsit. *Să nu faci rău*". Cel puțin asta spunea Walker. Nu știu dacă te ajută în vreun fel.

– Da, mă ajută puțin, spuse ea.

– Un alt exemplu al egoismului meu, după cum a ținut să-mi transmită Walker înainte să iasă pe ușă.

– Că nu ai vrut să adopți?

– Da.

Melody rămase pe gânduri câteva clipe. De ce era atât de uşor să răneşti oamenii pe care îi iubeai cel mai mult? Arătă spre un cărucior de bar în stil art deco, aflat la câţiva metri distanţă, cu sticle din cristal pline cu un lichid închis la culoare.

– Ăla e alcool adevărat? întrebă ea.

– Cât de adevărat se poate, răspunse Jack. Sugerezi să bem ceva? Fiindcă, în cazul ăsta, tocmai ai devenit persoana mea favorită din New York în momentul ăsta.

– Da, spuse ea.

Jack umplu pe jumate paharele din plastic cu scotch şi, timp de câteva minute, sorbiră amândoi din pahare într-o tăcere prietenească.

– Eu nu cred că ai fost egoist, spuse Melody.

– Referitor la adopţie?

– Da, spuse ea. Cred că ai fost pur şi simplu grijuliu şi prudent şi ţi-ai exprimat în mod onest temerile. Nu e uşor să ai copii.

– Ştiu!

– Nu mă înţelege greşit. E un lucru extraordinar, şi cred că tu şi Walker aţi fi fost nişte părinţi minunaţi, dacă v-aţi fi dorit amândoi asta. Dar nu e pentru oricine.

Îşi termină scotch-ul şi-şi mai turnă încă puţin. Alcoolul îi dădea curaj.

– *Să nu faci rău*, spuse ea râzând. Sună incredibil de uşor, dar ştii ce e la fel de uşor? Să faci rău! De fapt, e îngrozitor de uşor *să faci rău* din greşeală. Nu cred că ai fost egoist. Cred că ai fost realist.

Jack o privea amuzat pe Melody. Nu era surprins că sora lui nu ţinea la băutură, dar era de acord cu ceea ce-i spusese, şi-l făcea să se simtă mai bine.

– Zi-i asta şi lui Walker, glumi Jack.

– O să-i zic, spuse Melody, îndreptându-şi spatele. Unde e? Crede că e floare la ureche să fii părinte? Dă-i telefon. Am să-i zic eu domnului avocat cât de uşor e. Unde e?

– Nu ştiu, hai să vedem. Jack îşi scoase telefonul, iar ea se simţi stânjenită să vadă că deschide aplicaţia Stalkerville, pe care ea îl convinsese să o folosească. Hai să aruncăm o privire, spuse el aşteptând să se deschidă. Aşa, să vedem. Uite, e la serviciu!

Apăsă tasta de apelare şi îi arătă telefonul lui Melody, ca să vadă că scrie „Walker“, însă sună întruna şi nu răspunse nimeni. Trânti telefonul pe tejghea. Melody îl ridică.

– Ce-ai de gând? întrebă Jack.

– O să-ţi şterg aplicaţia asta. Dacă ai să-i spui ceva lui Walker, du-te să-l cauţi. Chestia asta? spuse ea ridicând telefonul şi scuturându-l puţin. Nu-ţi dă informaţiile de care ai cu adevărat nevoie. E doar o parte minusculă a poveştii. E o porcărie.

După câteva comenzi, aplicaţia era ştearsă. Jack se uita pe fereastră, urmărind cu privirea trecătorii de pe stradă. Era o zi de primăvară sfâşietor de frumoasă. Nu se simţise niciodată atât de singur. Înapoindu-i telefonul, Melody îi observă privirea pierdută, părul prea lung şi cămaşa şifonată: toate erau indicii că suferea din dragoste. Nu era nici furios, nici apatic, ci pur şi simplu pustiit. Mai rămase cu el o vreme, dorindu-şi să-i poată şterge de pe chip expresia aceea plină de vinovăţie şi regret.

– Mel? spuse el în cele din urmă. Nora are pur şi simplu nevoie să ştie că o iubeşti la fel de mult ca înainte şi că nu o priveşti cu alţi ochi. Are nevoie să ştie că nu e singură.

– Ştiu, replică Melody.

40

Cu o zi înainte de Ziua Mamei, Stephanie purta încă vesta cu puf. Luna mai în New York era capricioasă. Vineri nu avusese nevoie de geacă, dar ziua de sâmbătă veni cu nori şi temperaturi scăzute – o zi mai degrabă tomnatică decât primăvăratică. Cu toate astea, găsi la piaţă flori de măzăriche roz, mov şi albastre, aşa că se răsfăţă şi-şi cumpără patru buchete. Intenţiona să le aşeze în diverse locuri prin casă, pentru ca mireasma lor intensă să inunde toate încăperile.

Îi invitase la prânz pe Vinnie şi pe Matilda. În ziua în care răspunsese la telefonul lui Leo, încheiase rapid conversaţia cu Matilda, spunându-i că Leo era *plecat*. Nu uitase de apelul acela – şi nici de biata fată care fusese în maşină cu Leo –, dar avusese pe cap o groază de alte probleme. După câteva săptămâni, o sunase înapoi, mai mult din obligaţie.

Stephanie ştia că nu e responsabilă pentru haosul creat de Leo, dar în timp ce Matilda îi explica emoţionată, cu destule poticniri, motivul pentru care suna, realiză că ar putea s-o ajute. Una dintre clientele ei preferate, Olivia Russell, era o jurnalistă de succes care scrisese foarte mult despre protezări de membre artificiale, şi în special despre provocările cu care se confruntau veteranii din Războiul din Golf. Olivia îşi

pierduse ea însăşi un picior în tinereţe. Cunoştea toţi specialiştii din domeniu şi ştia cum să acceseze toate programele disponibile, iar acum avea o organizaţie nonprofit care asista persoanele cu membre amputate să se descurce în hăţişul inextricabil al lumii protezelor. Stephanie se oferi să le pună în legătură. Matilda o întrebase dacă poate să vină cu amicul ei, Vinnie. Aşadar, îi aştepta pe toţi la prânz: Vinnie, Matilda şi Olivia, care acceptase deja să o ajute pe victima accidentului, ca o favoare pentru Stephanie. După aceasta, implicarea lui Stephanie avea să se încheie.

– La mulţi ani de Ziua Mamei! îi ură fermierul căruia îi plăti florile.

Cel puţin presupunea că era fermier. Era nepieptănat şi ars de soare. Avea degetele groase pătate de pământ şi purta o şapcă de baseball pe care scria, cu litere portocalii, SHEPHERD FARMS ORGANIC. Stephanie nu realiză pe moment că ei i se adresa negustorul.

– Ah, mulţumesc! spuse ea.

La statura ei, fizicul nu i se transformase prea mult, însă fiind deja gravidă în şase luni, burta era vizibilă, nelăsând nici o urmă de îndoială asupra condiţiei sale.

– Mai aveţi şi alţi copii?

– Nu. Primul şi ultimul, spuse ea pe tonul lipsit de emoţie, ce avea de obicei darul de a pune capăt conversaţiei despre copii.

Îşi mută sacoşele cu cartofi noi, sparanghel şi căpşune mai sus pe antebraţ, ca să poată duce buchetele colorate de flori într-o singură mână, ca o mireasă de primăvară.

– Da, aşa zice toată lumea, spuse fermierul cu un zâmbet larg. Nu după mult timp, micuţul începe să meargă şi să vorbească. Şi dup-aia nu mai vrea să stea

la tine în poală, şi nici nu-ţi dai seama când te pomeneşti că îl aştepţi pe-al doilea.

– Hmmm, făcu ea gânditoare, fără să dea un răspuns clar, întinzând mâna ca să primească restul.

Îşi auzise ani de zile prietenele plângându-se de felul dramatic în care ţi se schimba lumea odată ce te vedeai gravidă; chiar şi în New York, unde puteai să stai la doar câţiva centimetri distanţă de faţa cuiva în metrou, protejat de consensul tacit, universal valabil că nici o persoană (în toate minţile) nu avea să-ţi tulbure sub nici o formă intimitatea, nu mai aveai nici o garanţie odată ce rămâneai gravidă.

Băieţel sau fetiţă? Primul copil? Când e sorocul? Fusese, aşadar, pregătită pentru întrebările agasante, însă i se părea de-a dreptul enervant faptul că oamenii voiau să vorbească nu doar despre copilul care era pe drum, ci şi despre *viitorii* ei copii neplanificaţi şi nedoriţi. Era atât de bizar. Ca şi cum a-ţi dori un singur copil îţi submina cumva maternitatea care nici nu se instalase încă. Ca şi cum străinii aceştia aveau vreo miză în toată chestiunea aceasta. Ca şi cum a avea un singur copil era un soi de gest făcut fără tragere de inimă, un angajament asumat pe jumătate. (*Eh, sunt doar invidioşi,* îi spuse Pilar, mama unui băieţel de opt ani, uimitor de fermecător şi educat. *Vor să se asigure că n-o să ai prea multă vreme linişte după ce reuşeşti să dormi din nou toată noaptea. Nefericirea atrage nefericire, draga mea.*)

– Ştiţi deja ce e? o întrebă fermierul în timp ce-i număra bancnotele de un dolar.

– E fetiţă.

– Aţi ales numele?

– Da, spuse ea, schiţând un zâmbet. Dar îl ţin secret.

Învăţase pe propria piele să ţină doar pentru ea numele la care se gândea. Când începuse să menţioneze

numele care îi treceau prin cap, înainte să se ivească cel potrivit, toată lumea avea câte o părere bazată pe rațiuni atât de subiective și personale, încât era de-a dreptul bizar: „Pe prima mea soție o chema Hannah și era o scorpie cu inimă de gheață". ,,Fiica mea are în clasă *patru* Charlotte." „Natasha cam sună a Războiul Rece, nu?"

În plus, Stephanie avea impresia că, asemenea multor altor aspecte legate de rolul de parental, numele deveniseră un soi de competiție sportivă. Un tip de la cursurile de naștere turuia întruna despre tabelul lui cu nume.

– Avem trei priorități, se apucă el să-i explice lui Stephanie, care era teribil de plictisită, și unei instructoare amuzate de la curs (*femeia* chiar că le văzuse pe toate). Numele trebuie să fie unic, trebuie să reflecte originea etnică, atât a mea, cât și a soției – un strop britanic, un strop evreiesc, după care făcu o pauză pentru efect. Și trebuie să fie melodios. Plăcut la auz.

– Știu ce înseamnă melodios, comentă Stephanie.

– Sophia e genul de nume la care ne gândim, adăugă soția lui cu accentul ei fals de BBC, însă e mult prea popular la ora actuală.

– E popular fiindcă-i frumos, spuse Stephanie. Un nume clasic, de modă veche.

– Mă tem că e *prea* popular, iar clasicul pălește în fața modernului, remarcă soția, atingând cu un gest consolator brațul lui Stephanie, pe care era clar că o considera o biată nefericită neinformată.

– Dincolo de cele trei priorități esențiale, continuă soțul, mai avem și alte criterii secundare, explică el, începând să le enumere pe degete. Ce rezultate apar atunci când cauți numele pe Google? Câte silabe are? E ușor de înțeles prin telefon? E ușor de tastat?

Ultima chestie pusese capac; Stephanie izbucni în râs. Cuplul respectiv nu-i mai vorbise de atunci.

– Mult noroc, spuse fermierul, făcându-i cu mâna în timp ce se îndepărta. Asta o să fie singura Zi a Mamei liniștită pe care o s-o mai aveți pentru multă vreme de-acum înainte. Să-l lăsați pe soț să vă răsfețe.

Acesta era un alt aspect care o surprinse pe Stephanie, cu toate că probabil nu ar fi fost deloc cazul să se simtă astfel. Faptul că toată lumea presupunea că, doar pentru că era gravidă, era neapărat și măritată. Trăia în New York, ce Dumnezeu! Și nu doar în New York, ci în *Brooklyn*! Nu era prima femeie trecută de patruzeci de ani care urma să fie mamă singură, și chiar dacă ar fi avut un partener, unde scria că e căsătorită? Poate că partenerul ei era de fapt o femeie? Nu doar că era jignită de presupunerile convenționale, pe care aproape toți cei din jur le făceau automat, dar o deranja și faptul că fiica ei avea să se confrunte în viitor cu aceleași concepții referitoare la un tată, care... Până la urmă, cine știe care va fi povestea despre tatăl ei, cum vor sta lucrurile când fetița va fi suficient de mare ca să pună întrebări.

Pe drum spre casă, Stephanie își echilibră sacoșele pe umeri și pe brațe. Slavă Domnului că strada dinspre parc spre casă era în pantă. Avea picioare puternice, însă centrul de greutate i se mutase, așa că începea să o doară spatele dacă mergea prea mult cărând greutăți. Ar trebui să-și cumpere un cărucior din acela pentru cumpărături, cu roți, dar cât de curând avea să împingă alt cărucior.

Stephanie era încă vexată de comentariul fermierului referitor la *soț*. Nu o deranja nici un aspect al realității de a avea un copil singură, cu excepția faptului că nu știa ce să le spună oamenilor despre Leo, sau *dacă* să pomenească măcar de el. Prietenii și colegii

ei apropiaţi cunoşteau povestea în linii mari. Ştiau toţi despre Leo şi despre trecutul lor împreună, despre scurta lui revenire în viaţa ei, despre surpriza şi bucuria ei de a fi rămas însărcinată şi despre dispariţia lui din peisaj.

Era mai dificil în cazul cunoştinţelor mai puţin apropiate sau al străinilor mult prea indiscreţi. Multora reuşea să le reteze avântul, spunând: „Sunt mamă singură". Dar cu alţii nu funcţiona. Trebuia să găsească ceva mai specific cu care să le tempereze tentaţia de a o mai chestiona, dar nimic suficient de fascinant încât să le suscite interesul.

Detesta privirile compătimitoare şi îngrijorate cu care reacţionau ceilalţi când le spunea pe un ton intenţionat optimist şi vesel că urma să crească singură copilul. Pentru ea, mila altora aţintită asupra ei era un sentiment absurd, deoarece ea se considera norocoasă. Norocoasă să aibă un copil, norocoasă să clădească, lent, dar sigur, relaţii cu surorile şi cu fratele lui Leo, şi cu familiile lor, un efort pe care îl făcea pentru fiica ei, pentru a se putea bucura de o familie extinsă.

Stephanie fusese singurul copil al unei mame văduve, care murise cu ani în urmă. Îşi adorase copilăria şi pe mama ei inteligentă, înzestrată cu simţul umorului, care îi oferea toată atenţia necesară şi cu care putea să comunice cu mare uşurinţă. Singurul motiv pentru care regreta că nu avusese un copil mai devreme era faptul că mama ei nu mai era lângă ea, însă ar fi fost o bunică minunată. Dar existaseră şi momente în care Stephanie se simţise singură atunci când era mică, aşa că spera ca familia Plumb să o primească în sânul ei pe fiica ei şi a lui Leo. Până în prezent, aşa se prefigurau lucrurile.

Dacă ar fi fost să fie sinceră cu ea însăşi, Stephanie ştia că, de fapt, configuraţia pe care familia ei avea s-o

capete era tocmai cea pe care o prefera, deoarece îi era apropiată. Și dacă ar fi fost să fie extrem de sinceră cu ea însăși, știa că unul dintre motivele pentru care nu avusese până atunci un copil era faptul că nu știa cum să se descurce cu ideea de a avea alături un tată implicat în toată povestea. Nu lipsise asta. Mama ei, verișorii, vacanțele de vară petrecute în Vermont la unchiul ei mult iubit îi satisfăcuseră nevoia de familie. În toiul nopții, în beznă, când nimeni nu-i vedea zâmbetul mulțumit de pe chip, ținând mâna pe burta care creștea de la o zi la alta, își dădea seama că, deși copilul acesta nu fusese în plan (*chiar nu fusese*, Leo apăruse din senin la ușa *ei*), în noaptea viscolului nu insistase să folosească prezervativ, ceea ce nu mai făcuse absolut niciodată, nici măcar în momentele de beție cruntă sau în cele mai spontane momente erotice.

Nu plănuise sarcina (*chiar nu o plănuise*), însă nici nu se protejase împotriva ei, și, dacă ar fi fost *insuportabil* de sinceră, în bezna nopții, în intimitatea camerei sale – camera *ei* –, ținând mâna pe pântecul care se ridica ușor în ritmul mișcărilor copilului, care dădea din picioare sau sughița, ascultând liniștea din casa ei, sub plapuma aranjată exact așa cum îi plăcea, putea să recunoască adevărul despre noaptea viscolului: lăsase deschisă o mică posibilitate pentru ceva *de la* Leo, care nu era Leo. Și îi plăcuse ideea.

– Gândești mai mult ca un bărbat decât ca o femeie, îi spusese Will Peck o dată, pe când erau împreună, și ea îi sugerase că n-ar fi rău ca el să doarmă ceva mai des la el acasă.

Lui nu-i plăcea apetența ei pentru singurătate. Îi dădea dreptate într-un fel. Cu toate că nu era de acord cu stereotipul potrivit căruia femeile aparțin sexului slab care are nevoie de mai multă atenție. I se părea eronat. Sigur că existau femei care voiau cu orice

preţ să se mărite, însă bărbaţii erau la fel de disperaţi la capitolul ăsta, odată ce decideau că sunt gata de însurătoare. În fond, bărbaţii divorţaţi şi văduvi erau cei care se recăsătoreau imediat, fiindcă aveau nevoie de cineva care să le poarte de grijă. Iar femeile în vârstă erau cele care îşi luau viaţa de la capăt singure. Dintre toţi prietenii ei divorţaţi, al căror număr nu era deloc neglijabil, de obicei femeile erau cele care aveau curajul de a pune punct unei relaţii muribunde. Bărbaţii erau cei care se agăţau de ea de parcă ar fi fost o chestiune de viaţă şi de moarte.

O să te împiedici de taţi divorţaţi la tot pasul în Brooklyn, o avertiză Pilar. Ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie! Un bărbat cu copii. Se întâlnise la viaţa ei cu câţiva bărbaţi divorţaţi, însă îi eliminase rapid, pentru că îi bănuia că îşi doresc o parteneră care să vină o dată la două weekenduri să aibă grijă de copiii lui. Nu o fermecaseră prea mult bărbaţii pe care îi încadra la grămadă în categoria „taţilor". Trebuia totuşi să admită că un tată care se străduia, stângaci, să strângă părul fiicei lui cu un elastic sau să-i facă o coadă împletită era întru câtva atrăgător şi chiar sexy.

Când ajunse pe strada ei, îl zări pe Tommy O'Toole stând pe treptele de la intrare. Ce bine! Avea să insiste să-i care sacoşele până în bucătărie, iar ea avea să accepte bucuroasă. Îi făcu cu mâna; n-ar fi refuzat nici dacă s-ar fi oferit să-i care sacoşele şi restul drumului. Dar bărbatul nu o văzu. Se uita la un cuplu care venea din direcţia opusă. Femeia mergea în cârje – la naiba, probabil era Matilda. Iar bărbatul de lângă ea era probabil Vinnie. Ajunseseră mai devreme. Asta e, îi va ruga să toace nişte legume. Poate că Vinnie o va ajuta şi cu sacoşele.

41

Deşi era destul de răcoare afară, Tommy şi Frank Sinatra stăteau pe treptele de la intrare; amândurora le plăcea asta. Sinatra stătea pe cea de-a treia treaptă de jos, în poziţia lui obişnuită, cu botul ridicat, cu ochii mari, atent, lovind vesel cimentul cu coada.

Aşezat lângă el, Tommy îşi ţinea capul în mâini şi se ruga. De mult nu se mai rugase la Dumnezeu sau la altceva. Când era mai tânăr, era convins că se putea ruga la prietenii şi la rudele sale dispărute. Îşi invidia vechea personalitate, când credea că îl ascultă cineva. La început, încetase să creadă de lene, apoi de furie, iar acum se lupta mai degrabă cu o rătăcire apatică. Nu se considera ateu; ateismul presupunea mai multă convingere decât avea el, implica un soi de certitudine fermă în privinţa misterului, pe care el nu o considera nici posibilă, nici admirabilă, nici măcar dezirabilă. Cine era în stare să tăgăduiască existenţa unei mâini călăuzitoare, a unui tipar de un anume fel al lumii? Pentru el, ştiinţa nu reprezenta o explicaţie satisfăcătoare. Nu era pios, dar nici necredincios. Nu era nici aşa, nici pe dincolo. Era un simplu supravieţuitor.

Multă vreme după moartea lui Ronnie, se rugase la ea. Nu doar în lunile acelea interminabile petrecute

pe şantier, când se simţise disperat şi pierdut, ci şi ani întregi după aceea. Îi era ruşine să recunoască, însă se rugase şi la statuie. Aceasta devenise un altar în casa lui, până într-o zi când îşi zări reflexia în geam, stând pe un scăunel pliant şi vorbind cu statuia, şi se temu că îşi pierdea minţile. Atunci încuie statuia în comoda pentru veselă.

Iniţial, îl îngrozise oferta lui Jack Plumb de a vinde statueta, însă odată ce se obişnui cu ideea, Tommy se simţi uşurat. Avusese parte de câteva nopţi în care nu putuse să închidă un ochi, închipuindu-şi ce s-ar întâmpla dacă ar muri subit – într-un accident de maşină sau de un infarct fatal –, iar fiicele lui ar descoperi statuia în dulap. În cele din urmă, ar înţelege ce era cu ea şi ce făcuse. Răsturnarea poveştii tatălui lor erou ar fi şi aşa crudă, dar să afle că furase statueta dintre ruine şi o ascunsese ca pe o marfă de contrabandă, asta le-ar schimba părerea şi în privinţa poveştii mamei lor. Ştia, Doamne, cât de bine ştia că, dacă amintirile noastre despre o persoană nu ne-ar putea vindeca suferinţa, pierderea ar fi cu atât mai incontestabilă. Văzuse cu ochii lui cum copiii începuseră să creeze un nimb în jurul lui Ronnie abia la câteva ore după moartea ei. Dacă ar afla de statuie, moartea ei ar fi întinată de faptele lui, şi cu nici un preţ nu şi-ar supune copiii la o altă pierdere legată de mama lor. Nu putea să le lase o statuie furată, ca ele să fie nevoite să o ascundă în dulap. Mai degrabă ar arunca-o în râu.

Ştia că vânzarea ei presupunea anumite complicaţii. Cum s-o transporte, ce să facă cu banii... Însă Jack Plumb îl asigurase că îl va ajuta cu toate detaliile, după cum se exprimase el. Oferea servicii complete. Însă, înainte să afle orice alte detalii, lui Jack îi scăpase

informația despre originile arabe ale cumpărătorului londonez.

– Un arab? îl întrebă Tommy pe Jack cu pumnii încleștați, nevenindu-i să creadă ce auzea.

– Un londonez, îi răspunse Jack, dregându-și glasul. Nu toți indivizii din Orientul Mijlociu sunt teroriști, să fim serioși. E un tip din lumea finanțelor. Un om de afaceri și un colecționar de succes. Foarte respectat.

Tommy era furios.

– Dar a făcut bani din petrol, nu? Și să nu-mi zici că nu-i așa, fiindcă înseamnă că minți.

– N-am nici cea mai vagă idee, spuse Jack. E irelevant. Dacă vrei să vinzi ceva pe piața neagră, nu-ți poți permite luxul de a-i verifica sursele de venit și recomandările profesionale. E bogat, vrea statuia și e discret. Bingo.

Tommy aproape că-l luă pe sus pe Jack și-l dădu pe ușă afară. Nici măcar nu se sinchisi să-i explice de ce, după ce-și pierduse soția, nenumărați prieteni și colegi pompieri în 9/11, nu ar fi putut în ruptul capului să accepte bani făcuți din petrol, proveniți din Orientul Mijlociu, în schimbul unui artefact găsit la locul dezastrului, de la nimeni, sub nici o formă, *niciodată*.

Era recunoscător pentru turnura pe care o luaseră evenimentele, fiindcă îl ajutase să se trezească la realitate. Fusese inconștient să creadă că era posibil, sau etic, să vândă statuia. Vorbise serios când îi spusese lui Jack că nu banii îl interesau. Singurul lucru care îl interesa era locul unde ajungea statueta, fiindcă trebuia să onoreze memoria lui Ronnie. Dar dacă se expunea – din greșeală sau intenționat –, asta ar fi *pus în pericol* memoria în fața copiilor. Acesta era cercul vicios în care se simțea captiv de câteva săptămâni. Căscă. Nu dormise. Cum să ducă statuia într-un loc sigur? Zile în șir,

Jack îl sunase oră de oră ca să-l convingă să reia negocierile, până când, în cele din urmă, Tommy îl amenință că își contactează prietenii de la poliție și îi dă pe amândoi în vileag.

– Am s-o fac, nemernicule, îi spuse el lui Jack. Să nu crezi că n-am tupeu.

Cel puțin îi rămânea onoarea sincerității.

Sinatra ridică capul și scânci ușor.

– Ce zici tu, domnule S.?

Îl mângâie pe cap pe Sinatra, în locul unde pielea era puțin lăsată, și blana, moale. Câinele scoase limba de plăcere. O văzu pe Stephanie făcându-i cu mâna din stradă. Probabil voia s-o ajute cu sacoșele. Sinatra începu să latre la ceva ce venea din direcție opusă.

– Șșș, băiete, spuse Tommy, uitându-se să vadă de ce era agitat câinele.

Era un cuplu. Femeia mergea în cârje, iar însoțitorul ei avea un profil ușor asimetric. Mergeau încet și se uitau la numerele caselor. Când se mai apropiară, lui Tommy nu-i veni să-și creadă ochilor. Un bărbat înalt, musculos, cu un singur braț, și o femeie cu părul lung, cu un singur picior, mergeau împreună pe strada lui. Parcă statuia lui prinsese viață. Se ridică în picioare, iar lătratul lui Sinatra se transformă într-un mârâit amenințător.

Îl ridică și-l ținu la subraț ca să-l calmeze. Chiar avea nevoie de somn. Clipi și scutură puțin din cap, privi din nou în aceeași direcție, dar nu se schimbase nimic. Statuia se afla încă acolo și se îndrepta spre el. Îl cuprinse amețeala și se uită în sus spre cer. Nu știa de ce, ce anume se aștepta să vadă acolo. Preț de o secundă crezu că leșină. Nu era cu putință să se întâmple ceea ce se întâmpla. Își simți respirația tot mai slabă, iar apoi i se puse o gheară în piept, ca și cum cineva ar fi

strâns o curea. Câinele se eliberă din brațele lui, sări înapoi pe treaptă și se întoarse spre Tommy, lătrând acum în toată regula, speriat.

Vai, te implor, se gândi Tommy, *nu acum.* Nu infarctul de care se temuse, câtă vreme statuia se afla încă la el în casă. Se sprijini cu o mână de balustrada din fier pentru a încerca să-și recapete echilibrul. Dacă statuia era în casă, cum se putea să meargă în același timp pe stradă? Stephanie îi striga numele dintr-o direcție. Din cealaltă direcție, statuia trezită la viață se apropia. Sudoarea îi șiroia pe spate și avea palmele umede și lipicioase. Sinatra lătra și mai tare. Doamne sfinte, simțea că-și dă duhul. Avea un atac cerebral sau un infarct, ori și una, și alta. Încercă să tragă adânc aer în piept, însă nu izbuti.

– Taci! îl admonestă pe Sinatra, însă nu era sigur că scosese de fapt vreun sunet.

Își simțea gâtul strâns și uscat.

– Mă scuzați.

Statuia era acum în fața lui, vorbea, voia să urce treptele.

Tommy încercă să vorbească, însă nu-și putea mișca buzele. *Veniseră după el*, doar la asta se putea gândi, cu toate că nici el nu înțelegea la ce se referă. Veniseră după el? Cine?

– Hei, spuse bărbatul, apropiindu-se și întinzându-i brațul. Sunteți bine? Nu arătați prea bine.

– Ce e, scumpule, de ce ești așa supărat?

Tommy crezu că femeia i se adresase lui, însă își rezemase cârjele pe trepte și încerca să-l calmeze pe Sinatra, care lătra de mama focului la mâna ei întinsă. Tommy se holbă la piciorul ei lipsă și apoi din nou la bărbatul cu un singur braț. În clipa aceea, nu-și dădea seama dacă avea halucinații sau dacă era pe moarte,

dar orice-ar fi fost, ştia că nu-i de bine. *Ronnie*, se gândi el. *Ajută-mă*.

– Sună la 911, auzi Tommy vocea bărbatului. Aveţi nevoie de ajutor, domnule? Cum vă numiţi?

Vocea lui Vinnie venea parcă dintr-un tunel lung sau de la capătul unei legături telefonice proaste. Nu distingea cuvintele, însă auzi ceva de 9/11. La naiba! Şi chiar înainte să se prăvălească, Tommy îi privi implorator, cu mâna pe inimă şi gura schimonosită de durere.

– Ce e? îl întrebă Matilda cu o voce plină de îngrijorare şi teamă. Ce e, Papi?

– Iartă-mă, spuse Tommy.

Apoi se prăbuşi la piciorul lipsă al Matildei.

42

A doua zi era Ziua Mamei, iar Melody avea să se trezească și să petreacă ultima zi în casa pe care o îndrăgea atât de mult. Luni dimineață aveau să vină cei cu dubița de la firma de transport și aveau să încarce toate cutiile și să învelească mobila în pături groase, iar ei aveau să se urce în mașină și să urmeze dubița până la noul apartament închiriat temporar, aflat de partea cealaltă a căii ferate.

După aceea, aveau să vină buldozerele.

Walt îi ascunsese informația aceasta cât de mult timp putuse. Cumpărătorul casei lor era un dezvoltator care plănuia să o radă de pe fața pământului și să construiască în loc o monstruozitate nou-nouță. Acum, străbătea încăperile cu și mai multă amărăciune; nici măcar nu aveau să mai existe în curând.

Astăzi, așteptau pe cineva de la o firmă de restaurare. Dezvoltatorul avea de gând nu doar să-i demoleze casa, ci mai întâi avea să scoată toate materialele de pe ea – lemnul, balustrada din lemn de stejar, podeaua din lemn de pin din camera de zi, de care avusese grijă ca de ochii din cap – și să le vândă unei firme de restaurare arhitectonică. Walt încercă să o convingă pe Melody să plece, însă nu reuși. Voia să-l privească

în ochi pe nenorocitul care îi demonta frumuseţea de casă şi o vindea pentru profit. Era împreună cu Nora şi cu Louisa în camera de zi, împachetând ultimele cărţi, când se auzi soneria. Walt deschise uşa, şi crezu că are vedenii. Era Jack.

La început vru să-i tragă una. Era revoltată. *El* era cel de la firma de restaurare? *El* avea să smulgă sufletul căminului şi să-l vândă? Dură câteva minute până când Jack şi Walter reuşiră s-o calmeze şi să-i explice: Jack salva ce putea pentru *ea*.

– Nu înţeleg, spuse ea.

– Am câteva cunoştinţe, spuse Jack, arătând către echipa care venise cu el. Oamenii ăştia o să ia lucrurile pe care le vrei şi o să le depoziteze undeva.

– Pentru ce?

– Ca să le foloseşti din nou, mami, spuse Nora.

Ea şi Louisa erau încântate. Aflaseră planul de câteva săptămâni, de când Jack şi Walt puseseră la cale detaliile.

– Dacă îţi construieşti casa ta într-o zi. Sau poţi să le instalezi într-o casă gata construită. Poţi să păstrezi lucrurile cele mai valoroase şi să le refoloseşti.

– Unde să le păstrez?

– Am eu o unitate de depozitare, spuse Jack. Un loc pe care îl ţin pentru inventarul de rezervă. Dacă te hotărăşti că nu mai vrei lucrurile, putem să le vindem în cele din urmă.

– Aţi făcut asta pentru mine?

Melody era uluită şi plină de recunoştinţă.

– Putem păstra doar lucrurile pe care ţi le doreşti foarte mult, spuse Jack.

Începu operaţiunile de organizare. Trebuiau să facă o listă, să vadă ce anume merita păstrat. Să aleagă lucrurile cele mai importante.

– Începeți voi sus, spuse Melody. O să fac un ceai. N-am împachetat încă ceainicul.

Nora și Louisa alergară sus pe scări împreună cu Walt.

– Ce ziceți de fereastra cu vitralii din hol? o auzi ea pe Louisa. Mama adoră fereastra aia.

Jack o urmă în bucătărie. Aruncă o privire de jur împrejur.

– Nu cred că e ceva de păstrat aici, spuse el. Dulapurile astea sunt din anii '70.

– Jack, spuse Melody ducându-se la chiuvetă și umplând ceainicul cu apă. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc. E ceva...

– Cu asta mă ocup. Nu-i mare lucru. Dar plătim muncitorii la oră, așa că ar trebui să ne mișcăm rapid.

– N-o să dureze mult, spuse ea, punând ceainicul pe aragaz și aprinzând ochiul. Care mai e situația cu Walker?

Jack ridică din umeri.

– Lucrurile s-au cam așezat. I-am predat partea mea din Moștenire, iar el a pus restul de bani ca să-mi plătească datoria. Vindem casa. E generos. N-o să primesc jumătate, dar o să primesc suficient ca să mai țin magazinul pe linia de plutire o vreme, până când mă decid dacă îl vând sau nu. Îmi lasă mie apartamentul.

– Dar ce se petrece *între* voi? În afară de chestiunile pecuniare.

Jack se așeză la masa din bucătărie. Melody se gândi că arată mai slab decât de obicei, însă parcă într-o dispoziție mai bună decât data trecută.

– Câți ani aveai când te-ai căsătorit? o întrebă el.

– Abia împlinisem douăzeci și doi. Eram un copil.

– Eu aveam douăzeci și patru când l-am cunoscut pe Walker. Știi că eu n-am locuit niciodată singur?

În primele săptămâni după ce a plecat Walker, nu ştiam ce să fac de unul singur. Rămâneam până târziu la magazin, îmi comandam nişte mâncare la pachet şi mă uitam la televizor până mă lua somnul.

Melody se uită prin bucătărie. De câteva săptămâni îşi petrecuse fiecare seară demontându-şi viaţa şi împachetând-o în hârtie de ziar. Avea unghiile neîngrijite şi înnegrite de la cerneala de tipar; o dureau braţele şi umerii de la atâta ridicat de cutii.

– Sună grozav acum.

Jack o privi şi încuviinţă din cap.

– Chiar *e* grozav. Asta vreau să zic. Mi-e dor de Walker. Îmi lipseşte groaznic şi nu ştiu ce-o să se întâmple. Dar pentru prima dată în viaţă, sunt răspunzător doar faţă de mine însumi şi îmi place sentimentul. Nu sunt mândru de modul în care am ajuns în situaţia asta, dar mă străduiesc s-o înţeleg, şi chiar mă bucur de ea, cel puţin în parte.

Melody se întrebă cum ar fi să locuiască singură – să vină acasă în fiecare seară, să aprindă luminile într-o casă cufundată în beznă şi să nu o aştepte nimeni căruia să-i povestească cum se desfăşurase ziua ei, cu care să ia cina, cu care să se certe pe telecomandă sau care să o ajute să strângă masa. Nu voia să-i spună lui Jack ce imagine tristă îi evoca asta. Auzi un fierăstrău electric de sus.

– Mi-ar părea rău dacă nu te-ai împăca cu Walker, spuse ea în cele din urmă.

– Ah, sunt sigur că o să alerg plângând înapoi în braţele lui solide şi de nădejde cât de curând. Dar mă îndoiesc că o să mă mai vrea.

Chiar atunci, Walt şi fetele intrară în bucătărie.

– Uite! spuse Nora.

Ținea în mână o bucată de lemn. Melody o recunoscu imediat. Era o bucată din dulapul de pe hol, de sus, unde notase înălțimea fetelor cel puțin o dată pe an: cu roșu pentru Nora, cu albastru pentru Louisa.

– Asta e prima chestie pe care am cerut-o, spuse Nora.

– Serios?

Melody era încântată că Nora se gândise la asta, fiindcă Louisa fusese mereu cea sentimentală dintre ele două.

– Ce idee minunată!

– Am început să facem o listă, spuse Walt. Uită-te pe ea și vezi dacă ești de acord.

Cineva bocănea deasupra lor; lustra din bucătărie se legănă ușor.

Melody citi lista. Era extrem de lungă. Nu-și putea imagina toate acele lucruri – podele, ferestre, balustrade – zăcând în depozitul lui Jack și adunând praf. O casă întreagă, dar nu chiar; bucăți dintr-o clădire care, adunate, nu constituiau un cămin.

– Nu vreau să păstrez nimic, spuse Melody.

În încăpere se așternu tăcerea.

– Ce amuzant! spuse Walt râzând, dar se întrerupse când văzu mina serioasă a lui Melody.

– Vreau *asta*, spuse Melody arătând spre bucata din lemn din mâna Norei, pe care erau marcați anii trăiți acolo și ritmul de creștere a fetelor; era plină de amprente și se înnegrise de murdărie, fiindcă nu curățase niciodată porțiunea aceea, de teamă ca nu cumva să șteargă din greșeală liniuțele trasate cu grijă și datele alăturate. E singurul lucru pe care îl vreau.

Jack o privea atent pe Melody.

– Nu mă deranjează să depozitez câteva lucruri pentru tine, spuse el.

– Ştiu, zise Melody. Hai să scoatem de aici toate chestiile care crezi că valorează ceva şi să le vindem.

– Melody, interveni Walt enervat, nu mai înţeleg nimic.

– Vă sunt incredibil de recunoscătoare amândurora că v-aţi gândit la asta. Vă rog să nu credeţi că nu apreciez gestul. Dar... haideţi să le vindem. Şi cu banii obţinuţi să renovăm casa cea nouă.

– Eşti sigură? întrebă Walt.

– Absolut, spuse ea întorcându-se către Jack. Poţi să vinzi chestiile astea şi să câştigi un comision, nu-i aşa?

– Da, dacă asta vrei.

Era surprins, dar bucuros. Nu avea suficient spaţiu ca să depoziteze tot ce-şi imaginase că ar vrea ea să păstreze.

– Şi voi două sunteţi de acord cu asta? le întrebă ea pe Nora şi pe Louisa.

Se simţea bine, se simţea mai uşoară, redobândise controlul.

Amândouă încuviinţară din cap.

– Am vrut să facem ceva ca să te mai înveselim, spuse Louisa. Am vrut să te facem fericită.

– Am deja tot ce mă face fericită, spuse ea.

Melody nici măcar nu era convinsă că înţelegea imboldul acela care îi dicta dorinţa de a renunţa la toate, dar se hotărî ca, de data asta, să nu mai despice firu-n patru. A avea frânturi din casă nu era totuna cu a avea casa în întregime. După toate cele petrecute în ultimul an, nimic nu mai era la fel, şi venise vremea să nu mai ţină cu dinţii de orice. Şi dintr-odată simţi că era din nou Generalul. Părea, probabil, că familia ei bătea în retragere, dar ea ştia mai bine. Ea era Generalul, iar acesta era clar un progres.

43

Era incredibil. Când Matilda avea să relateze povestea mai târziu, iar ea şi Vinnie aveau să o relateze adesea în anii următori, povestea *Sărutului* avea să devină povestea lor, şi chiar şi a zecea, a suta, a mia oară, avea să fie repovestită aproape la fel şi avea să înceapă mereu cu aceeaşi frază: *Era incredibil.* Cum se duseseră în Brooklyn, cu o zi înainte de Ziua Mamei, şi cum Vinnie nu purta braţul protetic – ceea ce se întâmpla rar –, pentru că i se făceau nişte reglaje. Cum Matilda se certase cu el pentru că nu voia să ia metroul, fiindcă o durea rău piciorul şi voia să meargă cu cârjele, şi se temea să nu întârzie, cum apelaseră la un serviciu de transport cu şofer şi, fiindcă nu era trafic, ajunseseră extrem de devreme. Cum se plimbaseră o vreme, admirând casele din cărămidă, narcisele şi panseluţele din jardiniere, mulţimea de familii care împingeau cărucioare pe stradă, alergau încet în spatele copiilor pe biciclete cu roţi ajutătoare sau plantau flori în micile straturi din jurul copacilor. Cum se hotărâseră în sfârşit să se ducă la Stephanie puţin mai devreme şi să vadă dacă era acasă. Cum bărbatul de pe trepte stătea acolo şi se holba la ei ca la nişte fantome. Cum chiar şi cu un singur braţ, Vinnie îl prinsese pe Tommy O'Toole

când leşinase, fiindcă altfel s-ar fi prăbuşit cu faţa în jos pe asfalt, şi *Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat!* Copiii lor o ascultau cu ochi mari pe Matilda când le spunea: *Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi lovit la cap. Dacă tăticul vostru nu l-ar fi prins? Ar fi putut să moară. Sau mai rău! Ar fi putut să se lovească la creier şi nu ar mai fi fost niciodată la fel. Dar nu! Tatăl vostru a întins braţul – singurul lui braţ – şi l-a prins de mijloc, şi l-a aşezat pe jos de parcă n-ar fi fost mai greu decât un sac de orez. Ditamai bărbatul!*

Matilda povestea cum Stephanie îşi aruncase cât colo sacoşele şi buchetele de flori şi o luase la fugă pe stradă când îl văzuse pe Tommy prăbuşindu-se, cum se aşezase şi-i luase capul în poală, şi îl ţinuse de mână, şi îl imobilizase până la sosirea paramedicilor, care îi asiguraseră că avea să-şi revină. Cum reuşiseră să-l ridice în picioare şi îl ajutaseră să intre în casă, şi apoi înţeleseseră de ce leşinase Tommy, de ce ameţise şi se zăpăcise complet atunci când îi văzuse pe Vinnie şi pe Matilda pe stradă.

Era o statuie cu mami şi cu tati! Odată ce Vinnie junior fu suficient de mare ca să reţină povestea, începu s-o întrerupă de fiecare dată ca să spună el partea aceea. *Era o statuie cu voi doi!*

Aşa e. Matilda îi trecea mâna prin părul negru şi lucios ca al mamei şi ondulat ca al tatălui. *Era o statuie celebră din Franţa. Femeii îi lipsea un picior, iar bărbatului îi lipsea un braţ, exact cum erau mami şi tati. Imediat ce am dat cu ochii de statuia aceea, am ştiut.*

În acest punct, dacă Matilda şi Vinnie se aflau în aceeaşi încăpere, ea făcea întotdeauna o pauză, îi arunca privirea aceea pe care i-o aruncase şi în ziua întâmplării cu pricina, o privire plină de uimire şi revelaţie, o privire care ţinea în picioare întreaga lui

lume, îl desăvârşea şi îl umplea de o asemenea dorinţă şi speranţă copleşitoare, încât el era cel care trebuia mereu să întoarcă primul capul, fiindcă privirea aceea era aproape prea puternică, un soare parcă, ce îi inunda viaţa cu lumină.

Am văzut statuia aceea, spunea Matilda, zâmbindu-le băieţilor ei (mai întâi lui Victor Jr., apoi micului Fernando, şi apoi lui Arturo, botezat după bunicul lui Vinnie), *şi am ştiut. Statuia aceea a fost semnul meu.*

44

La aproape zece luni după ce intempestivul viscol măturase Manhattanul la final de octombrie, înghețând crengile copacilor, doborând o sută optzeci și cinci de arbori falnici din Central Park, distrugând aproape întregul decor autumnal al celor cinci cartiere newyorkeze, inclusiv crizantemele multicolore plantate pe Park Avenue și ghivecele cu varză ornamentală pe care locuitorii din Brooklyn le țineau în fața ușilor în încercarea stângace de a crea o oarecare aristocrație rustică, maternitățile din New York fură luate cu asalt de un mini *baby boom.* În timp ce primăvara lăsa locul verii, zilele deveneau mai lungi, iar umiditatea avansa spre nord și spre est, ajungând treptat și pe țărmurile din New Jersey până se instală deasupra orașului, asemenea unei îmbrățișări nedorite, rata natalității în oraș, pe luna iulie, aproape se dublă, obligându-i pe doctori, pe asistente și pe moașe să lucreze în ture duble, să-și anuleze concediile, să muncească fără odihnă.

Începură să fie numiți „copiii viscolului“ micii Ethan, Liam, Isabella, Chloe care răsăriră spre sfârșitul lui iulie, în locul porumbului căruia nu-i mersese deloc bine, deoarece, după viscolul acela timpuriu, restul iernii fusese extrem de secetos, iar seceta de peste iarnă se prelungise în primăvară și vară. Însă copiii veniră pe

lume – cu părul bogat şi moale ca mătasea porumbului, cu trupurile lor fragede şi degeţelele fremătătoare, care păreau la fel de dulci ca boabele de porumb proaspăt.

Stephanie avea contracţii prenatale de câteva săptămâni, însă acum depăşise deja cu cinci zile data estimată a naşterii şi încă nu născuse. Nu se mai ducea la birou, preferând în schimb să petreacă puţin timp în faţa computerului, după care trăgea un pui de somn prelungit, după-amiaza. Era plictisită. Era pregătită. Era mai mult decât pregătită. La parter, Tommy bocănea cu ciocanul. Nu-i venea să creadă cât se schimbase după ce scăpase de artefactul acela ridicol din apartamentul lui. În ziua în care Tommy se prăbuşise pe treptele de la intrare, paramedicii îl declaraseră sănătos. Epuizat şi deshidratat, dar sănătos. Când îl conduseră în sfârşit înăuntru şi dădu cu ochii de statuie, aproape că fu pe punctul de a leşina şi ea. Cunoştea în detaliu cazul furtului de la locul catastrofei, deoarece unul dintre clienţii ei scrisese o carte întreagă despre eforturile de recuperare, iar acum scria despre reconstrucţia noului Freedom Tower.

Lăsând la o parte amănuntele logistice implicate în mutarea statuii, transferul fu incredibil de simplu. Stephanie îi ceru ajutorul vechiului ei prieten, Will, ştiind că putea avea încredere în el pentru a-i proteja identitatea lui Tommy. Un camion închiriat şi o deplasare în miez de noapte la o locaţie special înfiinţată pentru oricine dorea să doneze artefacte de la 9/11. De când statuia fusese returnată la locul cu pricina, Tommy începuse, plin de zel, să-şi renoveze locuinţa şi tot parterul. Avea să iasă extraordinar.

Cinci zile întârziere. Stephanie trăsese un pui de somn şi aranjase din nou păturile în pătuţul cel nou din camera copilului. După-amiezile caniculare de iulie erau mult prea sufocante ca să poată face altceva decât

să stea în camera de zi, cu aerul condiționat pornit, şi să se uite la televizor, iar înainte de cină să iasă să-şi cumpere o îngheţată la suprapreţ. Oprită în faţa unei case vecine, scormonind absentă printr-un teanc de cărţi vechi, simţi o pocnitură uşoară, ca şi cum i s-ar fi spart un balon înăuntru. Şi apoi lichidul dintre picioare, urmat de un junghi şi o pulsaţie mai lungi şi mai dureroase decât contracţiile de până atunci. Se sprijini cu o mână de balustrada din piatră a vecinului şi inspiră adânc. Simţea cum i se prelingeau broboane de sudoare pe ceafă şi între sânii dureroşi. Închise ochii şi simţi căldura dogoritoare a soarelui pe faţă, pe umeri şi pe braţe, şi îngheţata de piersici care i se scurgea pe cealaltă mână. Voia să ţină minte momentul acesta. Se uită la pata udă de pe trotuar şi se gândi: *Asta e înainte*. Umezeala de pe interiorul coapselor, durerea de spate, toate aceste semne o conduceau către un loc complet diferit, către momentul de *după*. Era pregătită.

Rămânând ţintuită locului, privind hipnotizată lichidul amniotic care se scurgea pe panta trotuarului (de altfel, unicul moment în care se bucură de privilegiul de a observa procesul cu oarecare autocontrol), fu secerată de prima contracţie, atât de puternică, încât îi tăie răsuflarea, o făcu să se chircească şi să scoată involuntar un geamăt.

Deci, se pare că o să fie o experienţă al dracului de intensă, se gândi ea.

Când durerea se mai atenuă şi încercă să-şi tragă răsuflarea şi să se îndrepte spre casă, simţi încă o contracţie, aproape imediat, care fu – nici nu înţelegea cum de era posibil să mai simtă ceva – ceva mai puternică şi mai lungă decât prima.

După ce trecu şi a doua contracţie, rămase pe loc, aşteptând. Nimic. Scoase telefonul din buzunar şi activă cronometrul pentru a măsura intervalul dintre

contracții. Totul se întâmpla mult prea repede. Începu să meargă cu greu și simți a treia contracție când se afla sub fereastra camerei de zi a lui Tommy. Se prinse cu ambele mâini de balustrada din fier forjat și scoase un urlet atât de puternic, încât se sperie și ea: se simțea de parcă ar fi fost despicată în două.

Lui Tommy îi plăcea să povestească partea asta: faptul că o auzise înainte să o vadă.

– Trei copii, spusese el. Cunoșteam sunetul ăla. E un sunet *inconfundabil*.

Ieși valvârtej din casă și izbuti să o ajute să urce treptele și să intre în casă (contracțiile numărul patru și cinci). Încercă să o așeze pe podea (contracția numărul șase).

– Nu pe covor! îi strigă ea.

Urcă în goană la etaj și luă niște cearșafuri și o pătură ca să înfășoare copilul, fiindcă era clar că nu mai aveau timp să ajungă la spital. O foarfecă din baie. Apă oxigenată? De ce nu? Se îndrepta spre dormitorul ei, gândindu-se că nu i-ar strica niște perne, când o auzi urlând.

La parter, Stephanie încerca doar să-și controleze respirația. De ce naiba nu fusese mai atentă la exercițiile de respirație? De ce nu exersase? Nu reușea să-și controleze respirația, era copleșită de durere. Așezată pe podeaua din camera de zi, își scoase telefonul și, după o scurtă și îngrijorătoare conversație cu doctorul ei, în timpul căreia mai avu două contracții, iar doctorul spuse: „Închid și-ți trimit o ambulanță", și înainte să aibă răgazul de a verifica din nou cronometrul – conștientă că ceea ce se întâmpla era *complet* anapoda, mult prea curând –, fu nevoită să împingă.

– Tommy? îl strigă ea, întrebându-se unde dispăruse. Trebuie să împing.

– Nu, nu, nu, îi strigă el de sus. Nu împinge. În nici un caz să nu împingi.

Dar a-i spune să nu împingă era ca şi cum i-ar fi spus să nu respire. Corpul ei împingea deja şi nu putea face nimic ca să-l oprească. Întinse mâna şi trase o pătură de caşmir de pe canapea. Auzi nişte sirene, dar era prea curând ca să fie ambulanţa, şi ştia că nu putea să se mişte din loc. Încercă să-şi amintească dacă învăţase ce trebuia să facă odată ce ieşea copilul. Trebuia să taie cordonul ombilical? Vai, Doamne! Eliminarea placentei? Ce naiba avea să facă? Contracţiile erau acum neîntrerupte, o presiune teribilă constantă, nu avea nici un răgaz, nici o clipă în care să respire normal. Îşi ridică fusta, reuşi să-şi scoată chiloţii şi să întindă pledul de caşmir lângă ea pe podea.

Tot ce-i mai bun pentru copil, se gândi ea, sperând să-şi amintească mai târziu că avusese prezenţa de spirit să facă şi o mică glumă.

Încerca să-şi înfrângă instinctul de a împinge, însă ştia că pierduse deja lupta. Corpul ei făcea ceea ce simţea nevoia să facă, şi era evident că trebuia să capituleze. Tommy coborâse scările şi aruncase câteva lucruri grămadă lângă ea, iar acum se spăla pe mâini în bucătărie. Cel puţin, asta îşi imagina ea. Pierduse socoteala contracţiilor. Pierduse noţiunea timpului. Parcă simţi ceva ieşind din ea, dar nu putea fi adevărat. Îşi aminti că era indicat să respire scurt şi sacadat. Degeaba. Întinse mâna şi pipăi între picioare: simţi capul fetiţei, alunecos şi ud, şi plin de păr. Fiica ei se grăbea să vină pe lume.

– Tommy, strigă ea spre bucătărie. Vine!

Fiica ei venise pe lume.

45

Existau trei lucruri pe care Paul Underwood le evita cu orice preț: plaja, ambarcațiunile și mâncarea de la colț de stradă. Plaja îi displăcea fără doar și poate: nu suporta nisipul, soarele dogoritor, duhoarea ocazională a organismelor marine în putrefacție sau scoicile care se lipeau de câte un mănunchi maroniu de alge, parcă din altă lume. Uneori mai făcea și excepții. În câte o zi rece și înnorată, de preferat iarna, când briza bătea dinspre țărm, se putea lăsa convins să se plimbe de-a lungul apei de dragul atmosferei, dacă, la final, era pus la bătaie, drept recompensă, un castron cu supă de fructe de mare sau un morman de scoici gătite la abur. Dar altfel? În nici un caz. Nu învățase să înoate, iar ambarcațiunile marine de orice tip, de la caiac până la vasul de croazieră, îl îngrozeau. (Nu învățase nici măcar să conducă un automobil, așa că perspectiva unei bărci în derivă era și mai înspăimântătoare.) Și ideea de mâncare stradală îl dezgusta de-a dreptul: căruciorul soios cu o igienă precară, farfuriile de hârtie care își pierdeau orice formă înainte să apuci să-ți termini porția, mâncatul în picioare, sosuri care ți se scurgeau pe mână sau îți picau pe pantaloni. Cum să ții simultan și o băutură, și tacâmuri, și șervețele? Nu-i plăcea nici măcar să ia masa în aer liber: ce sens avea,

când exista în apropiere o încăpere excelentă, lipsită de orice gângănii şi cu aer condiţionat? Mâncarea stradală era ca o masă în aer liber lipsită de detaliul luxos al unei mese şi al unui scaun. Cu alte cuvinte, era un mod mai puţin civilizat.

Aşadar, disconfortul lui Paul, aflat pe un doc ce se legăna uşor, sub soarele necruţător al Caraibelor, aşteptând să se îmbarce pe un feribot şi mâncând între timp o porţie de pui jamaican cu banane prăjite, servite dintr-o rulotă la o distanţă uluitor de mică de gazele emise de feribotul ancorat alături, era imens. Şi îi cam provoca o stare de greaţă.

Consolarea lui? Bea. Şedea pe o bancă, pe partea cealaltă a docului, cu faţa aplecată în farfurie şi ascunsă momentan sub borul larg al pălăriei de pai, pe care i-o cumpărase în secunda în care sosiseră de la aeroport la punctul de îmbarcare pe feribot, cu zece zile în urmă. Cu toate că voiajul lor nu fusese un succes după standardele lui Bea (nu-l găsise pe Leo), pentru Paul fusese cum nu se poate mai agreabil. Starea de spirit a lui Bea se îmbunătăţise cu fiecare zi – în mod bizar, sau, de fapt, poate era de aşteptat. În parte, aceasta se datora atmosferei, depărtării de New York şi de restul familiei Plumb. Însă în parte se datora şi faptului că Bea păruse să renunţe treptat, în fiecare zi, la nevoia de a-l găsi pe Leo. Indicii cu privirea la această prezumţie nu reieşeau din felul în care vorbea – nu discuta despre posibilitatea de a nu-l găsi pe Leo –, dar lui Paul îi deveni evident că insistenţa ei începuse să slăbească. Cu fiecare zi parcă i se ştergea încruntarea de pe frunte. Umerii i se destindeau. Încetase cu ticul de a-şi mai muşca interiorul obrazului.

Toţi ceilalţi erau convinşi că Bea umblase după copite de cai morţi. Însă pe el nu-l deranja câtuşi de puţin să-i fie complice în această misiune absurdă. Se

arătase imediat dornic să o însoțească, atunci când Bea îi destăinuise cât de zbuciumată se simțea la gândul de a pleca singură; și făcuse asta nu doar pentru a profita de șansa de a-i fi partener în misiunea ei sortită eșecului, ci și pentru a-i fi alături în confruntarea cu Leo, în cazul puțin probabil în care chiar l-ar fi găsit. Ba chiar Paul ar fi fost foarte dornic să aibă o confruntare cu Leo.

Îi plăcuseră anumite aspecte ale călătoriei, mai ales cele două căbănuțe din lemn învecinate, dar separate, pe care le închiriaseră pe malul apei, ambele cu acoperișuri din țiglă verde, înconjurate de flori de bougainvillea de un roșu-aprins la intrare. Admira priveliștea întinderii de apă albastră și sclipitoare, pe care o putea admira în siguranță de la umbra terasei sale acoperite. Expediția începuse promițător. Un angajat de la aeroport recunoscuse fotografia lui Leo și le spusese că aterizase cu un avion mic de la Miami, cu câteva săptămâni în urmă, și nu plecase încă, cel puțin nu pe calea aerului.

Însă, după acel indiciu inițial, plin de speranță, nimic. Nimeni nu-l recunoscu pe cel din poză sau, bănuia Paul, îl recunoscură, dar ținură informația pentru ei. Pe măsură ce Bea deveni din ce în ce mai deznădăjduită, începu să iasă singur, după-amiaza, ca să cerceteze barurile mai îndepărtate de pe insulă, localurile care nu erau frecventate în mod curent de turiști și în care, după părerea lui Paul, nu ar fi fost recomandabil să meargă Bea. Însă toate eforturile sale rămaseră fără nici un rezultat. Cu două seri în urmă, o convinsese să cineze împreună într-un mic birt de pe insulă. Îi luase mâna într-a lui și pledase pentru întoarcerea la New York. Atât fu apropierea fizică dintre ei. Era îngrijorată pentru Leo, în anumite momente era de-a dreptul abătută, iar el nu voia ca ea să i se arunce

în braţe doar de tristeţe sau disperare. După ce aşteptase atâta vreme, mai putea îndura până se întorceau la New York. Sau putea aştepta să facă ea primul pas. Se înţeleseseră atât de bine în ultimul timp, încât nu credea că era o nebunie să spere în posibilitatea ca ea să facă primul gest.

Iar ea scrisese aproape în fiecare zi. O auzea bătând la maşină atunci când uşa camerei era deschisă. Schimba vorba când o întreba la ce lucrează, însă îşi dădea seama că fusese încântată de întrebare. Iar el ştia să aibă răbdare. Dacă Paul Underwood avea vreo calitate incontestabilă, aceea era o răbdare fără margini.

Apoi, în dimineaţa aceasta, îi bătuse la uşă entuziasmată înainte de micul dejun. Vorbea atât de repede, încât nu o înţelese la început. Îi trimisese cincizeci de pagini dintr-o carte nouă lui Stephanie, îl informă.

– Ceva cu Archie...

– Nu, nu, îl întrerupse ea, scuturând viguros din cap. Fără Archie! Gata cu afurisitul de Archie! Altceva. Nici măcar nu ştiu exact ce e, dar ascultă aici.

Bea îi citi fragmente din e-mailul primit de la Stephanie, care era plin de laude la adresa textului şi se încheia astfel: „Continuă. Îmi place la nebunie. Pot s-o vând". Şi dintr-odată, Bea era gata să plece acasă.

Îi strecurară nişte bani unui poliţist local, rugându-l să „stea cu ochii-n patru" după Leo. Îşi făcură bagajele şi-şi luară biletele de avion. Aşteptau feribotul care să-i ducă pe insula mai mare, unde era aeroportul. Paul se duse la Bea când se ridică de pe bancă şi-şi aruncă farfuria goală într-un coş de gunoi din apropiere. Îl durea capul.

– Mă duc peste drum să caut nişte aspirină, spuse el. Mă întorc imediat.

Se îndreptă spre mica benzinărie şi spre clădirea dărăpănată din lemn de alături, unde se vindeau piese

de schimb, câteva produse alimentare și tot felul de alte mărunțișuri. De o parte și de alta a ușii se aflau două standuri cu lăzi de mango în diverse stadii de coacere, survolate de roiuri de muște. Paul intră ca să cumpere sucul de guava care-i plăcea lui Bea. Dinăuntru se auzea un grup gălăgios de bărbați care râdeau. Mirosea a iarbă.

Paul îl auzi pe Leo înainte să-l vadă, îi recunoscu râsul ca un lătrat, care îi era caracteristic. Își spuse că-i joacă feste imaginația, că petrecuseră atâtea ore căutându-l pe Leo, încât îl mai invoca acum din senin, în ultima clipă, înainte să se îmbarce pe feribot. Dar apoi auzi din nou râsul, mai aproape, iar bărbatul cu pricina se îndrepta spre toaleta din spate. Paul se ascunse după o reclamă de carton la Kodak, veche de cel puțin douăzeci de ani: două adolescente americance, în mărime naturală, cu rachete de tenis în mână, râzând; soarele decolorase reclama, estompând culorile la diferite nuanțe de albastru, astfel încât modelele arătau ca niște fantome, în ciuda poziției lor energice și a zâmbetelor până la urechi. De la locul lui de după reclamă, văzu de la spate capul celui care râsese, îi observă înălțimea, părul, profilul, care îi aparțineau, în mod cert, dincolo de orice îndoială, lui Leo Plumb.

Îl găsise pe Leo.

Mai târziu, Paul avea să-și spună că ezitase în după-amiaza aceea la prăvălie, fiindcă îl bătuse prea mult soarele în cap. Sau că era vina puiului jamaican care îi întorcea deja stomacul pe dos, ceea ce era semn rău, mai ales că urmau să se îmbarce pe un feribot și apoi într-un avion mic spre Miami, și apoi într-unul mai mare spre New York. Sau era pur și simplu din cauza șocului. Nu se așteptase vreo clipă, cu adevărat, să-l găsească pe Leo. Achită în grabă sucul și un

flacon mic de aspirină pentru copii, singura pe care o găsi. În timp ce traversa strada, se gândi ce să-i spună lui Bea. Întors la punctul de îmbarcare, găsi o oază de umbră lângă clădire şi se opri ca să se gândească câteva momente. Văzându-l pe Leo, Paul realiză cât de mult îl detesta. Nathan îi povestise lui Paul despre tacticile de subminare folosite de Leo, despre modul în care pusese la îndoială calitatea de lider şi competenţa lui Paul. Se înfurie pe moment, însă totodată îşi dădu seama că pasul greşit făcut de Leo îl enervase suficient de mult pe Nathan pentru a înclina balanţa în favoarea lui Paul. Prima tranşă din fondurile lui Nathan sosise deja, iar Paul lucra zi şi noapte ca să-i demonstreze lui Nathan că făcuse alegerea corectă.

De la depărtare, o vedea pe Bea stând tot în locul unde o lăsase. Pălăria se afla lângă ea pe bancă; stătuse prea mult în soare. Purta rochia aceea galbenă veche, pe care o purtase şi în prima ei fotografie publicată în *SpeakEasy*, fotografia pe care o alesese el pentru copertă – decizie care ajunsese cumva să-i fie atribuită lui Leo. La fel ca în poză, îi vedea chipul din profil, iar expresia ei era luminoasă, optimistă. Se duse la ea şi-i dădu sucul.

– Ce bine că e rece! spuse ea, ţinând sticla cu ambele mâini şi lipind-o de obraz. Ce e? spuse ea, uitându-se în sus la el. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, spuse el, încercând să înlăture norul care îi adumbrea chipul. Mă gândeam doar că pari foarte fericită acum.

Inima îi bubuia în piept, fiindcă ştia ceea ce ştia şi ce voia să facă cu informaţia pe care o deţinea.

– Chiar *sunt* fericită, într-un fel, spuse ea, parcă surprinsă.

Feribotul lor tocmai sosise, şi pasagerii curgeau pe doc.

– Eşti gata?

Paul îi întinse mâna lui Bea, și în clipa aceea făcu un calcul rapid în minte: Cine era Bea cu Leo prin preajmă, și cine ar putea fi fără el? Cine ar putea fi *el* fără Leo în peisaj? Cine ar putea fi ei doi împreună? Bea luă mâna lui Paul și se ridică în picioare, stând chiar în fața lui. Iar răspunsul lui fu la fel de limpede precum expresia dezinvoltă și radioasă zugrăvită pe chipul ei, care – în ciuda soarelui dogoritor și a duhorii de prăjeală și de ocean – îl purtă în al nouălea cer. Părea un tablou bucolic. Înălțător și duios.

Când Bea îl luă de mână pe Paul, simți un fior neașteptat. Era o senzație plăcută. Fusese atât de răbdător, atât de blajin, atât de solidar, de loial și de sincer. Pielea lui, palidă de obicei, căpătase parcă ceva culoare, și asta în ciuda faptului că își aplicase întruna cremă cu factor de protecție solară de peste șaptezeci. Îl cicălise să își pună un tricou cu mânecă scurtă și, deși era bleumarin-închis și purtând deasupra și un blazer din bumbac, parcă tot arăta diferit în ochii ei. Mai înalt. Mai sigur pe el. Când se ridică în picioare și ajunse chiar în fața lui, observă expresia de pe chipul lui, în care citea o hotărâre legată de ea și care o făcu să se simtă ocrotită, liniștită. Realiză că era aproape chipeș.

Fusese extrem de dezamăgit când ea luase decizia de a ascunde ultima povestire cu Archie într-un sertar al biroului. Pentru totdeauna.

– Nu-mi aparține, îi spusese ea. E a lui Leo, a Matildei și a cuiva care nici nu s-a născut încă. Nu e povestea pe care am nevoie s-o spun eu.

Și totuși, fusese atât de ferm în decizia lui de a o ajuta să-l caute pe Leo, încât întreprinsese expediții chiar pe cont propriu de câteva ori.

– Mi-a plăcut locul ăsta, îi spuse ea. În ciuda întregii situații.

– Şi mie mi-a plăcut, zise el.

Stăteau faţă în faţă, ţinându-se de mână, arătând amândoi puţin ameţiţi, puţin şovăitori, puţin arşi de soare şi puţin asudaţi, şi, cu toate că nu înţelegea de unde venea valul de optimism care o năpădise deodată (spera că avea de-a face cu ceea ce scrisese ea, dar poate că acea senzaţie se datora atmosferei), se hotărî să se lase în voia lui. Să-şi întâmpine fericirea cu braţele deschise.

– Şi ştii ce altceva îmi mai place? spuse ea, aşezându-şi mâinile pe umerii lui Paul Underwood.

De pe scaunul pe care îl ocupa de obicei la jocul de cărţi din fiecare vineri de la prăvălie, întors spre uşă, Leo îl văzu pe Paul în secunda în care se apropiase de frigiderul cu băuturi. Se trase la marginea încăperii şi încercă să-şi păstreze calmul, gândind ce să facă. Partenerii de joc l-ar acoperi. Nici n-ar fi nevoie de explicaţii, pur şi simplu le-ar spune că Underwood voia să-l bage în belea, iar ei ar tăcea mâlc. Se duse la toaleta din spate şi încuie uşa după el, fiindcă voia să aibă un răgaz de gândire în linişte, undeva unde Paul nu l-ar fi putut prinde la înghesuială. Fuga avea avantajele ei, desigur, dar pe de altă parte era curios, se întreba cine mai era cu Paul. Bea – răspunsul părea evident. Paul şi Bea aşteptau probabil feribotul de 17.15, care avea mereu o întârziere de cel puţin un sfert de oră. Se întrebă dacă mai venise şi altcineva să-l caute. Ar fi avut timp să se strecoare afară şi să vadă cine mai era acolo. Poate Melody? Stephanie?

Sau ar putea pur şi simplu să se ducă la Paul şi să-l întrebe. Ca de la bărbat la bărbat. În fine. Rudele lui puteau foarte bine să-l găsească, dar nu-l puteau obliga la nimic. Aşteptase oarecum acest moment. La drept vorbind, era surprins că durase atât. Teoretic, ar

fi trebuit să fie în Vietnamul de Sud acum, dar se cam lăsase pe tânjeală.

Își stropi fața cu niște apă suspectă de la chiuveta pe care scria NONPOTABLE și se întoarse în prăvălie. Paul Underwood dispăruse ca prin farmec. Să nu-l fi văzut oare pe Leo? Leo era sigur că îl văzuse. Paul nu avea o față bună de poker. Leo se hotărî să cerceteze.

Peste stradă, dintr-un colț al micii clădiri portuare, o zări imediat pe Bea stând pe chei. Chiar și în mijlocul unui grup de turiști americani, hainele ei erau incredibil de colorate. Stătea pe o bancă cu picioarele întinse în fața ei. Sandalele ei aurii sclipeau în razele soarelui. Lângă Bea stătea în picioare o femeie înaltă; era cu spatele la Leo, dar ar fi recunoscut oriunde părul acela lung și roșcat. Stephanie.

Se strecură rapid către ușa deschisă de la intrare și, chiar înainte de a trece pragul, roșcata întoarse capul spre Leo, iar el se opri în loc. Nu era Stephanie, nici pomeneală. Femeia era prea solidă și avea fața arsă de soare și buhăită, ca de porc. Se înfurie pe străina aceasta care îndrăznea să arate de la spate ca o persoană pe care realiza acum că se așteptase s-o vadă, dar care nu venise.

Când feribotul ancoră în port, și pasagerii începură să coboare, câțiva adolescenți din partea locului începură să bată la niște tobe metalice, sperând să fie primii beneficiari ai dolarilor de la turiștii proaspăt sosiți. Leo o văzu pe Bea ridicându-se și spunându-i lui Paul ceva care îl făcu să zâmbească, și punându-și alene mâinile pe umerii lui. Chiar și de la distanța aceea, Leo era convins că-l văzu pe Paul roșind.

– Haide, Underdog! se pomeni Leo că îl încurajează în șoaptă. Fii și tu bărbat!

Paul o apucă pe Bea de talie cu o mână și o trase mai aproape, îi mângâie cu un deget linia bărbiei, iar

apoi îi cuprinse fața în palmă; chiar acolo, chiar în momentul acela, Leo o văzu pe Bea lăsând garda jos. Expiră. Îi văzu genunchii și coatele îndoindu-se puțin în timp ce se lipi de Paul. Se sărutară – ca și cum ar fi fost singuri, ca și cum ar fi fost îndrăgostiți, ca și cum ar fi vrut să recupereze tot timpul pierdut.

După sărutul acela lung și pasional (Bea nu se așteptase să mai fi fost sărutată vreodată în felul acela în viața ei, cel puțin după moartea lui Tucker), ea și Paul zăboviră câteva clipe în tăcere, captivi într-o îmbrățișare strânsă. Toată lumea se îmbarca acum pe feribot. Ea ținea încă ochii închiși și simțea cât de bine rezona trupul ei cu cel al lui Paul – sânii ei mici se potriveau cu pieptul lui îngust, talia ei subțire se potrivea cu trunchiul lui, iar bărbia ei intra în scobitura umărului său. Se trase înapoi, fiindcă voia să-i vadă fața, însă în clipa în care își ridică privirea, îi atrase atenția un profil familiar. Un șuvoi de oameni îi blocă preț de câteva momente vederea, însă după ce trecură, văzu silueta respectivă îndreptându-se spre ea. Soarele coborât spre asfințit îi bătea direct în ochi și îi încețoșa privirea. Bărbatul părea o umbră. Încremeni. Era imposibil.

Când Leo se îndreptă spre Bea, nu avea nici un plan, habar nu avea ce să-i spună; pur și simplu porni spre ea dintr-un imbold. Când ea ridică privirea și îl văzu, se opri în loc. Văzându-l că ezită, întreaga ei atitudine se schimbă. Se crispă. Chipul ei fu umbrit de un nor de neliniște și nedumerire. Închise ochii și coborî bărbia.

Respiră, își spuse Bea, *doar respiră*. Rămase neclintită, temându-se să schițeze orice mișcare sau să ridice privirea, așteptând să-i audă vocea strigând-o pe nume.

Temându-se să-i audă vocea strigând-o pe nume. Paul o strânse mai tare în brațe. Mirosea a șampon, a loțiune de protecție solară și puțin a pui jamaican. Un pescăruș din apropiere țipă ascuțit, scoțând un sunet ca un hohot de râs. Sirena feribotului sună de trei ori. Ultimul apel pentru îmbarcare.

– Ești gata? o întrebă Paul.

Ea ridică capul și clipi. Silueta dispăruse. Se uită din nou, cu atenție, punându-și mâna streașină la ochi. Nimeni.

Pe parcursul călătoriei, i se păruse că-l vede pe Leo de o mie de ori, de un milion de ori, în fiecare zi, câteodată chiar în fiecare oră. I se păruse că-l vede dansând pe muzica unei formații de calipso la hotel, servind pește la o masă vecină la restaurant, și cumpărând mango pe marginea drumului. I se păruse că-l vede mergând pe plajă cu șlapii în mână, pe bancheta din spate a unui taxi care făcea slalom prin trafic, jucând biliard printr-o ușă întredeschisă, pe nenumărate scaune de bar și pe nenumărate alei scăldate în soare, sub palmierii legănați de vânt. Dar nu fusese niciodată el. Nu fusese niciodată Leo.

– Sunt gata, răspunse ea, luându-și pălăria de pe bancă și punându-și pe umăr geanta de paie. Hai să mergem acasă.

EPILOG

UN AN MAI TÂRZIU

La prima aniversare a fetiței era exact aceeași zăpușeală sufocantă ca în ziua în care se născuse. Asta remarcară toți invitații care sosiră la prânzul festiv. *Îți mai amintești? Era o zi exact ca asta!* De parcă s-ar fi întâmplat cu câteva decenii sau secole în urmă, nu în urmă cu doar cincizeci și două de săptămâni, iar memoria lor meteorologică era ceva magic și miraculos.

– Da, sigur că-mi amintesc, răspundea Stephanie.

Cum ar fi putut să uite? Arșița, înghețata care i se scurgea pe mână, un travaliu instalat atât de subit și de cumplit, încât purta și o denumire: *travaliu precipitat.*

Lillian Plumb Palmer, pe scurt „Lila“ (prenumele copilei era un dulce secret al lui Stephanie, rămas doar între ea și șemineul ei), se născu în sufrageria mamei sale la exact patruzeci și două de minute după ce i se rupsese apa lui Stephanie. Alunecă în mâinile lui Tommy în clipa în care paramedicii sunau la sonerie.

– E fetiță! E fetiță! exclamă Tommy iar și iar, uitând că Stephanie știa că purta în pântec o fetiță, însă amintindu-și cele trei ocazii în care doctorul îi dăduse și lui aceeași veste fericită, în timp ce el îi strângea mâna lui Ronnie după ultimul efort chinuitor.

Iar astăzi Lila împlinea un an!

În ciuda căldurii, Stephanie punea masa în grădină. Nu era aşa rău. Îi rugase pe toţi în mod special să nu aducă nici un cadou. Lila nu mai avusese nici o altă zi de naştere până atunci, aşa că nu avea nici un fel de aşteptări, iar Stephanie nu voia să adune şi mai multe obiecte în casă, dar ştia că rugămintea ei avea să rămână fără ecou. Aşa cum era de aşteptat, membrii familiei Plumb nu doar că aduseră câte un cadou, ci erau *încărcaţi* cu daruri.

Melody şi Walt sosiră primii. Louisa se mutase de curând în dormitorul de oaspeţi al lui Stephanie şi se pregătea pentru noul an universitar, când avea să studieze artă la Pratt, la o aruncătură de băţ de casa ei. Obţinuse o bursă generoasă, însă nu suficientă pentru a-i acoperi şi cheltuielile pentru cazare şi mâncare. Când Stephanie auzi că se gândea să facă în fiecare zi naveta până în Brooklyn, îi oferi Louisei camera ei liberă în schimbul câte unei seri sau al vreunui weekend de babysitting. Locuiau împreună abia de o săptămână, dar Stephanie era deja surprinsă de cât de mult agrea compania Louisei. Iar Lila era înnebunită după verişoarele ei mai mari. Louisa – şi Nora, când venea în vizită – adorau să petreacă timp cu ea, bucuroase să o dea uţa între ele în timp ce se plimbau de la un capăt la altul al curţii de nenumărate ori, să stea cu ea şi să o distreze imitând tot felul de voci caraghioase, să construiască împreună turnuri din cuburi colorate. Nora venise astăzi cu prietena ei, Simone, şi în timp ce Stephanie şi Melody le priveau pe fete, împreună cu Lila, de la fereastra din bucătărie, o văzură pe Simone aplecându-se şi dându-i un sărut scurt Norei.

– N-am să te mint, e puţin ciudat, spuse Melody pe un ton afectuos şi uşor melancolic.

– Îţi place de ea, întrebă Stephanie?

– De Simone? spuse Melody. Da, presupun. Are o personalitate puternică. Nu ştiu ce-o să se întâmple când ea o să fie la Brown, iar Nora o să se mute în Buffalo. *Până la urmă, Nora optase pentru o universitate de stat*. Într-un fel, sper să păstreze legătura. Simone a încurajat-o pe Nora tot anul să înveţe mai mult, de aceea a reuşit să intre la o facultate de prestigiu.

– Dragostea poate fi o motivaţie excelentă, spuse Stephanie.

Când nu-ţi frânge inima, îi veni lui Melody să spună, dar ar fi fost crud, aşa că se abţinu. În plus, Melody trebuia să admită că viaţa lui Stephanie de după Leo nu părea nicidecum frântă; părea fericită.

Se auzi soneria. Sosiră Jack, Bea şi Paul. Alte cadouri şi panglici şi din nou o trecură pe Lila în braţe de la unul la altul. Lila trăgea cu atâta înverşunare de gulerul rochiţei, încât Stephanie o dezbrăcă de ea până la urmă, lăsând-o să umble în patru labe într-un scutec umed, roşie la faţă şi transpirată. Era agitată şi surescitată şi nici măcar nu-i dăduseră încă zahăr. Stephanie se consolase cu gândul că nu avea să mai doarmă la prânz.

În spatele casei, Jack spera să găsească un petic de umbră. Noul copac plantat de Stephanie pentru a-l înlocui pe cel doborât de viscol era încă pipernicit. Jack se gândi că ar fi trebuit să fie ceva mai generoasă şi să cumpere unul mai matur. Îşi trase un scaun aproape de trunchi, mai la răcoare. (După ani de zile, când copacul avea să crească şi să aibă o coroană superbă care să domine curtea, Lila avea să se cunune sub crengile solide şi sub frunzişul bogat, colorat în nuanţe de roşu şi arămiu, într-o după-amiază minunată de octombrie. Avea să-l roage pe Jack să o conducă pe cărarea înfrunzită spre partenerul ei. Jack avea să aibă o relaţie

excelentă cu Lila întreaga ei viață, fiind prezent oriunde ar fi avut nevoie de un tată. În ziua nunții ei, când Lila avea să-și facă apariția la brațul unchiului ei septuagenar, Stephanie avea să și-l închipuie pe Leo lângă ea și, pentru o clipă tristă, avea să se simtă strivită sub povara tuturor momentelor pe care el le ratase ca tată.) Acum, stând la umbra copacului, cu ochii pe Lila, ca nu cumva să cadă – nu era încă sigură pe picioare –, Jack își dorea să-l vadă pe Walker, deși în ultima vreme mai mult cu melancolie decât cu durere. Walker era singura persoană pe care o cunoștea, care chiar s-ar fi bucurat de ideea unei petreceri de ziua de naștere a unui copil. Auzise de la vechiul lui prieten, Arthur, că Walker se mutase deja împreună cu altcineva. Într-un fel, era o consolare să afle că, în fond, Walker era cel căruia nu-i plăcea să fie singur. Jack era mai degrabă ușurat decât surprins să afle cât de mult îi plăcea să stea singur. Avea să se îndrăgostească de nenumărate ori în viață, dar nu avea să-și mai dorească să împartă căminul cu nici un alt bărbat.

Bea încerca să-i strângă pe toți laolaltă, insistând ca Lila să deschidă cadourile. O adora pe Lila, dar își dorea să se termine mai repede petrecerea, ca să se poată întoarce acasă, la lucru. Scrisese mai mult de jumătate din romanul ei despre o artistă care se oprește din pictat, iar apoi, printr-o serie de pierderi și iubiri (așa i-l prezentase lui Stephanie), își găsește calea înapoi spre ea însăși și spre arta ei. Nu era tocmai autobiografic, însă schimbarea de perspectivă dinspre Leo spre sine însăși o ajutase pe Bea să se deschidă. Capitolele erau tot mai bune pe măsură ce i le trimitea lui Stephanie. Încă nu știa cum avea să sune finalul cărții, dar știa că scriind în continuare, avea să-l descopere; știa că-l avea chiar în fața ochilor.

– Am ştiut mereu că eşti în stare de aşa ceva, îi spuse Stephanie, entuziasmată şi uşurată că nu mai citea încă o povestire despre un Leo prost deghizat; nici n-ar fi fost în stare să mai citească aşa ceva.

După îndelungi insistenţe din partea lui Paul, Bea îşi vându în cele din urmă apartamentul, îşi puse banii la bancă şi se mută împreună cu el. Era scriitoare cu normă întreagă. Adusese cel puţin cinci daruri pentru Lila.

Stephanie o luă pe Lila în poală şi-i dădu să rupă ambalajele de hârtie în bucăţele, în timp ce Bea încerca să-i atragă atenţia cu parada de cadouri: micul camion roşu de pompieri pe roţi, pe care putea să se aşeze şi să se împingă cu piciorușele ei dolofane, un ursuleţ de pluş de două ori mai mare decât ea, care o făcu să plângă câteva clipe, trei rochiţe cumpărate dintr-un butic de lux, care ar fi făcut-o pe Lila să arate ca o Bea în miniatură, o monstruozitate multicoloră din plastic, numită Primul Telefon al Bebeluşului, primit de la Melody (Stephanie avea să doneze telefonul – şi majoritatea celorlalte jucării inutile – unei organizaţii caritabile chiar lunea următoare), o brăţărică veche superbă de la Jack, din aur roz cu incrustaţii de rubin, piatra norocoasă a Lilei, corespunzătoare lunii în care se născuse.

– Ce frumos şi delicat e acest obiect periculos cu care se poate îneca! glumi Melody în timp ce Stephanie se străduia să i-o prindă în jurul încheieturii, fără succes însă.

După ce deschiseră cadourile, strânseră ambalajele şi serviră prânzul, se adunară cu toţii în curte şi o puseră pe Lila în capul mesei, în scăunelul ei înalt. Lila trăgea de elasticul pălăriei sclipitoare pe care i-o pusese Melody pe cap. Până la urmă, se eliberă de pălărie şi o azvârli cât colo pe jos, bălăngănindu-şi picioarele

şi lovind scaunul. Începu să se zvârcolească în scaun ca să fie dată jos, însă, atunci când îi fu aşezată în faţă o prăjiturică cu o lumânare neaprinsă, şi toată lumea începu să cânte „Mulţi ani trăiască", se linişti şi privi atentă chipurile vesele din jurul ei.

Stephanie ştia la ce se gândea toată lumea când Lila rămase nemişcată şi îi putură privi chipul luminos: îl căutau pe Leo în trăsăturile ei. Era imposibil să *nu* îl vezi pe Leo pe chipul Lilei: îşi îngusta ochii la fel ca el atunci când era furioasă, avea bărbia lui ascuţită, fruntea lui lată, sprâncenele lui conice elegante şi gura lui arogantă. Iar toate aceste trăsături erau încadrate de buclele roşcate ale lui Stephanie. Leo dispăruse, şi totuşi era chiar în faţa lor. Când terminară cântecelul falsat şi începură să aplaude, Lila ridică privirea, zâmbi timid şi se aplaudă şi ea.

– Aruncă-ne o bezea, Lila, îi spuse Louisa, vrând să le arate şi celorlalţi ce o învăţase pe verişoara ei săptămâna aceea.

Lila îşi duse palma grăsună şi lipicioasă la gură şi apoi aruncă un sărut imaginar în mulţime; râse zglobiu când toţi se prefăcură că îl prind, iar apoi le mai aruncă încă unul şi încă unul, împrăştiind bezele în dreapta şi-n stânga, până când, dintr-odată, gata! Extenuată, se frecă la ochi şi faţa i se boţi. Apoi ridică ambele braţe în sus.

– Sus! spuse ea, închizând şi deschizând ambele mâini ca şi cum ar fi vrut să prindă aerul în pumni. Sus! strigă ea din nou, şi toată familia se repezi în acelaşi timp spre ea, fiecare sperând să ajungă primul să o ia în braţe.

MULȚUMIRI

Pentru că și-au dăruit cu atâta generozitate susținerea, timpul și înțelepciunea (și mi-au dat voie uneori să împrumut câte ceva din viețile lor), le datorez un milion de mulțumiri și aproape la fel de multe cocktailuri celor ale căror nume le voi menționa în continuare: Belinda Cape, Madeline Dulchin, Rory Evans, Kate Flannery, Robin Goldwasser, John Hodgman, Natasha Lehrer, Jenny McPhee, Liza Powel O'Brien, Rebecca Odes, Rachel Pastan, Amy Poehler, Amy Scheibe, Katherine Schulten (care a citit cu entuziasm atâtea ciorne, încât am început să mă îngrijorez pentru sănătatea ei), Jill Soloway, Jen Strozier, Sarah Thyre, Janie Haddad Tompkins și Paul Yoon. Și regretatului, marelui David Rakoff.

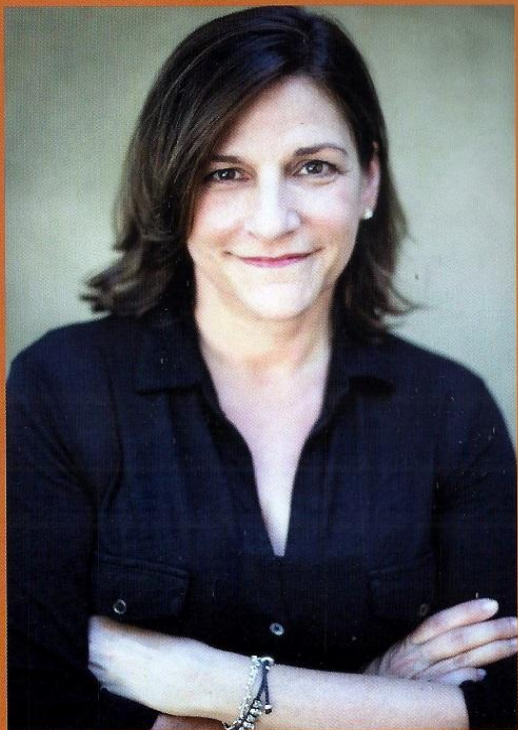
Bennington Writing Seminars este un loc ideal în care să-ți investești doi ani din viață, și a fost și locul unde mi-am găsit *eu* familia, prieteni adevărați, cititori de încredere: Rob Faus, Erin Kasdin, Melissa Mills-Dick, Kathryn Savage și Megan Renehan (care ne lipsește enorm). Le mulțumesc colegilor mei de atelier și membrilor colectivului de la Bennington, în special lui Bret Anthony Johnston, care, citind primele treizeci de pagini dintr-o scriere pe care eu o credeam

o nuvelă nereuşită, mi-a spus că era începutul unui roman. Entuziasmul lui mi-a dat încrederea să încep această carte, iar sfaturile, observaţiile, umorul, răbdarea şi prietenia lui m-au îndrumat până la final.

Agentul meu, Henry Dunow, şi editoarea mea, Megan Lynch, nu numai că au îmbunătăţit considerabil aceste pagini, dar îmi face o reală plăcere să lucrez cu ei din toate punctele de vedere. Nu ştiu ce sat oi fi salvat într-o viaţă anterioară ca să-i merit, dar trebuie să fi fost imens. Îi mulţumesc, de asemenea, lui Daniel Halpern şi tuturor celor de la Ecco pentru tot efortul depus pentru mine, în special lui Eleanor Kriseman şi Sonya Cheuse.

Le sunt recunoscătoare părinţilor mei pentru că mi-au citit şi mi-au transmis dragostea lor pentru cărţi şi pentru litere. Le sunt recunoscătoare copiilor mei, Matthew şi Luke, pentru că m-au lăsat să le citesc până când au început să stea treji după ora mea de culcare, pentru că au devenit nişte oameni extraordinar de interesanţi, de inteligenţi şi de agreabili şi pentru că ne-au umplut casa cu muzică.

În sfârşit, cele mai importante mulţumiri şi o dragoste neţărmurită se îndreaptă către soţul meu, Mike, care a crezut în mine cu atâta tărie, în ciuda lipsei oricăror dovezi concludente, încât această carte reprezintă strădania mea de a-l salva de ridicol. Atâta vreme cât ne facem unul pe altul să râdem, toate sunt bune şi frumoase.

CYNTHIA D'APRIX SWEENEY este autoarea romanului *Moștenirea* (*The Nest*, 2016), bestseller *New York Times*, carte tradusă în peste 25 de limbi și aflată în curs de ecranizare. Are un masterat în scriere creativă obținut la Bennington Writing Seminars și trăiește în Los Angeles cu soțul și copiii săi.

Fiecare familie are problemele ei, însă familia Plumb este de-a dreptul disfuncțională. Anii de tensiuni nesfârșite ating în cele din urmă punctul culminant într-o după-amiază neașteptat de rece în New York, când Melody, Beatrice și Jack Plumb se întâlnesc pentru a-l înfrunta pe fratele lor mai mare, charismaticul și nesăbuitul Leo, proaspăt ieșit de la dezintoxicare. Cu câteva luni în urmă, beat și având pe scaunul pasagerului o chelneriță de nouăsprezece ani, Leo a produs un accident care a pus în pericol moștenirea fraților Plumb, lăsată de tatăl lor și pe care aceștia se bazau pentru a-și rezolva problemele.

Melody, soție și mamă dintr-o suburbie luxoasă, are de plătit o ipotecă și taxele de studiu la facultate pentru gemenele adolescente. Jack, dealer de antichități, a făcut în secret un împrumut, punând drept gaj casa de pe plajă pe care o împarte cu soțul său, Walker, pentru a-și păstra magazinul. Iar Bea, cândva o autoare de povestiri de succes, pare că nu reușește să termine romanul la care lucrează.

Poate Leo să-și salveze frații și pe oamenii pe care aceștia îi iubesc? Sau vor trebui cu toții să-și reconsidere viitorul? Împreună, Leo, Melody, Jack și Beatrice trebuie să se lupte cu resentimente vechi, cu adevăruri prezente și cu consecințele emoționale și financiare ale accidentului, și să accepte în cele din urmă alegerile pe care le-au făcut în viață.

Moștenirea este o poveste despre puterea familiei, influența banilor, ambiții, despre modul în care ne putem baza unii pe alții și despre felul în care îi dezamăgim pe cei pe care îi iubim.

„Un roman generos, captivant, plin de viață.
Un debut fermecător al unei autoare care își cunoaște bine orașul, pe locuitorii săi și sufletul acestora."
Kirkus Reviews

„Umorul și ironia încântătoare abundă în acest roman de debut strălucitor."
New York Times Book Review

*e*Book disponibil

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3448-1

